

Tùy Hầu Châu

đoạt tử

RIKA NGUYỄN | EDITOR DOKOBOOK TEAM

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52: Chương Kết](#)

[Ngoại Truyện](#)

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1: Mẹ ở thành phố C, con ở thành phố S

12 giờ trưa, Lâm Diễm tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn khắp nơi phát ra ánh sáng, đầu óc cô vẫn còn nhớ lại những cảnh tượng cô mơ thấy tối hôm qua.

Lâm Diễm quay đầu nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài cánh cửa thủy tinh có ba con chim, một lớn hai nhỏ, là chim mẹ mang theo hai chim con. Lâm Diễm đã quan sát ba mẹ con chim này nhiều ngày rồi, có một lần vào giờ tantam, cô đặt một chút thức ăn dưới mái hiên, ngày hôm sau đi làm liền phát hiện đồ ăn đã không còn, sau đó, dường như cô đã tìm được thú vui, cho nên thói quen này đã được duy trì.

Lâm Diễm tỉnh ngủ liền lập tức rời giường, vài năm nay cơ hồ đã tập thành thói quen, đó là khi tỉnh dậy rồi tuyệt đối sẽ không nằm ườn trên giường.

Cô dùng ba phút chỉnh quần áo vào gấp chăn mền, sau đó xỏ đôi dép lê đi vào nhà vệ sinh, dùng nước vỗ vỗ mặt, bao bọc gương mặt làm một mái tóc đen dài, nhìn vào gương thật giống nữ quý.

Trước kia, Lâm Diễm là một mỹ nhân xinh đẹp, nhưng cô chưa từng qua thẩm mỹ. Trừ bỏ điều kiện tiên quyết là một mỹ nhân, trên người cô còn có những thứ khác, nhìn cô tựa như một người ôn nhu nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại lộ ra một sự quật cường đến đáng yêu. Hiện tại, Lâm Diễm cũng là một mỹ nhân, không ít người lần đầu tiên nhìn thấy cô liền hỏi "Nhìn chị Lâm giống như một người phụ nữ có chuyện xưa vậy"

Phụ nữ có chuyện xưa?

Từng ngời tù có coi là chuyện xưa không?

Lâm Diễm rửa mặt xong đi tới nhà bếp pha một ly sữa nóng và nấu hai quả trứng, đây là cái lò mà người trước thuê để lại, miễn phí cho cô dùng, đúng là đồ cũ, lâu lâu lại phát ra tiếng "tư tư".

Thời gian nấu trứng, cô đi giặt đồ đi làm, sau đó quay trở lại ăn điểm tâm, sau khi ăn xong thì ra ngoài ban công lấy quần áo đã mà hôm qua đã giặt sạch sẽ đi vào, gấp gọn gàng bỏ vào trong vali, sau đó đi đến máy giặt, lấy quần áo ra ban công phơi.

Lâm Diễm gấp quần áo rất nhanh và gọn gàng, tuần trước cô giúp một cô gái mới tới đem quần áo gấp gọn gàng, cô gái thấy động tác của cô, liền "oa" lên một tiếng "Chị Lâm, chị thật lợi hại"

Lâm Diễm không chỉ gấp quần áo mau, trong phòng giam còn có một cô gái ngốc, cái gì cũng vội vàng, ví dụ như khi ăn cơm, cho dù hiện tại Lâm Diễm đã bỏ thói quan ăn vội vàng, nhưng nếu như không chú ý, thì sẽ thấy động tác của cô rất nhanh.

Sau khi Lâm Diễm dọn dẹp toàn bộ căn phòng, căn phòng không đến năm mươi mét vuông liền sạch sẽ. Thời điểm bước xuống lầu rửa rác, cô nhìn thấy một chú mèo hoang, Lâm Diễm đem túi rác có trứng gà ăn chưa hết cho chú mèo, một cậu nam sinh khôi ngô tuấn tú cũng mang theo một túi rác đi xuống, thấy cô liền quay đầu lại, nở nụ cười chào hỏi "Sớm thế?"

"Uhm, sớm" Lâm Diễm quay lại, vội vàng bỏ rác xuống, trên đường về thấy cậu nam sinh kia đứng trước một quầy mua bánh bao, vóc dáng cậu ta cao ráo, trên người mặc một bộ đồ màu xanh, có ngọn gió thổi qua, làm lay động cổ áo của cậu, cậu có một khung xương quai xanh rắn chắc, dáng cao gầy, lộ ra khí chất của tuổi trẻ.

"Ăn sáng chưa?" Cậu hỏi Lâm Diễm.

Lâm Diễm không trả lời, đưa mắt nhìn cậu rồi bước tới ngõ nhỏ hẹp, đi lên lầu.

Chung quy mỗi thành phố đều có một nơi hỗn độn, chật chội, cãi nhau ầm ỹ, mỗi gia đình đều có một ban công đón nắng hình chữ nhật, trên đó có đầy đủ nội y, quần lót, đủ mọi màu sắc, đều là loại rẻ tiền. Mặc kệ đêm khuya hay ban ngày, vĩnh viễn không bao giờ im lặng, tiếng rao hàng, tiếng cãi nhau, tiếng chó sủa, còn có tiếng radio phát nhạc, âm thanh đó tựa như là linh hồn của khu này, nếu có một ngày, không còn những âm thanh này nữa, thì có thể khẳng định nơi này đã bị phá bỏ.

Về phần văn hóa của nơi này, có thể nhìn hai hàng cột điện xung quanh ngõ, trên đó có đủ các loại quảng cáo xé ra rồi dán lên, nào là ông lão Đông y, chuyên trị bệnh X, nào là cho thuê phòng, thông báo tuyển dụng, còn có một vài tờ tìm của rơi, ví dụ như nhà ai đánh mất chó, mất tiền, rồi có ai đó đánh mất chìa khóa xe...

Vạn vật trên thế gian, bốn phương đều sống ở đây, tuy rằng đại đa số số phận của con người nơi đây đều thấp hèn, ở đây là nơi mà người ta ngủ trễ nhất, và thức dậy cũng sớm nhất.

Lâm Diễm trở về phòng, sau đó bắt đầu gọi điện thoại cho bà cô, một bên gọi điện thoại, một bên xem tin tức. Cô ở thành phố C, nhưng con trai cô lại ở thành phố S. Lâm Diễm xem tin tức của một trường học nhỏ của thành phố S, trong đó có một vài tin tức bóng đá thiếu nhi, Lâm Diễm nhìn chăm chăm một bức ảnh, ánh mắt lập tức đau nhức.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2: Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất, không có mẹ, con chỉ như một ngọn cỏ dại

Edit: Rika

Giám đốc Từ có một bảng giờ giấc như thế này: mười hai giờ rời giường, ăn một chút điểm tâm, sau đó tới công ty, ba giờ chủ trì cuộc họp các giám đốc, bốn giờ rưỡi làm báo cáo, năm giờ kế toán trưởng lên đóng dấu, năm giờ rưỡi ăn cơm, tám giờ rưỡi tập trung các đồng sự đi Karaoke, mười hai giờ ra về, cuối cùng tranh thủ, trở về cái giường lớn mềm mại, ôm người đẹp trong tay rồi chìm vào giấc ngủ.

Thời gian cứ trôi qua thật nhanh, đối với người đàn ông phóng túng thì nó thật quá ít ỏi.

Từ Gia Luân và một đám người đang chậm rãi đi vào "Quân Nhan", Lâm Diễm hé ra nụ cười không thể sáng lạn hơn, lúc cô không cười thì đã đẹp rồi, cười rộ lên thì thật đáng yêu, hơn nữa, đôi môi màu hồng phấn kết hợp với hàm răng trắng tinh, càng làm cho cô nổi bật rạng ngời.

Từ Gia Luân đi tới trước thấy Lâm Diễm tiếp đón, đầu tiên là ngẩng ra, sau đó nhú mày

"Hà Mạn đâu, sao hôm nay cô ấy không tới?"

"Chị Mạn hôm nay nghỉ phép, cho nên hôm nay tôi sẽ phụ trách chỗ ngồi của ngài"

Lâm Diễm tự nhiên hào phóng, mặc kệ chuyện gì, cô vẫn lên tiếng, hiện tại người đàn ông này là khác cấp cao của ngày hôm nay.

Cô cười yếu ớt, mang theo một phong thái đứng đắn, ở nơi này mà cố tình làm mình đứng đắn thì người ta sẽ không chán ghét, ngược lại còn có cảm giác mới mẻ. Từ Giã Luân nhú nhú mày, quay đầu sang nói với một người đàn ông tuổi trung niên đôi câu, sau đó quay đầu hỏi Lâm Diễm:

"Vậy lát nữa mang tới mười cô gái xinh đẹp lên, không được qua loa, với tôi qua loa thì không sao, nhưng người hôm nay tôi mang đến đều là khách quý, nếu cô đắc tội, thì tôi sẽ không bỏ qua cho cô"

Từ Gia Luân nói xong liền nở nụ cười, cuối cùng chịu không được mà đưa tay huých cô một cái, ôi, thật là gầy!

Lâm Diễm cười, thái độ thành khẩn:

"Nhất định sẽ làm Từ thiếu vừa lòng."

Từ Gia Luân nhanh chóng bước tới chỗ của mình, sau đó quay đầu lại hỏi cô:

"Cô tên gì?"

"Lâm Yến" Lâm Diễm nói.

Từ Gia Luân cười hì hì, miệng thì thầm hai chữ "Lâm Yến", ánh mắt híp lại, đánh giá Lâm Diễm "Lâm Yến Lâm Yến, Lâm lý tiểu Yến... Tiểu Yến, ở đây không phải có một cô gái gọi là Kha Kha sao, lát nữa mang cô ấy tới đây."

Nghiêm Kha là con út chủ bài của Lâm Diễm, nhưng mấy ngày nay Nghiêm Kha liên tục bị một đại gia ở thành C bao, cho nên...

Lâm Diễm thật sự khó xử, ngẩng đầu nhìn Từ Gia Luân, cười nói:

"Tôi xuống dưới xem sao."

Lâm Diễm dạo qua một vòng ở lầu một, gọi ba cô loại A cùng bốn năm cô loại B, rồi trở lại hàng ghế thứ tám, bên trong đang nói chuyện vui vẻ, nhất là Từ Gia Luân, không cần nghĩ cũng biết là một cao thủ phong hoa tuyết nguyệt.

Thời điểm Lâm Diễm đẩy cửa bước vào, Từ Gia Luân đang đứng lên xoay vòng rót rượu cho mọi người, sau đó quay lại nhìn cô, anh ta có dáng người cao ráo, cho dù đứng giữa một đám người như vậy, anh ta vẫn là người nổi bật nhất.

Lâm Diễm nhìn bảy tám người đàn ông bên trong : "Từ thiếu, nhóm các mỹ nữ đã đến rồi"

Từ Gia Luân híp mắt lại, nhìn một đám các cô gái, sau đó nghiêng đầu hỏi Lâm Diễm:

"Nghiêm Kha, là cô ta?"

Lâm Diễm cười gượng, vội giải thích: "Thật xin lỗi, Kha Kha hôm nay đã có người bao trọn, Từ thiếu, các cô gái này đều là do tôi chọn lựa kỹ càng, vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện."

Từ Gia Luân một tiếng, cũng không tiếp tục làm khó Lâm Diễm, thấy cô đứng cách đó không xa, giật giật lông mày, tức giận nói :

"Còn không mau dẫn các cô ấy tới?"

Lâm Diễm vội vàng gật đầu, một số người đưa ra ý kiến chọn cô gái riêng cho mình, cô không dám nhìn vào mắt Từ Gia Luân, tiếp tục an bài các cô cho khách, bộ dáng cung kính.

"Nào mời các ngài, tôi thay mặt các cô trong này kính các ngài một ly, chúc các ngài có một buổi tối vui vẻ, nếu có điều gì, gọi tôi, tôi ở ngay bên ngoài."

"Còn ra ngoài làm gì?"

Người mở miệng là anh họ Từ Gia Luân, cũng được coi là tuần tú, tuổi hơn ba mươi, anh ta nhìn Lâm Diễm rồi tủm tủm cười, Từ Gia Luân nhìn là biết điều gì, liền nói:

"Hôm nay cô không cần ra ngoài, ở trong này bồi rượu cùng chúng tôi"

Từ Gia Luân tựa lưng vào sofa, ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lâm Diễm, sau đó đưa tay vẫy vẫy cô: " Ra ngoài trước đi, đợi lát nữa đi vào, đừng quên lại đây uống vài chén"

"Sao quên được"

Lâm Diễm nói, trước khi rời đi còn quay lại nhắc nhở các cô gái mà mình quản lý.

Lâm Diễm bước ra ngoài, sau đó bước vào toilet ới ra rượu đã uống, ngẩng đầu, nhìn gương mặt mình ở trong gương, trên khóe môi còn dính vài giọt nước.

Hôm nay, khách tới "Quân Nhan" khá đông, cho nên tiền bo của Lâm Diễm cũng kha khá, đưa tay ra bắt tay các cô gái, sau đó đi tới từng gian kiểm tra.

Gian thứ nhất, là phòng hạng nhất, thời điểm cô đẩy cửa bước vào, bên trong thật náo nhiệt, Từ Gia Luân đang cầm micro hát bài cùng với Tư Tư, thấy Lâm Diễm, Từ Gia Luân ngừng hát, đưa micro cho cô : "Lâm tiểu Yến, cô tới hát đi."

Tại đây, các cô không có quyền cự tuyệt yêu cầu của khách, Lâm Diễm cầm mic từ trong tay của Từ Gia Luân, Tư Tư biết Từ Gia Luân có ý với Lâm Diễm, tuy rằng không vui, nhưng vẫn vui vẻ đưa micro của mình cho Từ Gia Luân.

"Nếu không thì Từ tổng song ca với quản lý của chúng tôi đi, tôi hát cũng không hay, mà quản lý của chúng tôi có thể coi là người hát hay nhất."

Từ Gia Luân liếc mắt nhìn Lâm Diễm, trong đôi mắt tràn đầy sóng tình: "Chỉ sợ tiểu Yến không thích thôi."

Lâm Diễm: "Từ tổng muốn tôi hát bài nào?"

Từ Gia Luân tùy ý nói : "Tùy cô thôi"

Lâm Diễm cười, bởi vì Từ Gia Luân song ca với Tư Tư một bài hát của Trương Học Hữu, cho nên cô chọn bài "Chúc phúc", cũng là của Trương Học Hữu.

Âm sắc của Từ Gia Luân rất tốt, khi hát đến nửa bài, có một người đàn ông đứng dậy, đi ra ngoài nghe điện thoại. Từ Gia Luân bỏ mic xuống, đưa tay ôm lấy thắt lưng Lâm Diễm, kéo cô ngồi lên đùi mình.

Lâm Diễm ngồi trên đùi Từ Gia Luân. Từ Gia Luân chỉ tùy ý ôm, nhưng làm cô không thể động dậy, quay đầu nhìn về phía anh ta, Từ Gia Luân đánh mắt, ý bảo cô im lặng.

Âm nhạc bị tắt đi, toàn bộ căn phòng im lặng, chỉ có tiếng hít thở, Từ Gia Luân chính là đang xem kịch vui, giọng nói thành thực vang lên, một người đàn ông mang điện thoại tới: "Hạo tử, nghe ngay tại đây đi, bên ngoài rất ồn ào, không im lặng như trong này, cậu không phải không biết lỗi tại chị dâu rất thính?"

Từ Hạo nghĩ nghĩ, nhìn Từ Gia Luân cười cười, chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo.

Lâm Diễm có vẻ ngồi không yên, Từ Gia Luân nhíu mi nhìn cô, bảo cô im lặng, nhưng lại mở miệng nói "Đừng âm ỹ, im lặng nào"

Lâm Diễm đưa mắt nhìn, Từ Gia Luân nhìn chăm chăm cô, biểu tình chăm chú và tích cực, sau đó nhìn anh họ của mình:

"Mau lên, không có việc gì đâu, đừng để cho chị dâu chờ mà sốt ruột?"

Từ Hạo đưa tay nhấn phím nghe, đối mặt với vợ bên đầu dây, toàn căn phòng im ắng, im tới mức buồn cười.

"Bà xã, anh ở bên ngoài bàn công việc..., lần trước chỉ là giao dịch nhỏ, cái con người độc ác đó, hừ"

"Khi vào thì về à... Yên tâm đi, nhất định sẽ về đúng giờ đóng cửa, yên tâm đi, anh không bao giờ đến mấy nơi đó, làm sao mà gọi được...Gia luân sao? Không có, anh không ở cùng nó..."

Từ Gia Luân cười tủm tỉm, lúc Từ Hạo tắt điện thoại, quay đầu nhìn thấy Lâm Diễm, nhíu mày lại: "Cô cười cái gì?"

Thật đúng là oan uổng, trời sinh khéo miệng của cô lúc nào cũng mang theo nụ cười, một lát sau, cô quay đầu nói với Từ Gia Luân:

"Đàn ông các người thật dối trá"

Từ Gia Luân nói với Lâm Diễm:

"Phụ nữ các người mới giả dối, biết rõ đàn ông chúng tôi thích, còn tự lừa mình dối người."

Lâm Diễm cười nhẹ:

"Còn không phải các anh cùng hội lại nói dối sao?"

Từ Gia Luân đưa tay捏 thắt lưng cô một cái, cảm xúc dạt dào, tâm tình tốt lên, sau đó nói:

"Mọi người cụng ly một cái"

...

Hai giờ sáng là thời điểm cô tan làm, về nhà, cô liền vào ngay phòng tắm để tắm rửa, sau đó thay đồ lên giường đi ngủ.

Đêm, nằm thấy ác mộng, hôm sau, cô dậy sớm hơn một chút, cô cầm cái lịch để bàn lên, phát giác một hồi, cô định tìm một vài ngày nghỉ để tới thành phố S một chuyến.

--

Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất, không có mẹ, con chỉ như một ngọn cỏ dại, Nhan Thư Đông ngồi khoanh tay nghe nhạc, nước mắt lưng tròng.

Năm nay Nhan Thư Đông bốn tuổi, Nhan Đình Văn đi theo Nhan Tầm Châu ra ngoài, trước khi đi còn nói: "Đứa bé không có mẹ đã rất đáng thương rồi, mà các người đối với nó cũng không mấy quan tâm, không bằng để nó cho tôi nuôi dưỡng, chờ ngày nào đó tôi mất đi, các người lại mang nó về."

Nhan Đình Văn là ông của Nhan Thư Đông, sắp chín mươi tuổi, nhưng vẫn cường tráng, vẫn còn khí lực đánh chửi Nhan Thư Đông, mỗi lần đánh xong bưng một chén cơm nóng hổi đưa cho Nhan Thư Đông "Đông Đông, ông nội nói con có nghe không?"

Nhan Thư Đông đáp nhỏ: "Con nghe ạ"

Nhan Đình Văn hơi bị lẳng tai: "Nói to lên nào"

Nhan Thư Đông đứng lên, nhìn ông nội, khí thế hùng hực nói: "Con nghe rõ rồi ạ!"

Nhan Thư Đông trước kia đi theo Nhan Tầm Châu, thời điểm cậu ba tuổi Trương Mộ Mộ đã mang thai, nhìn bụng Trương Mộ Mộ ngày một to lên, lần đầu tiên cậu nhóc đã ước ao rằng bụng Trương Mộ Mộ không cần sinh con ra.

Nhưng, Trương Mộ Mộ không những sinh con, mà còn sinh ra một bé trai, Nhan Tầm Châu đặt tên là Nhan Ý Tuấn.

Lúc ấy, cậu nghĩ là anh em trong một gia đình thì tên sẽ có tên đệm giống nhau, nhưng cậu và Nhan Ý Tuấn là hai tên đệm khác nhau, cho nên cậu bé khẳng định mình không phải là con ruột của Nhan Tầm Châu.

Nhan Thư Đông nghĩ mình là một đứa trẻ được nhặt ở bên ngoài, người nhà không cần cậu, cậu muốn bỏ đi, nhưng không có dũng khí, cho nên cậu bé vẫn gọi Nhan Tầm Châu là ba ba, nhưng tuyệt nhiên không hỏi mẹ mình là ai?

Nếu như cậu thật sự có mẹ, nhất định mẹ sẽ trở về tìm cậu, khẳng định không để cậu chịu khổ ở Nhan gia. Ở Nhan gia có một bảo mẫu lớn tuổi chăm sóc cậu, cậu rất chán ghét khi ở đây, Nhan Thư Đông cảm thấy dì Hứa là người yêu thương cậu nhất, mà cũng từ những lời nói mập mờ của dì Hứa, cậu mới biết nguyên lai cậu cũng có một người mẹ.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3: Nhan Thư Đông, cháu lại đây!

Edit: Rika

Bốn tuổi, Nhan Thư Đông điều kiện phát triển bình thường, đôi khi cậu ao ước mình sẽ là Nhan Ý Tuấn, có ba có mẹ, có ông bà ngoại, cả nhà đều yêu thích, ao ước mình là bảo bối trong lòng của mọi người.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, Nhan Thư Đông liền mắng mình thực không có tiền đồ, cậu không cần làm Nhan Ý Tuấn đâu, cậu cũng chẳng cần Trương Mộ Mộ là mẹ của mình, cậu không thích người phụ nữ khi dễ mẹ của cậu.

Nhưng tuy rằng nghĩ như vậy, có đôi khi Nhan Thư Đông vẫn rất hâm mộ, hoặc có thể nói là ghen tị với Nhan Ý Tuấn.

Trẻ con có hai loại ghen tị, một loại là bộc lộ hẳn ra ngoài, một loại khác tựa như Nhan Thư Đông, đem sự đố kỵ đó giấu nhem tặn trong đáy lòng, nhưng mặc dù che dấu, có đôi khi vẫn bị lộ ra ngoài.

Trương Mộ Mộ đã có không ít lần nói tới Nhan Thư Đông trước mặt Nhan Tâm Châu rằng:

"Thằng bé kia có ánh mắt quá đáng sợ, giống như muốn giết người vậy, nó hận em thì không sao, nhưng trăm ngàn lần nó đừng đem hận thù trút lên đầu Tuấn Tuấn."

Trương Mộ Mộ nói những lời này với Nhan Tâm Châu, trong một lần tình cờ, cậu đã nghe được. Bởi vì Nhan Thư Đông thích trong phòng vẽ tranh, bí mật này chỉ có dì Hứa biết được cậu bé thích nhất mình trong phòng .

"Căn gác nhỏ" là một căn phòng nhỏ rộng chừng hai mét vuông, bên trong chứa một đồng hồ mà người làm trong nhà không dùng tới vứt ở đó, năm đó, Nhan Thư Đông còn bé, đã vô tình tìm được một số đồ vật tinh xảo, sau đó liền thích thú với nơi này, thường thường tới đây để chơi.

Kỳ thật, nguyên nhân mà Nhan Thư Đông thích căn phòng này là vì cậu nhóc thích chơi trò trốn tìm, thích cảm giác mọi người vất vả đi tìm cậu nhóc, tuy rằng cậu không muốn, nhưng vẫn hy vọng có một ngày ba ba có thể mở cửa vòng ra, nhìn cậu và nói "Thì ra bảo bối trốn ở trong này ?"

Thực sự là rất buồn nôn! Nhan Thư Đông nhớ lại, khi cậu đi tới ngã rẽ cầu thang, tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của Trương Mộ Mộ và Nhan Tâm Châu, cẩn thận bước từng bước nhẹ nhàng, dường như muốn mình không tồn tại, nhét mình ẩn sâu vào trong bóng tối.

Đứng trong đó, cậu bé hé một gương mặt ra nhìn, bởi vì kìm nén tiếng khóc mà khuôn mặt trở nên đỏ bừng, sau đó cậu đưa tay lên, vụng trộm lau đi giọt nước nơi khóe mắt.

Đứa trẻ bốn tuổi, chưa biết gì nhiều, nhưng lại khá mẫn cảm, nó hiểu được cảm giác bị ghét bỏ là gì. Bởi vì bị ghét bỏ, cho nên sinh ra ghen tị, nhưng bởi vì tính cách quật cường, cho nên cậu bé quyết không đi lấy lòng Nhan Tâm Châu.

Nhan Tâm Châu nghe xong lời nói của Trương Mộ Mộ, liền quay sang nói với dì Hứa:

"Dì Hứa, lát nữa dì mang Thư Đông đưa tới thư phòng của cháu."

Dì Hứa cũng không biết Nhan Thư Đông trốn phía góc cầu thang, bà đi ra vườn tìm một vòng nhưng không thấy, sau đó đi vào "Căn gác nhỏ", thời điểm mở cửa ra, thấy cậu bé đang khóc, nhưng không phát ra tiếng động, bà chảy nước mắt, vội vàng đưa tay ôm cậu bé vào trong lòng.

Lúc dì Hứa đưa Nhan Thư Đông tới thư phòng, cậu đã không khóc nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm mặc, kiêu ngạo, quyết không khuất phục.

Trẻ nhỏ mà khóc sẽ được mọi người dỗ dành, nhưng đối với Nhan Thư Đông, không ai thương cảm cho cậu.

Bởi vì không ai thích cậu, cho nên cậu cũng chẳng thích ai, mọi người đều xăm xoi vào khuyết điểm của cậu, thậm chí nói phóng đại khuyết điểm của cậu thêm. Nhan Tầm Châu luôn nói chuyện thẳng thắn và ngắn gọn:

"Thư Đông, con có muốn sống cùng ba không?"

Nhan Thư Đông không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn Nhan Tầm Châu, một đôi mắt đen thui, nhìn thẳng vào Nhan Tầm Châu, sau đó không đợi cậu mở miệng, Nhan Tầm Châu liền nói:

"Như vậy đi, tuần sau con chuyển đến sống ở vùng ven sông, con yên tâm, sẽ có người tới chăm sóc con."

Nhan Thư Đông cúi đầu im lặng.

Nhan Tầm Châu hít một hơi, ngón tay thon dài đặt trên bàn, giọng nói phát ra từ đáy lòng:

"Ba cũng sẽ đến thăm con."

Nhan Thư Đông vẫn cúi đầu, sau đó xoay người, không đợi Nhan Tầm Châu nói, cậu bé đã đi ra khỏi thư phòng.

Nhưng Nhan Thư Đông chưa kịp chuyển qua ở bên vùng ven sông, thì đã được Nhan Đình Văn đưa đi rồi.

Nhan Đình Văn ở trong một thị trấn cách thành phố S hơn sáu trăm km, gọi là thị trấn chứ thực sự là một vùng kinh tế nhỏ, nhưng tuy là thị trấn nhỏ, nhưng vẫn phát triển nền công nghiệp nhẹ *, nơi đây còn quy tụ các loại nhà giàu mới nổi.

* Công nghiệp nhẹ là ngành công nghiệp ít tập trung hơn , và thiên về cung cấp tiêu dùng hơn là phục vụ các doanh nghiệp (có nghĩa là sản phẩm được sản xuất cho người tiêu dùng cuối cùng hơn là sản xuất để làm đầu vào cho một quá trình sản xuất khác). Các cơ sở công nghiệp nhẹ thường ít gây tác động môi trường hơn công nghiệp nặng và vì thế chúng có thể được bố trí gần khu dân cư. Ngành công nghiệp nhẹ lại rất cần nhiều người lao động làm việc trong một không gian rộng lớn. Một số định nghĩa kinh tế đưa ra rằng công nghiệp nhẹ là "hoạt động sản xuất, chế tạo sử dụng một khối lượng vừa phải nguyên vật liệu đã được chế biến để tạo ra những sản phẩm có giá trị khá cao so với khối lượng của chúng". Ví dụ về các ngành công nghiệp nhẹ như: , , , , , v.v.. (Nguồn:Wikipedia)

Nhan Đình Văn trước kia là quân nhân, những năm tháng tuổi trẻ đã đi dưới làn mưa bom bão đạn, sau này chia cách, đất nước được giải phóng, Nhan Đình Văn rời quân đội để phát triển sự nghiệp, sau đó cùng với một cô gái trẻ tuổi trong thôn kết hôn, sinh con.

Đứa con đầu mãi chăm lo phát triển sự nghiệp, cũng ông cai quản xưởng sản xuất đường trắng và giày da, sau đó Nhan Tâm Châu ở lại đây....

Mỗi khi nhớ tới đứa con kia, trừ bỏ tâm tính tàn nhẫn, thì mọi mặt quả thực cực kì khá giống ông.

Nhan Đình Văn và Nhan Tâm Châu khá giống nhau, nhưng Nhan Thư Đông thực lòng vẫn thích ông nội, rất đơn giản vì tâm lý của cậu, không có

mong chờ tất sẽ không có khổ sở.

Nhan Đình Văn giáo dục Nhan Thư Đông rất nghiêm khắc, mỗi ngày, sau khi đi học ở trường mẫu giáo về, ông đều dẫn cậu ra ngoài đi bộ, sau đó, khi về nhà lại bắt cậu đọc thuộc lòng bài: "Quy định của học sinh", "Tam tự kinh" vân vân và vân vân các loại sách, nếu đọc không tốt, ngày mai sẽ không được đi trường mẫu giáo, phải ở nhà ngồi trung bình tấn*.

* Trung bình tấn là một trong những tấn pháp (bộ pháp) cơ bản của cổ truyền . Ở các môn phái khác nhau thì nó có các tên gọi khác nhau: của gọi nó là Mã bộ hay Tứ bình bộ, của thì gọi nó là Kiba Dachi (Tấn kỵ mã) hoặc Naihanchi dachi, của thì gọi nó là Annin Sogi, thì gọi nó là , một số môn phái cổ truyền của thì gọi nó là Hổ tấn, Hùng tấn,..

Nhà cũ của Nhan gia là một ngôi nhà cổ, có hai cây cột lớn, lúc mặt trời lên, ngồi trung bình tấn có thể nhìn được góc độ di động của bóng cây cột, có đôi khi là trùng hợp, có đôi khi sai sót, mặc dù bóng cây cột chiếu vuông góc với cậu, nhưng Nhan Đình Văn vẫn không cho cậu bé nghỉ.

Nhưng mặc dù như vậy, Nhan Thư Đông vẫn thích Nhan Đình Văn, vì Nhan Đình Văn thường kể cho cậu nghe những ngày tháng ông còn trong quân đội, đối với một cậu bé bốn, năm tuổi như Nhan Thư Đông nghe những chuyện này rất là hứng thú, bởi vì đã làm khơi dậy ý chí muốn làm anh hùng của cậu.

Nhan Thư Đông mặc dù không hỏi ba mình tin tức về mẹ, nhưng có thể biết một vài điều từ ông nội, có đôi khi thừa dịp tâm tình Nhan Đình Văn tốt, cậu liền nịnh nọt:

"Ông nội, mọi người thường nói con là được sinh ra từ tảng đá, ông nói cho cháu biết có phải như thế không ạ?"

Nhan Đình Văn đang viết thư pháp, liền vui vẻ nói:

"Bọn họ nói vậy. thì là vậy đi."

Nhan Thư Đông biết ông nội đang lừa cậu, tiếp tục hỏi:

"Nhưng cháu lại cảm thấy cháu không phải sinh ra từ tảng đá , người mà sinh ra từ tảng đá là Tôn Ngộ Không, nhưng cháu không phải là Tôn Ngộ Không."

Nhan Đình Văn nói: "Cháu không phải Tôn Ngộ Không, mà là con khỉ xấu xí."

"Nếu như cháu là con khỉ xấu xí, thế ông nội chính là thái thượng lão quân a..."

"Xú tiểu tử!"

Nhan Đình Văn đúng là hình tượng chuẩn mà Nhan Thư Đông đã nói, nguyên bản trong gien của Nhan Thư Đông không nhu thuận lắm, nhưng đã sống ở nông thôn vài năm, cho nên khi cậu được Nhan Tầm Châu đưa tới thành phố S, thời điểm đi học, các thầy cô giáo đều đau đầu với cậu.

Lâm Diễm đi tới thành phố S một chuyến, giáo viên chủ nhiệm nếu như chưa được sự cho phép của hiệu trưởng thì không được cho người lạ vào trường học, thế nên Lâm Diễm đứng chờ ngoài cổng trường, cô đội một cái mũ rộng vành, bởi vì đang là giữa trưa nên trời nắng gắt, Lâm Diễm đội mũ liền không cảm thấy có gì kỳ quái.

Nhưng cô có diện mạo xinh đẹp, dáng người hoàn hảo, dù cho đang phơi mình dưới trời nắng, đứng trong một đám người, cô vẫn cứ nổi bật.

Bốn giờ hai mươi chiều, tiếng chuông tan học là bản "Xô - nat ánh trăng*", khúc nhạc nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng cô lại cảm thấy như có

một đôi tay đang hung hăng nắm chặt trái tim cô, cô đứng nép vào một bên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía các dãy phòng học, thấy các cô bé, cậu bé xinh xắn đáng yêu đang xếp hàng đi ra, trong lòng bàn tay cô không ngừng đổ mồ hôi.

* Bản viết cho đàn số 14 op. 27 No. 2 ở cung của cũng được gọi là Bản Sonata Ánh trăng (tiếng anh: Moonlight sonate, tiếng Đức: Mondscheinsonate). Beethoven đã đặt tên cho nó là Sonata quasi una Fantasia. Beethoven viết bản sonata này dành cho cô học sinh dương cầm 17 tuổi của ông Gräfin Giulietta Guicciardi (1784-1856) vào năm 1801 và sau khi ông mất vài năm thì bản sonate được nhà phê bình âm nhạc đặt cho cái tên phổ biến như bây giờ, ông đã so sánh bài hát với ánh trăng trên .Suốt cuộc đời Beethoven, bản Sonata Ánh trăng là bản nhạc viết cho đàn dương cầm nổi tiếng nhất của ông, giá trị của nó thể hiện bởi sự tự do trong sáng tác và những cảm xúc kì diệu đầy lãng mạn. (Nguồn: Wikipedia)

Các bé lớp một học ở lâu một, tuy rằng cánh cổng trường chỉ cách dãy phòng học có một chút, nhưng bởi vì trường học có xây lâu, nên phương hướng cô đang đứng vừa vặn có thể nhìn thấy được lớp học của Nhan Thư Đông.

Bởi vì là học sinh lớp một, cho nên mỗi lần tan trường các em được thầy cô giáo nhắc nhở nhiều nhất, cho nên mỗi lần tan học, các em lớp một sẽ là những em tan trường cuối cùng.

Lâm Diễm nhìn các bé lớp một đi ra cuối cùng, ánh mắt lập tức truyền đến cảm giác ấm áp cùng đau đớn, cô nháy nháy mắt, sau đó tiếp tục nhìn cổng trường chăm chăm.

Lâm Diễm cầm lấy tấm hình của con trai ra, là ảnh năm ngoái Lý Đường đưa cho cô, nhưng đã một năm rồi, con trai cô hẳn là đã cao hơn không ít.

Nhan Tầm Châu cũng đã gửi cô hình của con, nhưng đó là ảnh Đông Đông lúc một tuổi, năm ngoái Lý Đường mang cho cô ảnh này, cô đã cầm lấy tấm hình, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt con, chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào, sau đó cô đau đớn, cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, không dám bộc lộ ra ngoài.

"Nhớ rõ thỏa thuận của chúng ta chứ, ba năm, cô làm việc cho tôi ba năm."

Lúc Lý Đường đưa hình cho cô đã nói như thế:

"Ba năm sau, tôi sẽ giúp cô mang đứa bé từ trong tay Nhan Tầm Châu về cho cô"

...

Cổng trường ồn ào hẳn lên, các bé từ trong chạy ra, sà vào vòng tay cha mẹ, bắt đầu líu ríu nói không ngừng, ồn ào, nhưng tất cả Lâm Diễm dường như không nghe thấy.

Kỳ thật, đứng tại cổng trường mà chờ con là biện pháp tồi tệ nhất, cho nên Lý Đường đã đưa trước cho cô một biển số xe để cô tìm cho dễ, Lâm Diễm đứng cách đó không xa, đưa mắt nhìn chiếc xe màu trắng, sau đó cô bước tới phòng bảo vệ.

Bảo vệ là một người cũng xuất thân từ quân đội, nhìn thấy Lâm Diễm mang giày cao gót, liền đưa tay chỉ vào cái ghế trong phòng:

"Cô vào đây ngồi chờ đi"

"Cảm ơn"

Lâm Diễm đưa mắt nhìn màn hình camera theo dõi, vừa vặn camera không chiếu lên cô, suy nghĩ một lúc, cô mở miệng hỏi .

" Tôi có một chị em tốt có một đứa con học lớp hai, hiện tại lớp hai học chắc cũng rất khó nhỉ?"

"Cũng khó, nhưng không sao, không cần suy nghĩ nhiều là được"

Bảo vệ ngồi xuống nói chuyện với cô :

"Bạn của cô là người thành phố S luôn sao?"

"Không phải, cô ấy buôn bán ở thành phố S, hiện tại đứa bé ở cùng với bà nội, năm nay chắc cũng sắp đi học"

"Vậy à"

Người bảo vệ nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp:

" Hiện tại học tiểu học đều dựa vào giai cấp, sau đó lại phân chia rất nhiều, người có tiền thì con cái được đãi ngộ, nếu không có quan hệ tốt, thì con cái của họ học ở đây rất khó khăn!"

Lâm Diễm vội ngắt lời: " Tôi nghe nói lớp 1/6 năm nay có thay đổi, cho nên tôi mới hỏi như vậy"

"Lớp 1/6?"

Bảo vệ suy nghĩ : "Không phải là cô đang nói tới đứa bé của Nhan gia?"

"Cái này tôi cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói là đã giáo dục rất thành công."

Đôi tay đặt trên đùi cô nắm chặt thành quyền, cô nói tiếp:

"Cái kia, Nhan Thư Đông học có được không? Biểu hiện như thế nào? Nó có nghe lời không...?"

Vấn đề Lâm Diễm hỏi càng ngày càng nhiều, rốt cuộc cốt phát giác ra sự bất thường của mình, liền im lặng cúi đầu.

Bảo vệ là người tính tình thô kệch, thuần túy nghĩ cô hỏi như vậy là bình thường, cho nên cũng nhiệt tình trả lời các vấn đề của cô.

"Ai... Kỳ thật nhà trường giáo dục học sinh rất tốt, Nhan Thư Đông tôi cũng có biết tới, nhưng... Nhan Thư Đông vào thời điểm nhập học thi hai môn trắc nghiệm, còn chưa tính tới môn tiếng Anh, chỉ làm đc 50% thôi... Nhưng không quan hệ, ba của nó là Nhan Tầm Châu, a, cô có biết Nhan Tầm Châu không, phía sau ngôi trường này là nguyên cả một khu phố mua sắm của anh ta đó..."

Lâm Diễm cúi đầu.

"Nhưng mà, hiện tại cũng không thể chỉ lấy tiền mà cân nhắc tới việc học của con..."

Bảo vệ lại nói.

"Đúng vậy , ba của nó có tiền, thì đọc sách làm cái rắm gì?"

(Rika: mình dùng y hệt như tác giả viết)

Lâm Diễm mỉm cười. Bảo vệ chính là một người bát quái (nhiều chuyện đó), hoặc là nói Nhan gia có rất nhiều chuyện để bát quái.

"Nhưng mà cũng khó nói, nếu cái cậu nhóc Nhan Thư Đông kia không chịu học tập, về sau Nhan gia hẳn cũng không cho nó thừa kế cái gì đâu, vài năm gần đây không phải Nhan Tầm Châu đã có thêm một đứa con trai sao? Hiện tại, ở Nhan gia, Nhan Thư Đông không có mẹ, hơn nữa chính bản thân lại không muốn phát triển, còn có thể làm gì được a...?"

Lâm Diễm giả vờ tỏ vẻ nghi ngờ.

"Người có tiền thật là nhiều chuyện... Anh bảo vệ, anh đã gặp qua Nhan Thư Đông chưa?"

"Đương nhiên là có rồi... Nhưng mà, đứa nhỏ kia, tuy rằng thành tích học tập không tốt lắm, nhưng bộ dạng lại rất đáng yêu, hình như nó giống ba, Nhan Tầm Châu chính là một người cực kỳ đẹp trai nha, ha ha ha..."

Bảo vệ nói xong, liền đứng lên, đột nhiên ánh mắt sáng rực, đứng đối diện với cổng trường, gọi to một tiếng

"Nhan Thư Đông, cháu lại đây!"

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4: Hy Duệ, cậu nói... người phụ nữ xinh đẹp ấy có phải là mẹ mình?

Edit: Rika

"Nhan Thư Đông, cháu lại đây"

Theo tiếng nói của bảo vệ, Lâm Diễm cảm thấy lòng ngực mình run rẩy, bàn tay cô nắm chặt, ngón tay trắng bệch, đâm cả vào da thịt, từng giọt máu như muốn chảy ra ngoài, tay trái cô nắm chặt thành ghế, nhưng cả người nhịn không được mà run rẩy, ánh mắt của cô vô cùng đau đớn.

Lâm Diễm vội quay đầu nuốt nước mắt ngược vào trong, sau đó nhìn chằm chằm cậu bé đang đứng trước cửa.

Nhan Thư Đông cảm thấy bác bảo vệ thật là phiền phức, cậu vỗ vỗ vai Lục Hy Duệ, nói "Cậu đi trước đi"

Lục Hy Duệ cũng vỗ lại vai cậu "Mai gặp lại"

Nhan Thư Đông nhún nhún đôi vai nhỏ, quay đầu nhìn bảo vệ, sau đó không kiên nhẫn bước vào, đứng trước cửa mở miệng hỏi "Bác bảo vệ, bác gọi cháu lại có chuyện gì không ạ?"

Bảo vệ là người xuất thân trong quân đội, rất trợn sỷ diện, vừa nãy ông vừa mới nói chuyện với người phụ nữ xinh đẹp kia về chuyện của Nhan

gia, nhưng Nhan gia cũng là một gia đình giàu có, con của họ còn học ở đây. Chuyện nhà người ta, không đến phiên mình lên tiếng.

Cho nên sau khi nhìn thấy Nhan Thư Đông, bảo vệ mượn uy của người lớn, lớn tiếng nói với cậu bé như giáo viên chủ nhiệm "Nhan Thư Đông, tại sao cháu lại không hòa đồng với các bạn, cần thận bác nói với giáo viên chủ nhiệm, nói cháu bắt nạt bạn bè"

"VẬY abcs ĐI NÓI ĐI, THẬT LÀ NHÀM CHÁN"Nhan Thư Đông chán nản mở miệng, nhận thấy có người đang nhìn mình, nghiêng đầu vào bên trong nhìn "Bác bảo vệ, người bên trong là vợ bác sao?"

"Tiểu tử thúì" Khuôn mặt bảo vệ hồng rực lên, đang muốn bào chữa, lại nghe Nhan Thư Đông nói tiếp " Vợ bác xinh đẹp như thế, vậy mà còn giấu"

Sắc mặt bảo vệ sớm biến thành màu gan heo, quay đầu giải thích với Lâm Diễm "Cậu bé này chỉ giỏi quậy phá, giáo viên cũng lắc đầu"

Nhan Thư Đông nhìn bác bảo vệ, sau đó hừ nhẹ một tiếng, xoay người bước đi, động tác thập phần tiêu sái.

"Cô nói với nó một chút..." Bảo vệ quay đầu lại, đang muốn nói tiếp, bỗng dừng im bật, người phụ nữ xinh đẹp kia, biến đâu mất rồi.....

Lâm Diễm cùng Nhan Thư Đông bảo trì một khoảng cách cố định, cô bước đi như người vô hồn, trên đường không cần thận đụng phải một cô bé, cô bé bước lui mấy bước rồi ngã sấp xuống.

Lâm Diễm ngồi xổm xuống nâng người cô bé dậy "Cháu có sao không?"

"Cháu không sao, chỉ là, mệt hơi đau" Cô bé nói.

Lâm Diễm đưa tay phúi phúi bụi trên người cô bé, cô bé ngượng ngùng cúi đầu "Hiện tại cháu hết đau rồi ạ"

Lâm Diễm "Cô xin lỗi"

"Cháu không sao ạ, cô đừng lo lắng"

.....

Thời điểm Lâm Diễm bước ra khỏi cổng tường, Nhan Thư Đông đã đứng bên cạnh chiếc xe màu trắng, mở cửa xe, ngồi vào, sau đó đưa đôi mắt chán ghét nhìn cô, còn dựng thẳng ngón giữa với cô nữa.

Xe chạy càng ngày càng xa, tầm mắt cô cũng trở nên mơ hồ, sau đó cô đứng lại, xoay người đi vào ven lề đường, đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Lâm Diễm lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy ghi địa chỉ, sau đó tài xế lái xe theo hướng tiểu khu Nhã Lâm, tại tiểu khu Nhã Lâm, taxi dừng lại, cô thanh toán tiền rồi bước xuống xe.

Lý Đường đưa cho cô địa chỉ khu nhà của anh ta là tầng 8, khu A, phòng 301. Lâm Diễm không chờ thang máy, cô trực tiếp đi lên bằng thang bộ. Bước trên từng bậc thang, tiếng giày cao gót nện xuống, tuy không mạnh lắm, nhưng cầu thang vắng không người, vì thế vang lên tiếng 'cộp cộp', nghe thật ghê rợn. Đối với Lâm Diễm mà nói, mỗi tiếng vang tựa như một cây đinh đâm vào lòng cô, còn chưa đi đến tầng 3, cô đã bắt đầu vịn vào lan can cầu thang thở hổn hển.

Đau, thật sự rất đau, từ khi ra tù đến bây giờ, cô mới cảm nhận được loại đau đớn như lăng trì này nó thật là thống khổ, mỗi một tắc da, một tắc thịt, một ốc lý trí của cô dường như bị xé toạc ra, vỡ vụn. Cô nhớ tới lúc cô còn nhỏ, cô ở trong một căn phòng tối đen như mực, cô ngồi bên cánh cửa

mà gào khóc, tuyệt vọng, xung quanh lạnh như băng, từng đợt sóng biển như muốn nuốt chửng lấy cô.

.....

Lâm Diễm dùng cái chìa khóa Lý Đường đưa để mở cửa, trong phòng bếp có tiếng động, cô hoài nghi lỗi tai mình nghe nhầm.

Đứng trong phòng, cô đưa mắt nhìn xuống nhà bếp, trong đó có một bóng dáng người đàn ông cao đang bận bịu, người đàn ông mặc áo sơ mi màu vàng, mặc quần tây, thắt lưng màu đen.

Người đàn ông này, là Lý Đường.

"Giám ngục trưởng" Lâm Diễm mở miệng.

"Tiểu Lâm, tôi nhớ hình như bên cạnh tủ TV tôi có để nửa chai rượu, cô mang giúp tôi qua đây với" Lý Đường đưa lưng về phía LÂM Diễm mở miệng nói, giọng nói của anh thanh mát, giống như dòng suối trong suốt tươi mát.

Ngữ điệu của anh không nhanh không chậm, không mạnh không nhạt, bình tĩnh thản nhiên, không nghe ra cảm xúc như thế nào.

Lần đầu tiên Lâm Diễm gặp Lý Đường, bởi vì cô không hoàn thành chỉ tiêu công việc, cô nhìn thấy anh mà sợ hãi tới mức mặt trắng bệch.

Trong trại giam, có quy định là công việc được giao trong ngày phải hoàn thành, tuy quy định là như thế, nhưng lượng công việc trong một ngày rất nhiều, mà lúc ấy cố vừa mới tới, chưa làm quen được với môi trường, nhưng bởi vì hoàn thành chỉ tiêu sẽ được cộng điểm lao động, mà điểm càng cao, thì sẽ được giảm hình phạt xuống.

Bình thường, các cảnh sát trong ngục cũng lén cho phép các cô mang đồ về làm, thậm chí còn lén lút cấp thêm một chút phí sinh hoạt cho các cô, nhưng việc này không nên để cho giám ngục trưởng biết được, cho nên lúc Lâm Diễm bị giám ngục trưởng gọi tới, đối với cô việc này không khác gì trời sập xuống, ở trong tù, không cẩn thận chỉ phạm sai lầm một lần, thì những cố gắng và biểu hiện của mình đều bị phá tan tành, còn có thể ảnh hưởng đến thành tích lao động nữa.

"1092, cô đang làm gì đó?" Giám ngục Lý Đường nhíu mi nhìn cô quát, 1092 là số của cô.

Đối mặt với câu hỏi của giám ngục, tay chân cô run rẩy, giám ngục thấy cô, liền hỏi "Mới tới sao?"

"Báo cáo giám ngục trưởng, tôi vào ngày 5 tháng 6 năm nay" Cô trả lời.

Sau đó Lý Đường hỏi tiếp "Có cảm thấy trại giam này có giúp cô cải thiện được bản tính của mình không?"

Lý Đường hỏi toàn là những câu hỏi bình thường, các cảnh sát trong coi trại giam cũng đã hướng dẫn cô phải trả lời như thế nào, hơn nữa trên mặt phải biểu hiện cảm xúc như thế nào. Nhưng Lâm Diễm thật sự không làm được, cô ngẩng đầu, nhìn thẳng Lý Đường "Cảm ơn nhà nước, cảm ơn quốc gia đã quan tâm, đã nhiều ngày nay, các cảnh sát giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, nếu được ra ngoài, chúng tôi sẽ làm một người có ích"

.....

Lâm Diễm mang ra một ít rượu cho Lý Đường, Lý Đường đột nhiên nói "Hiện tại tôi không phải là giám ngục trưởng, cô cũng đừng khách sáo như vậy?"

Lâm Diễm cúi đầu, nhìn xuống đất, tận lực làm cho ngữ khí của mình thật thoải mái "Giám ngục trưởng, vì sao anh lại đến đây?"

"Tôi tới học tập Lý luận của Đảng?" Lý Đường nói, sau đó lấy chai rượu đổ vào trong một cái nồi, nhất thời xung quanh tỏa ra mùi rượu thơm nồng, Lâm Diễm hơi hơi khịt khịt mũi, sau đó Lý Đường đột nhiên quay đầu, nhìn cô nói "Đã nhìn thấy con trai cô chưa?"

Lâm Diễm gật đầu, sau đó nói "Gặp rồi , cảm ơn giám ngục trưởng"

Lý Đường cho rau củ vào, sau đó nếm thử, qua một lúc lâu mới mở miệng nói " Cảm ơn anh đã quan tâm, thật sự tôi không có cách nào sửa"

Sắc mặt Lý Đường thản nhiên, nói giỡn cùng cô "Không sửa được cùng phải sửa, tôi nghĩ sống trong trại giam một thời gian, hẳn cô cũng đã cảm nhận được cuộc sống chân chính có ý nghĩa như thế nào" Nói xong, đưa mắt nhìn cô "Tối nay tôi mời cơm, nhưng cô cần phải rửa chén đó"

Món ăn Lý Đường làm chính là thịt bò hầm khoai tây với rượu đỏ, nhưng hình thức trình bày thì không giống món Tay, bù lại nêm nếm rất ngon. Lâm Diễm ăn xong liền cảm ơn Lý Đường lần nữa, anh không nói gì, trực tiếp đứng dậy đi tới phòng khách xem tin tức, trước khi đi còn nói với cô "Đừng quên nhiệm vụ của cô là phải rửa chén đó"

Lâm Diễm đem chén bát rửa sạch, lau khô rồi úp lên giá, sau đó đi vào nói với Lý Đường "Nếu anh đã trở lại, thì tôi đến khách sạn thuê phòng"

Lý Đường điều chỉnh âm thanh TV nhỏ lại, sau đó nói " Nhà tôi không chỉ có một gian phòng đâu, cô đến phòng khách nghỉ đi"

Lâm Diễm đứng gần cửa, suy nghĩ một chút sau đó nói "Được" rồi nhấc chân đi đến phòng khách.

Phòng khách không có toilet riêng, Lâm Diễm phải ra ngoài tắm rửa, sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô định đi ra phòng tắm để về phòng thì bất ngờ đụng phải bồn rửa mặt, sau đó ngã trên mặt đất. Trong phòng tắm vang lên một tiếng , Lâm Diễm đau nên kêu lên.

Lý Đường nghe bên ngoài có tiếng động, liền buông quyển sách trong tay ra, sau đó bước tới nhà vệ sinh, gõ cửa "Tiểu Lâm?"

Lâm Diễm ngồi chồm hồm trên mặt đất, ôm cái đầu gối bị sưng đỏ "Anh Lý tôi bị té một tí thôi"

Lý Đường "Có bị làm sao không?"

Qua một lúc lâu, Lâm Diễm mới trả lời anh ". . . . Tôi không sao"

Lý Đường lo lắng hỏi tiếp "Có cần tôi giúp gì không" Lời còn chưa nói xong, cửa đột nhiên được mở ra, Lâm Diễm bước một chân ra ngoài, của phòng tắm hơi nước nóng lượn lờ. Lúc ra ngoài, cô đi chân thấp chân cao, trên người cô mặc một bộ đồ màu trắng ngắn tay rộng thùng thình, dài ngang đùi.

Lý Đường cúi đầu nhìn chân cô "Cô chảy máu rồi"

"Tôi không sao" Lâm Diễm nói.

Lý Đường nhìn cô, sau đó đưa tay ôm cô đi tới phòng khách, Lâm Diễm bị Lý Đường ôm, tay không biết để đâu, cuối cùng cô đưa tay cầm lấy áo sơ mi của anh, mà cơ thể của anh vì lo lắng và cũng vì sức nặng của cô mà hơi run rẩy.

Lâm Diễm cảm thấy mình dường như càng ngày càng thay đổi, tuy Lý Đường đem cô ôm đến bên giường, sau đó bôi thuốc mỡ cho cô, nhưng cô vẫn cảm thấy không có gì cả.

Lâm Diễm đem thuốc mỡ Lý Đường đưa đặt trên tủ đầu giường, sau đó dựa nửa người vào giường, tay thì cầm hình còn trai lên ngắm.

Đông Đông, Đông Đông, không biết Đông Đông có nhớ mẹ hay không

Gần đây, biểu hiện của Nhan Thư Đông có rất nhiều tiến bộ, về nhà biết làm việc nhà, làm bài tập xong xuôi sau đó mới đi chơi, mà cả căn phòng lớn thế này cũng không ai chơi cùng cậu, cậu bé chơi trong căn phòng của mình, xem TV, hoặc vào vườn hoa đào đất.

Khi làm việc nhà, nếu như không có ai sai bảo cậu làm gì, thì cậu sẽ gọi điện thoại cho bạn tốt Lục Hy Duệ, hai cậu bàn rất nhiều về các bài tập về nhà, sau đó sẽ nói đến các đề tài mà các cậu bé yêu thích như quái vật nào có thể thống trị được Trái Đất, vũ trụ có vua hay không, vân vân và vân vân.....

Mà nơi Nhan Thư Đông biểu hiện tốt nhất, cậu muốn Nhan Tầm Châu nhìn cậu và cười, ví như hôm nay tình cờ cậu bé gặp Nhan Tầm Châu ở vườn hoa, Nhan Thư Đông cố ý trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu gọi mootjt iếng "baba", sau đó giải thích lý do vì sao cậu lại xuất hiện ở vườn hoa "Hôm nay, giáo viên đã bảo con về quan sát thực vật rồi viết nhật ký, cho nên con ở trong này quan sát quá trình sinh trưởng của cây cỏ"

Nhan Tầm Châu đưa mắt nhìn cậu, nói "Con viết được không?"

Nhan Thư Đông cúi đầu nhìn hoa lá "Được ạ"

Hôm sau, cậu lại qua loa ghi trong nhật ký một câu "Nhà của em không có hoa nhỏ cỏ nhỏ, cho nên em không viết được"

Lâm Diễm ngây ngốc ở thành phố S một tuần, từ sáng đến tối cô đều đứng trước cổng trường, nhưng không ai nhận biết được cô, bởi vì cô hóa trang rất khéo, mỗi ngày một phong cách bất đồng, nào là tiểu thư đài các, nào là người lái xe.... Mà hôm nay, cô ra đường với trang phục của Lý Đường.

"Sau này, có thể tôi sẽ mặc như thế này"

Lâm Diễm tươi cười "Ánh mắt anh thật tốt, anh nói tôi thích hợp với loại quần áo này sao, chẳng qua là do quần áo của anh tốt mà thôi"

Lâm Diễm vuốt mông ngựa, rốt cục làm cho Lý Đường bật cười, nói thêm " Chân cô đã đỡ chưa, đi lại được chứ?"

Lâm Diễm đã đổi một đôi giày đế bằng, bỏ đôi giày cao gót mười phân kia ra, cả người thấp hẳn đi, cô chỉ cao hơn một mét năm mươi, hôm nay lại mặc một cái quần bò, mặc áo sơ mi, thời điểm cô xuất hiện ở cổng trường, có rất nhiều bà mẹ đi đón con nhìn nhìn cô.

Nhan Thư Đông nhìn nhật ký viết không tốt của mình, nhưng cậu cũng không mấy quan tâm, rốt cuộc cậu đem tính toán mấy ngày nay trong đầu mình nói cho bạn tốt Lục Hy Duệ.

Nhan Thư Đông kéo Lục Hy Duệ tới vườn hoa sau dãy phòng học, tính toán đem "Chuyện quan trọng của đời người" nói cho bạn tốt nghe: "Hi Duệ, mấy ngày nay, có một người phụ nữ cứ theo dõi mình"

Sắc mặt Lục Hy Duệ hiện lên sự khiếp sợ, liền hỏi "Là người ta muốn bắt cóc cậu sa?"

Nhan Thư Đông lắc đầu, cậu không dám khẳng định suy nghĩ của chính mình.

Lục Hy Duệ nguyên bản là ngồi xổm trên mặt đất đếm kiến, nghe Nhan Thư Đông nói, liền đứng dậy, liên tục đưa ra ý kiến "Chúng ta nên báo cảnh sát, hoặc là chúng ta báo với thầy hiệu trưởng kêu bảo vệ bắt người phụ nữ kia lại hỏi"

Nhan Thư Đông lắc đầu, do dự một hồi, mới dám nói ra suy nghĩ thật của mình "Hy Duệ, cậu nóiNgười kia, có hay không chính là mẹ của mình?"

Việc này thật hệ trọng!

Lục Hy Duệ trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, nhú nhú mày, miệng lẩm bẩm "Đây là chuyện hệ trọng nha. . . "

Khoan đã, Lục Hy Duệ hỏi "Người phụ nữ đó có giống cậu không? Gien, gien di truyền cậu hiểu chứ, chính là đứa trẻ khi sinh ra sẽ có một vài đặc điểm giống ba mẹ của mình...."

te??U?F'?

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5:

Edit: Rika

Lý Đường bề bộn nhiều việc, tuy rằng Lâm Diễm ở chung một phòng, nhưng thời gian hai người gặp mặt không nhiều lắm, có đôi khi Lâm Diễm đoán già đoán non Lý Đường là người như thế nào, thân phận của anh ta tuyệt đối không đơn giản chỉ là giám ngục trưởng, nhưng dường như thế lực của Lý Đường khá phức tạp, là người cô không nên chạm đến.

Có những lúc, Lý Đường tạo một cảm giác cho Lâm Diễm thấy anh ta là một cán bộ nhà nước, là một nhân viên công vụ, tuy rằng anh ta mang cô tới "Quân Nhan", nhưng dường như anh ta cũng không có quan hệ gì sâu sắc tới nơi này.

Bởi vì Lý Đường không thích nói chuyện, không thích giải thích với người khác về quyết định của mình, cho nên Lâm Diễm cũng cảm thấy thích thú với cách làm việc này, cô cũng chưa bao giờ mở miệng hỏi nhiều lời.

Vài năm này, tay rằng cô nói giúp Lý Đường làm việc, nhưng trước mắt anh ta vẫn chưa giao cho cô làm cái gì cả, cho nên ở "Quân Nhan" cô cố gắng tích cực làm việc để kiếm tiền, mấy năm nay cô cũng để dành được một số tiền kha khá, chờ khi mang được Đông Đông về bên cạnh, cô và con trai có thể có một cuộc sống sung túc và đầy đủ hơn.

Nhưng Đông Đông có ghét bỏ cô không? Cô không biết, cũng không muốn biết.

Lâm Diễm phát hiện được một thói quen của Lý Đường, chính là nếu bữa ăn không có hẹm, thì mỗi khi ở nhà, anh ta đều tự mình xuống bếp làm cơm.

Người đàn ông này có một tay nghề nấu ăn rất tốt, Lâm Diễm đã được ăn một vài bữa cơm do Lý Đường chuẩn bị, cảm thấy rất ngon, cô cũng không ngại ngừng, sau khi ăn xong liền chủ động đi rửa chén bát. Sau đó, Lý Đường xem tin tức, còn cô thì về phòng nghỉ ngơi.

Trong thư phòng có máy tính, là một cái máy tính cũ, Lâm Diễm nghĩ muốn dùng máy tính, Lý Đường nghiêng đầu nhìn cô một cái rồi nói: "Dùng đi"

Chiếc máy tính cũ chậm chạp khởi động, còn chưa xong thì Lý Đường đã gõ cửa tiến vào, một khuôn mặt bình thản, nhưng trong ánh mắt như có ý nói điều gì đó.

Lâm Diễm thấy Lý Đường vào liền đứng lên, đó là một thói quen không dễ dàng gì thay đổi được, tuy rằng hiện tại cô đã không gọi anh là giám ngục trưởng nữa, nhưng thói quen là thứ không dễ bỏ đi, đối với cô mà nói, thân phận của Lý Đường vĩnh viễn vẫn là giám ngục trưởng.

"Không cần đứng lên" Lý Đường mở miệng nói, sau đó bước tới sau lưng cô:

"Cô muốn điều tra về Phan Tuyền?"

Lâm Diễm ngược mắt lên,

"Nhưng máy tính còn chưa khởi động được."

Lý Đường bỗng dừng nhớ đến điều gì, có lỗi nói:

"Tôi quên mất, còn chưa lắp đặt thiết bị đầy đủ."

Nói xong, liền trực tiếp đi về phía sau lưng cô, thân hình anh cao lớn, khi anh xoay người lại, đưa tay gõ gõ lên bàn phím, cả người anh tựa hồ như một ngọn núi to lớn ép chặt cô, ngay cả hơi thở cũng mang theo vị tươi mát của núi rừng.

Lâm Diễm có chút khấn trương, sau đó cô cúi đầu nhìn Lý Đường gõ bàn phím, đôi bàn tay thon dài, rõ từng khớp xương đang đánh máy rất nhanh, rõ ràng chỉ là gõ phím, nhưng dường như có thể nhìn thấy được đây là người đàn ông có trí tuệ.

Rất nhanh, Lý Đường liền cài đặt xong, máy tính liền khởi động ngay, Lâm Diễm có chút buồn cười, lúc trước cô còn tưởng cái máy tính già cỗi này chạy chậm nữa cơ chứ.

Lâm Diễm click chuột vào thanh tìm kiếm rồi gõ hai chữ "Phan Tuyền", chỉ trong vài giây liền nhảy ra một đồng tin tức có liên quan tới người này, xem một hồi, thì tin tức thu được đó là Phan Tuyền là thương nhân mới hoạt động trên thị trường, mặt khác, theo truyền thông đưa tin, đó là mọi người đánh giá Phan Tuyền rất cao.

Nhưng, cũng có khả năng các tin tức này là dùng tiền để viết ra. Lâm Diễm im lặng đọc tin tức, Lý Đường cũng im lặng đứng đằng sau, một thời gian sau, anh mở miệng nói :

"Cô còn nhớ nội dung bản án của mình chứ?"

"Vẫn nhớ rất rõ"

Làm sao có thể không nhớ rõ được cơ chứ? Bàn tay cầm chuột của cô hơi run.

Công tố viên viện kiểm sát thành phố S ở khu Đông Giang, bị cáo là Lâm Diễm, người ở Yên Nam, dân tộc Hán, trình độ văn hóa Đại học, là kẻ tình nghi số một...

"Phan Tuyền có một em trai"

Cái gì, em trai? Trước khi cô vào tù, kẻ tình nghi kia có thể đã dùng tiền xóa án, cuối cùng mọi tội danh đổ lên đầu cô, số tiền đứng tên cô, mà cô thì không biết nó từ đâu chui ra?

Sau khi cô sinh Nhan Thư Đông, cô có nhiều thời gian suy nghĩ về lý do vì sao cô bị vào tù, suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, cô rất muốn biết vì sao Nhan Tâm Châu lại đối xử với cô như thế, cô biết Nhan Tâm Châu không có khả năng chăm sóc cho Nhan Thư Đông, nhưng cô vẫn quyết sanh con ra.

Cho nên, ở trong tù chính xác là cái nơi làm cho người ta tỉnh táo lại, chỉ có người bị đánh tới mép bờ vực thẳm mới nhận ra đâu mới là sự thật, từ đầu tới cuối, Nhan Tâm Châu không hề yêu cô....

Lâm Diễm nhìn chăm chăm bức hình trên trang tin tức, Phan Tuyền đứng phất trước học sinh lớp một, cười ôn hòa, phất trên hình ảnh là tiêu đề đỏ rực: "Tiến sĩ Phan Tuyền làm từ thiện"

Ảnh chụp một người đàn ông mang giày da, khuôn mặt tuy rằng không được coi là anh tuấn lắm, nhưng thân hình cũng cao lớn, ngũ quan đoan chính, nụ cười thân thiết, hình tượng thật sự ngay thẳng, thật thà.

"Có tin tức nói Phan Tuyền cố ý hợp tác cùng Nhan Tâm Châu, tôi đã điều tra Nhan Tâm Châu nhiều năm, nhưng vẫn không có tiến triển gì, cho nên tôi nghĩ, Phan Tuyền lần này rơi vào tay Nhan Tâm Châu, Lâm Diễm, tôi cần sự giúp đỡ của cô."

Rốt cuộc Lý Đường cũng đưa ra yêu cầu, Lâm Diễm đứng dậy, mở cửa sổ thư phòng ra, gió bên ngoài lùa vào trong phòng, gió đêm mang theo hơi ẩm, thổi vào cuốn cả rèm cửa lên, thổi một sấp tài liệu trên bàn bay bay.

Lâm Diễm xoay người lại định nhặt lên, nhưng Lý Đường sơ với cô còn nhanh hơn, cho nên khi cô vươn tay ra, vừa vặn đụng phải ngón tay của Lý Đường, Lý Đường ngẩng đầu nhìn cô một cái, đem giấy tờ nhặt lên bỏ bên cạnh máy tính, rồi sau đó kéo hộc tủ ra, từ trong đó lấy ra một khối đá màu xanh thẫm chặn giấy lại, đây là một khối ngọc cẩm tước xinh đẹp, trong sáng, hoa văn rõ ràng, đây xác thực là một món đồ quý giá.

Trước kia Lâm Diễm cũng có một khối ngọc màu xanh, là Nhan Tầm Châu cho cô, lúc ấy anh đi Myanmar vận chuyển một chiếc xe đá quý, khi bán được thì để lại cho cô một khối ngọc màu xanh, anh nói màu xanh rất hợp với cô.

"Cần... cần tôi giúp anh như thế nào...?"

Lâm Diễm quay đầu lại hỏi

...

Lý Đường sắp xếp cho Lâm Diễm kiểm tra cùng với một kế toán viên cao cấp, trước kia Lâm Diễm cũng đã học qua chuyên ngành tài chính, cho nên cô kiểm tra rất nhanh, đi theo kế toán viên cao cấp một ngày, trở về đã có thể viết một bản thảo đơn giản.

Lâm Diễm cho mình còn hiểu biết nông cạn, cho nên trên đường trở về, cô ghé vào nhà sách mua một quyển " Lý luận kiểm toán tài chính hiện đại", còn có một cái kính mắt, gọng kính màu đen, lúc Lý Đường nhìn thấy cô là một bộ dáng nghiêm cứu tài liệu rất là sinh động.

Trước kia, Lâm Diễm đọc sách rất nhanh, năm đó điểm kiểm tra của cô toàn đứng hạng nhất, có đôi khi chán nản, cô suy nghĩ vẫn vợ, nếu năm đó cô học tập lên nữa, thì có phải số phận của cô sẽ không đi lệch hướng như thế này?

Lâm Diễm hỏi Lý Đường: "Tôi chỉ xin nghỉ phép mười ngày ở Quân Nhan thôi"

"Không có chuyện gì, tôi sẽ nói giúp cô."

Lý Đường từ sofa đứng lên.

"Trước mắt, cô cứ ở lại thành phố S"

Lâm Diễm:

"Con tôi..."

"Trước nhất cô có thể đến thăm nó, nhưng không được cho nó biết cô là mẹ nó."

Lý Đường bước tới tủ lạnh lấy ra một chai nước lọc :

"Muốn vứt bỏ hoàn toàn quá khứ của mình, trước tiên phải trả một cái giá, không phải là như thế sao?"

Lâm Diễm đi theo kế toán viên cao cấp tên là Phó Thiên, thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, cô gọi là thầy, sau đó Phó Thiên bắt cô gọi chú Phó là được rồi.

Sở sự vụ là nơi rất có danh tiếng, Phó Thiên vốn cùng một người nữa hùn vốn vào đây, bởi vì Phó Thiên đối xử tốt với Lâm Diễm, cho nên người trong sở sự vụ nhìn thấy cô liền nói Phó tổng là "Trâu già gặm cỏ non", sau đó Phó Thiên trực tiếp nói : "Ngựa da sao, lần sau tôi bảo chị dâu đến dạy dỗ cậu."

Phó Thiên có một bà xã rất vĩ đại, là em gái của của thị trưởng thành phố S Giang Vũ, Giang Vũ có một con trai độc nhất tên là Giang Nham, Phó Thiên muốn giới thiệu Lâm Diễm cho Giang Nham, nhưng qua hôm

sau, Phó Thiên nói xin lỗi cô: "Thật là ngại a, tiểu Yến, Giang Nham kia đã có bạn gái mất rồi."

Lâm Diễm cũng cảm thấy hơi xấu hổ, cô nghĩ tới lời này của Phó Thiên, chắc là chú Phó định giới thiệu cô ch người ta nhưng không thành.

"Chú Phó, tạm thời cháu chưa nghĩ tới tìm đối tượng yêu đương ạ."

Phó Thiên tỏ vẻ đồng cảm gật gật đầu, sau đó nói: "Lần tới chú giới thiệu cho cháu một người khác."

Lâm Diễm nghĩ, chắc là Lý Đường chưa nói rõ thân thế của cô cho Phó Thiên.

Tên hiện tại cô dùng là Lâm Yến, cô cũng có chứng minh thư tên Lâm Yến, năm đó, án tử tìm không ra được kẻ chủ mưu, sau đó báo chí đưa tin cũng là tên giả, cho nên cô cũng chẳng cần chủ động giải thích với mọi người, không ai biết cô đã từng là một tội phạm từng vào ngồi tù.

Buổi chiều, Phó Thiên mở cuộc họp, đến cuối cuộc họp ông còn nói với cô:

"Tiểu Yến, lát về nhà chuẩn bị một bộ quần áo thiết đẹp, tối mai đi cùng chú

gặp khách hàng một chút."

Người khách của Phó Thiên, chính là Phan Tuyền.

Buổi tối, Lâm Diễm có lên mạng xem tin tức về Phan Tuyền một lần, bởi vì sắp tới Nhan Tâm Châu hợp tác với Phan Tuyền, cho nên khi gõ tìm cái tên Phan Tuyền, tất nhiên sẽ xuất hiện cái tên Nhan Tâm Châu.

Lâm Diễm nhìn chăm chăm cái tên này thật lâu, sau đó click chuột vào, trên mạng cũng có tin tức nói Nhan Tâm Châu cơ bản là một nhà đầu

tử, Lâm Diễm đọc thật lâu, cuối cùng nhìn thấy một tấm hình Trương Mộ Mộ mang theo đứa con của mình đi dạo phố, trong tay cô ta ôm con trai của mình, phía sau là Nhan Thư Đông...

Lâm Diễm tắt máy đi ra ngoài, ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố S, cảnh đêm thật đẹp, nơi này là thành phố ven biển, dựa vào biển, ba mặt đều là biển, trong không khí, tràn ngập hơi thở mặn mà của biển cả.

--

Nhan Thư Đông có hơi hụt hẫng một chút, bởi vì, đã hai ngày rồi, người phụ nữ xinh đẹp kia không đến đây, hay là do cậu suy nghĩ quá nhiều?

Nhan Thư Đông càng nghĩ càng buồn, Hy Duệ bước tới an ủi cậu:

"Nếu mẹ cậu đã không cần cậu, thì cũng đừng suy nghĩ quá nhiều"

Nhan Thư Đông hỏi lại:

"Nếu như mẹ cậu không cần cậu nữa, thì cậu có còn muốn nhận lại mẹ không?"

"Không giống nhau"

Lục Hy Duệ đỏ mặt nói: "Mẹ mình là bị mất trí nhớ, mất trí nhớ đó, cậu có biết không?"

Nhan Thư Đông hơi hơi nhướn mắt ;

"Vậy mà cũng tin, người lớn lừa cậu đó"

Lục Hy Duệ nóng nảy:

"Mẹ mình không phải là người như vậy."

"Mẹ cậu chính là đang nói dối, đang nói dối cậu đó."

Nhan Thư Đông cao hơn Lục Hy Duệ một chút, cho nên khi cậu bực tức lên cũng có vẻ cao lớn hơn, Lục Hy Duệ trừng mắt với Nhan Thư Đông, vốn định đánh nhau với cậu, nhưng nghĩ tới mẹ, liền ném lại một câu : "Không quan tâm tới cậu nữa" rồi sau đó xoay người bỏ đi.

Ngay cả người bạn tốt đều bị cậu làm cho tức giận mà bỏ đi rồi, tâm trạng Nhan Thư Đông xấu tới cực điểm, khi tan học liền đi bộ về, không thèm chờ Lục Hy Duệ, cậu nghĩ chắc Lục Hy Duệ đang rất giận mình.

Nhan Thư Đông cúi đầu hung hăng đá hòn đá nhỏ dưới chân, hòn đá ngay lập tức bắn đi thật xa, sau đó cậu suy nghĩ, cậu không cần làm bạn với cái người nhỏ bé Lục Hy Duệ kia.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Nhan Thư Đông cảm thấy khó chịu trong lòng, kỳ thật là cậu hâm mộ Lục Hy Duệ, cậu ấy tìm được mẹ, mẹ cậu ấy cũng rất tốt, mỗi lần đá bóng là bà ấy lại đến đây cổ vũ cho Hy Duệ, tuy rằng mỗi lần bà ấy cổ vũ cậu cố lên, nhưng thật có chút khác biệt, cậu muốn chính mẹ mình cổ vũ cho cậu cơ...

Nhan Thư Đông lại đá đá viên đá nhỏ, hòn đá lăn lăn, sau đó dừng lại trước một đôi giày cao gót.

Nhan Thư Đông ngẩng đầu, là người phụ nữ xinh đẹp kia.

Nhan Thư Đông ngẩng đầu nhìn Lâm Diễm, cậu đi tới trước mặt cô, trưng ra bộ mặt tươi cười : "Cháu xin lỗi, cháu không phải muốn đá trúng cô."

"Không sao..."

"A, cô là giáo viên mới tới sao?"

"...Không phải"

"Dạ, cháu chào cô, hẹn gặp lại"

"...Hẹn gặp lại"

"..."

Ngày hôm sau, Nhan Thư Đông vẫn không tìm được sự hưng phấn mà đi tìm Lục Hy Duệ, Lục Hy Duệ cũng không phải người thù dai, nhìn thấy Nhan Thư Đông đang đi tới, cậu chủ động xin lỗi:

"Thư Đông, mình xin lỗi."

Nói xong, cậu bé còn mang ra cuốn truyện tranh mới nhất đưa cho Thư Đông:

"Cho cậu mượn đọc nè"

"Cảm ơn cậu."

Nhan Thư Đông nói, sau đó đưa mắt nhìn phòng học, nhỏ giọng nói với Lục Hy Duệ:

"Duệ Duệ, cái người phụ nữ xinh đẹp kia lại tới đó."

Giáo viên lớp một đang giảng một bài thơ, trong đó có một câu: "Sông khuất núi trùng ngò tắt lối | Liễu xanh hoa thắm lại thôn xa"

Nhan Thư Đông nghe xong, có cảm giác phi thường, cậu xúc động giơ tay lên nói:

"Ngày hôm qua sông khuất núi trùng ngò tắt lối, hôm nay liễu xanh hoa thắm lại thôn xa."

Các bạn trong lớp cười ha ha, nhưng lớp phó học tập Lục Hy Duệ lại vỗ tay:

"Hay, thật là hay."

Giáo viên Ngữ văn nghĩ nghĩ :

"Các em không nên cười... Nhan Thư Đông nói cũng có lý"

Nhan Thư Đông chớp mắt, tiêu sái ngồi xuống.

"Haiz, thật là một kẻ quậy phá trời sinh, sau này chắc chắn sẽ làm các bạn gái thương tâm cho coi."

Tan học, giáo viên Ngữ văn nói với một giáo viên khác.

"Không chừng sau này Nhan Thư Đông chính là một đại ca."

"Lúc trước tôi hi vọng Duệ Duệ có thể cải tạo được cậu bé, nhưng cũng sợ Duệ Duệ bị cậu ta phá hủy."

"Này..."

Nhan Thư Đông cùng Lục Hy Duệ chuyền nhau tờ giấy mà các cậu đã lập ra kế hoạch, hai cậu nhóc đang xem, kết quả thật bất hạnh, tờ giấy bị gió thổi bay, sau đó bị các em lớp mẫu giáo đập nát.

Giáo viên dạy Toán nổi tiếng nghiêm khắc, cầm tờ giấy lên đọc nhưng không hiểu, hỏi Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông nói là hẹn Duệ Duệ sau khi tan học cùng đi vệ sinh.

Hỏi Lục Hy Duệ, Lục Hy Duệ lại nói là Nhan Thư Đông có một số bài khó hiểu muốn hỏi cậu.

Sau đó, hai cậu bị phạt chạy vòng quanh sân tập thể dục, mà hình phạt này, đối với hai cậu nhóc là chuyện cầu còn không được.

Sau khi tiến vào sân tập thể dục, một bên chạy bộ, một bên tiếp tục bàn bạc kế hoạch.

"Thư Đông, mình nghĩ đến một cách."

"Ngày mai, nếu người phụ nữ xinh đẹp kia xuất hiện, mình sẽ gọi to một tiếng mẹ Nhan Thư Đông, nếu bà ấy quay đầu lại, chắc chắn là mẹ cậu, nếu không quay lại, thì có thể không phải là..."

Càng về cuối, giọng nói của Lục Hy Duệ càng nhỏ.

"Biện pháp này ổn không?"

Nhan Thư Đông lau mồ hôi trên trán, nghĩ nghĩ rồi nói

"Cho dù cậu giả tiếng mèo kêu, thì chắc cũng có phản ứng chứ?"

Lục Hy Duệ lại lâm vào trầm tư suy nghĩ, đột nhiên linh quang chợt lóe:

"Mình có thể ôm lấy bà ấy"

Nhan Thư Đông quay đầu.

"Để làm gì?"

Lục Hy Duệ "Mình ôm lấy bà ấy, sau đó cậu có thể quan sát kỹ thử cậu và bà ấy có giống nhau không?"

Nhan Thư Đông còn tưởng Lục Hy Duệ có biện pháp gì hay ho, hóa ra cũng chẳng có. Bởi vì không có biện pháp tốt, cho nên khi các cậu chạy xong, cũng chưa đâu vào đâu.

Hai cậu là mê đá banh, bình thường nghe các huấn luyện viên bàn bạc công việc, cho nên lần hành động này, các cậu đã vạch ra một kế hoạch tác chiến vĩ đại, Lục Hy Duệ đặt tên là "Đi tìm hạnh phúc", nhưng lại bị Nhan Thư Đông nói là rất buồn nôn nên đã bị bác bỏ.

Hôm sau, Lục Hy Duệ trợ giúp bạn tốt đi tìm mẹ, trước khi đi học cậu còn nói dối mẹ mình là tối đến đón, sau đó, lúc tan học, hai cậu đưa mắt nhìn nhau,ra hiệu

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6: "Người mà anh Tuyền muốn tìm có phải là Nhan Tầm Châu?"

Edit: Rika

Tuy rằng, lúc bốn tuổi Nhan Thư Đông đã được Nhan Đình Văn mang đi rồi, sau khi cậu lên bảy tuổi mới về đây lại, nhưng trước bốn tuổi cậu bé cũng đã đi học ở nhà trẻ tại thành phố S rồi.

Nhà trẻ cách chỉ cách một khu phố, cho nên hằng ngày đều có tài xế đến đón cậu, bốn tuổi, Nhan Thư Đông đã không còn trông chờ đến việc ba mẹ sẽ đến đón mình. Nhưng có đôi khi, nhìn thấy bạn bè có ba mẹ đến đón, thì cậu vẫn cảm thấy rất buồn. Trong những lúc đó, cậu sẽ lấy bút chì màu, vẽ trên đất một bức tranh, nhìn thấy đầu bút dính đất cát, lúc ấy tâm tình của cậu mới tốt lên đôi chút.

Vào một ngày trời mưa nọ, tài xế gặp sự cố trên đường, Nhan Thư Đông ngồi ở trước cổng trường chờ, nhưng lại không thấy tài xế tới, may mắn cho cậu là còn có một người bên cạnh mình, Đậu Tương là một cô bé gầy còm, da màu mật ong, cho nên mọi người đều gọi cô bé là "Đậu Tương", Đậu Tương không có ai tới đón là vì ba mẹ cô bé đều đi làm việc ở thành phố khác rồi.

Mọi người không ai hy vọng mình phải ở lại đây, càng không muốn mình là người ở đây cuối cùng, mặc kệ là người lớn hay trẻ nhỏ. Trong cái tiết trời mưa không ngớt thế này, Nhan Thư Đông bên cạnh có Đậu Tương, nên cảm thấy vui vẻ, vì chính cậu không phải là người duy nhất chờ ở đây.

Nhưng... cuối cùng, bà nội của Đậu Tương cũng đã đến đón cô bé, một ngày mưa to thế này, bà nội Đậu Tương đội mưa tới đón, còn mang cho cô bé một cái áo mưa nhỏ, một đôi ủng nhỏ, Nhan Thư Đông nhìn Đậu Tương vui vẻ đổi giày sang ủng đi mưa, sau đó nắm tay bà rời, trước khi đi còn nói tạm biệt cậu. Nhan Thư Đông buồn bực, liếc trắng mắt với Đậu Tương.

Sân thể dục nhà trẻ có hai vũng nước lớn, Đậu Tương mang một đôi ủng đi mưa màu đỏ, lúc đi tới vũng nước, Đậu Tương cố ý giảm mạnh chân, nhất thời nước bắn tung tóe, bà nội Đậu Tương vội la lên "Ai u, tiểu tổ tông của bà"

Nhan Thư Đông ghé vào cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng này, hốc mắt vốn đã bị ướt vì nước mưa, nay lại thêm mơ hồ hằn đi.

Trí nhớ của trẻ con thường chưa ghi nhớ được sự việc gì nhiều, nhưng năm đó, cảnh tượng trong mưa ấy vẫn không thể nào xóa nhòa được trong đầu Nhan Thư Đông, nó giống như một ước mơ trong lòng cậu, cậu cũng muốn phải có một đôi giày đi mưa, màu xanh biển, giống như bạn Dương Minh, có đôi ủng màu xanh, trên đó còn có cả cây kiếm mà cậu cũng rất thích.

Hoặc là, có thể đối với mỗi người, trong lòng đều có một chút ham muốn đối với những thứ mình không có.

Năm học lớp một, Nhan Thư Đông có vẽ một bức tranh trong hội thi vẽ tranh do nhà trường tổ chức "Giấc mơ của em", bức tranh của cậu đã đoạt được giải nhất, tranh của cậu vẽ rất đơn giản, chính là một cậu bé mang một đôi ủng đi mưa màu xanh đang vui chơi trong hồ nước tại ngày mưa, một bức tranh đơn giản, nhưng mặc kệ lời bình luận của các giáo viên, các phụ huynh đến xem bức tranh đều nghĩ bức tranh nào là "Cậu bé dưới mưa", nào là "Con đường mưa", cho nên, Nhan Thư Đông như chó ngáp phải ruồi, giành được hạng nhất.

.....

Lục Hy Duệ mang theo một cái ống nhòm từ nhà, sau khi tan học, hai cậu không xuống dưới, mà rất nhanh chạy tới phòng đối diện của cổng trường, sau đó nhìn về phía cổng, vừa nhìn vừa bàn tán "Thư Đông, mẹ của cậu là người như thế nào?"

Nhan Thư Đông : "Là một phụ nữ xinh đẹp"

Lục Hy Duệ " So với mẹ của mình thì có đẹp hơn không?"

"So với mẹ cậu thì gần hơn một chút"

"Thật khó tưởng tượng nha" Lục Hy Duệ đem ống nhòm đưa cho Nhan Thư Đông "Hay là cậu tự đến quan sát đi"

Nhan Thư Đông cầm lấy ống nhòm trong tay Lục Hy Duệ, sau đó quan sát, đúng lúc này, tổ trưởng giáo viên môn Văn đi ra, thấy hai cậu, liền hỏi "Hai em đang làm cái gì đó?"

Lục Hy Duệ ngẩng đầu, trả lời "Chúng em quan sát bầu trời, gần xong rồi, xem xong chúng em về ạ"

Vẻ mặt của cậu tuy cố đưa ra hình tượng nghiêm túc, tuy rằng độ tin cậy của câu trả lời này không cao lắm, nhưng vì là Lục Hy Duệ nói, nên tổ trưởng giáo viên môn ngữ văn, là một thầy giáo già, suy nghĩ một chút rồi gật đầu "Nhưng các em cũng không được ở lại đây quá lâu"

Nhan Thư Đông gật gật đầu, sau đó đưa tay kéo kéo Lục Hy Duệ nhìn phía dưới, trong lòng cầu mong thầy ngữ văn mau chóng đi đi.

Sau khi thầy ngữ văn rời đi, Nhan Thư Đông tiếp tục đứng dậy quan sát, nhìn thật lâu, rồi tiếc nuối nói "Hình như không tới....."

Lục Hy Duệ : "Cậu, cậu nhìn kìa"

"Thật không thể nhìn ra...."

"Có phải hay không là cô ấy thay đổi cách ăn mặc?"

"Đúng rồi, đúng rồi, cô ấy thay đổi trang phục, áo, váy... Cô ấy mặc một cái váy màu xanh biếc!" Nhan Thư Đông kích động nói.

Lục Hy Duệ cũng kích động không kém, lúc tan học, cậu còn dẫn dò Nhan Thư Đông không được khẩn trương, vậy mà giờ cậu còn khẩn trương hơn. Cậu vội vàng đứng lên, nhưng tuy rằng có chút khẩn trương, cậu vẫn không dám phá hỏng đại sự, Lục Hy Duệ vẫn còn ý thức được, đưa tay chỉ chỉ Nhan Thư Đông "Mình đi đây"

Nhan Thư Đông vỗ vai Lục Hy Duệ "Hy Duệ, cảm ơn cậu"

Lục Hy Duệ đi rất nhanh, lưng mang balo đi được một nửa, sau quay lại nói "Tìm được mẹ thì nhớ mời mình uống nước ngọt... còn nếu không được, thì mình mời cậu"

Nhan Thư Đông gật gật đầu "Được, mình sẽ tới Ba Ba Lạp tìm cậu"

"Ok"

Lúc Lục Hy Duệ ra khỏi trường, trước cổng vẫn còn rất nhiều người, có một vài người biết cậu liền hỏi thăm , nhưng cậu không còn tâm tư mà trả lời, đi ra ngoài, rốt cuộc thấy ba mẹ của mình, cậu muốn bước tới gần cái người mặc quần màu xanh, vừa ngẩng đầu lên, liền thấy trước mặt mình cũng có một người mặc quần màu xanh như thế.....

Mà người mặc quần cùng màu với Lâm Diễm, đó chính là Phan Tuyền.

Lần trước cô và Phó Thiên cùng đi ăn cơm với Phan Tuyền, Phan Tuyền đối với cô cùng không tỏ vẻ gì cả. Hôm qua, khi cô đang đi dạo trong nhà sách thiếu nhi, thì chợt nhìn thấy Phan Tuyền và bạn gái anh ta đang mua sắm đồ trang sức ở khu nữ trang, Lâm Diễm liền gọi điện thoại cho Lý Đường.... Lát sau, Lâm Diễm giả vờ tình cờ gặp Phan Tuyền, sau đó cùng với bạn gái của Phan Tuyền đi lựa chọn một ít trang phục, sau khi cô thử váy xong, đi ra ngoài thì Phan Tuyền đã ôm bạn gái đi rồi.

Nhưng, Phan Tuyền cũng đã thanh toán cái váy này của cô.

Bởi vì tối nay cô hẹn ăn cơm với Phan Tuyền, cho nên khi ra khỏi nhà, cô đã mặc một cái quần màu xanh, phối hợp với thắt lưng màu xanh, áo sơ mi tơ tằm và một đôi giày cao gót màu đen.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Diễm cảm thấy chính mình không nên đến trường học, nhưng nơi cô ở cách trường học rất gần, mỗi lần ra khỏi cửa cô đều muốn đi qua đây một vòng, buổi sáng nghe tiếng đọc sách của bọn trẻ veng vọng ra, sau đó cô xác nhận đó có phải tiếng của Đông Đông không, chiều chiều cô lại đến đây, luôn muốn nhìn một cái rồi mới về nhà.

Nhưng hôm nay Đông Đông làm gì mà còn chưa đi ra? Cô đi lòng vòng bên ngoài, cách đó không xa là chiếc xe màu trắng, mà người ngồi trong xe chính là Nhan Tầm Châu.

Lâm Diễm quay đầu, muốn rời đi, đột nhiên có một giọng nói non nớt vang lên "Mẹ Nhan Thư Đông"

Lâm Diễm cảm thấy chắc là không phải kêu cô, làm sao lại gọi cô được cơ chứ? Nhưng cô vẫn cứ quay đầu lại, cô rất miễn cảm với ba chữ "Nhan Thư Đông", cách nơi cô ở một chút, có một con chó tên Đậu Đậu, người nuôi chó chính là một người nước ngoài, giọng nói hơi cứng một chút, cho nên mỗi lần cô nghe Đậu Đậu đều thành 'Đông Đông', thuy rằng

đã nghe rất nhiều rồi, nhưng mỗi lần người đó kêu 'Đậu Đậu', theo bản năng cô đều quay đầu lại nhìn.

"Mẹ Nhan Thư Đông" Tiếp tục gọi.

Tiếng kêu này giống như tiếng gọi của ma quỷ, vù vang vọng sau lưng cô, sau đó đâm thẳng vào trái tim cô, Lâm Diễm quay đầu lại, bổ nào vào lòng ngực mình, là một thân ảnh nhỏ bé mềm mại, cô cúi đầu, nhìn thấy cậu bé vui mừng nắm lấy tay cô "Cô là mẹ của Nhan Thư Đông có phải không....Có phải không???"

Lâm Diễm ngây ngẩn cả người, nhưng cậu bé vẫn không ngừng lôi kéo tay cô, giống như sợ cô chạy đi vậy.

"Cô. . . ." Sau đó không đợi cô mở miệng, cậu bé liền quay đầu vẫy tay với cửa phòng đối diện cổng trường.

Trong lòng Lâm Diễm ngổn ngang trăm mối cảm xúc, cô nhận thấy được ánh mắt của người ngồi trong xe đang hướng tới đây, cô cúi đầu nhìn cậu bé đang lôi kéo mình, sau đó cô chủ động nắm lấy tay cậu, cậu bé liền nở nụ cười "Mẹ của Đông Đông, Đông Đông sẽ tới ngay bây giờ đó"

Lâm Diễm cảm giác giống như cô đang rơi vào cái bẫy, nhưng nếu thật sự đây là cái bẫy, cái nắm tay mềm mại này, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, tỏa ra hương thơm thật dễ chịu biết bao.

Cậu bé nắm tay cô đi tới một cái quán trước cổng trường học, tên là "Cỏ Ba Lá", Lâm Diễm ngồi xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe màu trắng vẫn đậu bên ngoài.

"Cô thực sự là mẹ của Nhan Thư Đông sao?" Cậu bé mở miệng hỏi

Hai tay Lâm Diễm đặt trên đùi, cô thể mà lại khấn trước mặt cậu bé.

"Cô không phải mẹ của"

"A....." Cậu bé phát ra một tiếng thở dài, nhìn Lâm Diễm, tiếc nuối nói "Kỳ thật cô cũng không giống cậu ấy lắm...."

Lâm Diễm khó khăn mở miệng "Sao lại không giống... Cô là dì của bạn ấy"

"Dì?" Cậu bé đưa mắt nhìn lần nữa, sau đó đứng dậy vẫy tay "Thư Đông, mình ở đây"

Lâm Diễm mạnh mẽ nhìn về phía cửa, nhìn thấy Đông Đông đang bước tới phía cô.

"A, Thư Đông, cô ấy nói không phải là mẹ của cậu, mà là dì của cậu đó" Lục Hy Duệ ngẩng đầu nói với Nhan Thư Đông "Dì chính là em gái của mẹ cậu"

Nhan Thư Đông nhìn cô chăm chăm, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lục Hy Duệ "Cô là dì của cháu sao?"

Lâm Diễm đè nén lại cảm xúc muốn ôm Thư Đông vào trong lòng, ngực cô phập phồng, gật gật đầu "Đúng, cô là bạn tốt của mẹ cháu" Vừa nói xong, cậu bé bên cạnh buồn bực "Vậy dì không phải là em gái của mẹ Thư Đông sao?"

Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy bối rối vì quá khẩn trương mà cô nói năng lộn xộn trước hai đứa trẻ, cô nắm chặt tay "Thư Đông, mẹ cháu bảo cô tới thăm cháu"

"Vậy tại sao mẹ cháu không trực tiếp đến đây?" Nhan Thư Đông cũng nắm chặt tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối vì hi vọng quá lớn mà bây giờ lại không phải như thế, nên thất vọng vô cùng.

"Đúng đó, tại sao mẹ cậu ấy lại không đến đây?" Lục Hy Duệ cũng nói thêm

"Mẹ đã chết có phải không?" Nhan Thư Đông đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Lâm Diễm thật sự không biết trả lời như thế nào.

Lâm Diễm ".....không phải"

"Chết" đối với trẻ con mà nói là chuyện đáng sợ nhất, Lục Hy Duệ nghe Nhan Thư Đông hỏi, liền quay đầu sang nắm chặt tay bạn "Dì ấy nói là không có chết"

"Ai là dì của mình" Nhan Thư Đông đứng bật dậy "Cô ta là kẻ lừa đảo, chuyên môn lừa gạt con nít, Hy Duệ, đi" Nói xong, cậu bé trực tiếp kéo Lục Hy Duệ ra ngoài.

"Đông Đông....." Lâm Diễm đột nhiên không kiềm chế được mà gọi tên con.

Nhan Thư Đông dừng lại, nhưng cũng chỉ đứng lại, sau đó lại tiếp tục bước đi. Tạm biệt Hy Duệ, sau đó cậu đi tới chiếc xe màu trắng ven đường.

Lâm Diễm yên lặng thu hồi ánh mắt lại, sau đó dùng khăn trang che mặt lại, có một số việc nhất định phải cắt da xẻ thịt mới có thể nhìn thấy máu bên trong chảy ra như thế nào, cô không muốn cho Đông Đông biết là cậu bé có một người mẹ từng ngồi tù cải tạo, cô nguyện dùng thân phận dì để bên cạnh cậu bé cả đời, cũng không muốn sau này, có người nói sau lưng cậu rằng, mẹ cậu là một kẻ tội phạm, đã từng ngồi tù.

Buổi tối, Lâm Diễm đến nơi hẹn gặp Phan Tuyền, trước khi tới đây cô cũng đã về nhà gặp Lý Đường một cái, sau khi chuẩn bị đi thì Lý Đường đưa cho cô một cái áo khoác "Buổi tối về, nhiệt độ xuống thấp, mang theo áo khoác để phòng cảm lạnh"

Lâm Diễm có chút xấu hổ, lí nhí nói "Cảm ơn"

Lý Đường hơi gật đầu, sau đó nói "Mấy hôm trước Nhan Tầm Châu phải người đi thành phố C"

Lâm Diễm hạ mắt, không nói gì.

Lý Đường nhìn cô, đột nhiên nói "Kỳ thật, có rất nhiều phụ nữ, vì con mà tiếp tục tái hợp lại với ba của con mình"

Lâm Diễm kinh ngạc nhìn Lý Đường, ánh mắt vừa chuyển, khẽ cười ra tiếng " Anh Lý, anh đang sợ tôi cản ngược lại anh sao?"

Lý Đường cười cười "Bị mỹ nhân cản một miếng, ầu cũng là một vết thương ngọt ngào"

Lâm Diễm nguyên bản đang cười khẽ, nghe anh nói liền cười to ra tiếng, Lý Đường cứ nhiên cũng có thể nói lời trêu chọc sao, cô thật sự bất ngờ.

"Anh Lý, anh làm tôi thật sự ngạc nhiên" Lâm Diễm thẳng thắn nói "Không thể tưởng tượng được anh mà cũng có lúc nói đùa"

"Phải không?" Lý Đường cắn môi dưới "Tôi cũng là một người đàn ông bình thường cơ mà"

Lý Đường quả thật không thích hợp với hình tượng đùa giỡn, với Lâm Diễm, anh mang đến một cảm giác vững chãi như núi lớn, một hình tượng

trầm ổn, lời nói gọn gọn, phong cách làm việc bình tĩnh, đồng thời, trên người anh cũng mang lại hơi thở tươi mát cho người đối diện.

Lý Đường sử dụng cô như quân cờ, cô cũng tuyệt không oán hận, cơ bản là cô và anh có giao dịch với nhau một cách công bằng.

Lâm Diễm cảm thấy Lý Đường là người không thích đùa giỡn, nhưng Phan Tuyền thì ngược lại, lúc anh ta nói chuyện luôn mang theo nụ cười, trời sinh ra một người đàn ông như anh ta, chỉ một câu nói bình thường nhưng có thể mang theo nhiều ngữ điệu khác nhau, mang theo một sắc thái tươi vui.

Hiện tại, Lâm Diễm đang phải đối mặt với một người đàn ông có sức hấp dẫn rất lớn đối với phụ nữ, lúc dùng cơm, Lâm Diễm cười cười, nói chuyện "Không thể tưởng tượng được anh lại là một người am hiểu ẩm thực đến vậy"

"Tôi có một tình yêu với cái đẹp, phong cảnh đẹp, thức ăn ngon, còn có phụ nữ xinh đẹp nữa" Phan Tuyền vừa nói cười cười sang sảng, sau đó giống như nhớ tới cái gì, liền nói với người phục vụ đứng bên cạnh "Từ từ mang đồ ăn lên, đợi lát nữa, còn có hai người chưa đến"

Lâm Diễm hơi hơi nhú mi.

Phan Tuyền liền giải thích "Thật ngại quá, tiểu Yến, cuối tuần trước tôi đã hẹn Nhan tổng và vợ anh ấy đến đây ăn cơm, mà hôm qua cô cũng gọi điện thoại mời cơm tôi, vốn định từ chối cô, nhưng nghĩ cô đang học về tài chính, nên mang cô tới đây để làm quen với một vài người cũng tốt"

Lâm Diễm ngẩng đầu "Người trong miệng anh Tuyền nói có phải là Nhan Tâm Châu?"

Phan Tuyền "Cô biết anh ấy?"

"Có nghe nói qua, là một nhân vật có tiếng mà" Lâm Diễm lơ đãng nói
"Tôi sợ mình sẽ có chút căng thẳng"

"Có gì mà phải căng thẳng, còn có tôi cơ mà"

"Phải không?" Tuy rằng hai chân cô đã bắt đầu run rẩy, nhưng giọng nói vẫn như trước, nghe như đang làm nũng "Nếu anh đã nói như vậy, tôi cũng an tâm, cảm ơn anh"

Lâm Diễm rốt cục cũng hiểu được vì sao Lý Đường an bài cô làm ở "Quân Nhan", bởi vì chỉ có ở trong môi trường đó, cô mới học được cách ứng phó uyển chuyển với những tình huống như thế này.

=====

2-v6❖;❖❖5

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7: Giống như đã từng quen biết

Edit: Rika

Trong phòng đốt mùi hương Ấn Độ, mùi thanh lịch mà đậm mạc, trong căn phòng tràn ngập mùi trà, hương thơm thật tươi mát.

"Kỳ thật tôi vẫn đề nghị mọi người mấy năm nay nên ra ngoài quan sát một chút, nhìn thế giới bên ngoài, cảm thụ cuộc sống và văn hóa bên ngoài, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, có đúng thế không?"

Phan Tuyền chính là nhà đầu tư, nói càng nhiều càng chứng tỏ học vị của mình cao, có đôi khi lại dùng cái cách của nhà khoa học mà nói chuyện.

"Đúng vậy" Lâm Diễm gật đầu phụ họa, ngữ khí chân thành "Chờ có cơ hội, anh Tuyền nhất định phải giới thiệu cho tôi vài chỗ tốt đó"

"Hỏi cái này với tôi là đúng người rồi" Phan Tuyền chống tay lên bàn, nhìn Lâm Diễm "Sau này, tiểu Yến muốn đi đâu, chỉ cần nói với tôi, tất cả mọi chi phí tôi sẽ tài trợ cho cô"

Lâm Diễm mỉm cười khẽ, xinh đẹp vạn phần "Anh Tuyền thật là một người hào phóng, nhưng mà tôi nghĩ muốn dựa vào chính mình, Phó tổng nói qua mấy tháng sẽ phát lương cho tôi"

"Tiền lương của cô một tháng bao nhiêu?" Phan Tuyền hỏi

Lâm Diễm cúi đầu, Phan Tuyền còn muốn mở miệng nói tiếp, thì điện thoại trong túi xách vang lên. Lâm Diễm do dự, ngẩng đầu nhìn Phan Tuyền "Anh Tuyền, tôi đi nghe điện thoại một chút"

Phan Tuyền nhấp một ngụm trà mà phục vụ mới mang tới "Ừ, cô đi đi"

Hôm nay, Phan Tuyền mang cô tới một nhà hàng nổi tiếng về món cá, nhà hàng này là một nhà hàng mang phong cách cổ kính, có sân vườn rất rộng rãi thoáng mát.

Lâm Diễm đứng gần một bồn hoa, nghe điện thoại Lý Đường gọi tới.

"Tý nữa, Nhan Tầm Châu tới đây" Lâm Diễm nói.

Lý Đường bên đầu dây trầm mặc " Nếu chưa chuẩn bị tốt, thì tôi lại đây đón cô?"

"Tổ chức giao nhiệm vụ, tôi chưa lâm trận mà đã bỏ chạy sao?" Lâm Diễm bỗng dưng nở nụ cười, gió đêm thổi vào lá cây kêu , Lâm Diễm đưa tay chạm vào từng phiến lá,sau đó hơi nghiêng người để tránh gió.

"Không, cái này gọi là đi lòng vòng một hồi" Giọng nói Lý Đường vang lên, nghe xa xôi như từ trong khoảng không truyền tới.

"Nếu như tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt thì sao?" Lâm Diễm lại hỏi

Lý Đường trầm mặc, sau đó Lâm Diễm lại mở miệng nói tiếp, giọng nói vui vẻ "Nói về tổng thể, có thể Nhan Tầm Châu chưa chắc đã nhớ ra tôi là ai, nếu anh ta còn nhớ rõ tôi, chứng tỏ tôi có một chút ảnh hưởng với anh ta, tôi cũng thật lấy làm vinh dự khi làm rối loạn tuyến đầu của anh ta"

Lâm Diễm dứt lời, đầu bên kia Lý Đường chậm chạp không nói lời nào, qua thật lâu, mới mở miệng nói "Nếu có gì phiền toái thì hãy gọi cho

tôi"

Lâm Diễm "Vâng" một tiếng, tắt điện thoại, đột nhiên nghĩ đến hồi còn đi học cô thầm mến lớp trưởng, trừ bỏ lớp trưởng ra thì cũng chỉ có Giang đại đội trưởng chính trực, thiện lương, khát vọng to lớn, trước kia anh ta đã từng nói với cô ước mơ là đẩy mạnh ngành IT của Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta đã đi làm trong ngành sản xuất điện thoại di động.

Hành lang dài, giữa sân lại có một hòn giả sơn, tiếng nước róc rách chảy xuống, đâu đó vang lên thoảng thoảng bài hát 《 Tri âm tri kỷ 》 , tiếng đàn vang lên nghe thật yên bình.

Lâm Diễm cầm điện thoại quay trở lại, cách đó không xa vang lên từng tiếng bước chân, nhìn thân ảnh hai người đang bước tới, theo bản năng, Lâm Diễm nghiêng người qua, đem chính mình ẩn núp vào bóng tối của hành lang.

"Tầm Châu, Tuấn Tuấn bị cảm mấy ngày nay vẫn chưa có đỡ tí nào, để nó ở nhà, em thật sự rất lo" Là giọng nói của Trương Mộ Mộ.

"Bảo mẫu không phải là người sao?" Nhan Tầm Châu nói.

"Sao mà giống nhau được? Em là mẹ của con" Giọng nói của Trương Mộ Mộ có vẻ đề cao hơn, sau đó lại hạ thấp xuống "Được rồi, em phải đi cùng anh, anh đừng có dùng cái bộ mặt lạnh lùng đó, chẳng dọa được ai đâu"

"Được rồi, vào đi thôi"

.....

Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu Trong lòng, Lâm Diễm đem cái tên Nhan Tầm Châu mặc niệm mấy lần, dựa lưng vào

cây cột, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đêm lạnh lẽo, ngay cả ánh trăng cũng lạnh lẽo.

Phan Tuyền lớn hơn Nhan Tâm Châu mười tuổi, thân thiết gọi Nhan Tâm Châu là "Nhan đệ"

Bất luận cái gì cũng có sự so sánh đối lập nhau, chỉ có điều, so sánh cao thấp cũng có mức độ khác nhau, nếu Phan Tuyền là một người đàn ông thành công, phong độ, lúc này đứng bên cạnh Nhan Tâm Châu, cả người đều bị ánh sáng của Nhan Tâm Châu che lấp đi hết.

Đối mặt với sự nhiệt tình của Phan Tuyền, Nhan Tâm Châu nở nụ cười "Cám ơn Phan tổng đã đích thân chiêu đãi"

"Phải nói là có thể mời được Nhan đệ cùng vợ của cậu tới dùng cơm, đây quả là vinh hạnh của tôi" Phan Tuyền kéo ghế mời Nhan Tâm Châu, sau đó Trương Mộ Mộ đang đứng phía sau mở miệng nói "Không thể tưởng tượng được, Phan tổng mới đến thành phố S không lâu mà cũng biết đến nhà hàng Hoan Viên này, tôi cũng rất thích đồ ăn Tô Châu ở đây."

Trương Mộ Mộ có xuất thân tốt, diện mạo xinh đẹp, bằng cấp cao, trước khi gả cho Nhan Tâm Châu cũng đi một vòng luẩn quẩn, chỉ có điều lúc đó cô ta nổi danh là một người giao tiếp giỏi, sau khi gả cho Nhan Tâm Châu, cô ta tình nguyện ở nhà giúp chồng nuôi dạy con.

"Nghe nói Nhan đệ muội quê ở Tô Châu, cho nên Phan mỗ tôi liền chọn một nhà hàng làm món ăn của Tô Châu" Phan Tuyền cười nói, thuận tiện mời Nhan Tâm Châu và Phan Mộ Mộ ngồi xuống.

Trương Mộ Mộ ngồi vào vị trí của mình, nhìn xuống chỗ ngồi bên cạnh có một túi xách và áo khoác nữ, liền mở miệng hỏi "Người đẹp của Phan tổng đâu?"

"Không phải người đẹp của tôi đâu, cô ấy vừa mới ra ngoài nghe điện thoại, không gặp nhau ngoài đây sao?" Phan Tuyền nói.

"Không có" Trương Mộ Mộ đưa mắt nhìn Nhan Tầm Châu "Tôi và Tầm Châu đều không thấy Nhưng mà điểm phúc của Phan Tổng cũng thật tốt nha"

"Cái gì mà điểm phúc, chỉ là một cô gái rất đơn thuần" Phan Tuyền đưa mắt nhìn áo khoát và túi xách của Lâm Diễm, ánh mắt mềm mại, nụ cười sang sảng, còn nói với Nhan Tầm Châu và Trương Mộ Mộ "Đúng là một tiểu cô nương nha, vừa nãy còn ngồi đây trò chuyện rất vui vẻ nữa"

"Phan tổng nói chuyện vui quá, ngài thật sự làm lòng hiếu kỳ của tôi trỗi dậy, không biết người đó....." Trương Mộ Mộ đang muốn nói tiếp, nhưng nhớ lại Nhan Tầm Châu không thích cô nói nhiều cho nên cô dừng lại, nghĩ tới việc Nhan Tầm Châu quản mình rất chặt, trong lòng vừa tức vừa ngọt ngào.

"Cô ấy" Phan Tuyền định mở miệng nói, sau đó ánh mắt sáng lên, nhìn ra phía ngoài cửa "Cô ấy kìa"

--

Lâm Diễm đẩy cửa ra, trong phòng trừ bỏ Nhan Tầm Châu, Phan Tuyền cùng Trương Mộ Mộ đều đưa mắt nhìn cô, Lâm Diễm nặn ra một nụ cười tiêu chuẩn, sau đó đi tới bên cạnh, mở miệng giải thích với Phan Tuyền "Một người bạn đã lâu không gặp gọi tới, cho nên tôi trò chuyện hơi lâu"

Một người bạn đã lâu không gặp Đang lúc Lâm Diễm nói, Nhan Tầm Châu thấy Phan Tuyền rất vui vẻ.

Cách nói chuyện của Lâm Diễm luôn luôn đứng đắn, hội còn đi học, cô đã từng làm đội trưởng đội Thanh niên xung phong, sau đó làm MC cho

trường, vì thế đã hình thành cách nói chuyện này của cô, nhưng giọng nói cô rất mềm mại, nếu nói nhanh một chút, có thể nghe ra được sự nỉ non trong giọng nói của cô.

"Phan tổng, anh giới thiệu đi, vị này là. . ." Trương Mộ Mộ mở miệng nói.

"Tiểu Yến, đây là người mà tôi vừa mới nhắc tới, Nhan tổng và vợ anh ấy" Phan Tuyền cười ha ha, đưa mắt ra hiệu với Lâm Diễm, sau đó quay đầu lại nói với Trương Mộ Mộ và Nhan Tâm Châu "Cô ấy tên là Lâm Yến, là học trò của Phó Thiên"

"Học trò của chú Phó? Làm sao mà tôi chưa gặp cô ấy nhỉ?" Trương Mộ Mộ đứng lên, nở nụ cười, đưa tay ra bắt tay với cô "Xin chào, tôi là Trương Mộ Mộ"

Lâm Diễm đưa tay ra bắt lại "Xin chào, Nhan phu nhân"

Trương Mộ Mộ dùng ánh mắt đánh giá, cười như không cười "Cô rất đẹp"

Lâm Diễm mặt mày đoan trang, thoát nhìn làm cho người ta nhận thấy cô là một người đẹp ưu nhã, sống nội tâm. Lúc này, gương mặt cô đỏ hồng, đáp lời lại Trương Mộ Mộ "Cô rất quyến rũ"

"Có phải hay không nhìn thấy mỹ nhân nên đỏ mặt?" Phan Tuyền nổi hứng trêu đùa.

"Các người là đàn ông cũng có bạn tri kỷ, đến phiên phụ nữ chúng tôi có thì ghen tị đỏ mặt à?" Trương Mộ Mộ vui vẻ cười đùa với Phan Tuyền.

"Ai ai ai, là Phan mỗ tôi không chu toàn rồi" Phan Tuyền dừng lại "Tội tự phạt mình một ly rượu, như thế nào?"

"Sao lại một ly được, phải ba ly" Trương Mộ Mộ nhướn mày nhìn về phía Lâm Diễm "Tiểu Yến, cô thấy sao?"

"Ba ly có phải nhiều lắm hay không?" Lâm Diễm nhìn Phan Tuyền, mở miệng nói.

"Ai ai ai" Trương Mộ Mộ vui vẻ " Tiểu Yến, tôi nói cho cô biết cái này, đối với đàn ông, chúng ta không thể mềm lòng như vậy được"

Lâm Diễm cúi đầu, ngại ngùng, vang bên tai cô là tiếng cười của Phan Tuyền, anh ta hào sảng kêu phục vụ châm rượu, sau đó Nhan Tâm Châu mở miệng nói "Phan tổng, Mộ Mộ nói đùa với anh đó"

Trương Mộ Mộ thấy Nhan Tâm Châu nói như vậy, vội vàng sửa miệng "Là tôi sơ suất quá, đêm nay không thể bắt Phan tổng uống nhiều được, bằng không lát nữa ai đưa tiểu Yến về?"

Phan Tuyền ngược mắt nhìn "Như vậy đi, tôi tự phạt trước một ly, còn hai ly còn lại cho tôi thiếu"

.....

"Ha ha" Nhan Tâm Châu cười, ánh mắt lưu chuyển từ người Phan Tuyền sang người Lâm Diễm, sau đó thu hồi lại, rồi một lúc lâu lại vô ý liếc nhìn cô.

Lâm Diễm, Lâm Yến, hiện tại, người phụ nữ trong mắt anh, là cô gái luôn rực cháy dưới nắng hè chói chang Lâm Diễm? Giống như đã từng quen biết.

Tan tiệc, Lâm Diễm được Phan Tuyền lái xe chở về, Lâm Diễm bảo anh ta cho dừng xe ở quảng trường trước tiêu khu Nhã Lâm. Quảng trường

Thịnh An không phải là một nơi náo nhiệt, ban đêm còn chưa tới mười giờ, cũng đã không thấy bóng người nào, nhưng các cửa hàng còn chưa đóng cửa, các bảng hiệu đủ loại màu sắc không ngừng thi nhau nhấp nháy.

Lâm Diễm đi bộ trở về tiểu khu Lâm Nhã, cô đi đôi giày cao gót mười phân, bước đi có vẻ khó khăn và cảm thấy bàn chân đau, cho nên khi tới trước cửa tiểu khu, cô không còn khí lực để bước lên cầu thang, cô đi thang máy lên, cuối cùng cô cũng không vào nhà được, bởi vì cô không mang theo chìa khóa, cô đưa tay ấn chuông cửa.

Lý Đường rất nhanh ra mở cửa, anh còn chưa ngủ, vẫn mặc một bộ tây trang, trên người còn phảng phất mùi rượu, chắc hẳn là anh mới đi xã giao về.

"Đã về rồi sao?" Lý Đường hỏi.

Lâm Diễm giương mắt lên nhìn Lý Đường, sau đó đưa tay lên đặt trên bả vai anh, hôn lên môi anh.

=====

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8: Vì sao phải dùng đồng hồ báo thức, không có mẹ gọi cậu rời giường sao?

Edit: Rika

Yêu một người cần có duyên phận, nhưng hôn một người, có lẽ chỉ cần ý loạn tình mê trong nháy mắt. Lâm Diễm nghĩ Lý Đường sẽ đẩy cô ra, nhưng anh lại không làm thế, hơn nữa còn đáp lại cô, như là lễ phép hôn cô vậy.

Động tác của Lý Đường săn sóc lại ôn hòa, nhưng Lâm Diễm vẫn cảm giác được tay anh đặt trên lưng cô tăng thêm một chút lực đạo.

Săn sóc, ôn nhu lại thêm một ít lực, đây là nụ hôn của Lâm Diễm và Lý Đường, Lý Đường chậm rãi cho cô cảm thụ, mà cô cũng để cho anh từ từ cảm thụ, Lý Đường không giống như Nhan Tâm Châu, nụ hôn của Nhan Tâm Châu là bá đạo và khiêu khích.

Nụ hôn này rất dài, nguyên nhân không phải là hai người không muốn rời nhau, mà là Lâm Diễm muốn để cho Lý Đường là người rời đi trước.

Rốt cục đến lúc hai người thở hỗn hển, Lý Đường mới buông ra, cố gắng điều chỉnh bản thân, chủ động nói "Thực xin lỗi"

Lý Đường nói một câu xin lỗi làm cho Lâm Diễm càng thêm xấu hổ "Tôi uống hơi nhiều, người nên nói xin lỗi phải là tôi"

Lý Đường một tay đút vào túi, khoe miệng cong lên "Vây tôi thật sự vinh hạnh"

Lúc Lâm Diễm đánh răng, miệng có chút đau, nhìn vào trong gương thấy khoe miệng hơi bị xước da, cô vội dùng nước lạnh vỗ vào mặt, sau đó hai má bỗng nhiên nóng lên, qua một lúc lâu, cô mới bình tĩnh trở lại.

Lâm Diễm đối với Lý Đường có chút suy nghĩ, cô là quân cờ của anh, tuy rằng mục đích của cô đối với Lý Đường cũng không đơn giản, nhưng cô lại cảm thấy không có gì là không đúng cả.

Tình yêu vốn dĩ trong suốt như thủy tinh, nó vô giá, nhưng lại không chịu nổi bão táp mưa sa.

Về phần quan hệ của Lâm Diễm và Phan Tuyền, những người ở sở công ty không ai biết, nhưng Phó Thiên lại rất rõ ràng, ông thấy trong Phan Tuyền có vẻ thích Lâm Diễm, nhưng lại sợ Lâm Diễm coi trọng Phan Tuyền vì tiền của anh ta, cho nên ông cố ý bảo Lâm Diễm mang tài liệu vào cho mình, sau đó thành khẩn chỉ bảo cô vài câu "Tiểu Yến a, Phan Tuyền là người làm ăn, tuy rằng thành công trong sự nghiệp, mị lực cũng tốt, nhưng cái loại đàn ông này đối với phụ nữ rất không ổn định, anh ta không phải là một người tốt để chọn làm chồng"

Lâm Diễm suy nghĩ một chút, sau đó trả lời "Phan Tuyền nói sau khi chia tay sẽ mua cho tôi một căn nhà, chú Phó, bây giờ giá nhà ở thành phố rất cao, tôi không có tiền mà mua"

Sau đó Phó Thiên cũng không nói gì nữa, phất tay bảo cô ra ngoài, ông đối với cô có một chút thất vọng.

Sau khi Lâm Diễm rời khỏi phòng thì bắt đầu làm việc, tuy rằng cô chắc chắn sẽ không làm lâu ở đây, nhưng vẫn tận tâm đem hết sức lực của mình ra hoàn thành tốt công việc.

Kỳ thật trong lòng Lâm Diễm rất cảm kích Phó Thiên, lúc Phó Thiên muốn giới thiệu cô với con trai của Giang Vũ, Lâm Diễm biết Phó Thiên không hề khinh thường cô, nhưng không thể vì chuyện đó mà cô quên đi chính bản thân mình. Nếu có thể, cô muốn mình giống như những người phụ nữ khác, có được một tình yêu đơn giản mà hạnh phúc, mặc kệ sự ồn ào của xã hội, cô chỉ cần bên cạnh mình có một người ân cần hỏi han, quan tâm chăm sóc, thế là đủ rồi.

Thế nhưng, cái thứ gọi là tình yêu này, lại rất khó tìm. Thời điểm cô còn ở trong tù, có rất nhiều cô gái bởi vì vào tù, cho nên đã bị bạn trai chia tay, chồng thì đòi ly hôn? Cho nên lúc cô đứng trước tòa, tội danh được thành lập, cô biết, hạnh phúc của mình đã mãi mãi bay xa.

Phan Tuyền gọi điện thoại cho Lâm Diễm, hỏi cô có thể đi dự tiệc ở Nhan gia cùng với anh ta được không?

Lâm Diễm liền hỏi "Tôi đi có thích hợp không?"

Phan Tuyền nói "Có cái gì mà không thích hợp cơ chứ, lần trước Nhan phu nhân nói chuyện với cô, nói rất thích cô"

Trương Mộ Mộ thích cô? Chuyện này thật sự quá vinh hạnh a, Lâm Diễm buông áo lông trong tay ra, đi tới cửa sổ, dựa vào đó rồi hỏi "Cũng được, khi nào thế?"

Phan Tuyền : "Ngày mốt, cô chuẩn bị một chút đi"

.....

"Không nên đi" Lý Đường nói sau lưng cô, Lâm Diễm xoay người :
"Cơ hội lần này không phải rất tốt hay sao?"

Lý Đường hỏi lại cô: "Cô nghĩ Nhan Tầm Châu là loại người nào?"

Lâm Diễm bị hỏi ngược lại, suy nghĩ một chút liền nói "Lãnh huyết vô tình, lòng dạ hiểm độc"

"Cho nên bây giờ không cần đi, nếu như tới Nhan gia, tôi quả thực không đảm bảo được sự an toàn của cô" Lý Đường nói.

Nhan gia là nơi như thế nào, Lâm Diễm chưa nghe nói qua, nhưng Nhan Tầm Châu gây thù chuốc oán khá nhiều, nghe nói nơi đó được bảo vệ rất nghiêm ngặt, là nơi trọng yếu của Nhan Tầm Châu, Lý Đường muốn cứu cô ra khỏi Nhan gia, quả thật rất khó khăn.

Nhưng Lâm Diễm vẫn muốn tham gia bữa tiệc lần này, hiện tại vấn đề lớn nhất của cô không phải là đối mặt với Nhan Tầm Châu, mà là cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Làm ở "Quân Nhan", tiền lương của cô đều gửi vào sổ tiết kiệm trong ngân hàng. Cô tới thành phố S cũng không mang theo nhiều lắm, hơn nữa đã ở đây một thời gian, lần này tới Nhan gia, cô cần mua quần áo mới, tuy lần trước cô đã mua mấy bộ, nhưng vẫn không tìm một bộ thích hợp để đi dự tiệc với Phan Tuyền.

Lâm Diễm đem tầm mắt đặt trên người Lý Đường, Lý Đường sờ sờ cái mũi của mình "Trên mặt tôi có dính cái gì sao?"

Lâm Diễm lắc đầu, cô nói: "Lý đội, anh có tiền không?"

Lý Đường nhìn cô cười, mở tủ ra, lấy đưa cho cô hơn mười vạn, mặt khác từ trong túi móc ra một vạn đưa thêm cho cô "Không đủ thì cứ hỏi tôi"

Lâm Diễm thấy Lý Đường đưa cho cô nhiều như thế, bất an nói "Không cần nhiều như thế"

Đối với sự lúng túng của cô, Lý Đường khẽ cười "Coi như là kinh phí đi"

Lâm Diễm: "Nhưng cũng không cần nhiều như thế"

"Không sao, cứ giữ đó đi" Lý Đường nói, sau đó nhìn đồng hồ "Tôi phải ra ngoài, chiều nay chắc không ăn cơm tối, không cần làm cơm cho tôi"

Lâm Diễm nói "Được"

Kỳ thật, Lý Đường cảm thấy Lâm Diễm như một người vợ hiền, dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn. Lúc cần thực tế thì cô rất thực tế, lúc cần lãng mạn thì cô cũng rất lãng mạn, có đôi khi anh suy nghĩ trước kia cô là người như thế nào? Là một cô gái mộng mơ, khờ dại, nội tâm trong sáng, là một học sinh ưu tú?

Đúng là lúc còn đi học cô rất giỏi, lúc Lý Đường xem hồ sơ của cô, thấy thành tích rất tốt, cho nên anh có thể khẳng định cô là người thông minh.

Lâm Diễm cầm tiền Lý Đường đưa đi dạo một vòng trung tâm mua sắm cả nửa ngày, sau đó lại cảm thấy quá lãng phí, suy nghĩ một hồi, quyết định không mua quần áo nữa, ngược lại cô mua một cái máy may về nhà, sau đó đến chợ mua vải cùng một số phụ liệu khác, sau đó dùng cả buổi tối để may đồ.

Ngày cô đi dự tiệc ở Nhan gia, cô mặc bờ sườn sấm màu trắng do chính mình tự may, nhìn rất đẹp.

Trương Mộ Mộ rất thích bộ đồ của cô, lúc cô và Phan Tuyền bước vào Nhan gia, Trương Mộ Mộ liền kéo tay cô hỏi bộ đồ này mua ở đâu?

"Nhìn thật đẹp, lại còn rất model nữa" Trương Mộ Mộ hỏi, sau đó đưa mắt đánh giá bộ đồ.

Lâm Diễm cúi đầu, giọng nói mềm mại, nhỏ nhẹ: "Không phải mua đâu, mấy hôm trước tâm huyết dâng trào, liền thiết kế ra, vốn không dám lấy ra mặc, nhưng một người bạn của tôi nói nhìn không tồi, cho nên tôi liền mặc thử"

Ở thành phố này, cô làm gì có bạn, người duy nhất cho lời đánh giá trong miệng cô chính là Lý Đường.

"Đâu chỉ là không tồi, mà là rất rất đẹp" Trong mắt Trương Mộ Mộ tràn ngập sự tán thưởng, tấm tắc khen liên tục, sau đó đi tới nói với Nhan Tâm Châu "Tâm Châu, em muốn nhờ Lâm tiểu thư thiết kế giúp em một bộ quần áo, cũng không biết Lâm tiểu thư có thể hay không. . ."

Theo lý thuyết, Trương Mộ Mộ hẳn là phải nói những lời này với Lâm Diễm, nhưng cô lại nói với Nhan Tâm Châu, trong lòng Lâm Diễm buồn cười, sau đó nghe được Nhan Tâm Châu nói với Trương Mộ Mộ "Em thật sự đã nhìn trúng cái gì thì sẽ không buông tha"

"Đâu có, em rất thích cơ mà" Trương Mộ Mộ biện hộ cho chính mình.

Đúng lúc này, Phan Tuyên cũng mở miệng nói với Lâm Diễm "Tiểu Yến, nếu em dâu đã thích như vậy, rảnh thì làm giúp cô ấy một bộ đi"

"Nếu có thể được Nhan phu nhân ưa thích, tôi nguyện khẳng định cố gắng hết sức lực." Lâm Diễm cười cười mở miệng nói, đưa mắt nhìn Trương Mộ Mộ, bởi vì Trương Mộ Mộ đứng cùng với Nhan Tâm Châu, cho nên ánh mắt cô vẫn vô tình liếc qua Nhan Tâm Châu.

Trong lòng Nhan Tâm Châu dậy sóng, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh, không lộ ra bất cứ cảm xúc nào.

Lát sau, Lâm Diễm được Trương Mộ Mộ dẫn đi tham quan trong nhà, Trương Mộ Mộ nói "Tiểu Yến, cô có khiếu thẩm mỹ tốt, gần đây tôi vừa mới trang trí lại nhà cửa, cô nhìn thử xem có được không?"

Lâm Diễm nói "Được"

Về thiết kế nhà cửa, Lâm Diễm cũng biết chút ít, lúc ấy Nhan Tầm Châu đem cô an bài ở một nhà trọ ở thành tây, lúc đó cô liền coi đó như nhà mình, mỗi ngày đều suy nghĩ phải trang trí ngôi nhà như thế nào, có một lần cô nghĩ ra cần một bình hoa, thế là cô cơ hồ đi dạo hết tất cả các cửa hàng cùng siêu thị của thành phố S.

Thế nhưng cũng không ở được bao lâu, căn phòng do cô tự trang trí, cô không có phúc ở lại.

Nhan gia được bày trí theo hình thức ngôi nhà cổ điển, mọi thứ đều toát lên sự thoải mái, ấm áp, tươi mát.

Trương Mộ Mộ nói khi trang trí nhà cửa cần phải có tâm, Lâm Diễm liền nói "Đúng thế, như vậy mới đẹp được"

"Ừ, thật sự rất đẹp"

"Thật đẹp"

""

"Đây là phòng ngủ của con trai tôi" Trương Mộ Mộ mang cô đến đây, sau đó liên tục nói về con mình "Nó rất quậy phá, mỗi ngày bảo mẫu dọn mấy lần nhưng vẫn cứ rối tung lên như thế"

"Ha ha. . . ." Lâm Diễm nghiêng đầu, nhìn thấy phía đối diện có một căn phòng, có phải đó là phòng của Đông Đông không?

"Con của Nhan phu nhân mấy tuổi rồi?" Lâm Diễm cảm thấy cổ họng đau đớn, tràn ngập mùi máu tươi.

"Đã bốn tuổi rồi" Trương Mộ Mộ nói, khước miệng cười nhu hoa "Chắc bảo mẫu đã mang nó ra ngoài phơi nắng, lát nữa sẽ trở lại"

"Nhan phu nhân thật may mắn" Lâm Diễm cười nói.

"Cám ơn" Trương Mộ Mộ cười vui vẻ, sau đó quay đầu nhìn về phía căn phòng đối diện "Tôi còn có một đứa lớn nữa, hiện tại đang học lớp một, bên kia là phòng của nó"

Lâm Diễm nương theo ánh mắt của Trương Mộ Mộ nhìn về phía căn phòng, cảm thấy cơ thể không kìm chế được mà run rẩy, Trương Mộ Mộ muốn tiến tới mở cửa phòng, đúng lúc này, bảo mẫu đi lên "Phu nhân, tiên sinh hỏi phu nhân lần trước có đặt một bức tranh, hiện có người đưa tới"

Trương Mộ Mộ hơi khựng lại, quay đầu nói với Lâm Diễm "Tôi xuống dưới xem một chút"

Lâm Diễm: "Được"

Trương Mộ Mộ đi theo bảo mẫu xuống lầu, Lâm Diễm tựa lưng vào vách tường không ngừng thở dốc, trong ngực đau đớn như bị dao đâm, mỗi khi cô hít thở, giống như có từng con dao nhỏ cắt xé vào tim phổi, mạch máu vỡ toang, máu tươi tuôn ra xối xả. . . .

Lâm Diễm ngây người trước cửa phòng Nhan Thư Đông một lát, mở cửa ra, cô nhìn trên giường, nhìn giá sách, bàn học, trên đó bày một chậu xương rồng, một ít mô hình người máy. Sau đó Lâm Diễm ngây người trước giường của cậu, ga trải giường màu trắng, tủ đầu giường có mấy bức tranh biếm họa, cùng một cái đồng hồ báo thức.

Vì sao lại cần đồng hồ báo thức, là không có mẹ gọi cậu rời giường hay sao?

Trong đầu cô lúc này toàn hình ảnh của Đông Đông, Đông Đông của cô tối ngủ có đá chăn không? Đông Đông của cô sáng rời giường sẽ như thế nào? Đông Đông của cô có thường nằm mơ về mẹ của nó không.....?

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên "Cô ở phòng tôi làm cái gì?"

Lâm Diễm buông đồng hồ báo thức trong tay ra, giọng nói này là của Đông Đông, cậu đã học về rồi sao?

=====

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9:

Edit: Rika

Thời điểm còn ở trong tù, Lâm Diễm đã có rất nhiều lần mơ về Đông Đông, trong đó nhiều nhất là cảnh tượng cô ôm Đông Đông vào trong lòng, đôi tay nhỏ nhắn, mềm mại ôm lấy cô. Nhưng đôi tay đáng yêu đó dường như một cái dao đục khoét vào tim cô, sau đó chậm rãi móc nó ra. . . . Đã bao lần cô mong chờ điều này, đó là một loại chờ đợi hạnh phúc, nhưng hạnh phúc ấy chỉ có trong mơ. Hôm sau tỉnh lại, chào đón cô vẫn là bộ quần áo tù nhân ảm đạm

"Sao cô lại ở trong phòng tôi?" Nhan Thư Đông hỏi cô một lần nữa, một bên gỡ cặp sách xuống, sau đó đôi mắt nhỏ hơi nheo lại, cẩn thận nhìn cô chăm chú.

"Cô đến làm khách" Lâm Diễm đặt đồng hồ báo thức trở lại, mở miệng nói.

"Làm khách? Nhà của tôi có gì mà phải tới đây làm khách?" Nhan Thư Đông cởi bỏ khăn quàng đỏ để sang một bên, sau đó vỗ vỗ trên giường của mình, ý bảo cô ngồi xuống nói chuyện, khí thế cường đại.

Lâm Diễm chậm rãi ngồi xuống, nghiêng mặt nhìn Thư Đông: "Thư Đông. . . ."

Nhan Thư Đông trừng mắt nhìn Lâm Diễm một cái, ý bảo cô trước tiên không nên nói chuyện, cậu bé đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tiếp theo đi tới đóng cửa phòng mình lại, sau đó đi tới đứng trước mặt cô, hỏi thẳng vào vấn đề chính "Cô thật sự là bạn của mẹ tôi?"

Nước mắt Lâm Diễm muốn trào ra ngoài, muốn nói cũng không nói được, rốt cục cô cũng lấy hết dũng khí nắm lấy tay Thư Đông.

Nhan Thư Đông đứng im bên người cô, cẩn thận đánh giá gương mặt cô, mở miệng hỏi.

"Mẹ của tôi ở đâu?" Nhan Thư Đông lại hỏi, tùy ý để cho Lâm Diễm nắm tay mình.

". . . ." Đôi môi Lâm Diễm run rẩy, cô phải mở miệng như thế nào đây, hôm nay cô đi tới cùng Phan Tuyền, lấy thân phận là bạn gái của Nhan Tuyền xuất hiện ở Nhan gia, sau đó lại nói mình chính là mẹ của Thư Đông sao? Làm sao cô có thể nói được??

Nhưng cô cũng không thể nhịn được, con trai ở ngay trước mắt. . .

Ai có thể cho biết cô phải làm gì bây giờ?

Lâm Diễm rốt cục cũng không nhịn được, đem Nhan Thư Đông kéo đến ôm vào trong lòng mình, cô dùng sức ôm cậu bé "Đông Đông, mẹ cháu bảo cô đến chăm sóc cháu.. . . . cháu có thể coi cô như mẹ được không?"

Nhan Thư Đông cắn môi, tựa vào vai Lâm Diễm, một giọt nước mắt lơ đãng chảy xuống, sau đó cậu vươn tay áo lau mặt mình, sau đó mở miệng nói "Nếu như vậy cô có thể nói cho cháu chuyện của mẹ cháu được không?"

Lâm Diễm đưa tay lau nước mắt, sau đó nở nụ cười, dùng sức gật đầu "Được"

Lâm Diễm từ nhỏ không thích nói dối, nhưng giờ cô nói dối Nhan Thư Đông về mẹ của cậu bé, Nhan Thư Đông ngồi im lắng nghe, đôi mắt trong sáng nhìn cô, mở miệng hỏi : "Trước đây, mẹ có từng ôm cháu không?"

"Có, có ôm . . ." Lâm Diễm cúi đầu nhìn Đông Đông "Không chỉ có mẹ đã ôm qua, trước đây cô cũng ôm qua cháu, lúc đó cháu còn nhỏ, như một con chuột con vậy"

Nhan Thư Đông nhú mày "Cô mới là con chuột con đó"

Lâm Diễm cười, sau đó nước mắt nhịn không được mà chảy xuống tiếp, Nhan Thư Đông thấy thế liền rút khăn giấy trên bàn học đưa cho cô, không chịu được liền nói "Phiền phức, sao cô cứ khóc hoài vậy?"

Lâm Diễm cầm lấy khăn giấy lau nước mắt, cười hì hì, nói : "Cô rất kích động"

"Hừ!" Nhan Thư Đông hừ nhẹ một tiếng.

Lâm Diễm thật sự kích động, trừ bỏ kích động, cô còn cảm thấy thật mỹ mãn, giống như giấc mộng bao năm qua của cô đã trở thành hiện thực, giấc mộng đơn giản, chính là giống như bây giờ cô nắm tay con, cẩn thận nhìn con.

"Vậy cô có biết ba ba của cháu không?" Qua một lúc lâu, Nhan Thư Đông mở miệng hỏi.

"Biết. . ." Lâm Diễm trả lời.

Nhan Thư Đông cúi đầu : "Cô và ba cháu biết nhau như thế nào?"

Nhan Thư Đông hỏi tới vấn đề trọng điểm, đứa nhỏ này hẳn cảm lại có trí tuệ sâu sắc, Lâm Diễm căn bản là không thể đối phó được với cậu.

"Cô trước kia là đồng hương với ba cháu"

"Cô cũng là người ở Trấn Nhân"

Lâm Diễm gật gật đầu.

Nhan Thư Đông biết LÂM DIỄM cũng ở Trấn Nhân, sự tìm tòi trong mắt hiện lên ngày càng nhiều, qua một hồi cậu lại hỏi tiếp "Trong trấn có mấy cây cầu?"

"Nếu tính cả cầu treo Nam Ngung nữa thì tổng cộng có mười hai cái"

"Trường tiểu học nằm ở đâu?"

"Trên đường Tây Đan" Lâm Diễm nói, nhìn Nhan Thư Đông nhăn mặt lại, cô nói cụ thể thêm một chút "Bên cạnh trường có một rạp chiếu phim và một nhà hát"

"Nguyên lai cô là người ở đó" Nhan Thư Đông cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên "Có phải mẹ cháu bảo cô tới đây cứu cháu?"

Nhan Thư Đông dùng từ "Cứu" làm lòng cô đau nhói, sắc mặt cô trắng bệch.

Sau đó Nhan Thư Đông lại mở miệng "Cháu biết nên làm như thế nào, cháu sẽ phối hợp tốt với cô, nếu như cô gặp mẹ cháu, nhờ cô chuyển lời với mẹ rằng, cháu ở đây thật sự rất không tốt"

"Không tốt?" Lâm Diễm hỏi "Thư Đông. . . Ba ba cháu có tốt với cháu không?"

"Tốt à?" Gương mặt nhỏ nhắn của cậu thoáng chốc tỏa ra hàn khí bức người "Cháu ăn không đủ no . . ."

Về người mẹ, gần đây cậu luôn tưởng tượng, lần trước cậu gặp Lâm Diễm ở Cỏ Ba Lá xong, trong lòng cậu liền nhen nhóm một tia hy vọng. Cậu cũng không biết, cũng không dám khẳng định Lâm Diễm là người như

thế nào, nhưng rốt cục cậu cũng tìm được một người mà cậu có thể tưởng tượng ra gương mặt của mẹ, ngày đó khi trở về, cậu liền trốn trong chăn, cậu nghĩ mẹ mình phải tựa như LÂM DIỄM vậy.

Ngày hôm sau, cậu và Lục Hy Duệ cùng nhau thảo luận, sau đó hai cậu đưa ra n khả năng, trong đó có một khả năng, mặc kệ cô có phải là mẹ của cậu hay không, nhưng cậu khẳng định cô có một chút quan hệ với mẹ của mình.

Chân tướng là gì, trong lòng cậu gào thét muốn biết, nhưng cậu nghĩ có lẽ mẹ cũng giống như mẹ Hy Duệ, bị mất trí nhớ?

"Có thể mẹ cậu cũng giống mẹ mình, bị mất trí nhớ thì sao?" Lục Hy Duệ đã nói vậy.

Nhan Thư Đông không tin thế giới này có chuyện mất trí nhớ, nhưng lần trước cậu vào Hy Duệ vì chuyện này mà cãi nhau, cho nên lúc Hy Duệ nhắc tới, Nhan Thư Đông tránh né, nói: "Mình cảm thấy mẹ mình trước kia hẳn là một đặc vụ, hiện tại mẹ đang âm thầm hành động để cứu mình từ trong tay ba ba ra"

Quan điểm của Lục Hy Duệ và Nhan Thư Đông khác nhau, cậu cảm thấy tưởng tượng của Nhan Thư Đông quá thần kỳ, nhưng mặc kệ như thế nào, cậu vẫn là bạn của mình, hơn nữa còn đưa ra mưu kế cho Thư Đông: "Như thế này nè, cậu phải giả bộ đáng thương, tranh thủ sự đồng tình của cô xinh đẹp, sau đó để cô ấy cứu cậu ra"

Nhan Thư Đông không biết phải giả vờ đáng thương như thế nào, tối hôm qua lúc ăn cơm cậu muốn nói chuyện với ba mình một chút, ai ngờ cậu lại tức giận gác đĩa đi lên phòng. Nửa đêm bụng đói cồn cào, nhưng dù cho bụng có đau như thế nào, cậu cũng không xuống dưới tìm đồ ăn, sau đó bảo mẫu lại bưng lên cho cậu một chén cơm.

Nhan Thư Đông đứng lên ăn sạch chén cơm, liếm môi nghĩ nghĩ, người hiếu cậu nhất vẫn là dì Hứa, sau này cậu lớn lên nhất định sẽ phải kiểm thật nhiều tiền nuôi dì Hứa, cậu không muốn để dì Hứa ở lại đây để người ta sai bảo.

Nhan Thư Đông ăn xong rồi ngủ, buổi tối cũng mơ một giấc mơ đẹp, cậu mơ thấy mẹ tới tìm cậu, mà gương mặt của mẹ chính là của cô xinh đẹp đó. Sáng hôm sau, tâm tình của cậu vô cùng tốt, trên đường ra khỏi cửa nhìn thấy Nhan Tâm Châu, cậu liền ngẩng cao đầu đặc ý. Sau đó nhìn thấy Trương Mộ Mộ đang vui đùa với con trai trong vườn, Nhan Ý Tuấn không để ý tới sự ngăn cản của Trương Mộ Mộ mà chạy tới bên cậu đòi cậu dẫn đến trường, Nhan Thư Đông lui người ra, Nhan Ý Tuấn nhảy bổ vào khoảng không, té trên mặt đất. . . .

Sau đó Nhan Thư Đông nghe tiếng khóc của Nhan Ý Tuấn, Trương Mộ mộ gào thét, tâm tình cậu tốt tới cực điểm.

Thế nhưng buổi chiều khi học về, Nhan Thư Đông lại không vui, Nhan Tâm Châu nhìn cậu rồi nói "Lên phòng cất cặp, sau đó xuống dưới ăn cơm"

Trong nhà có khách, Trương Mộ Mộ nói với Nhan Thư Đông không được làm loạn, nhưng lúc cậu đi lên cầu thang lại cố ý dẫm mạnh bước chân, thậm chí còn hát nữa, sau đó nhìn thấy cô xinh đẹp trong phòng, nghĩ thầm, ông trời hôm nay quả nhiên tặng cho cậu kinh hỉ thật lớn.

.

Nhan Thư Đông nói với LÂM DIỄM Nhan Tâm Châu đối xử với mình như thế nào, lời nói tới mức buồn nôn đó chính là Lục Hy Duệ nghĩ ra giúp cậu, nhưng Nhan Thư Đông lúc này diễn vô cùng tốt, tựa như là chuyện rất tự nhiên, cộng thêm sự ngược đãi của mẹ kể nữa.

"Nếu như cô gặp mẹ cháu, đem những lời này nói với mẹ được không?" Nói xong, cậu đưa mắt nhìn Lâm Diễm, ánh mắt ướt sũng, tựa như một con chó nhỏ đáng thương bị vứt bỏ.

Lâm Diễm khó có thể hình dung được tâm trạng của mình, đem Nhan Thư Đông ôm vào trong lòng ngực, đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Nhan Thư Đông từ trong lòng ngực cô giẫy ra, Lâm Diễm cũng nhanh chóng khôi phục tâm tình, mở cửa phòng, người ngoài cửa chính là Nhan Tầm Châu.

Lâm Diễm đưa mắt nhìn Nhan Tầm Châu, sau đó anh lướt qua cô, nói với Nhan Thư Đông "Thư Đông, con xuống dưới lầu ăn cơm đi"

Nhan Thư Đông dạ một tiếng, thời điểm rời đi còn cố ý nói với cô "Vừa rồi cảm ơn cô đã dạy cháu làm bài"

Lâm Diễm cười nói với cậu "Không cần cảm ơn". Sau đó Nhan Thư Đông nghênh ngang xuống lầu, Lâm Diễm nhìn thấy con trai biến mất ở hành lang, định bước đi, thì Nhan Tầm Châu đã nhanh chóng kéo tay cô vào phòng Nhan Thư Đông.

Lâm Diễm bị Nhan Tầm Châu nắm tay tới mức đau, cô nhú mày nhìn anh "Tầm Châu, anh làm tôi đau"

"Lâm Diễm" Nhan Tầm Châu gọi thẳng tên cô, áp chặt cô lên tường, ánh mắt cô tan rã, mở miệng nói "Tầm Châu, tôi chỉ tới nhìn con"

"Ha ha. . . ." Nhan Tầm Châu cười ra tiếng, nhìn Lâm Diễm chằm chằm "Nhìn con cho nên mới cùng một chỗ với Phan Tuyền"

Lâm Diễm nói "Đúng thế, Nhan gia cũng không phải là nơi thường dân như chúng tôi có thể ra vào, tôi nghĩ tới nhìn con một chút, cũng chỉ có

thể dùng biện pháp này mà thôi"

"Thật đáng thương cho tấm lòng của người mẹ" Nhan Tầm Châu híp mắt đánh giá cô, cô vẫn xinh đẹp như thế, anh đưa tay sờ gương mặt cô "Lâm Diễm, là ngày đầu tiên ra tù sao?"

Lâm Diễm mở to đôi mắt đẹp, trong đó hiện lên một tầng nước mỏng "Tầm Châu, anh có biết câu 'Theo tình tình chạy' hay không?"

Nhan Tầm Châu đột nhiên bóp cổ cô, bởi vì động tác này mà cô nói to lên "Ha ha, Tầm Châu, đã nhiều năm như vậy rồi nhưng anh vẫn không thay đổi. . . .vẫn thích bắt nạt phụ nữ như thế"

"Bắt nạt phụ nữ?" Nhan Tầm Châu đột nhiên nở nụ cười, sau đó ghé sát vào tai Lâm Diễm nói "Tiểu Diễm, cô có biết mặt kia Phan Tuyên rất là hấp dẫn không?" Giọng nói Nhan Tầm Châu như ma quỷ, Lâm Diễm cả người dựa vào tường, lạnh lẽo.

Nhan Tầm Châu nhìn gương mặt trắng bệch của cô, đưa mặt mình sát vào gương mặt xinh đẹp ấy, gần từng tiếng nói "Hắn - rất - thích - giao - hoan -cùng - xác - chết"

.

Lúc Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu đi xuống lầu, ánh mắt Trương Mộ Mộ liền đưa tới đây "Lâm tiểu thư, cô cảm thấy nhà của tôi được không?"

Lâm Diễm cố gắng nặn ra nụ cười: "Rất đẹp, hào phóng lại không mất đi sự ấm áp, Nhan tổng thực sự có phúc khí" Nói xong, nghiêng đầu nhìn Nhan Tầm Châu.

"Ha ha, ánh mắt Lâm tiểu thư thật tốt, có thể được tiểu thư ca ngợi, không uổng công tôi làm cả tháng nay"

Lâm Diễm đi tới bên cạnh Phan Tuyền : "Tôi nào có khiếu thẩm mỹ, chỉ là lấy mắt nhìn của người phụ nữ mà thôi, tôi biết mọi nơi trong căn nhà này đều là tâm huyết của Nhan phu nhân"

"Ha ha" Phan Tuyền cười to, ngắt lời cô "Hôm nào tôi mua cho cô một phòng, cho cô thoải mái trang trí căn phòng nha"

Lâm Diễm khẽ cười một tiếng "Tôi không cần, tôi sợ phá hủy phòng của anh, tôi thật sự đền không nổi"

"Cô nha, thật là" Phan Tuyền cười ha hả.

Bữa tối do đích thân Trương Mộ Mộ chuẩn bị, chính là các món ăn của Pháp, Nhan Tâm Châu ngồi ở ghế chủ tọa, hai bên là Trương Mộ Mộ cùng Phan Tuyền, Lâm Diễm ngồi bên cạnh Phan Tuyền, còn Nhan Thư Đông lại an vị phía đối diện.

Ở giữa Nhan Thư Đông và Trương Mộ Mộ là con của Trương Mộ Mộ, Nhan Ý Tuấn, cậu nhóc mới bốn tuổi, gương mặt tròn vo, ánh mắt trong veo không ngừng đánh giá Lâm Diễm, sau đó quay đầu nói với Nhan Thư Đông "Anh ơi, hôm nay nhà mình có thật nhiều khách"

Đối mặt với câu nói của Nhan Ý Tuấn, Nhan Thư Đông cũng không để ý nhiều lắm, cậu chỉ chăm chú với các món rau trên bàn, đại khái trong Nhan gia thường ăn cơm tây, cho nên cậu dùng dao nĩa rất thuần thục, các thứ ăn không được cậu bỏ qua một bên.

Thực sự là một cậu bé kén ăn.

Nhan Thư Đông vô tình nhìn tới ánh mắt của cô, sau đó ngẩng đầu cười với cô một cái, sau đó lắc đầu nói "Đồ ăn Pháp thật sự ăn rất cực khổ", cậu buông dao nĩa trong tay ra.

"Nhan Thư Đông" Nhan Tâm Châu khiển trách nói.

Nhan Thư Đông mắt diếc tai ngơ, hai tay đặt trên đầu gối nói với dì Hứa "Dì Hứa, cháu muốn ăn cơm" Khẩu khí kiên quyết.

"Chiều mai lại ăn cơm có được không?" Trương Mộ Mộ nghiêng đầu thương lượng với Nhan Thư Đông.

"Không được, ăn ngay bây giờ" Nhan Thư Đông cứng rắn, đúng lúc này, Nhan Ý Tuấn cũng buông dao nĩa trong tay ra, cùng chung chiến tuyến với Nhan Thư Đông "Con cũng muốn ăn cơm, ăn cơm, cơm cơm cơm"

"Ha ha. . . ." Phan Tuyền nhìn Nhan Tầm Châu nói "Tôi chưa có gia đình, thật hâm mộ gia đình Nhan đệ nha, mặc kệ cuộc sống như thế nào, như thế này đã là một gia đình hạnh phúc rồi"

Trương Mộ Mộ cùng Nhan Tầm Châu hơi mím môi lại.

"Chú chưa lập gia đình sao?" Nhan Thư Đông đột nhiên tò mò hỏi, tầm mắt đảo quanh người Lâm Diễm và Phan Tuyền, sau đó hỏi Lâm Diễm : "Cô nhìn cũng lớn rồi, sao còn chưa kết hôn?"

Phan Tuyền "."

Nhan Thư Đông vừa nói xong, mặt Lâm Diễm liền đỏ lên, hai tai nóng rực. Cô tại sao phải xấu hổ, đã làm mẹ rồi cơ mà. . . . Lâm Diễm chỉ cảm thấy có một thứ gì đó nghèn nghẹn nơi cổ họng, ngay cả hô hấp đều khó khăn, cô có lẽ sẽ là người đầu tiên chết vì xấu hổ mà hít thở không được.

Trên đường về nhà, Lâm Diễm suy nghĩ, vì cái gì mà cô phải bán đứng danh dự của mình, cho dù sau này Lý Đường có thành công mang được Đông Đông từ tay Nhan Tầm Châu về, nhưng nếu Đông Đông ghét bỏ không muốn ở cùng với cô, như vậy những việc cô làm có ý nghĩa gì đây?

Xe của Phan Tuyền chậm rãi chạy trên đường, Lâm Diễm đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hai bên là vô số biển quảng cáo to lớn, dòng xe

uốn lượn không ngớt.

Phan Tuyền tiến tới gần cô, ở Nhan gia anh uống không ít rượu, cho nên lúc anh tiến gần tới, mùi rượu hòa cùng mùi đàn ông tỏa ra khiến cô cảm thấy không khí thật nặng nề.

Con người, chỉ khi đối mặt với một vấn đề cụ thể mới biết được điểm mấu chốt của chính mình, Phan Tuyền đưa tay tiến vào trong vạt áo cô, thế nhưng Lâm Diễm đã mạnh mẽ gạt tay anh ta ra.

=====

col_str:

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10:

Edit: Rika

Trước khi ra khỏi nhà, Nhan Tâm Châu đi lên lầu nhìn Nhan Thư Đông. Cậu bé đang ở trong phòng chuẩn bị chơi trò chơi, nghe được âm thanh ở cửa, cậu vội bật người dậy, bắt chéo chân bắt đầu đọc một vài từ tiếng Anh đơn giản "Morning -- afternoon --evening--"

Tai của Nhan Thư Đông khá thính, chỉ cần nghe được tiếng bước chân ngoài cửa là biết ai tới, cước bộ mạnh mẽ đó chính là ba ba, chậm chậm là dì Hứa, hỗn loạn là của Nhan Ý Tuấn, còn âm trầm giống quỷ là của Trương Mộ Mộ.

"Morning -- afternoon --evening--" Nhan Thư Đông một bên đọc từ, một bên lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài, lúc Nhan Tâm Châu đẩy cửa vào, cậu cố ý đọc to hơn một chút, giống như là không nghe tiếng bước chân người vào phòng, cũng không có ý định quay đầu lại nhìn.

Nhan Tâm Châu trực tiếp đi tới sau lưng cậu, vỗ vỗ bờ vai cậu.

Nhan Thư Đông tiếp tục đọc "Morning, buổi sáng, sáng sớm. . . ."

Nhan Tâm Châu nhíu mi, đưa tay xoay cái ghế lại, thuận tiện nhìn vào mắt cậu con trai, sau đó Nhan Thư Đông không đọc nữa, nâng mắt nhìn Nhan Tâm Châu "Có chuyện gì ạ?"

"Mẹ con đến trường học tìm con có phải không?"

"Ai là mẹ con, con không biết" Nhan Thư Đông trả lời.

Nhan Tầm Châu khẽ hừ một tiếng, sau đó cầm quyển sách tiếng Anh của Nhan Thư Đông lật hai trang, không có hứng thú lại để xuống, bình tĩnh nói với cậu "Không phải nói muốn ăn cơm sao, dì Hứa đã làm xong rồi, mau xuống ăn đi"

Nhan Thư Đông quay đầu lại "Nhưng hiện tại con không muốn ăn nữa rồi"

Nhan Tầm Châu 'hừ' một tiếng rồi xoay người đi ra phòng, ra đến bên ngoài liền gọi một cú điện thoại "Chương Tử, cho người ra đường Tây Ninh chờ tôi"

Bên ngoài gió thổi lạnh lẽo, Nhan Tầm Châu đưa tay xoa xoa mặt, sau đó ra khỏi nhà.

Ngã tư đường, xe cộ đông đúc như thủy triều, xếp hàng dài, tuy rằng trung tâm thành phố sáng bừng như ngọc minh châu, thế nhưng bóng đêm hôm nay lại rất yên lặng, không có một ánh trăng, cũng không có mây.

Lâm Diễm kéo tay Phan Tuyền trên bả vai mình ra, sau đó cô lùi ra xa một chút, mở miệng nói lảng sang chuyện khác "Anh Tuyền, cảm ơn anh hôm nay mang tôi đến làm khách ở Nhan gia, cho xe chạy tới quảng trường Thế Kỷ là được, tôi có hẹn bạn ăn khuya ở đây"

"Ăn khuya? Tiểu Yến, em đừng cho rằng tôi không biết em nghĩ gì?"

Phan Tuyền không buông tha cô, mà càng lúc càng ôm chặt cô, đúng lúc này, lái xe ở phía trước cũng phi thường tự giác đem tấm bình phong hạ

xuống, từ từ ngăn cách hai người vào một không gian nhỏ hẹp trong xe, Lâm Diễm sợ hãi, trong đầu chợt nhớ tới Nhan Tầm Châu đã dặn dò cô trong phòng của Đông Đông : "Phan Tuyền rất thích giao hoan cùng xác chết"

"Tôi còn có thể nghĩ được gì" Trái tim Lâm Diễm đập bình bình "Tôi chỉ cảm thấy chuyện này . . . có chút hơi nhanh. . ."

"Đúng, quá nhanh" Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn về phía Phan Tuyền vì câu nhấn mạnh vừa rồi của anh ta. Một chút ánh sáng ít ỏi trong xe, gương mặt Phan Tuyền lúc ẩn lúc hiện, Lâm Diễm chủ động đặt tay lên tay anh ta, làm cho chính mình tới gần anh ta một chút, mở miệng nói "Anh căn bản không tôn trọng tôi. . ."

"Ha ha. . . ." Khí lực Phan Tuyền thật lớn, một phen liền ôm cô đặt lên đùi mình, sau đó gắt gao ôm cô ở trước ngực "Thật giống một cô nữ sinh a, được, tôi tôn trọng em, hảo hảo tôn trọng em. . ."

Lâm Diễm ghé đầu vào vai Phan Tuyền, đột nhiên cô hiểu được một số chuyện nhỏ nhặt, trước khi cô ra tù, cô muốn tiền tài cùng quyền lực, bởi vì cô cảm thấy nếu có được hai thứ này, có thể đổi lấy sự tôn trọng. Thế nhưng hiện tại cô mới hiểu được, cho dù có một ngày cô thật sự đứng ở chỗ cao, trước đó cô đã đánh mất đi tự tôn của chính mình, dùng tự tôn đổi lấy sự tôn trọng? Giao dịch này có lợi không?

Bên ngoài chợt có cơn mưa nhỏ, Lâm Diễm nói với Phan Tuyền "Có thể mở cửa kính xe ra không?"

Phan Tuyền híp mắt nhìn cô, nhìn thấy bộ dáng ngoan hiền của cô, liền kéo tấm bình phong lên, sau đó bảo lái xe hạ cửa kính xuống, nhất thời khí lạnh từ bên ngoài tràn vào, Lâm Diễm làm bộ trấn tĩnh đẩy đẩy tay Phan Tuyền "Anh Tuyền, cho tôi xuống ở phía trước đi"

Phan Tuyền mạnh mẽ vỗ vỗ lưng cô, như thay đổi thành người khác, phong độ như một nhà bác học, có thể nói, những tin tức trước kia cô thu được về Phan Tuyền, tất cả căn bản đều là giả.

"Bớt đùa giỡn đi thôi" Phan Tuyền nói bên tai Lâm Diễm "Tôi đã kiên nhẫn với em lắm rồi, cho nên đêm nay em hãy biết điều một chút"

Lâm Diễm đưa đôi mắt đẹp nhìn Phan Tuyền "Tâm tư của tôi. . . . chẳng lẽ anh không hiểu?"

Phan Tuyền dựa lưng ra sau, tay trái vẫn di động trên người cô "Yên tâm, đi theo tôi, tất nhiên tôi sẽ không để em chịu ủy khuất"

Lâm Diễm cố gắng đè nén sự ghê tởm mà nở nụ cười với Phan Tuyền, cô còn muốn nói cái gì, nhưng lại không nói được, sau đó Phan Tuyền như nhận thấy cái gì, nói với lái xe "Không đi khách sạn, về biệt thự Hoa Khê đi"

Hoa Khê biệt thự nằm ở giữa sườn núi, lòng bàn tay Lâm Diễm đổ mồ hôi, yết hầu của cô như bị ai bóp chặt làm cô không nói được, cả người cực độ khẩn trương, ngay cả hô hấp cũng không thể được.

"Anh Tuyền. . . Đi khách sạn đi" Lâm Diễm nói.

"Vì sao lại đi khách sạn?" Khóe miệng Phan Tuyền nở nụ cười, một đôi mắt rất sắc bén, như là liếc một cái liền có thể hiểu thấu con người cô, loại cảm giác này thật đáng sợ.

"Bởi vì khách sạn gần" Đối với cô mà nói, đi khách sạn dù sao cũng an toàn hơn nhà của Phan Tuyền, Phan Tuyền nhìn bộ dạng run rẩy của cô, đưa tay nắm lấy cổ cô "Nếu tôi nói không thì sao?"

Thời điểm Lâm Diễm giao dịch với Lý Đường, cô nghĩ anh ta muốn gì cô cũng có thể đáp ứng, bởi vì ở trong cái nơi kia càng làm cho người ta sợ

hải, cho nên khi anh đưa cô vào Quân Nhan, sau đó cô đáp ứng Lý Đường tiếp cận Phan Tuyền. . . . Chỉ là cô giấu đi mà thôi, hiện giờ cô phát hiện : 'Mình quả thật là một con người vô liêm sỉ, không phải trước kia cô có một ước mơ sao, vì cái gì, bây giờ so với người khác, cô sống thật thấp hèn?'

Xe chạy càng lúc càng chệch quỹ đạo khỏi trung tâm thành phố, thế nhưng trong người cô lại trỗi dậy sự kiên cường, trong áo khoác của cô có cất một cái dùi nhỏ, cái dùi này rất sắc bén, Lâm Diễm nhìn mặt Phan Tuyền, sau đó cô chủ động hôn lên mặt anh.

Lâm Diễm kỳ thật không có kỹ thuật hôn nhiều cho lắm, cho nên khi hôn đến một nửa, Phan Tuyền cười ha hả vươn tay để sau đầu cô, giành quyền chủ động.

Tốt lắm, như vậy tốt lắm, Lâm Diễm run rẩy đôi tay, đang muốn đưa tay vào trong áo, Phan Tuyền đã bắt lấy tay cô "Em muốn làm gì?"

Nhưng đã không kịp, Lâm Diễm dùng khí lực toàn thân đem Phan Tuyền ấn ra sau, trong tay cầm một cái dùi sáng loáng. Lâm Diễm đem cái dùi đè lên cổ Phan Tuyền, bởi vì khẩn trương và sợ hãi, tuy rằng cô đang uy hiếp Phan Tuyền, nhưng người khóc lại là cô, cô thút thít nói với Phan Tuyền "Cho tôi xuống xe. . . ."

Đây là đang làm cái gì?!

Phan Tuyền cảm thấy Lâm Yến này điên rồi, cô là đang muốn diễn trò với anh sao, đầu óc cô có vấn đề gì sao?

Đúng lúc này, phía trước có ánh sáng chiếu tới, lái xe vội dừng lại, Phan Tuyền thuận thế đá cô ra, thế nhưng bởi vì xe thắng lại quá gấp, cho nên lúc anh muốn mở miệng nói, có ánh đèn pin chiếu vào, Phan Tuyền thực sự ngây ngẩn cả người.

Là cảnh sát, hai chiếc xe cảnh sát áp hai bên, lái xe đã ra ngoài để trình giấy tờ, sau đó là Phan Tuyền.

"Cảnh sát, khẳng định là có gì đó hiểu lầm rồi, tôi làm gì giấu bạch phiến trong xe. . . Chắc là hiểu lầm rồi. . ." Phan Tuyền đứng ở ven đường giải thích với cảnh sát.

"."

Lâm Diễm bỗng nhiên nở nụ cười, có loại vui sướng khi chạy trốn, trong lòng bàn tay cô tuyền đến cơn đau, cô vừa cúi đầu xuống liền nhìn thấy lòng bàn tay mình bị cái dùi xẹt qua, máu chảy ra ngoài, cô càng lau, nó càng chảy ra. Bởi vì vội vã, cho nên người cô hơi lảo đảo, đang lúc sắp té ngã xuống, một đôi tay vững vàng đỡ lấy cô.

Bàn tay rắn chắc, mặc cảnh phục, là một chàng trai thanh tú, giúp đỡ cô đi tới xe cảnh sát "Chương Tử, ở đây có một cô gái bị thương, mau đưa cô ấy tới xe cảnh sát"

Người được gọi là Chương Tử sang sảng lên tiếng, lại đỡ cô, Lâm Diễm được dìu ra ngoài đường thì nôn rất nhiều. Mà bên kia, Phan Tuyền đã bị hai, ba cảnh sát cưỡng chế lên xe, Lâm Diễm nôn cho tới khi Phan Tuyền tới đây, đưa mắt nhìn anh ta, ánh mắt hai người chạm nhau, ánh mắt đó, tựa như muốn giết cô vậy.

Làm gì có khả năng đúng lúc như thế, Lâm Diễm nghĩ, người đến cứu cô hẳn là người của Lý Đường, thế nhưng hai cảnh sát này lại mang cô lên một chiếc xe việt dã màu đen, lúc nhìn thấy người ngồi bên trong là Nhan Tâm Châu, cô kinh ngạc một hồi.

"Như thế nào, thực ngoài ý muốn?" Nhan Tâm Châu hơi nhíu mi, sau đó nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước, khóe môi còn nhếch lên một nụ cười châm biếm.

Hai người sắm vai cảnh sát cũng cười hì hì nhảy lên xe, trong đó có một người là anh chàng đẹp trai khi này đỡ cô, hai người ngồi lên xe bắt đầu nói giỡn "Ha ha! Cái tên Phan Tuyền kia khi này sợ xanh cả mặt, nghĩ tới mà vui. . . ."

"Phan Tuyền cũng không phải cậu, đừng có mà khinh thường người đàn ông này, Phan Tuyền là người có lá gan rất lớn, lúc trước không phải ngay cả xác chết...." Người nói một nửa đột nhiên dừng lại, sau đó cười hai tiếng "Nhan ca, chúng ta đi đâu?"

"Sông Bắc Dương"

"Đi tới đó làm cái gì?" Lái xe liền hỏi.

Nhan Tầm Châu liếc nhìn người bên cạnh, sau đó đưa khăn giấy cho cô "Nơi này không phải còn một đồng phạm của Phan Tuyền sao, tránh đêm dài lắm mộng, nên xử lý đi thôi"

Chương Tử và Minh Hồ nhìn nhau, đều cười nói "Nhan ca, anh đang đùa à?"

=====

+1+++1◆=?◆◆◆◆

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11:

Edit: Rika

Sông Bắc Dương nằm bên phải của đường ra biển, nơi đó là ngã ba của ba con sông, là nơi sông đổ ra biển, xe chạy trên cầu Giang Đại, Lâm Diễm đã ngửi được mùi vị mặn mà đặc trưng của biển cả, cô nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, đầu hơi choáng váng.

Máu trong lòng bàn tay đã ngừng chảy, nhưng lại khá đau, tay cô run run, tựa như có kiến cắn vào lòng bàn tay cô. Lâm Diễm vốn không còn sức, chỉ nghiêng người tựa đầu vào xe, không nói một câu.

Sau đó lái xe dường như cảm thấy tình huống trong xe hơi kỳ lạ, liền đưa tay chọn đĩa cho vào máy nghe nhạc, âm nhạc trong xe từ từ vang lên, là một bài tình ca cũ, Chương Tử ngồi ở ghế lái phụ liền nói "Đã là năm nào rồi, còn nghe bài tình ca này, thật là nhàm chán, lần sau để tôi lấy cho cậu một vài đĩa nhạc mới thịnh hành bây giờ."

Liên Minh ho nhẹ hai tiếng : "Đây là xe của Nhan ca"

"A" Chương Tử trả lời một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Đúng lúc này, Nhan Tầm Châu mở miệng : "Chương Tử, cậu xuống xe trước đi"

Chương Tử không chịu xuống xe : "Nhan ca, em không phải cố ý, em cũng không biết đây là xe của anh, kỳ thật tôi cũng thích nghe tình ca cũ"

Nhan Tầm Châu: "Phía trước có hiệu thuốc, đi mua thuốc hạ sốt và thuốc rửa vết thương cùng băng gạc lại đây"

"Sao không nói sớm một chút, em còn nghĩ Nhan ca muốn đuổi em đi"
Chương Tử cười hì hì nói, lúc xe dừng lại, liền mở cửa xe nhảy xuống, động tác sạch sẽ lưu loát.

Lâm Diễm quả thực rất mệt mỏi, cô nghĩ cho dù Nhan Tầm Châu có đem cô quăng xuống sông làm mồi cho cá, cô cũng không có khí lực mà phản kháng lại, thế nhưng khi nghĩ đến cái chết, cô vẫn sợ hãi, bởi vì trên đời này còn một người mà cô luyện tiếc, cô muốn chết cũng không dám chết.

Xe chậm rãi dừng trước một tiểu khu bên cạnh bờ sông, đây là một ngôi nhà mới xây, Nhan Tầm Châu tìm một phòng, bởi vì mới nên trong phòng còn chưa có nội thất, nhìn có vẻ rất trống trải. Trong năm mươi mét vuông của căn phòng này có một cái sofa màu đen và một cái tủ lạnh, tay chân Lâm Diễm mỏi nhừ, trực tiếp đi đến sofa ngồi xuống

Kỳ thật Lâm Diễm có chút ngoài ý muốn là đi theo Nhan Tầm Châu lên lầu, hoặc là cô đang rất muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi, muốn tìm nơi nghỉ ngơi cho buổi tối.

Nhan Tầm Châu tùy ý để Lâm Diễm ngồi ở sofa, sau đó tự mình đi tới tủ lạnh lấy nước uống.

Chương Tử đi mua thuốc còn chưa có về, Liên Minh cảm thấy có chút xấu hổ, cho nên anh ta đi dạo một vòng quanh khu nhà rồi nói với Nhan Tầm Châu "Nhan ca, em ra ngoài hút một điếu thuốc"

Nhan Tầm Châu nghiêng đầu nhìn Lâm Diễm ngồi ở sô pha "Tôi đi cùng cậu"

Nhan Tầm Châu hút thuốc từ rất sớm, trước kia hút là do bạn mời, sau lần hút ấy cảm thấy làn khói tỏa ra thật đẹp, thế nên tự mua cho mình một gói thuốc, một ngày có thể hết hai bao. Bất quá khi đó Nhan Tầm Châu chưa tính là nghiện thuốc, lúc ấy hút thuốc bên cạnh Lâm Diễm liền nhú mày, Nhan Tầm Châu liền thổi khói lên trêu đùa cô.

Sau đó Nhan Tầm Châu đi tới tủ thuốc lá của Nhan An, Nhan An rất yêu thích thu thập các loại thuốc lá nổi tiếng như Hùng Miêu, Trung Hoa, Hoàng Hạc Lâu, khi đó Nhan Tầm Châu lấy một ít thuốc ra mà chiêu đãi các huynh đệ, sau bị Nhan An phát hiện, đem Nhan Tầm Châu trói một ngày một đêm....

Sau đó Nhan Tầm Châu nhớ rõ là Lâm Diễm có mang cơm đến cho anh, cô không dám thả anh ra, cho nên đơn giản đứng bên cạnh đút từng miếng cơm cho anh, ngày hôm sau Lâm Diễm phải thi, cho nên một bên đút một bên nhắc nhở anh ăn thật nhanh.

"Nếu không cũng đem em cột lại thử xem, nhìn thử em có ăn nhanh được không?"

"Em không có làm chuyện xấu, anh học không giỏi, cho nên chú mới trừng phạt anh"

"."

Lúc ban đầu Nhan Tầm Châu vẫn cảm thấy Lâm Diễm rất đúng đắn, cho nên thời điểm cô mang cơm đến không khí xung quanh rất trầm lặng, nhưng đôi khi không thể không thừa nhận được, muốn tốt thì phải như Lâm Diễm này, thế nhưng Nhan Thư Đông lại không có di truyền được đức tính tốt đẹp của mẹ cậu, cậu bé thế nhưng lại rất giống anh trước kia.

Chương Tử sau khi đi mua thuốc một hồi, cố ý dừng lại ven đường mua một ít đồ ăn khuya, phía sau bờ sông có những quán bán ăn khuya, có thịt nạt cuốn, có bánh gạo Hàn Quốc, có bún ốc, còn có cả mì xào. Chương Tử một bên vào cửa một bên ồn ào nói "Đại ca, Liên Minh, tôi mang đồ ăn ngon về cho hai người đây". Ổn ào cho tới khi cảm thấy không khí có điểm kỳ quái, trong phòng khách vắng teo, chỉ có một mình Lâm Diễm ngồi nghỉ ngơi ở sofa.

"Ách, đại ca đâu?" Chương Tử chào hỏi Lâm Diễm, đầu Lâm Diễm vẫn còn đau, hơi hơi nâng ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ, Chương Tử nhe răng cười với Lâm Diễm, đang muốn đi ra ngoài, thì Nhan Tâm Châu và Liên Minh đã bước vào.

"Đem đồ cậu mua về ra đây" Nhan Tâm Châu nói với Chương Tử, nghe giọng nói có thể đoán được tâm tình không tốt lắm.

Chương Tử vội vàng đưa một gói to cho Nhan Tâm Châu, Nhan Tâm Châu cúi đầu nhìn cái gói to, trong đó ngổn ngang một đồng hồ.

Kỳ thật cũng không phải loạn thất bát nháo, mà Chương Tử mua đồ rất đầy đủ, trừ bỏ thuốc hạ sốt, cồn y tế rửa vết thương, anh ta còn mua cả băng vệ sinh, bao cao su. . .

Nhan Tâm Châu khó chịu lấy một vài thứ ra đưa cho Lâm Diễm "Đi vào rửa vết thương đi"

Lâm Diễm không muốn nhưng vẫn phải đứng lên, đi tới toilet.

Lúc trước vết thương trong lòng bàn tay cô chỉ dùng khăn tay để cầm máu, hiện tại lấy ra, trong miệng vết thương còn dính một ít sợi chỉ màu trắng. Lâm Diễm đặt tay dưới vòi nước rửa sạch sẽ, thời điểm đi ra Nhan Tâm Châu nói với Liên Minh "Cậu băng bó giúp cô ấy"

Chương Tử thật sự có điểm không hiểu "Lão đại, chúng ta . . ."

Chương Tử thấy Liên Minh ra dấu, vội vàng chạy tới phòng bếp lấy đồ ăn khuya, trong bếp đồ dùng ít, cho nên Chương Tử cầm giấy các - tông bung ra, sau đó đem đồ ăn khuya từng món bày ra.

Bởi vì Lâm Diễm bị thương ở tay phải, cho nên không thể băng bó cho mình được, cho nên lúc Liên Minh tới băng bó cho cô, cô cũng đưa tay ra để anh ta băng.

Bàn tay Lâm Diễm rất đẹp, thế nhưng bây giờ cũng đã có những vết chai. Thế nhưng cũng tốt hơn thời điểm mới ra tù, bởi vì ở trong tù, cô phải lao động rất vất vả, thế nhưng mãi không hoàn thành chỉ tiêu cùng nhiệm vụ, cả người đau nhức, trước kia thị lực của cô tốt lắm, khi học không bao giờ mang mắt kính, thế nhưng khi ở trong tù cô đan áo lông nên đã bị cận thị.

Liên Minh rất nhanh băng bó cho cô xong, cô mở miệng nhẹ nhàng nói "Cám ơn"

"Không có gì"

Lâm Diễm nở nụ cười, hiện tại nơi này là nơi không có xe cộ, cô cũng biết Nhan Tầm Châu không có khả năng mang cô trở về, hơn nữa hôm này cô thật sự rất mệt, Lâm Diễm nghĩ, cô muốn tìm một nơi nghỉ ngơi.

Lúc Lâm Diễm đi ngang qua bếp Chương Tử liền gọi cô, hỏi cô có muốn ăn khuya hay không, Lâm Diễm lắc đầu cự tuyệt.

Trong phòng ngủ, một cái giường giản dị, lúc cô đặt lưng xuống giường, nghe bên ngoài truyền vào tiếng nói chuyện, hơn phân nửa là giọng của Chương Tử và Liên Minh, ngẫu nhiên sẽ có một vài lời của Nhan Tầm Châu, sau đó cô tựa người vào giường nghe âm thanh bên ngoài, suy nghĩ thực sự bay đi rất xa.

.....

Lâm Diễm là 'con dâu nuôi từ bé' của Nhan gia, cô là con gái của của đôi vợ chồng câm điếc Lâm Quý cùng Diệp Kim Hoa ở trấn trên, lúc trước cô có tên là Lâm Diệp, tên này do chính hai vợ chồng Lâm gia lấy ra từ họ của hai người.

Lâm Quý và Diệp Kim Hoa đều có tướng mạo xấu xí, thế nhưng từ nhỏ Lâm Diễm chính là một tiểu mỹ nhân, hai vợ chồng câm điếc xinh ra một đứa con gái như hoa như ngọc, mặc cho ai cũng đều không tin, cho nên lúc Lâm Diễm có trí nhớ, cô nghe không ít lời đồn đãi về thân thế của mình, trong đó tin tức lan truyền nhiều nhất chính là vợ chồng Lâm gia đã nhặt cô ở nhà ga.

Đương nhiên trừ bỏ ở nhà ga, còn có ở rừng cây nhỏ, WC nữ, giếng nước sau trường tiểu học. . . . Lúc đầu Lâm Diễm còn chạy đến hỏi bà ngoại, bà nội là có thật sự mình được nhặt được hay không, nhưng cứ hỏi lặp đi lặp lại như thế, Lâm Diễm cũng cảm thấy phiền, thế nên nếu có người nói cô là nhặt được, cô liền chuẩn bị một thau nước rửa chén mà hắt vào, vừa hắt vừa chửi "Người mới là nhặt được, cả nhà người đều nhặt được"

Lâm Diễm có một bà nội, là một thợ đóng giày ở trấn, tuy rằng có đứa con câm điếc, thế nhưng miệng lưỡi bà rất tốt, lúc ấy ở trấn có chuyện gì bất quá, bà nội đều nói cho cô nghe, ví dụ như "Con gái và con trai nhà ai tốt hơn", "Cái tivi mới mua của nhà ai đã bị trộm. . ." .v. .v. .

Bởi vì nguyên nhân này, cho nên Lâm Diễm không có nhiều bạn, bạn nữ thì không muốn chơi với cô, bạn nam thì luôn tìm cách khi dễ cô.

Thế nhưng thành tích học tập của cô rất tốt, cô tồn tại ở trấn này như một điều phi thường, mọi người nói vợ chồng Lâm gia thật tốt số, có thể nhặt được một đứa con gái hoàn hảo như vậy.

Lúc ấy, trong cái trấn nhỏ này, mấy đứa trẻ rất thích học tập và chơi đùa cùng bạn tốt, cho nên dù ở trấn tiếng tăm của Lâm gia rất xấu, thế nhưng người nguyện ý làm bạn với cô cũng nhiều lên, sau này cô mới biết nguyên lai bọn họ muốn lợi dụng cô.

Lúc ấy Lâm Diễm hoàn toàn tương phản với Nhan Tầm Châu, lúc ấy anh là con trai độc nhất của Xí nghiệp gia đình Nhan An, lúc ấy là một cậu nhóc xinh đẹp và ngộ nghĩnh, so với Lâm Diễm thì lớn hơn ba tuổi. Lúc Lâm Diễm học lớp 1 thì Nhan Tầm Châu đã học lớp ba, cậu lớn rất mau, mỗi ngày mang theo một đám người đi đánh nhau.

Nhan gia rất có tiếng ở trong trấn, bởi vì có xí nghiệp của Nhan gia, cho nên đã kéo kinh tế của toàn trấn phát triển lên.

Có đôi khi có một số người ở trong điều kiện tốt, mặc dù như thế nào vẫn sẽ được ca ngợi, ít nhất Nhan Tầm Châu được ca ngợi khá nhiều, bởi vì lúc ấy Nhan Tầm Châu là vương tử trong mộng của các cô gái, nhưng ngại Nhan gia có một cô con dâu nuôi từ bé, mọi người đối với Nhan Tầm Châu cũng chỉ là YY và lên nghị luận chứ không dám có hành động gì, bởi vì cô con dâu nuôi từ bé kia của Nhan Tầm Châu rất đẹp.

Lâm Diễm sở dĩ là con dâu nuôi từ bé của Nhan Tầm Châu là vì, cô đã được Nhan gia nuôi dưỡng từ bé, bởi vì hai vợ chồng Lâm gia gặp một số chuyện không may về sau, cho nên Nhan gia đã nhận nuôi cô.

Thời điểm cô đến Lâm gia, Nguyễn Mị vẫn ở đấy, bởi vì sinh bệnh nên sắc mặt Nguyễn Mị rất tái nhợt, nhưng cho dù như vậy, Nguyễn Mị vẫn là một mỹ nhân bệnh tật, ở Nhan gia Nguyễn Mị cũng rất ít nói, tính cách có chút lãnh đạm, cho nên Nhan mẫu có vẻ không thích lắm, vừa vặn tương phản lại, Lâm Diễm bởi vì thông minh, xử lý khôn khéo cho nên rất được lòng Nhan mẫu.

Thời điểm Lâm Diễm vào Nhan gia chỉ mới mười tuổi, nhà lúc trước nghèo cho nên vóc dáng cô cũng chưa phát triển, sau này Nhan gia tích cực bồi dưỡng cho cô, vóc dáng chậm rãi biến đổi, lúc đầu chỉ cao ngang ngực Nhan Tầm Châu, sau cao tới bả vai.

Bởi vì có người mới trong nhà cho nên có tâm lý bài xích, Nhan Tầm Châu lúc thấy Lâm Diễm đi vào Nhan gia cho nên bắt đầu bài xích cô, cô lập cô vài năm, cô cũng ứng phó vài năm, cuối cùng quan hệ của hai người dần tốt lên hẳn, thế nhưng vẫn chưa đạt đến độ thân thích, Nhan Tầm Châu đôi khi tâm tình biến đổi thì sai cô đi mua đồ, cô cũng vui vẻ đi vì mỗi lần dư ít tiền lễ đều cho cô hết, cho nên cô cũng không có dị nghị gì cả.

Kết quả có một lần Nhan Tầm Châu gọi cô mua cho mình một hộp bao cao su, cô vội vàng chạy đi mua một cái mũ chụp đầu về.

Đối mặt với khuôn mặt đen thui của Nhan Tầm Châu, Lâm Diễm hoài nghi chính mình có phải hay không mua loại nhỏ, liền nói "Anh mau thử vào xem sao, nếu nhỏ, em sẽ đi đổi lại giúp anh"

=====

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12

Edit: Rika

Nhan gia có một căn nhà bên bờ sông của trấn này, là một khu có hai tòa nhà nhỏ, một cái tiểu viện xinh xinh, trong đó trồng các loại hoa lá cây cảnh, muôn hồng nghìn tía. Phía sau là một cái triền núi, trên sườn núi là một rừng cây ăn quả, trong đó trồng nhiều nhất là quýt, mỗi khi tới mùa quýt, ông nội Nhan Tầm Châu là Nhan Đình Văn sẽ tới đây, sau đó kêu Lâm Diễm hái quả ăn, còn nói: "Tiểu Diễm, đừng chỉ biết học không, mau mau xuống hái trái cây mà ăn, bằng không ông nội để cho xú tiểu tử A Châu ăn hết đó"

Đi qua vườn trái cây, là những nhân công của Nhan gia, có tổng cộng 50, 60 công nhân, thời điểm tan tầm nhóm công nhân sẽ tụ họp lại rồi ra về, cảnh tượng tựa hồ rất náo nhiệt.

Lâm Diễm sau khi tan học rất thích ghé vào ban công nhìn nhóm công nhân tan làm về nhà, mặt trời chiều ngã về tây, loại náo nhiệt này làm cho Lâm Diễm cảm thấy lòng mình ấm áp.

Nhan Tầm Châu cũng hay mang mấy người bạn của mình tới vườn trái cây để ăn.

Ngẫu nhiên Nhan Tầm Châu nhìn thấy cô đứng trên lầu, liền gọi cô xuống dưới, đưa cho cô một đồng trái cây thật lớn : "Buổi tối nếu cha tôi có hỏi thì nói tôi tới thôn bên cạnh chơi đá bóng"

Lâm Diễm cầm một miếng, sau đó nói với Nhan Tầm Châu "Muốn thì tự mình đi nói, chú không tin lời em nói đâu".

"A, cái con bé này" Nhan Tầm Châu làm bộ muốn gõ lên đầu cô, Lâm Diễm tưởng anh đánh cô, liền đưa tay ôm đầu.

"Ha ha ha ha, đại ca, đây là con dâu nuôi từ bé phải không, thật là không nghe lời" Nhan Tầm Châu nhìn đứa bạn phía sau đang cười mình.

"Đúng thế, thật không nghe lời, xú nha đầu" Nhan Tầm Châu nói xong trừng mắt liếc Lâm Diễm một cái, sau đó đi kéo đám bạn đi ra chỗ khác.

Lâm Diễm là con dâu nuôi từ bé mới mang về của Nhan Tầm Châu, nguyên lai lúc đầu con dâu nuôi từ bé là Nguyễn My, hiện tại Nhan gia nuôi dưỡng như con gái, lúc ấy toàn bộ công nhân của Nhan gia đều gọi người trong nhà là "phu nhân", "lão gia", "thiếu gia", cho nên khi nhìn thấy Nguyễn My rất tự nhiên gọi cô là "đại tiểu thư", còn đối với Lâm Diễm bọn họ gọi cũng rất tùy ý, kỳ thật trong đó có một số người biết cô là con của đôi vợ chồng câm điếc kia.

Kỳ thật Lâm Diễm cũng không có thói quen tìm một thân phận cho chính mình, Nhan gia cho cô cơm ăn, cho cô chỗ ở là tốt rồi.

Cửa sau của Nhan gia đến vườn trái cây có một khối đất trống, nguyên bản là một đồng cỏ, nhưng Nhan gia có người chuyên môn làm vườn, cho nên mặt cỏ rất đẹp như các thảm cỏ xanh tốt ở nước ngoài, thế nhưng sau này, thời điểm Nhan Đình Văn nhàn rỗi liền tới đây khai khẩn gieo trồng, nên bây giờ có thêm một vài loại cây như khoai tây, ngô. . .

Nhan gia phản đối Nhan Đình Văn khai khẩn thảm cỏ xanh mượt, nhưng lại ngại không dám nói ra, dù gì trong Nhan gia Nhan Đình Văn vẫn rất có tiếng nói, Nhan Tầm Châu vĩnh viễn đứng ở bên cạnh Nhan Đình Văn, cầm một cuộc cuộc xuống đất.

Sau đó Nhan Đình Văn cười tủm tỉm nói, đây mới là phong cách tốt.

Thời điểm Nhan Tầm Châu cuốc đất với Nhan Đình văn, Lâm Diễm cùng Nguyễn My từ dòng suối nhỏ giặt quần áo trở về, Nhan Tầm Châu nhìn thấy cô liền nói "Tiểu Diễm, mau lấy cho tôi cốc nước, khát chết tôi rồi"

Nguyễn My giữ chặt tay cô "Kệ anh ta đi, để cho khát chết luôn"

Lâm Diễm cười tủm tỉm gật gật đầu, sau đó cùng Nguyễn My đi phơi quần áo, lúc hai người đang phơi đồ, Nguyễn My liền hỏi cô "Tiểu Diễm, rốt cục cô suy nghĩ thế nào?"

Nhan gia nằm ở khu vực hơi cao, cho nên gió khá mạnh, cô đưa tay giữ chặt đồ, mở miệng nói "Nhan gia có thể thu dưỡng tôi, tôi thực sự rất cảm kích, kỳ thật tôi rất hâm mộ cô"

Lâm Diễm nói với Nguyễn My là lời nói từ đáy lòng, cô cũng rất hâm mộ Nguyễn My, có đôi khi cô ước muốn mình cũng có bệnh nặng, sau đó Nhan gia sẽ tìm một cô con dâu nuôi từ bé mới.

"Cô không thích Nhan Tầm Châu?" Nguyễn My tiếp tục hỏi.

Lâm Diễm quay đầu nhìn Nhan Tầm Châu đang cuốc đất, lắc lắc đầu: "Không thích"

Lâm Diễm không thích Nhan Tầm Châu, cô thích lớp trưởng của lớp, thích đại đội trưởng của trường, nói chuyện chín chắn, đọc nhiều sách vở là một cao thủ máy tính, anh đã cho cô nhìn một bộ hình động, hình ảnh vừa thần kỳ vừa đáng yêu, trái tim trên máy tính chậm rãi bay bay, cuối cùng hợp lại thành một vòng. . .Lúc đó Lâm Diễm vừa nhìn thấy, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sau đó lớp trưởng quay đầu nói với cô "Lâm Diễm, mình thích bạn rất lâu rồi"

Lâm Diễm cự tuyệt lời thổ lộ của lớp trưởng, bởi vì cô là con dâu nuôi từ bé của Nhan gia, nếu đã ăn cơm của Nhan gia, cô cũng muốn làm trọn bốn phận của mình, cái gọi là người phải tích đức về sau, chính là phải biết đền đáp lại công ơn người nuôi dưỡng mình.

.....

Nhan phu nhân càng ngày càng ưa thích Lâm Diễm, bà thường tìm Lâm Diễm nói chuyện "Tiểu Diễm a, con nhớ quản Nhan Tầm Châu cho tốt, không được để cho nó đi lung tung bên ngoài"

Lâm Diễm từ nhỏ chính là một cán bộ lớp, cho nên thủ đoạn quản lý người rất nhiều, nhiều khi Nhan Tầm Châu tức lên muốn đánh cô, Lâm Diễm rất sợ bộ dáng lưu manh này, bất quá nhớ lại lời nhắc nhở của Nhan phu nhân, cho nên rất nhiều thời điểm Nhan Tầm Châu muốn ra ngoài, Lâm Diễm liền chạy tới chặn lại "Anh lại muốn ra ngoài?"

"Tiểu Diễm, cô quản nhiều làm gì, bây giờ cô chưa phải vợ tôi đâu"

"Ai là vợ anh"

"Hừ"

Lâm Diễm ngăn không được Nhan Tầm Châu, chàng trai mới lớn muốn dãi nắng dầm mưa, có đôi khi đi liền mấy ngày không về, Nhan gia trừ bỏ Nhan Đình Văn thì không ai quản được anh. Nhưng Nhan Đình Văn lại không mấy để ý tới Nhan Tầm Châu, ông cảm thấy đã là đàn ông của Nhan gia thì phải bươn chải như thế, chứ không phải là một người đàn ông sống trong tiền của cha mẹ.

Lâm Diễm không biết cái Nhan Tầm Châu tìm chính là tiền, anh và đám bạn của mình đầu tư rồi sau đó chia hoa hồng.

Lần đầu tiên Lâm Diễm đi vào hiệu cắt tóc này cũng không có ai nhận thức cô, còn lừa cô hai mươi đồng, khi đó hai mươi đồng là một số tiền lớn, bởi vì bình thường Lâm Diễm cắt tóc chỉ tốn năm đồng mà thôi.

Lâm Diễm cùng với bạn đi tới cắt tóc, mùa hè tới, tóc cô dài nên khó chịu, mỗi lần Nhan Tầm Châu gặp cô đều vò vò mái tóc cô, cho nên cô nghĩ muốn cắt, nhưng nghĩ nghĩ lại tiếc, cho nên chỉ cắt ngang vai, kỳ thật đây chính là kiểu tóc phổ biến, nhưng khi vừa ra khỏi tiệm cô liền khóc, nguyên bản đang bức mình, lúc này còn gặp Nhan Tầm Châu.

Lâm Diễm tìm một cái hộp để tóc bị cắt vào, lúc đầu Nhan Tầm Châu cũng không nhận ra cô, thế nhưng một người bạn phía sau liền nhắc nhở : "A Châu, cô gái này có nét giống với cô vợ nhỏ của cậu nha?"

Sau đó Nhan Tầm Châu quay đầu nhìn, đúng là Lâm Diễm, sau đó hét một tiếng "Lâm Diễm, đứng lại đó cho tôi"

"Nói cho tôi biết, ai lại cắt tóc cho cô mà xấu thế này?" Nhan Tầm Châu nhìn Lâm Diễm hỏi.

Lâm Diễm nghĩ nghĩ, chỉ vào tiệm cắt tóc : "Là anh ta. . ."

Anh thợ cắt tóc lúc này khóc không ra nước mắt, buông máy sấy tóc trong tay chạy tới: "Nhan ca, hiểu lầm, hiểu lầm a, đây là kiểu tóc thịnh hành của năm nay. . ."

Nhan Tầm Châu nhìn anh thợ cắt tóc nói, quay đầu hỏi Lâm Diễm : "Có phải như vậy không?"

Lâm Diễm cúi đầu, không nói lời nào.

Sau đó Nhan Tầm Châu đặt tay ở bả vai cô, cúi đầu nhìn Lâm Diễm một cái, chỉ thấy sắc mặt cô rất thương tâm, đột nhiên nói ra một câu : "Đừng nói, cúi đầu thì còn thấy xinh đẹp một chút"

Lâm Diễm đỏ mặt, trừng mắt nhìn Nhan Tầm Châu. Đúng lúc này, thợ vừa mới gọi đầu cho cô cầm bốn mươi tệ trả lại cho cô và bạn cô: "Chị dâu sau này lại đến nữa nha, sẽ miễn phí không thu tiền"

Cô bạn đi bên cạnh Lâm Diễm liền chen vào: "Còn tôi nữa, có miễn phí không?"

"Miễn, miễn, miễn hết"

Lâm Diễm chỉ cảm thấy tai mình nóng lên, sau đó Nhan Tầm Châu lại đẩy cô: "Về nhà sớm đi, lúc trước nói như thế nào, tan học không được đi lung tung"

Lâm Diễm đỏ mặt, kéo bạn mình đi, đang đi thì Nhan Tầm Châu gọi với tới : "Trên đường về ngang qua chợ mua cho tôi hai cân mận cùng hạt dẻ, để tôi về ăn"

Lâm Diễm gật gật đầu.

Trên đường trở về, bạn Lâm Diễm nói không ngừng: "Kỳ thật Nhan Tầm Châu cũng không tồi"

"Chỗ nào không tồi?"

"Đẹp trai, cậu không biết anh ấy còn đẹp hơn so với Trần Hạo Nam sao?"

"Thế Trần Hạo Nam là ai?"

". . . ."

Lâm Diễm thật sự không biết Nhan Tầm Châu đẹp trai chỗ nào, cô chỉ cảm thấy diện mạo của lớp trưởng nghiêm túc, chín chắn, còn Nhan Tầm Châu là quá mức xinh đẹp, hơn nữa đầu lại cắt tóc húi cua, tiêu chuẩn của một tên côn đồ.

Khi đó cô nghĩ, nếu Nhan Tâm Châu cứ tiếp tục côn đồ như thế, phỏng chừng cô chưa kịp gả cho anh ta, thì anh ta có khả năng đã bị người ta đánh chết mất rồi. Thế nhưng, suy nghĩ vẫn là suy nghĩ, mỗi lần Nhan Tâm Châu ra ngoài đánh nhau, Lâm Diễm liền vội vàng đi tìm anh ta, lo lắng anh có chết hay không chết?

Nguyễn Mỹ so với Nhan Tâm Châu thì lớn hơn một tuổi, lúc Lâm Diễm học cấp 2, Nguyễn Mỹ đã học xong cấp 3 và chuẩn bị thi đại học. Trong trấn có một vài trường trung học, Lâm Diễm, Nguyễn Mỹ và Nhan Tâm Châu chính là học chung một trường, chia ra sơ trung cùng trung học, ở giữa ngăn cách một cái cầu, không ít học sinh trung học đều thích đi bộ trên cây cầu đó, về sau cảm khái nói: "Trung học thật sự rất là khổ, bài tập, sách vở chất cao như núi"

Thế nhưng Nhan Tâm Châu lại là một ngoại lệ, Lâm Diễm thường sẽ bị Nhan Tâm Châu gọi tới trực nhật thay, khi đó chỉ có hai người trong phòng học, Nhan Tâm Châu ngồi trên ghế nhìn Lâm Diễm lau bảng, sau đó hỏi Lâm Diễm: "Tiểu Diễm, gần đây sao tính tình tốt như thế, không nóng nảy như trước nữa?"

"Tôi lười so đo với anh" Lâm Diễm nói.

Nhan Tâm Châu cười ha ha, lộ ra hai hàm răng trắng nõn thẳng tắp: "Trời sinh cô đúng là một cô vợ nhỏ"

Trong lòng cô không phải là không tức giận, lúc lau bảng xong, xoay người lại, Nhan Tâm Châu liền chộp lấy tay cô: "Lau cho khô bảng đi, thái độ làm việc thật không tích cực"

"Buông tay ra"

"Không buông". Nhan Tâm Châu nói xong liền kéo cô đến trước mặt, như thẩm phán nói với cô: "Tiểu Diễm, lớp cô có phải hay không có người tên Đại Quân?"

Đại Quân là ai, chính là lớp trưởng trong lòng của cô.

Nhan Tâm Châu nhắc tới Đại Quân, trong lòng cô bồn chồn, giống như bí mật bí giấu kín lâu nay bị hé ra trước ánh sáng, cô thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn Nhan Tâm Châu: "Anh quản nhiều thế làm gì?"

"Tôi có thể không quản sao? Cô chính là con dâu nuôi từ bé của nhà tôi". Nhan Tâm Châu cà lơ phất pho nói với Lâm Diễm, sau đó ôn nhu cúi xuống, vỗ vỗ đầu cô dặn dò: "Ở trường học an phận một chút, không cần gieo hoa đào, nếu như tôi phát hiện cô cho tôi đội nón xanh (cắm sừng), tôi. . . ."

Lâm Diễm rụt người lại, sau đó ánh mắt chống lại mắt anh: "Anh đừng nói hươu nói vượn"

Nhan Tâm Châu cười ha ha, cũng không cùng Lâm Diễm cãi cọ, sau đó đứng dậy, tay phải khoát qua vai cô: "Đi thôi"

"Đi đâu. . . ."

"Đi ăn cơm"

.

Đang trong tiết tự học nên trường tương đối vắng, thời điểm tâm tình tốt thì đi học, không thì trốn, các giáo viên trong trường cũng mặc kệ anh, chỉ cần anh đừng gây rối trong trường là được.

Có một lần, Lâm Diễm đang ngồi tự học với bạn, đang chăm chú chợt thấy một một bức thư dính máu, làm Lâm Diễm sợ hãi.

Trong tiết tự học không có giáo viên, Lâm Diễm cầm khăn tay lau máu, nhưng căn bản không được, sau đó bạn cùng bàn đưa cho cô năm

đồng nói: "Ra ngoài hiệu thuốc mua thuốc sát trùng và bông băng giúp mình đi"

Lâm Diễm không nói hai lời, nói với lớp trưởng một tiếng rồi rời đi.

Lúc đó năm đồng có thể mua được một đồng bông băng và thuốc, Lâm Diễm đang xếp hàng, phía sau có một người đột nhiên vỗ vai cô: "Chị dâu, chị cũng biết Nhan ca bị thương sao?"

Lâm Diễm băng xong nhìn Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu hung hăng liếc anh chàng đằng sau: "Cậu mang cô ta tới đây làm gì, chăm sóc người thân trước lúc lâm chung sao?"

Nhan Tầm Châu nói sẽ đi tới phòng khám, trên người dính không ít máu, nguyên bản mặt đang đen thui nhưng thấy cô chăm sóc cho mình, sau đó cầm hết số bông băng còn lại nói: "Tuy rằng không dùng tới, nhưng cái này vẫn cho tôi đi"

Lâm Diễm: "."

Nhan Tầm Châu thưởng thức vết thương đã được Lâm Diễm băng bó, sau đó nói với người phía sau mình: "Đại Chí, mang cô ấy quay về trường học"

Lúc Lâm Diễm về lại trường học mới phát hiện ra, người bạn đưa mình năm đồng để mua đồ băng vết thương đã bị Nhan Tầm Châu cầm đi, lúc này đang dựa vào bàn ngủ, nghe tiếng động liền ngẩng đầu dậy nhìn cô: "Lâm Diễm, nếu cậu không về thì chắc có lẽ mình sẽ mất máu mà chết mất"

Lâm Diễm thực sự có lỗi: "Thực xin lỗi...."

"Xin lỗi cái gì, bông băng đâu?"

Lâm Diễm sờ soạn túi, móc ra năm đồng đưa lại cho bạn mình:
"Mình quên. . . ."

Người bạn cùng bàn hét lên: "Vậy cậu ra ngoài làm gì? Ra hóng mát?
Ra hít gió lạnh sao???"

=====

eri>b

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13.

Edit: Snow

Beta: Rika

Lâm Diễm cảm thấy người ngồi cùng bàn với mình thực đúng là không đứng dậy nổi, đang muốn đứng dậy giúp cậu ta xuống lầu mua miếng băng dán vết thương thì người ngồi cùng bàn đoạt trong tay cô năm đồng tiền, sau đó đem đến ngón áp út cuộn lên, cuối cùng dùng răng nanh kéo xuống băng bó một chút, động tác vô cùng sạch sẽ lưu loát làm cho Lâm Diễm nhất thời trợn mắt há mồm.

"Như vậy thì không được vệ sinh cho lắm." Lâm Diễm nói.

Người bạn ngồi cùng bàn nhắm mắt : "Cậu còn có mặt mũi để nói."

Lâm Diễm và người ngồi cùng bàn làm chung một chỗ, cụ thể có quan hệ gì cũng không ai biết, bất quá ở trường học, hôm nay hiệu trưởng đến, ngày mai trưởng trấn thăm, nhưng đây cũng không phải là điều mà Lâm Diễm quan tâm, bởi vì chủ nhiệm lớp giúp đỡ cho việc học tập của Lâm Diễm , cho nên mỗi ngày đều phải nhắc nhở cậu ta vài câu hôm nay làm bài tập gì.

"Mang đến đây" Người ngồi cùng bàn lại hướng Lâm Diễm cả tá bài tập, ngữ khí so với lúc nãy thay đổi một trăm tám mươi độ. " Lâm muội muội..."

Lâm Diễm tối ngày bị làm phiền bởi chiêu này, từ ngăn kéo bàn rút ra hai tập bài tập đưa cho cậu ta : " Cậu sửa lại, đừng có chép toàn bộ giống mình."

" Bài tập giáo viên ra, tại sao có thể không viết giống cậu được?" Người ngồi cùng bàn lại hỏi Lâm Diễm, thấy Lâm Diễm không có phản ứng cậu ta cũng im lặng, bắt đầu chép bài tập, qua một lúc cậu ta huých khuỷu tay Lâm Diễm.

"Chỗ này cậu xem xem, có phải sai hay không?"

Lâm Diễm nghi hoặc nhìn vào chỗ bạn cùng bàn chỉ, xem lại một lần, quả nhiên là cô làm sai rồi, cô cầm sách mình về chỉnh sửa bài tập sau đó nói: " Cậu có thể tự mình làm, vì sao lại còn muốn chép của mình?"

" Tôi nếu có thể tự làm vì cái gì còn muốn làm lại một lần, vô cùng nhàm chán." Người ngồi cùng bàn trả lời.

Lâm Diễm cảm thấy không thể nói nổi, tức giận, bạn cùng bàn lại cười đến lợi hại, đột nhiên cậu ta nâng cằm quát hỏi " Lâm Diễm, cậu thực sự là con dâu nuôi từ bé sao?"

Lâm Diễm không muốn người khác nhắc tới mình là con dâu nuôi từ bé, chuyện này khó có thể mở miệng giải thích được, chuyện này với chuyện lần đầu có kinh giống nhau, cô cảm thấy không cái gì hay ho cả.

Lâm Diễm đỏ mặt không đáp lời, đúng lúc này, lớp trưởng nói " Triệu Nghiêu, cậu im lặng đi, hiện tại cậu đang làm ảnh hưởng đến các bạn bên cạnh học."

"Tôi vừa mới nói chuyện sao?" Triệu Nghiêu giả ngu, lớp trưởng không để ý đến lời của Triệu Nghiêu, trực tiếp kéo từ ngăn bàn ra một quyển kỷ luật lớp học ghi vào, ở trên giấy ghi đích danh tên Triệu Nghiêu.

Lâm Diễm càng cảm thấy mặt mình nóng lên, cúi đầu tiếp tục viết từ đơn đến khi bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ "Lâm Diễm, cậu có cảm thấy lớp trưởng đối với mình lấy việc công báo thù việc tư?"

Lâm Diễm không để ý đến Triệu Nghiêu, cậu ta liền thay đổi ngữ khí cảm khái nói: " Lúc này trong lòng lớp trưởng khẳng định đang tự nhận mình là rất tuần tú, kỳ thật, đáng buồn..."

Triệu Nghiêu nói không to không nhỏ đủ cho người phía trước nghe được, Lâm Diễm đau đầu day day cái trán, cô thực sự là chịu đủ cái tên Triệu Nghiêu làm huyên náo, ruốt cục ngao ngán đến lúc hết giờ tự học, Lâm Diễm nhanh chóng đi tìm Nhan Tầm Châu.

Phòng học bên ngoài hành lang, ánh sáng ngọn đèn dài không đủ, vừa rồi ở phòng khám không nhìn đến miệng vết thương dọa người như thế, bất quá giờ nhìn miệng vết thương hé ra thật dọa người.

Lâm Diễm không biết là chợt dạ sợ hãi Triệu Nghiêu nhìn thấy cô đi tìm Nhan Tâm Châu, ở trên trán có vết thương lớn, vẫn là sợ mọi người thấy cô và Nhan Tầm Châu ở cùng một chỗ, cho nên vội vàng đứng trước mặt Nhan Tầm Châu nói " Chúng ta đi thôi."

Lâm Diễm trong lòng suy nghĩ gì, Nhan Tầm Châu so với bất kỳ ai rõ ràng hơn hết, cho nên cố ý đứng bất động, nhìn thấy Lâm Diễm nói " Giới thiệu bạn cùng học của cô cho tôi làm quen cái."

" Có gì đâu mà làm quen?" Lâm Diễm nói

" Có, ví như lớp trưởng và vân vân." Nhan Tầm Châu nói.

Lâm Diễm đưa mắt nhìn quanh phòng học, lớp trưởng còn đang làm việc gì đó, lúc nào cũng tối muộn mới về.

Lâm Diễm thật lo lắng Nhan Tầm Châu sẽ đi tìm lớp trưởng nói chuyện, cho nên nhanh chóng giữ chặt lấy cánh tay anh, có điểm cầu xin nói "Đi thôi..."

Nhan Tầm Châu nâng mắt liếc Lâm Diễm, đang muốn mở miệng, một đạo âm thanh truyền đến, là Triệu Nghiêu : "Lâm Diễm ngày mai cậu phải đến sớm trực nhật lớp với mình."

"Đã biết." Lâm Diễm quay đầu trừng mắt nhìn Triệu Nghiêu, vừa dứt lời tay cô đã bị Nhan Tầm Châu cầm lên, đem cả cô người kéo đi, trực tiếp hướng cầu vượt cho người đi bộ ở đối diện trường học đi đến,

Thời gian tự học trường cấp ba Nguyễn Mỹ so với các trường khác chênh lệch hơn nửa giờ, bình thường đều là Lâm Diễm làm bài tập xong rồi sang cùng Nguyễn Mỹ và Nhan Tầm Châu quay về Nhan gia. Bởi vì lần này Nhan Tầm Châu đến tìm cô, cho nên Lâm Diễm thực chỉ có thể cùng Nhan Tầm Châu đứng ngoài hóng gió.

Ban đêm ở ngoài hóng gió thật là thoải mái, trừ bỏ thỉnh thoảng có người đến tìm Nhan Tầm Châu, Lâm Diễm nhàm chán ngồi xõm xuống bồn hoa, sau đó cô có cảm giác mộng bị đá hai cái, quay đầu, Nhan Tầm Châu đang dùng chân anh đá mộng của cô. "Đứng lên, mời cô đi ăn cái gì đó."

Trong trường học có quán ăn vặt, bên trong toàn bộ đều là những đồ ăn vặt hấp dẫn.

Lâm Diễm quả là có chút đói bụng, nhìn thời gian chờ Nguyễn Mỹ tan học còn đến hơn hai mươi phút, bèn ỉu xiu, thấy vậy Nhan Tầm Châu hỏi cô "Không muốn sao?"

Lâm Diễm lắc đầu.

Nhan Tầm Châu không nói lời nào, suy nghĩ một chút, trở lại vị trí đứng rồi nói " Đợi lát nữa Nguyễn My tan chúng ta có thể ăn."

Nguyễn My bây giờ đã là người nhà Nhan gia, phải gọi là Nhan Mị nhưng Nhan Tầm Châu vẫn là theo thói quen gọi cô là Nguyễn My, Lâm Diễm cảm thấy khi Nhan Tầm Châu gọi tên Nguyễn My trong mắt có thêm một tia ôn nhu, không giống mỗi lần gọi tên cô, hung hăng lợi hại.

Lâm Diễm sẽ không ăn rau thơm, lúc trước đã nhắc nhở chủ quán nhưng mà chủ quán vẫn thả rau thơm vào bát cô, một chén toàn là rau thơm, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn Nhan Tầm Châu nhăn mày, mở miệng "Tôi nhạt ra là có thể ăn."

Nhan Tầm Châu tìm chiếc ghế dựa nhìn thấy Lâm Diễm lần lượt nhạt từng ngọn rau thơm, không biết như thế nào liền cảm thấy trong lòng khó chịu, sau đó anh cũng cùng giúp Lâm Diễm nhạt, vừa nhạt vừa thì thầm " Thật không biết cô đọc sách còn có thể đọc ra cái gì, nhạt rau thơm cũng thật là chậm."

Sau khi nhờ có Nhan Tầm Châu giúp cô nhạt hết rau thơm ra, Lâm Diễm vẫn còn cảm thấy không muốn ăn, kết quả bị Nhan Tầm Châu hung hăng liếc nhìn một cái: "Nếu lãng phí, cô nhất định phải chết."

Lâm Diễm tuy rằng không ăn được rau thơm, nhưng là cực kỳ thích ăn cay, Nhan Tầm Châu thấy Lâm Diễm bỏ vào trong bát thêm 1 thìa ớt, rốt cục nhìn không được cười khẽ ra tiếng, đúng lúc này, điện thoại Nhan Tầm Châu vang lên.

Lâm Diễm đã cùng với bạn của mình nói thời điểm mà Nhan Tầm Châu nói chuyện điện thoại trông vô cùng đẹp trai, lúc ấy Lâm Diễm nói " Mình cảm thấy điện thoại đẹp chứ không phải anh ta đẹp."

" Cậu đúng là miệng nói một đằng trong bụng nghĩ một nẻo."

...

Nhan Tầm Châu vừa nhận điện thoại vừa nhìn xung quanh, sau đó tắt điện thoại nhìn Lâm Diễm nói " Tôi đi trước, đợi lát nữa cùng Nguyễn My về, không được đi đường tắt về nhà, tôi đã bố trí người bên ngoài chờ, lát đi theo bọn họ trở về."

Lâm Diễm biết Nhan Tầm Châu muốn đi ra ngoài đánh nhau, gấp đến độ đứng lên " Không được đi!"

Nhan Tầm Châu thất thần một chút, dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lâm Diễm, đôi mắt dài nhỏ tràn đầy ánh sáng, mở miệng nói : " Gấp cái gì, tôi chỉ cùng bạn ra ngoài ăn khuya mà thôi."

"Vậy anh mang theo tôi đi cùng được không?" Lâm Diễm nói.

Nhan Tầm Châu cười, vươn tay chỉ vào trán Lâm Diễm "Mang cô đi, mang đi thì tôi có còn mặt mũi hay không chứ?"

Lâm Diễm có chứng bệnh đa nghi, lúc cùng Nguyễn My trở về cảm thấy có người đi theo các cô, Nguyễn My thấy cô bất an, nắm tay nói : " Không sợ, tôi đều quen tiểu tử A Châu kia suốt ngày theo rồi."

Lâm Diễm cùng Nguyễn My đứng cùng nhau, tuy rằng tính cách Nguyễn My có chút lạnh đạm, nhưng Lâm Diễm lại cực kỳ thích kiểu tính cách này, có lúc thoải mái, giống như cùng cô từ nhỏ liền có quan hệ thân thiết.

Nhan Tầm Châu để lại ba bốn người đưa cô cùng Nguyễn My về nhà, ba người đều là nói láo, một đường tán gẫu về Nhan Tầm Châu, Lâm Diễm cảm thấy được bọn họ đối với Nhan Tầm Châu sùng bái quá mức, giống như Nhan Tầm Châu đánh rắm bọn họ cũng thấy thơm ngất ngây.

Buổi tối Nhan Tầm Châu không về nhà, vợ chồng Nhan gia đã quen Nhan Tầm Châu ba bốn ngày không có ở nhà, cho nên Lâm Diễm và Nguyễn My khi trở về cũng không hỏi Nhan Tầm Châu đâu.

Thế nhưng Lâm Diễm vẫn có chút lo lắng, rửa mặt xong lên giường trần trọc một hồi lâu, xuống lầu đến phòng Nhan Đình.

Nhan Tầm Châu được Nhan Đình mang theo hai mươi người theo Vương Lực đi cứu trở về, Vương Lực là ai, nếu lúc ấy Nhan Tầm Châu là một đứa trẻ muốn chứng tỏ mình thì Vương Lực là một xã hội đen đích thực. Hội trưởng của "Áp bá hội", dưới tay hàng trăm anh em, càng ngày tên tuổi càng khí phách.

Nhan Tầm Châu buổi tối lại cùng Vương Lực đến đây một hồi tử chiến, một chân bị đánh gãy, bị đưa đến bệnh viện, quang vinh ở trong đó một tuần.

Sau lần đó Nhan Tầm Châu có chút an phận, nhưng đối với Lâm Diễm sự việc đó như một cơn ác mộng, mỗi ngày sai cô làm cái này lấy cái kia, kỳ thật cũng không bằng Nhan Tầm Châu lấy cô ra làm tiêu khiển.

Nhan Tầm Châu phải ở phòng bệnh học tập, Lâm Diễm không tin, không để cho anh đi lấy sách, Nhan Tầm Châu dùng sức gây ép cô, ruốt cục Lâm Diễm đầu hàng tìm một quyển từ điển Tiếng Anh cho anh.

Lâm Diễm nghĩ : cô đợi Nhan Tầm Châu xem chán thì thôi.

Kết quả Nhan Tầm Châu thật đúng ngoan ngoãn, đối với Lâm Diễm tích cực lớn tiếng nói, hiện lên một bộ dáng cậu học sinh tốt.

Nhan Tầm Châu là người đứng đầu đang ở trong phòng bệnh, sẽ không ảnh hưởng người khác, nhưng lại ảnh hưởng Lâm Diễm, vì chiều cổ Nhan Tầm Châu, Lâm Diễm đã phải mang bài tập ở trường đến bệnh viện làm.

"Nhan Tầm Châu, anh có thể hay không tự học một chút?" Lâm Diễm ngẩng đầu định cùng Nhan Tầm Châu thương lượng.

Nhan Tầm Châu nghĩ nghĩ, gật đầu : "Vậy cô lại đây dạy tôi đọc mấy từ đơn này đi???"

Lâm Diễm đứng lên, nghi hoặc đến trước giường bệnh Nhan Tầm Châu "Từ nào"

Ngón tay thon dài Nhan Tầm Châu chỉ một từ đơn " Từ này, tôi đọc không chính xác, cô đọc một lần cho tôi nghe."

Tiếng Anh của Lâm Diễm cũng tốt, không mất mấy thời gian liền đọc được, thế nhưng Nhan Tầm Châu muốn cô đọc chính xác lại có điểm khó đọc, Lâm Diễm nhẩm đi nhẩm lại ba lượt mới nói : "-ni-sθ-tist-"

"Anaesthetist, người gây mê." Lâm Diễm vừa nặng vừa đọc một lần.

Nhan Tầm Châu hạ ánh mắt "Đọc lại một lần."

Lâm Diễm hạ miệng "-ni-sθ-tist-"

"Một lần nữa."

"--"

Lâm Diễm chưa bao giờ nghĩ Nhan Tầm Châu lại nhân cơ hội đó hôn cô, phương thức hôn vừa vội lại bá đạo.

=====

:0b

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14.

Edit: Snow

Beta: Rika

Nhan Tầm Châu hôn Lâm Diễm giống như đánh nhau, tuy rằng Nhan Tầm Châu bị thương một chân, trên đùi bó thạch cao thật dày, nhưng anh dùng một chân còn lại kẹp Lâm Diễm đặt trên giường bệnh vẫn thoải mái.

Môi Lâm Diễm có một loại hương, Nhan Tầm Châu hôn lên có chút không muốn dừng lại, hôn mãi cho đến khi Lâm Diễm muốn đưa tay nhấn chuông giường bệnh anh mới rời khỏi môi cô, mặt nghiêm lại đe dọa nói : " Cô muốn cho mọi người tiến vào nhìn thấy hết sao, với tôi thì thật ra không sao cả."

Lâm Diễm hai mắt nhắm lệ mông lung, phần nộ dùng tay xoa xoa miệng, động tác này làm cho ánh mắt Nhan Tầm Châu tối lại, buông Lâm Diễm ra nói "Cô lấy cho tôi bàn chải đánh răng lại đây, tôi muốn đánh răng."

Lâm Diễm cảm thấy bị ủy khuất, cúi đầu ngồi bên giường vẫn không nhúc nhích, Nhan Tầm Châu nhìn Lâm Diễm, nghĩ cô có thể khóc, Nhan Tầm Châu tuy rằng trong lòng vô cùng không thoải mái, nhưng anh vẫn tiến lại gần, nâng cằm cô lên " Khóc cái gì mà khóc?"

Anh nguyên là muốn an ủi người, nhưng bất đắc dĩ giọng nói hạ xuống làm Lâm Diễm càng khóc ghê hơn.

Nhan Tâm Châu nuốt cục nói nhẹ nhàng hơn chút "Lâm Tiểu Hỏa... em là con dâu nuôi từ bé, khi còn nhỏ không biết gì... Vừa rồi em cảm thấy tội khi dễ em, kỳ thật chuyện này là vô cùng bình thường, chúng ta hiện tại chưa kết hôn nhưng cũng là người yêu, người yêu thì đều như thế cả..."

Lâm Diễm thút thít hai tiếng, cầm sách giáo khoa của mình đi, Nhan Tâm Châu cầm cuốn từ điển lên, sau khi Lâm Diễm ra khỏi cửa liền cầm điện thoại " Lại đây mang tôi xuất viện."

Lâm Diễm nghĩ tới Nhan Tâm Châu liền rung mình, Lâm Diễm cảm thấy mình không phải là cô con dâu nuôi từ bé, cảm thấy làm người không dễ người ta khi dễ, cho nên lần rung mình này bởi vì cô không khuất phục, không ngừng kéo dài thời gian, cuối cùng ngay cả Nguyễn Mỹ cũng cảm thấy bất thường, lúc tan học lên tiếng " Tiểu Diễm, dạo này em cùng A Châu giận dỗi?"

Lâm Diễm nghĩ nghĩ, nói " Em nghĩ đến anh ta liền cảm thấy rất chán ghét, học không giỏi chút nào."

Nguyễn Mỹ bật cười " Em đối với nó quả là yêu hận sâu đậm nha."

"Cái gì chứ?" hai tai Lâm Diễm đỏ ửng lên, Nguyễn Mỹ không buông tha cô, tiếp tục nói " Tuy rằng chị với em trước mắt có cùng thân phận, nhưng chị cùng với A Châu giống như chị em, nhiều lúc đem nó làm em trai mà đối đãi, cho nên bao dung hết mọi khuyết điểm của nó, nhưng nếu em đem nó trở thành chỗ dựa sau này, vậy thì yêu cầu của em đối với nó thực sự rất cao đó."

Lâm Diễm cảm thấy sự tình không giống như Nguyễn Mỹ phân tích, nhưng cô lại không biết phản kháng lại lời của Nguyễn Mỹ như thế nào, cúi đầu, thần sắc có chút buồn bực.

Nguyễn My cười khẽ ra tiếng " Có phải là Nhan Tầm Châu khi để em không?"

Lâm Diễm nhớ tới cảnh ở phòng bệnh, Nhan Tầm Châu hôn cô, ghen đỏ mặt "Anh không có.."

Nhan Đình Văn tâm huyết dâng trào gọt dưa hấu, vào mùa hè ăn loại quả này thì vô cùng tuyệt, dưa hấu thể tích không lớn, vừa có thể đặt trong tay để ăn.

Nhan Tầm Châu hái được một quả mang đến, chia làm hai nửa, một nửa đưa cho Nguyễn My, một nửa đặt trong tay, có chút không muốn ăn.

Trời chạng vạng tối, không khí mang theo dư âm mùa hè, Lâm Diễm tắm rửa xong giặt quần áo sạch sẽ đem ra phơi, bỗng nghe thấy tiếng rống của Nhan Tầm Châu "Lâm Tiểu Hỏa, cô xuống đây."

Khẽ rung mình một cái, Lâm Diễm đi dép lê đến trước mặt Nhan Tầm Châu " Chuyện gì thế..."

Nhan Tầm Châu đưa tay đến trước mặt cô "Ăn đi."

Dưa hấu Nhan Tầm Châu hái đã già, có vị sắc, nhưng ăn cảm thấy cũng ngọt. Lâm Diễm cùng Nguyễn My ngồi ở vườn hoa cùng dùng thìa ăn.

Nguyễn My nói chuyện Nhan Tầm Châu trước đây, Lâm Diễm cảm thấy rất thú vị, thiếu chút nữa bị sặc, sau đó Nhan Tầm Châu trừng mắt liếc cô một cái " Trẻ con thì biết gì chứ."

Lâm Diễm mím môi cười, thời điểm đang muốn mở miệng nói, Nguyễn My la lên "Chị đi học bài đây, lên cấp ba học thực sự rất khổ."

Nhan Tầm Châu gật đầu, đứng đắn nói " Rất khổ, cố gắng học cho tốt mà vào đại học."

Nguyễn My cười quynh rũ " Học tốt em có thưởng cho chị không?"

" Muốn thưởng thì tìm Nhan An, tôi không có." Nhan Tầm Châu nói.

"Xú tiểu tử."

Lâm Diễm vô cùng thích nghe Nhan Tầm Châu cùng với Nguyễn My nói chuyện, ở bên cạnh cười vui vẻ, nụ cười của cô bị Nhan Tầm Châu thu vào trong mắt, Lâm Diễm nhanh chóng thu lại nụ cười, cũng muốn đứng lên trở về phòng, Nhan Tầm Châu hướng cô nói " Lâm Tiểu Hỏa, đưa tôi ra ngoài tản bộ."

Cái gọi là tản bộ của Nhan Tầm Châu là cần phương tiện đi lại, Lâm Diễm đứng trước mặt Nhan Tầm Châu " Không phải muốn đi tản bộ sao?"

"Đúng vậy, trốn đi chơi". Nhan Tầm Châu đưa cho Lâm Diễm một cái mũ bảo hiểm, "Đội vào."

" Đi đâu?"

" Nói nhiều, đi thì sẽ biết."

Lâm Diễm không phải là chưa ngồi sau xe của Nhan Tầm Châu bao giờ, nhưng mỗi lần ngồi đều cảm thấy sợ hãi, dặn Nhan Tầm Châu " Lát nữa anh đi chậm một chút."

" Chậm là như thế nào, đi như xe đạp đó à?" Nhan Tầm Châu hỏi cô, tuy rằng nói như vậy, khi Lâm Diễm ngồi lên xe cầm nhẹ hai góc áo anh, Nhan Tầm Châu vẫn thả chậm tốc độ, lái xe theo hướng đường quốc lộ.

Gió hè phần phật thổi bay tóc Lâm Diễm, Lâm Diễm ban đầu chỉ cầm lấy góc áo Nhan Tầm Châu sau đó dần dần theo tấm lưng gầy gò của anh,

Nhan Tầm Châu cũng cho xe đi nhanh hơn, xe máy lao đi với âm thanh gào thét.

Một giây này, Lâm Diễm cái gì cũng không muốn hỏi, áp mặt vào lưng Nhan Tầm Châu, tâm tình có chút lo sợ, rõ ràng là bất an, nhưng trong bất an có sự chờ đợi.

Sau nửa giờ, xe máy đi đến nội thành, Nhan Tầm Châu đưa Lâm Diễm đi vào quảng trường trung tâm, Lâm Diễm không muốn đi vào sau đó bị Nhan Tầm Châu cứng rắn túm vào, vừa cường thế lại vừa nịnh nọt " Lâm Tiểu Hỏa, cô vào đây đừng có làm mất mặt tôi."

Lâm Diễm từ nhỏ quần áo vốn không nhiều, mặc kệ là ở Lâm gia hay Nhan gia, hơn nữa đi học thì có đồng phục, Lâm Diễm một năm bốn mùa trên cơ bản đều là mấy bộ quần áo đổi đi đổi lại.

Nội thành nhiều quần áo đẹp, hướng chi là trung tâm mua sắm, Lâm Diễm ở phòng thử đồ thử hết bộ này đến bộ khác, sau đó cầm quần áo trả lại cho người bán hàng " Em không thích, phiền chị mang đi."

" Lâm Tiểu Hỏa, đầu óc cô có vấn đề sao?" Nhan Tầm Châu thật sự đau đầu, đợi nửa ngày lại thấy Lâm Diễm vẫn mặc quần áo cũ đi ra, nhúu mày nói " Lại đi vào thử lại rồi ra cho tôi xem."

Người hướng dẫn thử đồ ít khi nhìn thấy đôi nào trẻ tuổi như thế, cười tiến lại đưa Lâm Diễm đến chỗ thử đồ " Đi thôi, bạn trai em không nhìn em nữa đâu."

Lâm Diễm lại phải mặc lại quần áo đi ra, quần áo là Nhan Tầm Châu giúp cô lựa chọn, một bộ váy trắng liền, phía dưới làn váy xòe hoa sen, đơn giản lại tinh xảo, quần áo kiểu dáng phải nói là ở trấn thì cái này đẹp nhất, giá cũng đắt đến mức Lâm Diễm không thể tưởng tượng được.

Thời điểm Lâm Diễm đi ra, Nhan Tầm Châu có điểm sừng sờ, lúc trước ở thư phòng anh có nhìn thấy bức tranh thủy mặc, có đề câu thơ: "Viễn sơn phù dung, chương thai dương liễu" để miêu tả một người con gái, lúc đó anh cảm thấy rất vô nghĩa, nhưng hiện giờ, ngẫm lại cảm thấy rất đúng.

Lâm Diễm vốn có diện mạo thanh tú, nhưng lại thanh tú đến xinh đẹp, đầu tiên gặp cô có thể cảm thấy có chút nhạt nhẽo, lần thứ hai gặp mặt liền cảm thấy cô gái này có ngũ quan không sai biệt lắm, lần thứ ba gặp thì cảm thấy thư thái.

Kỳ thật diện mạo Lâm Diễm như thế được rất nhiều người để ý, lúc cô ngồi đọc sách luôn thu hút sự chú ý của mọi người, lúc này trông khuôn mặt cô vô cùng khả ái. Nhan Tầm Châu không chỉ một lần nghe những người anh em của mình nói "A Châu, nếu cậu không ngại, cho mình nhận Lâm Diễm làm em gái đi."

"Em gái, em gái cái đầu cậu đó!"

Nhan Tầm Châu muốn trả tiền, Lâm Diễm ngăn lại, không đồng ý, cô không thích.

Nhan Tầm Châu nghiêm mặt nhìn cô "Lâm Tiểu Hỏa, cô lặp lại từ không thích một lần nữa xem."

Lâm Diễm không được tự nhiên xoay người, sau đó trực tiếp trả tiền rồi bị Nhan Tầm Châu kéo đi, Lâm Diễm giãy "Nhan Tầm Châu, tôi còn chưa thay quần áo."

"Không cần thay." Nhan Tầm Châu khí lực rất lớn, chỉ cần dùng một chút lực đã đưa Lâm Diễm đi, hơn nữa vóc dáng anh cao ráo, chỉ cần vươn tay liền đem cái móc ở phía sau kéo xuống "Tốt lắm, cứ mặc như thế đi, nhìn rất đẹp."

Lâm Diễm rất ít khi nghe thấy Nhan Tâm Châu khen cô, nhưng trong đầu vẫn còn rối rắm vì giá quần áo, nhẹ giọng thầm nói "Anh bị người ta làm thịt cũng không biết."

Nhan Tâm Châu cảm thấy buồn cười, nhưng trong lời Lâm Diễm nói có chút quan tâm, lòng anh mềm lại, sau đó nở nụ cười " Đi thôi"

Lâm Diễm đỏ mặt, Nhan Tâm Châu ngửa tay sờ soạng một lúc " Hôm nay không rửa mặt sao? Trên mặt có vết bẩn..."

Lâm Diễm mặt càng đỏ hơn " Nhan Tâm Châu, anh ngậm máu phun người."

" Tốt lắm tốt lắm." Nhan Tâm Châu bộ dạng không kiên nhẫn, lôi kéo Lâm Diễm ra bên ngoài, ở đây lại là một cửa hàng văn phòng phẩm, tủ kính lộ ra mấy hình trông thật hấp dẫn.

Lâm Diễm đứng ở ngoài cửa dừng lại " Tôi muốn vào trong mua vài cây bút."

Bạn trai tốt chính là bạn trai tốt, Nhan Tâm Châu gật gù đầu " Tôi đi cùng em."

Lâm Diễm ở cửa hàng mua bút trở về, tâm tình so với lúc đi ra từ cửa hàng quần áo vui hơn rất nhiều, Nhan Tâm Châu nhìn tâm tình của Lâm Diễm tốt, tâm tình của anh cũng thoải mái hơn, từ túi lấy ra điện thoại của mình đưa cho Lâm Diễm " Cầm lấy, tôi đến chỗ gần đây có chút việc, đợi lát nữa xong sẽ gọi điện thoại cho cô."

Lâm Diễm không cần điện thoại của Nhan Tâm Châu " Tôi ở chỗ này chờ anh, anh đi nhanh rồi về nhanh đi."

" Cô cứ cầm lấy đi." Nhan Tâm Châu cưỡng chế đem điện thoại của mình đưa cho Lâm Diễm, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Diễm đợi một lúc lâu, điện thoại vang lên nhưng cũng không phải là Nhan Tâm Châu gọi điện tới, mà là bạn của Nhan Tâm Châu, vừa bắt máy đầu dây kia đã nói gấp " Chị dâu, mau tới đây, lão đại đang cùng người ta đánh nhau."

"Alo, ở chỗ nào?"

Lâm Diễm đuổi tới cửa sau của KTV, thở hổn hển chạy vội đến lầu 3 lô 521, dùng sức đẩy cửa ra, bên trong không hề có đánh nhau, một đám người đang cười nói vui vẻ, Nhan Tâm Châu cũng không hề sao hết, đang đứng ở giữa tươi cười nhìn cô.

" Nhan Tâm Châu"

Nhan Tâm Châu không nói lời nào, chỉ là búng tay một cái, nhất thời mọi người trong phòng cùng hô vang " Chị dâu, sinh nhật vui vẻ."

=====

nvok8

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15.

Edit: Snow

Beta: Rika

Nhan Tầm Châu lừa cô, Lâm Diễm trong lòng rất là tức giận nhưng một lời nói dối so với một câu "Chị dâu sinh nhật vui vẻ" ở trong phòng vang lên, Lâm Diễm lại càng tức giận, mặt càng đỏ, cuối cùng bị người bên cạnh trực tiếp kéo đến bên chiếc bánh hai tầng trước mặt "Chị dâu, lại đây ước đi rồi thổi nến."

Ánh nến lấp lánh, mặt Lâm Diễm so với ánh trắng quả thực động lòng người, Nhan Tầm Châu đứng ở phía sau Lâm Diễm, nhẹ giọng nói: "Lâm Tiểu Hỏa, đừng ngây ngốc ở đó nữa, lại đây ước đi, nhưng đừng có lên tiếng, không mọi người lại nghe được."

Lâm Diễm "Ừ" một tiếng, bước lên chỗ chiếc bánh, đáy mắt cô có chút ướn át, sau đó cô bắt đầu thực sự ước nguyện, Lâm Diễm là một người thực tế, ngay cả ước nguyện cũng giống nhau, trên mặt vô cùng nghiêm túc làm cho mọi người ở trong phòng cũng im lặng.

"Ước điều gì vậy?" Nhan Tầm Châu đứng ở phía sau, thấp giọng hỏi Lâm Diễm. Nhan Tầm Châu vừa hỏi xong, mọi người trong phòng lập tức cười đùa "Chị dâu chắc chắn là ước muốn cùng đại ca đến đầu bạc răng long."

Nhan Tầm Châu khẽ cười, thay Lâm Diễm nói chuyện " Cô ấy ngày mai thi lên trung học, khẳng định là sẽ ước thi tốt trung học."

"A Châu khẩu phị tâm phi." Có người nói

Kết quả bị Nhan Tầm Châu hung hăng đánh, người kia kêu oai oái, Nhan Tầm Châu lo lắng ôm eo Lâm Diễm " Như thế nào không trả lời?"

"Ước xong rồi."Lâm Diễm nhẹ giọng nói.

"Vậy thôi nển đi." Nhan Tầm Châu một bàn tay rất tự nhiên đặt ở lưng Lâm Diễm, sau đó cùng với cô thôi nển.

Nhắm mắt thôi nển, Lâm Diễm chỉ cảm thấy có gió ở bên tai mình thổi qua, làm cho cô dễ dàng cảm nhận được hơi thở của Nhan Tầm Châu, như vậy thật ấm áp.

Anh em của Nhan Tầm Châu ồn ào đòi Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu cùng hát song ca, bài hát là " Người kéo thuyền yêu", Nhan Tầm Châu mảy mảy ngón " Bài này tôi không biết hát, đổi bài khác đi."

" Đại ca chê chúng ta tục kìa." Lại có người mở miệng " Vậy đại ca muốn hát bài gì?"

Nhan Tầm Châu mắt nhìn Lâm Diễm, sau đó đem cô kéo vào trong lòng mình " Em muốn hát bài gì?"

Lâm Diễm có điểm quần bách " Tôi sẽ không hát..."

"Em nói lại lần nữa..." Nhan Tầm Châu hù dọa Lâm Diễm, Lâm Diễm ngẩng đầu nóng nảy " Tôi thực không biết hát mà."

Nhan Tầm Châu mím môi, quay đầu lại nói " Chọn cho ta bài hát tiếng anh " You can trust in me".

"Gì" Tất cả mọi người cười đến chảy cả nước mắt " Lão đại, ngay cả bảng chữ cái 26 chữ còn không đọc được, đừng có ở trước mặt chị dâu mất mặt."

" Tiểu tử đáng chết." Nhan Tầm Châu hướng người ở phía đầu bàn đánh " Bảo cậuchọn liền chọn, việc gì phải nói nhiều lời vô nghĩa vậy."

Bên trong cãi nhau, tâm tình Lâm Diễm vô cùng phức tạp, bài hát này là lớp trưởng Đại Quân đề cử cô nghe, sau đó cô liên tục nghe bài hát này, nhưng làm sao Nhan Tầm Châu lại biết được cô luôn luôn nghe bài này? Còn muốn cùng với cô song ca bài hát này?

Tiếng Anh học không xong, thật là không biết sao lại hát bài này, lại hỏi Nhan Tầm Châu một lần " Lão đại, anh lại nói một lần tên cho em nghe."

"You can trust in me... có thời gian nên học thêm đi, đừng có không văn hóa như vậy." Nhan Tầm Châu nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Diễm " Đợi lát nữa em phải phát huy, đừng để cho tôi xấu mặt."

Lâm Diễm " Nhan Tầm Châu..."

"Cái gì?"

"Tôi..."

"Em thử không hát thử xem." Nhan Tầm Châu trừng ánh mắt xinh đẹp nhưng mà lúc này trông vô cùng hung dữ, cùng anh cả người giống nhau, rõ ràng thân hình thiếu niên cao to xinh đẹp, nhưng mà khi giận lên, cả người trông vô cùng đáng sợ.

Bài hát tên tiếng anh, cuối cùng vẫn là một người tên là Trần Thủy đến chọn bài, Lâm Diễm biết người này, thành tích học tập vô cùng tốt nhưng không hiểu sao lại cũng kết bạn cùng Nhan Tầm Châu.

Thời điểm âm nhạc vang lên, Nhan Tầm Châu thanh thanh tiếng nói, cả người trở lên cứng ngắc, Nhan Tầm Châu rất ít khi đứng đắn như vậy, ngược lại biến thành Lâm Diễm cảm thấy khẩn trương, như cảm nhận được sự khẩn trương của cô, Nhan Tầm Châu quay đầu ghé bên tai cô thấp giọng nói " Toàn anh em bạn bè, cứ tùy tiện hát là được."

Lâm Diễm thoải mái một chút, sau đó Nhan Tầm Châu bắt đầu hát, Lâm Diễm nghe qua Nhan Tầm Châu hát, chưa từng thấy anh như thế, 26 chữ cái phát âm không tốt, nhưng từng chữ tiếng anh phát âm căn lời vô cùng chuẩn, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn sườn mặt Nhan Tầm Châu, kỳ thật mọi người nói đúng, anh quả thật là một thiếu niên đẹp trai.

Mọi người ở trong phòng làm đủ mọi kiểu cổ động, làm Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu hát cho tới khi nào xong thì thôi, còn có người cầm tay Lâm Diễm " Chị dâu, nắm tay đại ca."

Sau đó tay cô nhanh chóng bị Nhan Tầm Châu cầm lấy.

Cuối cùng là cắt bánh, Lâm Diễm thực sự khố sở nhìn mọi người trong phòng, trong lòng tính toán cắt bánh, đúng lúc này, Nhan Tầm Châu cầm lấy một miếng bánh ngọt quệt lên mặt Lâm Diễm, cười khẽ " Cô nhóc ngốc, Lâm Tiểu Hỏa."

Mọi người trong phòng cười vang, Lâm Diễm tức giận đến cắn răng, sau đó mọi người cùng nhau ăn bánh ngọt. Nhan Tầm Châu đặt Lâm Diễm ở trong lòng mình, lớn mật lại muốn bôi bánh ngọt lên mặt Lâm Diễm, sau đó mặt Nhan Tầm Châu toàn bánh ngọt.

Sau đó Nhan Tầm Châu cầm khăn tay lau bánh ngọt ở mặt cho Lâm Diễm nói : "Nhớ kỹ, cũng đừng cho người khác khi dễ, chỉ có tôi mới có thể khi dễ em."

Lúc ấy, những lời tâm tình này Lâm Diễm thực không có nghe được bao nhiêu ngọt ngào, sau đó mới hiểu được những lời tâm tình lúc ấy, hết

thấy lại là vật còn người mất.

"Anh cũng không được khi dễ tôi." Lâm Diễm nói.

"Được, không khi dễ, không khi dễ." Nhan Tầm Châu nhéo nhéo mặt Lâm Diễm, lại không nhịn được nở nụ cười." Ai cho em cứ làm cho người ta muốn khi dễ chứ."

Lâm Diễm đánh Nhan Tầm Châu một cái, sau đó bị Nhan Tầm Châu đặt ở dưới thân, vẫn không nhúc nhích.

...

Tiệc sinh nhật chấm dứt, Nhan Tầm Châu người đầy bánh ngọt, ngược lại người đứng bên người anh lại hoàn toàn không bị sao, Nhan Tầm Châu đưa Lâm Diễm đến khách sạn ở gần đó thuê một phòng, lúc thuê phòng đưa ra chứng minh thư của anh ra.

Nhan Tầm Châu so với Lâm Diễm hơn ba tuổi, nhưng có nhiều lúc, Lâm Diễm cảm thấy Nhan Tầm Châu đã trưởng thành, cô cảm thấy mình so với những người cùng tuổi có trưởng thành hơn, nhưng so với Nhan Tầm Châu, cũng khó trách vì sao anh vẫn gọi cô là "Tiểu thí hài" (Snow: Cũng chẳng biết là gì, bạn nào biết giúp mình với.)

Nhan Tầm Châu đi vào khách sạn dùng nước ấm tắm giặt sạch sẽ, sau đó Lâm Diễm cũng đi vào trong tắm rửa, cô cũng không có nghĩ nhiều, sau khi tắm rửa xong Nhan Tầm Châu đã nằm ở trên giường xem tivi.

Lâm Diễm dùng máy sấy làm khô tóc, sau đó hỏi Nhan Tầm Châu "Chúng ta không quay về sao?"

Nhan Tầm Châu ánh mắt lóe sáng nhìn Lâm Diễm, sau đó nói "Sáng mai trở về đi, ngày mai là thứ bảy, em cũng không phải đi học."

" Nhưng cô chú có thể hay không lo lắng cho chúng ta."

" Không có việc gì đâu, bọn họ đi ngủ sớm rồi."Nhan Tầm Châu lúc này khẩu khí như dụ dỗ cô gái vị thành niên, kỳ thật anh cũng không muốn làm gì, chỉ muốn ở cạnh Lâm Diễm.

Đêm đó Nhan Tầm Châu xác thực không làm gì cả... Tuy rằng anh cưỡng chế làm cho Lâm Diễm ngủ cùng với mình trên một cái giường, cuối cùng anh cũng bế cô, nhưng lúc ấy Nhan Tầm Châu ngay cả tâm tư hôn môi cũng không có, lúc đó Nhan Tầm Châu nghĩ như vậy, anh cảm thấy Lâm Diễm không thích anh gần gũi cô, vậy không hôn, chờ cô có thể tiếp nhận rồi nói sau.

Đây là Nhan Tầm Châu thuyết phục chính mình, cũng là vì anh tôn trọng Lâm Diễm, hoặc do buổi tối tuyệt vời kia căn bản không cần làm gì cũng đủ để Nhan Tầm Châu nhớ nửa đời người.

Triệu Nghiêu chuyển trường, lúc chuyển trường cậu ta tổ chức một buổi chia tay long trọng với cả lớp, lớp phó mua hạt dưa hoa quả , lớp trưởng cầm trà xanh trong nhà, lúc nghỉ giải lao tổ chức tiệc trà chia tay Triệu Nghiêu.

Triệu Nghiêu ở trong lớp nhân duyên cũng không tốt, người này lời nói lại ác độc, trong lớp người duy nhất cùng cậu nói chuyện chỉ có người ngồi cùng bàn với mình là Lâm Diễm, nhưng Triệu Nghiêu này quan hệ vô cùng đặc thù, giáo viên chủ nhiệm còn dựa vào cha cậu, cho nên lúc Triệu Nghiêu phải chuyển đi, chủ nhiệm lớp cũng cố ý xúc động nói "Duyên tụ tuyên tán duyên như nước" " Bạn học một năm, tình bạn cả đời". Chủ nhiệm lớp Lâm Diễm là giáo viên ngữ văn, lời nói lên mang rất nhiều cảm tình, thật đúng là làm cho vài bạn nữ đa sầu đa cảm khóc, nhưng Lâm Diễm vẫn như cũ cúi đầu suy nghĩ công thức toán học.

"Cậu không chuẩn bị quà chia tay tôi hay sao?" Triệu Nghiêu nói với Lâm Diễm.

Lâm Diễm ngẩng đầu, gật gật đầu nói " Đợi lát nữa mình cùng với mọi người trong lớp đưa cho cậu."

Triệu Nghiêu nghĩ nghĩ " Quà của cậu có viết tên không?"

Lâm Diễm lắc đầu "Quà chính là một phần tâm ý, cậu không cần quá để ý, cũng không phải món quà đắt tiền."

Triệu Nghiêu lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, cúi đầu nhìn món quà Lâm Diễm đặt ở ngăn kéo, xem cách gói là cậu biết cô chỉ tặng mình một chiếc bút.

Triệu Nghiêu bỗng nhiên cảm thấy buổi chia tay này có điểm nhạt nhẽo không có gì mong đợi, chủ nhiệm lớp phát biểu xong liền mới Triệu Nghiêu lên tiếng, Triệu Nghiêu đứng ở bục giảng nhìn xuống phía dưới " Tôi biết có nhiều bạn trong lớp muốn tôi đi nhanh một chút, hiện tại tôi đáp ứng ý nguyện của mấy người, tôi chúc mọi người ở lại vui vẻ, vỗ tay."

Triệu Nghiêu nói xong, tự động vỗ tay, lúc đầu là một mảng tĩnh lặng, sau đó là vài tiếng vỗ tay thưa thớt, cuối cùng là những tiếng vỗ tay rầm rầm, vỗ thẳng đến lúc chủ nhiệm lớp cười cũng không dừng lại.

Nếu là tiệc trà, khẳng định là phải uống trà, Lâm Diễm là cán bộ lớp, khẳng định muốn phụ trách nhất bộ phận hoạt động, lúc ấy nước uống không có nước sạch, nước ấm đều là từ căng tin đưa đến.

Sau khi nước ấm hết, Lâm Diễm mang theo hai cái bình thủy không ra khỏi phòng học, Đại Quân đến hỗ trợ " Lâm Diễm, cậu ở lại phụ trách trong phòng học, đi lấy nước để mình là được rồi."

Lâm Diễm gật đầu, hành lang ánh sáng trải dài, Đại Quân có điểm muốn nói lại thôi, cúi đầu hỏi Lâm Diễm "Lâm Diễm, cậu đang buồn sao?"

Lâm Diễm có điểm không rõ những lời nói của Đại Quân, cô thấy buồn, cô vì sao buồn?

Vợ chồng Lâm gia gặp chuyện không may, bà nội không lâu sau cũng đi theo, Lâm Diễm có một khoảng thời gian dài trầm lặng, nếu Đại Quân hỏi cô là Triệu Nghiêu chuyển trường đối với cô có ảnh hưởng gì hay không, Lâm Diễm rất chắc chắn mà trả lời rằng không.

" Nếu người đi là mình, cậu có buồn không?" Lớp trưởng lại hỏi vấn đề thứ hai.

Lâm Diễm có điểm đau đầu, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh Nhan Tâm Châu, đêm đó Nham Tâm Châu hỏi cô ước gì, cô không có nói cho anh biết, nguyện vọng của cô chính là hy vọng anh được bình an.

"Chúng ta là bạn bè, cậu đi rồi, mình đương nhiên sẽ buồn." Lâm Diễm trả lời Đại Quân như vậy, Đại Quân có điểm thất vọng, cầm hai cái bình thủy xoay người rời đi.

Cảm tình như thế nào dời đi nhanh vậy, Lâm Diễm cảm thấy thời gian trước rõ ràng là cô thích Đại Quân, hiện tại người trong lòng lập tức biến thành Nhan Tâm Châu, sau này cô muốn đem tình cảm dành cho Nhan Tâm Châu dành cho người khác, nhưng không được.

Triệu Nghiêu viết một phần cảm ơn, đề mục ghi là "Cảm tạ người thân yêu nhất cùng bàn" : " Tôi nói người tôi muốn cảm tạ nhất, chính là người ngồi cùng bàn với tôi Lâm Diễm."

Sau Triệu Nghiêu lấy trà thay rượu kính Lâm Diễm một ly, sau đó có người ồn ào muốn họ uống chén rượu giao bôi, Triệu Nghiêu không có ý

kiến gì nhún nhún vai, chờ thái độ Lâm Diễm, Lâm Diễm có chút khó chịu cau mày, mở miệng " Triệu Nghiêu, mình chúc bạn thành công."

Triệu Nghiêu " Cảm ơn."

...

Từ Gia Luân sau lại đi vài lần "Quân Nhan", không có thấy Lâm Diễm, rốt cục không biết Lâm Diễm đi đâu, kỳ thật Từ Gia Luân từ lần đầu tiên thấy Lâm Diễm, chỉ biết "Yến" phi bĩ "Yến", thế nhưng Từ Gia Luân thật sự có điểm tò mò, Lâm Diễm thật sự không nhận ra mình, hoặc là giả vờ không biết mình sao?

Lâm Diễm một đêm ngủ say, Nhan Tầm Châu ở trong phòng ngủ người cả buổi tối, buổi sáng rời giường đến trước gương trải đầu, nhà trọ không có lược, Lâm Diễm lấy tay chải vuốt sợi tóc, ngày hôm qua cô không có tẩy trang khi đi ngủ, lúc này nhìn trên gương thật đáng sợ.

Lâm Diễm dùng nước rửa mặt, sau đó đến phòng khách tìm đồ, cô có khăn ướt ở trong túi.

Nhan Tầm Châu ngồi ở phòng khách trên sofa, tối hôm qua ở trong này chơi bài, ngoài trừ đồ ăn khuya còn ở trong hộp thì còn lại trong phòng toàn là những bộ bài tán loạn.

Lâm Diễm lấy túi ở cạnh Nhan Tầm Châu, thấy Lâm Diễm, Nhan Tầm Châu nhìn cô một cái rồi nói " Đợi lát nữa lấy điểm tâm ăn đi."

Lâm Diễm không trả lời, mở túi, Nhan Tầm Châu ánh mắt tối lại, lập tức nhìn thấy hộp bao cao su cô đặt trong túi... Như thế nào nhiều năm, Nhan Tầm Châu mới thấy chỉ có ở nơi này Lâm Diễm mới không khống chế được tính tình, anh một phen cầm hộp bao cao su của Lâm Diễm, hung hăng vất ra phía cửa sổ sát đất "Lâm Diễm, cô, con mẹ nó có bệnh."

Lâm Diễm giật nhẹ môi, cố gắng lấy khăn ướt trong túi, sau đó đi vào buồng vệ sinh rửa mặt. Có lần Lâm Diễm từ Quân Nhan đi ra, tan tầm trên đường gặp người quấy rầy cô, sau đó nếu không phải có một người con trai đi qua cứu, lần đó cô đã bị xâm phạm.

Lâm Diễm từ nhà vệ sinh đi ra, Nhan Tầm Châu đã rời đi, trên bàn gạt tàn còn lưu lại toàn tàn thuốc, Lâm Diễm nhìn thoáng qua, đi xuống lầu.

Lâm Diễm trở lại tiểu khu Nhã Lâm ,vừa vặn gặp Lý Đường, Lâm Diễm đi đến phía trước hẳn " Lý đội."

Lý Đường mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, cả người toàn mồ hôi, Lý Đường lấy khăn tay vắt trên vai ra lau, sau đó mở miệng nói: "Phan Tuyền đã xảy ra chuyện"

Lâm Diễm đang cúi đầu chột ngẩng lên, dừng một chút rồi nói: "Tôi biết rồi"

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16.

Edit: Snow

Beta: Rika

"Lâm Diễm" ánh mắt Lý Đường hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó mở miệng hỏi Lâm Diễm, giọng nói mạnh mẽ: "Tối hôm qua tôi có phải người đi theo xe của Phan Tuyền, sau lại biết được cô đã được Nhan Tầm Châu mang đi, tôi trước hết truy bắt Phan Tuyền"

Lâm Diễm mím môi: "Lý đội, tôi không trách anh bảo vệ tôi không tốt, anh có biết, tôi có một đứa con, tôi là một người mẹ, hiện tại tôi muốn sống một cách nghiêm túc, tôi đã không làm gương cho con, vậy nên tôi cũng không muốn sau này nó biết được mẹ nó như thế mà cảm thấy xấu hổ. . ."

Lâm Diễm nói xong, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, là một người mẹ, cô chưa từng chăm sóc con mình, ngày đêm cô nằm mơ, chỉ hy vọng có một ngày có thể bên cạnh Đông Đông mà chăm sóc con.

Lý Đường trầm mặc, một lát sau mới nói: "Tôi tôn trọng quyết định của cô" Lâm Diễm cảm thấy Lý Đường không biết có phải là thật sự tôn trọng quyết định của cô hay không, nhưng nếu Lý Đường không muốn hợp tác cùng cô, cô sẽ rời khỏi tiểu khu Nhã Lâm này.

Lâm Diễm dọn dẹp nhà cửa, Lý Đường ở lại ăn cơm, cô mỉm cười: "Được, đợi lát nữa ăn xong. . . . anh rửa bát nha"

"Nghe như có chút oán giận nhỉ"

Lý Đường cười cười nói: "Lâm Diễm, cố lên" Lâm Diễm cười, lại cười ra nước mắt, ngày cô rời khỏi trại giam, Lý Đường cũng nói với cô: "Lâm Diễm, cố lên", có thể hai chữ này đối với Lý Đường mà nói cực kỳ đơn giản, nhưng đối với cô, đó là mục tiêu phấn đấu cả đời của cô.

"Tôi sẽ cố gắng"

Giọng nói của cô khàn khàn, nhưng rất cương quyết, có một số việc suy nghĩ cẩn thận kỳ thực rất đơn giản, trước kia cô cứ trốn tránh, trốn tránh thân phận tội phạm mới ra tù, cô tình nguyện ở nơi tăm tối, không muốn cùng sinh hoạt bình thường với mọi người, nhưng hiện tại, vì con trai, cô cần phải có một cuộc sống mới.

"Tôi nói, nếu muốn quên đi quá khứ, tôi sẽ không nhớ tới ngày tháng tăm tối trong tù nữa"

Lâm Diễm cố kiềm nén cảm xúc, xoay người lại lau những giọt nước mắt, Lý Đường thấy đầu vai cô run run, đưa một tay đặt lên bả vai cô.

Lâm Diễm quay đầu, tuy rằng nước mắt chưa lau khô, nhưng trên mặt vẫn hiện lên nụ cười rạng rỡ: "Để cho anh chê cười rồi"

Lý Đường lắc đầu: "Không có gì, thời điểm tôi hơn 20 tuổi cũng đã từng khóc"

Lâm Diễm khó có thể tưởng tượng.

Lý Đường từ quầy rượu lấy ra một chai rượu và hai cái ly chân dài, rót rượu ra sau đó đưa cho cô: "Nếu có khó khăn, thì hãy đến tìm tôi"

"Cám ơn Lý đội"

Lâm Diễm tiếp nhận ly rượu, nâng ly chạm khẽ với anh, rượu truong ly lắc lư, tỏa ra mùi vị nồng đậm.

Lâm Diễm đưa đơn từ chức với Phó Thiên, ông thực kinh ngạc: "Trời ạ, tiểu Diễm, chú đang định tăng lương cho cháu, sao lại muốn rời đi"

" Tiền lương không phải vấn đề."

Lâm Diễm có điểm ngưỡng ngừng, Phó Thiên là một người tốt, nhưng cô không có cách nào tiếp tục làm ở nơi này.

"Cháu không thích hợp làm ở đây."

"Không đâu"

Phó Thiên giải thích:

"Lâm Diễm, có phải hay không lần trước chú làm cháu buồn, thực xin lỗi, mỗi người đều có lựa chọn của mình, chú không nên nói cháu như thế, hiện tại cũng không phải là lấy thân phận trưởng bối yêu cầu cháu ở lại, mà là một ông chủ đích thân giữ cháu lại, bởi vì cháu có năng lực, cháu mà rời đi đối với chú là một tổn thất lớn."

Lâm Diễm đã thật lâu không được nghe ai khẳng định mình như vậy, cô từ nhỏ đã được mọi người khen là giỏi, nhưng nhân sinh của cô rồi tình rồi mù, có một số việc cô phải suy nghĩ, không phải tất cả đều đem đổ lỗi linh tinh được.

"Không phải, chú Phó, với người không phải có quan hệ gì, chính là cháu... cháu không nghĩ làm công cho người ta."

Lâm Diễm ánh mắt thẳng thắn thành khẩn, tươi cười: " Cháu muốn chính mình trở thành chủ."

Phó Thiên cũng không giữ Lâm Diễm lại nữa, đối với một người tuổi còn trẻ như thế mà nói, tương lai đáng quý ở chỗ chính là có hơn một ngàn con đường đi, không ai có thể ngăn cản giấc mộng của họ.

Tuy rằng có chút khờ dại ngoài ý muốn, mấy ngày hôm trước vẫn là Phan Tuyền muốn giúp cô tìm phòng, nhưng như thế nào trong một đêm, bắt đầu tự cô phải cố gắng?

Ngày hôm sau, Phó Thiên thấy được tin tức Phan Tuyền gặp chuyện không may

"Tiến sĩ chính là giả dối, tài chính Tân Quý có vấn đề, cảnh sát nghi ngờ Phan Tuyền sáu năm trước buôn lậu."

Phan Tuyền là Nhan Tâm Châu phối hợp cùng với cảnh sát điều tra ra, thành công cùng với phân cục phá án lập công, cục trưởng đích thân tìm Nhan Tâm Châu ăn cơm, Nhan Tâm Châu cáo ốm không tham gia.

Sau đó Nhan Tâm Châu hiếm khi có một buổi tối rảnh, anh tìm người giúp việc đưa Nhan Thư Đông đến thư phòng của mình.

"Có chuyện gì ạ?"

Nhan Thư Đông không tình nguyện đi đến thư phòng Nhan Tâm Châu, đẩy cửa miễn cưỡng mở miệng hỏi.

"Giáo viên con nói thành tích của con không tốt?"

"Cha mới biết được ạ."

Nhan Đình Văn lúc chăm sóc Nhan Thư Đông cũng có nói qua: "Làm cha con, cũng cần có duyên phận, cha dùng hết tâm huyết cũng muốn giáo dục con thật tốt, con nói con nghĩ muốn đem Đông Đông dạy dỗ thật tốt, nhưng con thật sự dụng tâm không? Cha giúp con chiếu cố Đông Đông,

Đông Đông là cháu nội cha, con không nói cha cũng sẽ dạy dỗ nó thật tốt, nhưng cha cũng chỉ giúp con vài năm thôi, về sau, vẫn là dựa vào chính con."

Nhan Tầm Châu bảo Nhan Thư Đông đem cặp sách lại, Nhan Thư Đông lại hỏi:

"Làm cái gì ạ?"

"Cùng con đọc sách."

Nhan Tầm Châu tính tình cũng không tốt, cảm tức nhìn đứa con, sau đó ngừ khí hòa hoãn:

" Mau cầm cặp sách đến đây."

Nhan Thư Đông khinh thường hừ hừ, sau đó vừa hát vừa đi ra: " Mình có một ba ba hừ" đây đúng là nhạc thiếu nhi nhưng lời đã được biến đổi đi.

Tuy rằng những lời này Nhan Thư Đông không có dám hát ra miệng, nhưng nó vẫn là tiếng lòng của cậu.

Cầm cặp sách đặt trên bàn Nhan Tầm Châu, Nhan Thư Đông mặt khiêu khích nhìn cha:

"Cha kiểm tra thì kiểm tra đi, bên trong chỗ trống đều làm không ra kết quả."

Nhan Tầm Châu mỗi lần kiểm tra bài tập của con là đều không khống chế được tính tình, lần này so với trước kia thì có tốt một chút, phất tay chỉ cho con chỗ làm không tốt.Nhan Thư Đông ngồi ở ghế dựa bên cạnh, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh kỳ quái, Nhan Tầm Châu nhíu mi:

" Thái độ nghiêm túc chút."

"Con cần hỏi tí."

Nhan Thư Đông ngắc đầu nói.

Nhan Tầm Châu:

"Có chuyện gì thì hỏi đi."

Vấn đề thứ nhất Nhan Thư Đông hỏi chính là trong sách bài tập ngữ văn có bài từ đồng nghĩa của "Cao lớn" là gì, vốn Nhan Thư Đông làm đáp án là "Lớn cao", bị giáo viên ngữ văn đánh vòng tròn, Nhan Tầm Châu chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình nhảy một chút, nghĩ nghĩ, là "Vạm vỡ".

"Vạm vỡ là cái gì ạ?" Nhan Thư Đông hỏi.

"Vạm vỡ chính là từ đồng nghĩa với cao lớn."

Nhan Tầm Châu nhìn đề tiếp theo, kết quả Nhan Thư Đông lại hỏi "Vạm vỡ viết như thế nào ạ?" Hai chữ này có điểm khó, Nhan Tầm Châu cũng hiểu được phải dạy con viết một lần, nhưng anh ở trên tờ giấy viết hai lần chữ "vạm vỡ" nhưng lại cảm thấy có điểm không đúng, cuối cùng dùng máy tính đàn ra đưa con xem "Đây là vạm vỡ" Nhan Thư Đông tâm tình phi thường tốt, trở lại bàn của mình, lúc sau nó lại hỏi Nhan Tầm Châu một đề tiếng Anh, tiếng Anh tiểu học đơn giản là từ đơn, Nhan Tầm Châu lúc này qua loa chỉ con. Nhan Thư Đông có điểm mất mát trở về chỗ, cuối cùng nó gặp khó khăn ở một đề toán học, đây là một bài toán số, Nhan Thư Đông thấy Nhan Tầm Châu tìm ra đáp án, thiếu chút nữa hoan hô ra tiếng, thế nhưng cuối cùng Nhan Tầm Châu thật đúng là cầm hé ra tờ A4, chỉ tính toán theo công thức mà ra. Lúc sau, Nhan Tầm Châu giảng giải cho Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông lắc đầu: "Nghe không hiểu." "Cha lặp lại lần nữa." "Nghe không hiểu, cha giảng giải cả một trăm lần, con vẫn nghe không hiểu." Nhan Thư Đông nói, Nhan Tầm Châu buông tha cho con, yêu cầu Nhan Thư Đông trở về phòng nghỉ ngơi. Nhan Tầm Châu hút thuốc,

nguy hiểm nhất chính là nghiện thuốc lá, nhưng hiện tại, nghiện thuốc so với trước kia còn lợi hại hơn, anh mỗi ngày đều khắc chế làm cho mình hút thuốc, tựa như khắc chế đáy lòng đi tìm tình cảm của mình. Mở ngăn kéo ra, Nhan Tâm Châu ở ngăn kéo nhìn thấy một chuỗi hạt xanh biếc. Anh nhớ tới lúc Lâm Diễm mang chuỗi hạt này, xanh biếc trong sáng, có vẽ trên cổ tay cô da thịt nõn nà, trắng thuần. Toàn bộ tài sản Lâm Diễm có trên năm mươi vạn, nhưng dùng được bây giờ chỉ có không đến mười vạn, lúc trước cô là không nghĩ đến nhiều, hiện tại chỉ có ý niệm này trong đầu, mới phát hiện ra toàn bộ số tài sản này hai năm đều bị cô dùng để đầu tư. Nghiêm Kha gọi điện thoại hỏi Lâm Diễm khi nào thì về đi làm, Lâm Diễm cân nhắc hỏi Nghiêm Kha "Kha Kha, chị nghĩ thành lập một công ty thời trang, em có muốn góp cổ phần không?" Nghiêm Kha không chỉ có ý nghĩ làm cổ đông, cô nàng còn muốn đến chỗ Lâm Diễm làm cùng, ngày hôm sau theo tuyến xe sớm nhất từ thành phố C đến thành phố S, đem theo chi phiếu mười lăm vạn đưa cho Lâm Diễm "Chị Lâm, trước em theo chị, hiện tại đều đi theo chị gây dựng sự nghiệp." Lâm Diễm cười, tâm tình thật sự đã lâu không cảm thấy vui sướng như vậy "Đợi lát nữa chúng ta đi ăn cơm chiều, sau đó chị sẽ nói cụ thể ý tưởng với em." Lâm Diễm ở thành phố C quan hệ tốt nhất với Nghiêm Kha, Nghiêm Kha đích thị là một cô tiểu thư, nhưng tình cảm dành cho Lâm Diễm là thật, cũng chỉ có Nghiêm Kha biết ở thành phố S Lâm Diễm còn có một đứa con. Lâm Diễm theo tiểu khu Nhã Lâm ra phía sau tìm phòng ở nhưng không có, buổi tối cô cùng Nghiêm Kha ngủ trên một chiếc giường ở khách sạn, nói chuyện đến đêm khuya, sau đó Nghiêm Kha hỏi Lâm Diễm "Chị Lâm, ở đây chị đã gặp người đàn ông kia chưa?" Lâm Diễm "Ừ" một tiếng "Gặp rồi..." Nghiêm Kha thở dài một tiếng, ngày hôm sau hai người đều dậy sớm, rời khách sạn đi vào vùng ngoại thành, ở đó giao tiếp, cách khách sạn không xa là một quán ăn sáng, Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha vào gọi một chén cháo, bắt đầu ăn. Nội thành buôn bán, tiền thuê đều rất đắt, cho nên chỉ có thể tìm ở ngoại thành, đáng tiếc ở đây cũng giống nhau, tìm cả một ngày vẫn không có một địa điểm ưng ý. Cơm chiều Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha ăn ở một quán ăn nhỏ, hai người con gái đều ăn hai chén cơm, sau đó Lâm Diễm hỏi Nghiêm Kha "Có

muốn uống chút rượu hay không?" Nghiêm Kha thấy chủ ý này không tồi, cuối cùng gọi thêm một chai, cầm tới cầm lui lại kêu thêm chai nữa, hai người đều tửu lượng tốt, lúc về đến khách sạn, Nghiêm Kha đột nhiên dừng lại "Chị Lâm, ngày mai chúng ta có nên đi tìm nhà xưởng?" Nghiêm Kha thấy chủ ý này không tồi, Lâm Diễm thầm nghĩ trước cùng nhà xưởng hợp tác, nếu có thể tìm được nhà xưởng thích hợp để thuê, cô có thể đi tìm được khách hàng rồi cùng trao đổi hàng hóa. Buổi tối Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha nằm ở trên giường bàn bạc nội dung cụ thể, chính là đến cục công thương đăng ký thương hiệu, sau là đẩy mạnh tiêu thụ, đến lúc thảo luận kịch liệt nhất, Nghiêm Kha vỗ đầu "Chúng ta quên mất việc trọng yếu." Dừng lại một chút, Nghiêm Kha nói: "Nhà thiết kế, chúng ta không có nhà thiết kế." Lâm Diễm từ trên giường đứng lên, sau đó từ trong túi lấy ra một số bản mẫu "Em xem xem, có được không?" Nghiêm Kha một bên xem, một bên tấm tắc khen "Chị Lâm, chị thật là làm cho em nhìn với cặp mắt khác xưa.""Có đẹp không?" Nghiêm Kha thay quần áo, Lâm Diễm cũng cẩn thận đoan trang đứng lên, sau đó gật gật đầu nói đùa "Về sau chúng ta còn có thể tự làm người mẫu.""Đúng vậy, chúng ta là hai đại mỹ nữ, về sau cần quét giới thời trang." Nghiêm Kha phối hợp néo thắt lưng, đồng thời làm Lâm Diễm hét lên "Chị Lâm, chị như thế nào lại có nhiều tài nghệ mới như thế?" Lâm Diễm cúi đầu cười khẽ "Tất cả những điều này là trước kia trong nhà giam học được." Mặt khác, Lâm Diễm hy vọng mình sẽ thành công.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17.

Edit: Snow

Beta: Rika

Nhìn qua không có một nhà tù nào tôi luyện ý chí con người như vậy, Lâm Diễm nhìn nhà giam phía trước có 8 người, hai người vào đây vì hút thuốc phiện, hai người buôn lậu, một người lừa đảo, còn lại ba người, một là vì không chịu được bạo lực gia đình đem chồng đánh bị thương, một là bị đàn ông lừa tiền nhân cơ hội trả thù không thành ngược lại phạm tội, còn có cô, bởi vì nhận hối lộ mà phạm tội nên cô là người duy nhất trong phòng giam là tội phạm kinh tế.

Trong phòng giam, có bốn lớp tiểu học, hai lớp trung học, một trường đại học, còn có trong bản tốt nghiệp của Lâm Diễm ghi sinh viên chưa tốt nghiệp.

Nhưng trong nhà tù, văn hóa càng cao, lại là khó khăn nhất, không có tôn nghiêm, không có tự do, duy nhất còn muốn dựa vào ý niệm tinh thần của mình nên dễ cảm thấy gặp ảo giác.

Có một khoảng thời gian, Lâm Diễm thường tưởng tượng, nếu cô là một người con gái không có văn hóa, cô ở trong này cũng không tốt, cô lại có thể giống mọi người trong nhà giam, mỗi ngày làm việc, không cần nghĩ khi nào cô có thể được ra ngoài, không cần nghĩ đâu là yêu hận tình cừ, ăn no làm việc, làm xong đến giờ đi ngủ, ngay cả cảnh trong mơ cũng không

có, không có mộng, cũng vốn không biết ngày hôm sau tỉnh lại có chuyện gì.

Về sau, Lâm Diễm thực sự trải qua những ngày như thế, sau đó là một buổi tọa đàm giáo dục pháp luật, cô tỉnh lại trở về.

Người giảng bài là một người phụ nữ, tuy rằng lớn tuổi, nhưng khuôn mặt thoát nhìn còn rất trẻ, không cần xem chính là hoàn cảnh gia đình tốt, lúc ấy Lâm Diễm thực sự cảm thấy chán ghét những buổi tọa đàm như thế, không ai có thể cảm nhận được tâm tình của cô, nhưng một câu nói của người ấy vẫn đọng lại trong đầu Lâm Diễm "Trốn tránh sẽ làm bạn trở nên hèn nhát và yếu đuối, nếu mọi người không tự mình nỗ lực, không một ai có thể cứu vớt được, thất bại là mẹ thành công, chỉ có khi nếm trải qua gian khổ, mới có thể học được cách quý trọng mỗi một ngày tươi sáng."

Cuối cùng cũng thấy được một vấn đề tốt của tọa đàm, Lâm Diễm là người có trình độ văn hóa cao nhất trong phòng giam, quản giáo liền đem vấn đề nhiệm vụ giao cho cô, đều là những vấn đề đã được chuẩn bị tốt.

Lâm Diễm đứng lên

"Trường quản giáo, về sau khi chúng tôi ra ngoài, xã hội này còn có thể nhận tiếp nhận chúng tôi sao?"

"Đương nhiên xã hội cũng không vất bỏ các cô, trong lòng các cô cũng muốn có ánh sáng, trong mắt có hy vọng mới có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không phải sao?"

Sau khi tọa đàm chấm dứt, Lâm Diễm đứng ở trong phòng làm túi giấy, sau đó một cảnh sát đi tới, nói với Lâm Diễm

"Cô theo tôi lại đây."

Trường quản giáo muốn tìm cô nói chuyện, Lâm Diễm không biết Trường quản giáo tìm cô hỏi cái gì, cô đi vào, co quắp đứng ngoài cửa, Lý Đường đang nói chuyện cùng với Trường quản giáo, thần sắc vô cùng tôn kính.

Sau đó, người con gái ấy ngẩng đầu, nhìn cô nói

"Vào đi cô gái."

"Tôi có xem qua hồ sơ của cô, cô hẳn là có tương lai, nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm, hy vọng cô ở trong nhà giam giáo dục tốt, về sau ra ngoài mới có thể làm người tốt, được không?"

Một lời nói khách quan, Lâm Diễm chết lặng lần đầu tiên động lòng, gật gật đầu

"Tôi sẽ..."

"Rất tốt"

Lúc Lâm Diễm trở về, có người nói với cô Trường quản giáo là Giang Vũ phu nhân ở S thị. Trường quản giáo và Giang vũ có một con gái, nhưng bởi vì trong một lần bà đánh vào vụ án tử hình, sau đó người nhà của phạm nhân bắt con gái bà làm con tin, sau đó giết chết.

"Nghe nói con gái của bà ấy gặp chuyện không may, Trường quản giáo phát điên một thời gian, sau lại sinh con Giang Nham mới khôi phục bình thường."

Một người phụ nữ tốt như vậy, cũng có lúc bi thương như thế.

Lâm Diễm ban đầu ở trong nhà giam đan áo len, định thắt nút, làm túi giấy, chiết phong thư linh tinh, sau lại làm may, làm quần áo,nội y... sau

cùng bởi vì hình tượng tốt, vào đội văn nghệ của nhà giam, thành diễn viên, lễ mừng năm mới hay ngày lễ ngày tết đều tham gia diễn xuất văn nghệ.

Vốn là vào đội văn nghệ phải là tù nhân nữ cải tạo 10 năm mới có đủ tư cách tham gia, Lâm Diễm không biết cô thế nào lại được lựa chọn, sau Lý Đường tìm cô nói chuyện mới biết được là anh ta an bài cho cô. Trong nhà giam, ca hát, nhảy múa đều có người chỉ đạo, sắp xếp ca múa so với cả ngày cả đêm may quần áo thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa Lâm Diễm biểu hiện tốt, sau bởi vì có Lý Đường chiếu cố, cô ở trong nhà giam cuộc sống so với người khác thật sự coi như may mắn. Đối với Lý Đường, Lâm Diễm biết rõ anh ta luôn luôn lợi dụng cô, nhưng là người đàn ông này, cô cũng vĩnh viễn ở trong lòng cảm kích anh ta, cùng tình yêu không quan hệ....

Lâm Diễm trải qua cuộc sống như thế, mà Nghiêm Kha, đại khái chính là đại biểu điển hình "Cha đánh bạc, mẹ bệnh nặng", đến "Quân Nhan" đi làm đều đem thân thể của mình nói sao cho càng đau khổ càng tốt, người người đều là thân thể đau khổ, nhưng người tin tưởng cũng không nhiều lắm. Kỳ thật có rất nhiều cô gái, chính mình phạm sai lầm cùng việc tìm một công việc để che dấu là lấy cớ.

Nhưng Lâm Diễm biết, Nghiêm Kha là thật "Cha đánh bạc, mẹ bệnh nặng", Nghiêm Kha xinh đẹp, trừ bỏ mỗi lần cấp tiền bo, mỗi người khách đều yêu cầu cô thêm một chút, đương nhiên là với tâm tư gì không cần nói cũng biết.

Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha hôm sau tiếp tục đi xem nhà xưởng, Lâm Diễm buộc tóc đuôi ngựa, mặc tây trang, đeo đôi kính mắt, Nghiêm Kha nhìn thấy nhin không được nói

"Chị Lâm, em cảm thấy chị như đang đi làm việc lớn đi."

"Đổi quần áo liền biến thành làm đại sự nha."

Lâm Diễm soi gương tô son, cả người trừ bỏ tinh thần ở bên ngoài, còn hơn một phần huyết khí.

"Không có, lúc trước chị cũng làm cho em có cảm giác như thế, cho nên em mới nguyện ý đi theo chị."

Nghiêm Kha nói, sau đó tiếp tục xem xét đường đi, ngẩng đầu hỏi Lâm Diễm

"Chúng ta đi trước sao?" Lâm Diễm nghĩ nghĩ, đem quyển vở mang theo người đưa cho Nghiêm Kha xem "

Trước đến nơi này đi, tuy rằng địa điểm có hơi xa, nhưng giao thông cũng tiện.

Tuyến đường Lâm Diễm chỉ là một nơi cách thành phố S khoảng 20km, Triệu Gia thôn, bên cạnh có một khu nhà đại học, rất nhiều trường học ở tại nơi này, bên cạnh đó còn lại là các loại nhà xưởng cùng với nhà dân ở.

Lâm Diễm coi trọng nhà xưởng và chỗ trường đại học bên cạnh, ban đầu chính là một nhà buôn bán gia công bên ngoài, gặp phải lúc khủng hoảng tài chính đóng cửa sau cho thuê làm kho hàng cho một nhà máy, chủ nhà máy là một người đàn ông trung niên đầu trọc, một người toàn thịt

"Ai trong hai người là người muốn thuê?"

"Chúng tôi là cộng tác."

Lâm Diễm trả lời.

Ông chủ liếc mắt một cái đánh giá cô

"Họ gì?"

"Lâm"

"Lâm tiểu thư, không nói chuyện bên ngoài, một năm tiền thuê khởi đầu, tiền thuê 7 vạn, thanh toán 1 lần duy nhất."

Giá này rõ ràng đắt, khu nhà xưởng ở ngoại ô thành phố S, tiền thuê trung bình mỗi ngày là 0.65 đồng, Lâm Diễm nhìn về phía ông chủ

"Giá hơi cao."

"Thuê không được thì mau đi đi."

Ông chủ có chút không kiên nhẫn, đã muốn ra ngoài gọi điện tìm người đánh bài, Lâm Diễm và Nghiêm Kha thoáng nhìn qua, cùng ông chủ nói một tiếng, từ nhà xưởng nhỏ đi ra.

Giữa trưa lang thang ăn ở phố, Nghiêm Kha nhìn Lâm Diễm bỏ hạt tiêu, mở miệng

"Chị Lâm ăn cay kinh khủng." Lâm Diễm cười nói "

Trước đây ở trong nhà chỉ có hạt tiêu, lúc thức đêm làm việc liền lấy hạt tiêu ăn để nâng cao tinh thần.

"Nghiêm Kha nghe xong tràn đầy cảm khái nói "

Có đôi khi thật sự là hâm mộ xuất thân của người con gái này, sinh ra đến người khác còn muốn cả đời phấn đấu gì đó, chúng ta sinh ra đều khác nhau..

"Lâm Diễm lúc học đại học vẫn là một thanh niên chí hướng vạn dặm, hiện tại nghe Nghiêm Kha luận về xuất thân, thật đúng như ý cô, bèn cười tủm tỉm cầm lấy chén trên bàn nói :

"Nào, Chúc chúng ta kiếp sau đầu thai vào chỗ tốt."

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến vài tiếng nói, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn thấy vài nam sinh đang đứng trước mặt Lâm Diễm và Nghiêm Kha

"Các bạn ở trường đại học nào, có thể cho mình số điện thoại được không, gần đây chúng mình đang tổ chức một hoạt động quan hệ hữu nghị."

Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha thoáng sửng sốt, sau đó cùng nhau cười to ra tiếng, những nam sinh trước đó đứng bất động, quả nhiên không vì chuyện nhận sai tuổi mà làm cho những người con gái này vui vẻ.

Buổi chiều, Lâm Diễm lại nhìn vào những công việc dự tính làm, quá trình không sai biệt, bất quá, nếu mỗi tháng sẽ tốn tiền thuê, buổi tối trở lại khách sạn Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha ngồi đối diện xoa chân, xem ra hôm nay xuống nhà xưởng mất công.

Đúng lúc này, điện thoại vang, Lâm Diễm nhìn dãy số, nghi ngờ, vừa xoa bóp vừa nghe.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Lâm Diễm nhìn Nghiêm Kha nói:

"Ông chủ béo hện chúng ta ngày mai quay lại bàn bạc, nói có thể cho thuê địa điểm."

"Thật tốt quá."

Nghiêm Kha cười vui vẻ.

"Em khẳng định ông chủ kia nghĩ đến khu đó nếu không cho chúng ta thuê thì cũng không thể cho ai thuê, chị Lâm, em nói có đúng không?"

Lâm Diễm cũng vui vẻ.

"Ngày mai đi trước xem đi, địa chỉ vẫn là thế."

Lâm Diễm đi ngủ sau lại lấy đi động ra xem ảnh, đang xem thì nghe được giọng nói của Nghiêm Kha:

"Chị Lâm, nếu thấy nhớ con trai, ngày mai đi trước xem thằng bé đi."

Lâm Diễm trở mình, nhìn trần nhà tối như mực, mím môi, nhẹ thở ra:

"Chuyện này nói sau."

Ngày hôm sau, Lâm Diễm cùng ông chủ béo gặp mặt, ông chủ đồng ý giảm cho cô 2 vạn, 5 vạn một năm, tiền điện nước tự chi trả nhưng có điều kiện, về sau nếu công ty làm ăn tốt, nhà xưởng có thể dùng tiền thuê để nhập cổ phần.

Lâm Diễm uống nước trà xanh ông chủ béo ngâm, cười hỏi :

"Làm sao ông chủ lại yên tâm cho chúng tôi thuê nhà máy?"

"Việc buôn bán thôi, chủ yếu là xem người, tôi xem cô là người tốt, cảm thấy cả hai người đều rành việc làm ăn buôn bán."

"Cảm ơn ông chủ khen ngợi."

Nghiêm Kha nói, sau đó quay sang Lâm Diễm nói:

"Chị Lâm, mọi chuyện bàn bạc xong, chúng ta trước tiên đặt cọc đã."

Lâm Diễm gật đầu, thanh toán năm ngàn tiền đặt cọc, ký hợp đồng, lúc trở về cùng Nghiêm Kha nói:

"Việc này chị cảm thấy vô cùng thuận lợi."

"Chị Lâm, chị là người rất bi quan, cảm thấy thuận chính là cạm bẫy, hiện tại mọi người đều bận nhiều việc, nào có ai nhàn rỗi không có việc gì đi hãm hại người khác."

Nghiêm Kha nhìn Lâm Diễm phân tích nói :

"Chị đừng nghĩ ngợi, cái giá này cũng là giá chung, ông chủ béo cũng không có cho chúng ta chút tiện nghi nào."

Lâm Diễm cúi đầu cười khẽ, đá viên đá dưới chân, sau đó nhìn Nghiêm Kha nói :

"Chị có việc đi trước một chút, em trở về khách sạn trước đi."

"Được"

Nghiêm Kha tạm biệt Lâm Diễm:

"Chị đi cẩn thận."

Lâm Diễm đi, lúc đi qua vừa lúc trường học tan, một đám học sinh tiểu học ủa ra ngoài, Lâm Diễm không biết có Nhan Thư Đông đi ra không, đang kiễng chân tìm kiếm ở bên ngoài, một bàn tay nhỏ kéo góc áo cô, Lâm Diễm cúi đầu, Nhan Thư Đông đang nhìn cô với ánh mắt lấp lánh nước :

"Cô còn tới đây làm gì?"

Lâm Diễm cũng chỉ cảm thấy nước mắt mình đang thi nhau chảy
"Đông Đông..."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chương 18

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Đối mặt với vấn đề rối cuộc nên giải quyết như thế nào, kỳ thật chính là phải tự vấn tâm bản thân một chút, có phải nó còn quá yếu đuối không dám đối mặt? Lúc Nhan Thư Đông buông góc áo Lâm Diễm ra muốn xoay người rời đi, Lâm Diễm bật dậy giữ chặt nó:

"Đông Đông, là mẹ..."

Lâm Diễm nói rất nhỏ, cô nghĩ rằng Nhan Thư Đông căn bản không hề nghe được, cho nên nó vừa định quay đi, giọng nói nhỏ lại vang lên, giống như thanh âm ở yết hầu khó khan lắm mới phát ra:

"Đông Đông ... là mẹ, là mẹ..."

Ở trước cửa trường học người đến người đi, mỗi gương mặt đều tươi cười trong vắt, Nhan Thư Đông đứng im trước người Lâm Diễm, nó rất muốn khóc, nhưng lại không khóc được, mắt có chút khó chịu giống như có hạt cát thổi vào, nháy mắt nước mắt liền chảy ra, thật sự chỉ là hạt cát bay vào mắt thôi mà.

Mắt Lâm Diễm cũng đỏ bừng, lý trí nói cho cô biết chuyện này hẳn là không nên nóng vội, nhưng trên đời này luôn có những chuyện khiến cô

càng muốn làm lại càng vội vàng, đó là chân chính mà nói cho Đông Đông biết , mẹ rất cục cựa cũng đến tìm con.

Lúc Nhan Thư Đông ba tuổi nó tưởng tượng mẹ mình là người ngoài hành tinh, sau đó có một ngày cưỡi phi thuyền đến đón nó trở về, lúc năm tuổi lại cảm thấy mẹ có thể là một đặc vụ, bảy tuổi nó đại khái cho rằng mẹ mình đã chết rồi, tuy rằng nó không muốn như vậy, nhưng đôi khi ý tưởng là do trong lòng sản sinh mà ra, muốn ngăn cũng không được.

Tuy rằng lúc nó cùng Duệ Duệ thảo luận, Nhan Thư Đông vẫn cùng bạn tốt ảo tưởng ra rất nhiều khả năng tốt đẹp, hai đứa thảo luận rất cao hứng, nhưng thật ra trong lòng nó hiểu chuyện của mẹ căn bản sẽ không tốt đẹp như vậy, buổi tối mỗi khi nghĩ đến chuyện của mẹ tất cả cảm xúc non nớt trong lòng nó đều là thất vọng.

Lâm Diễm đem Nhan Thư Đông ôm chặt trong lòng mình, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe màu trắng, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống để lộ ra gương mặt xuất chúng của người đàn ông bên trong, cặp mắt đen của người đàn ông có chút nheo lại, tựa như đang nhìn kỹ xem tình huống gì đang xảy ra.

"Đông Đông, con có đồng ý đi cùng mẹ không?"

Lâm Diễm nhìn mặt con.

"Để cho mẹ chăm sóc con có được không? Những gì ba cho con, mẹ cũng có thể cho con, sẽ còn nhiều hơn thế... Hãy tin tưởng mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, con liệu có thể cho mẹ một cơ hội được không con?"

Lúc Lâm Diễm nói ra câu nói ấy có chút không biết diễn tả làm sao, tựa như tràn ngập tình yêu dồn nén lâu ngày không nói thành lời, lúc sau cô nghe được Đông Đông nói:

"Cháu không cần..."

Lâm Diễm mặt trắng bệch, ở trước mặt Nhan Thư Đông cô hoàn toàn trở thành một người mẹ vô dụng, một câu nhẹ bằng của Nhan Thư Đông đều giống như vô số kim châm đâm sâu vào lòng cô, đem tất cả tâm ý trong lời nói của cô đổ đi hết.

Nhan Thư Đông đứng im bên người Lâm Diễm, nó chỉ thấy quai đeo cặp sách hơi nặng giống như có cái gì nặng trĩu đặt trên người nó, hóa ra yêu cũng là một loại gánh nặng, qua một lúc nó mở miệng:

"Vậy sao muộn như vậy mẹ mới đến tìm con..."

Lâm Diễm nghẹn ngào:

"Là mẹ không tốt..."

Nhan Thư Đông nghiêm mặt sau đó quay đầu nhìn cái xe phía sau, quyết tâm như ra một quyết định lớn, nói với Lâm Diễm:

"Vậy chúng ta đi thôi."

Lâm Diễm hơi mím môi, cô xoa mặt Đông Đông sau đó đứng lên:

"Mẹ đi nói với ba con một tiếng."

Nhan Thư Đông hơi thất vọng nhưng cũng không ngăn cản Lâm Diễm đi tìm Nhan Tầm Châu nói chuyện, nó căn bản là không muốn liếc nhìn chiếc xe của Nhan Tầm Châu lấy một cái, xoay người nói với Lâm Diễm:

"Vậy cô đi nhanh chút".

Lâm Diễm gật đầu, sau đó đi về phía chiếc xe màu trắng, Nhan Tầm Châu ngồi sau cửa kính xe đã hạ quá một nửa, ánh mặt trời chiếu nghiêng vào trong xe khiến sườn mặt Nhan Tầm Châu được bao phủ trong một vầng sáng, thần sắc trong mắt anh ta có chút không phân biệt được sáng tối.

"Tôi muốn mang Đông Đông đi ăn bữa cơm".

Lâm Diễm mở miệng nói với người bên trong xe, cố hết sức điều chỉnh ngữ khí bản thân sao cho bình thản.

Nhan Tầm Châu nhìn cô, trầm mặc không nói gì.

Lâm Diễm dò thử ý tứ, thấy Nhan Tầm Châu không nói lời nào, tiếp tục hỏi :

" Nếu có thể, anh có thể cho Đông Đông theo tôi một thời gian được không?".

"Với cô?"

Nhan Tầm Châu rớt cuộc nâng mắt.

"Cô đã tìm được nơi ở rồi?"

Nhan Tầm Châu hỏi chằm chọc, nhưng giọng điệu cũng không thấy có chút chằm chọc nào, ngược lại so với khẩu khí của Lâm Diễm còn bình thản hơn, cứ như nhiệt tình chỉ ra cho cô vấn đề là ở đâu.

"Tôi sẽ tìm chỗ ở."

Tính tình Lâm Diễm ở trước mặt Nhan Tầm Châu lúc này vẫn y hệt như mười năm trước không hề thay đổi, giống như cô và anh không hề có mối hận cũ nào.

Kỳ thật rõ ràng khẩu khí là thương lượng nhưng mỗi lần Nhan Tầm Châu vẫn có thể nghe thấy một loại giọng điệu mềm nhũn cầu xin, mang theo ý tứ hàm xúc đáng thương nói không nên lời, làm cho anh khó có thể cự tuyệt.

"Buổi tối tôi có thể mang Đông Đông trước ở tạm khách sạn, ngày mai tôi sẽ bắt đầu thuê phòng, tôi đã xem trước được một chỗ khá ổn rồi, tôi cùng chủ cho thuê nhà cũng thương lượng khá khá rồi, chỉ cần giao tiền thế chấp là có thể chuyển qua ở."

Lâm Diễm cúi đầu, nhìn kỹ hóa ra nguyên bản mặt cô rất nhỏ cúi đầu trông lại càng nhỏ, theo góc độ của Nhan Tâm Châu cơ hồ chỉ nhìn thấy lông mi Lâm Diễm buông xuống giống như con bướm cùng cái mũi rất thanh tú, trên mặt lấm tấm mồ hôi, giống như thời học sinh anh ở cổng trường hôn môi cô, cô khẩn trương lo sợ y như một con mèo nhỏ.

"Lái xe đi."

Nhan Tâm Châu mở miệng nói với lái xe.

"Vâng, Nhan tiên sinh."

Xe khởi động, cửa kính xe chậm rãi khép lại, Lâm Diễm nắm chặt bàn tay lạnh lẽ đặt ở phía sau, nghiêng đầu, Đông Đông của cô đã sắp không kiên nhẫn chờ được nữa.

Thật sự là một đứa bé không có kiên nhẫn mà , Lâm Diễm dờ khóc dờ cười, cảm giác làm mẹ rất thần kỳ , trước đây trong tù cô không có cơ hội trải nghiệm, lúc này đây cô làm sao có thể cho phép bản thân lại bỏ qua?

Lâm Diễm đi đến trước mặt Đông Đông, cô giúp nó lấy ba lô, bả vai Nhan Thư Đông lập tức xê dịch:

"Không cần."

"Để cho mẹ giúp con đi."

"Cháu nói không cần!"

Nhan Thư Đông cự tuyệt, tính tình có chút bướng, biểu hiện khó chịu cố ý nhanh hơn về phía trước, Lâm Diễm mỉm cười nhìn bé con đang nổi giận đùng đùng đi trước, với gọi:

"Đông Đông."

Nhan Thư Đông quay đầu:

"Thật chậm, nhanh chút đi."

Lâm Diễm chỉ chỉ cái biển:

"Chúng ta ở chỗ này chờ xe đi."

Diễm bắt xe tất cả đều là học sinh và phụ huynh, những đứa trẻ hơi lớn một chút thì không cần bố mẹ đưa đón liền xếp thành hàng đứng chờ. Lâm Diễm đặt tay ở trên đôi vai nhỏ bé của Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông đầu tiên là làm bộ không sao cả nhìn phía trước, sau đó nó nhin không được ngẩng đầu hỏi Lâm Diễm:

"Cô rốt cuộc có phải mẹ con không?"

Lâm Diễm nở nụ cười, thanh âm mềm nhẹ:

"Sao thế, hiện tại lo lắng mẹ sẽ đem con đi bán sao?"

"Đó là con..."

Nhan Thư Đông bất mãn hừ một tiếng,

"Con đi theo mẹ là vì ba nói mẹ là mẹ con."

Nhan Thư Đông tự nhiên là chỉ Nhan Tâm Châu, Nhan Tâm Châu đã nói với Đông Đông rồi sao, đã nói những gì rồi?

Nhan Thư Đông đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lâm Diễm, ra dáng cụ non thờ dài một câu:

"Kỳ thực mẹ không nên sinh ra con".

Trong lòng Lâm Diễm mạnh mẽ co rút đau đớn, bất quá vẫn cố gắng cười tủm tỉm vô nhẹ đầu Thư Đông ra vẻ vui đùa nói:

"Là con tự mình muốn đi ra, cái này mẹ có thể quyết được sao?"

Nhan Thư Đông nín thở, không biết phải phản bác Lâm Diễm như thế nào, sau đó Lâm Diễm đẩy nó lên trước mình:

"Được rồi, chúng ta lên xe thôi".

Đầu tiên là Lâm Diễm mang Nhan Thư Đông đi khu phố trung tâm ăn bún tết, vài năm này cô thực sự là quá tiết kiệm, nhiều năm như vậy lần đầu tiên chứng kiến chính mình tiêu tiền như nước, ăn xong bún tết rồi Lâm Diễm lại mang Nhan Thư Đông đi siêu thị mua quần áo và vài món đồ chơi, lúc đi vào thử quần áo, Nhan Thư Đông hét vào mặt cô :

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

"Đông Đông, yên lặng nào, nơi công cộng không thể lớn tiếng".

Lâm Diễm nói.

Tuy rằng miệng là giáo huấn nhưng giọng điệu thì dịu dàng dễ gần, hiệu quả không tồi, Nhan Thư Đông quả nhiên im lặng tuy rằng vẻ mặt có chút ầm ứ. Lâm Diễm cảm thấy buồn cười, sau đó chỉnh lại cái cúc áo vuông trên chiếc sơ mi trên người Nhan Thư Đông:

" Thật sự là một tiểu soái ca nha".

Nhan Thư Đông ho nhẹ hai tiếng cúi đầu nhìn quần áo mình đang mặc:

"Được rồi, được rồi, chúng ta nhanh về thôi".

Tính nôn nóng của Nhan Thư Đông thật sự là cực kỳ giống người nọ, Lâm Diễm cười tủm tỉm nghiêng đầu nói:

"Không được, mẹ còn muốn mua cho con bộ nữa".

Nhan Thư Đông chịu không nổi ngồi bệt xuống đất, nhìn sàn nhà:

"Mẹ thật sự là rất phiền".

Cơm chiều Nhan Thư Đông chỉ ăn nửa miếng bít tết, Lâm Diễm lo lắng bụng nó còn đói, đi ngang qua một hàng bán cháo liền hỏi:

"Có muốn uống cháo nữa hay không?"

Nhan Thư Đông ngạc nhiên nhìn Lâm Diễm:

"Lại phải ăn nữa ư". "Đó là bởi vì mẹ là người lớn nha".

Lâm Diễm nói, sau đó nắm tay Nhan Thư Đông đẩy cánh cửa thủy tinh quán cháo ra, kết quả Lâm Diễm nhìn thấy một người, lập tức xoay người vội vàng mang theo Đông Đông đi đến quầy thu ngân.

Người phụ nữ kia chính là Ngu Cảnh Trường (là Trường quả giáo trong trại giam trước kia của Lâm Diễm), Ngu Cảnh Trường đưa cháo giao cho một người trẻ tuổi phía sau, nói liên miên căn nhắc người nọ:

"Mẹ còn nghĩ con đã quên mẹ và ba con rồi, một tuần không về, con giải thích sao đây, nếu lần này ba con tức giận, mẹ cũng không nói thay nổi đâu."

"Mẹ con sai rồi, con biết mẹ tốt nhất, xin mẹ đừng nhẫn tâm với con như vậy có được không..."

Lâm Diễm nhìn Đông Đông lại ăn thêm chiếc bánh bao nhỏ, trong lòng rất thỏa mãn, bên ngoài Ngu Cảnh Trường cùng con đi đến một chiếc xe màu xám, con bà so với bà còn cao hơn cả cái đầu nhưng ở trước mặt mẹ vẫn còn là một đứa nhỏ mà thôi.

Hóa ra tâm người làm mẹ trên đời này đều như nhau, cho dù có là một nữ cảnh sát tư thế oai hùng hiên ngang cũng giống với nữ phạm nhân cực lực che dấu mà đi qua như cô.

Đúng lúc này, di động vang lên, là một dãy số lạ, những Lâm Diễm biết số máy này của ai, cô nói với Nhan Thư Đông:

"Đông Đông, mẹ ra ngoài nghe điện thoại".

Lâm Diễm ra khỏi quán cháo nhận điện thoại của Nhan Tâm Châu, cô và Đông Đông chỉ cách nhau một lớp cửa sổ thủy tinh, lúc Lâm Diễm nhận điện thoại bên trong cửa sổ là ánh mắt Đông Đông kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt này làm cho cô đau lòng vì sự trưởng thành quật cường sớm của con.

"Tâm Châu, tôi van xin anh đừng như vậy có được không?"

"Anh không phải nói cho tôi chăm sóc Đông Đông một khoảng thời gian sao, thế này mới được vài giờ..."

Lâm Diễm vòng vo nói, không muốn để cho Đông Đông nhận ra cô khác thường, nhưng bả vai run run vẫn bán đứng cô, Nhan Thư Đông nhìn thấy liền cầm áo khoác Lâm Diễm để ở trên ghế đứng dậy.

"Cái gì không có chỗ ở? Tôi sao có thể không đảm bảo được an toàn cho con"

Lâm Diễm vẫn vô tư không biết Đông Đông đã đứng ở phía sau cô, giọng nói mang theo tiếng nước nở thiếu chút nữa là khản cả giọng :

"Nhan Tầm Châu, anh căn bản chính là cố ý, anh mẹ nó là đồ khốn kiếp, có phải anh rất hưởng thụ cảm giác một tay khống chế người khác hay không, được, tôi..."

Lúc Lâm Diễm quay đầu lại cả thế giới của cô như dừng lại, Nhan Thư Đông cầm trong tay hai cái túi, một là túi sách của cô, một là cặp sách của nó, nó im lìm nhìn cô sau đó nhẹ nhàng mở miệng:

" Con ăn rồi, nhưng mà mẹ chưa trả tiền đã đi ra, bà chủ quán nói đòi con lấy tiền cháo..."

Lâm Diễm quay đầu nuốt đi hốc mắt nước đã rưng rưng, sau đó lại quay đầu lại cười khê với Nhan Thư Đông nói:

" Thật sự là một tiểu quỷ, mẹ không có dùng con để đòi lấy cháo, bây giờ chúng ta đi tính tiền."

Lâm Diễm mặc kệ điện thoại của Nhan Tầm Châu, tâm ý đã quyết mang Đông Đông đến khách sạn đối diện thuê một gian phòng, Đông Đông người cao còn chưa đến quầy phục vụ, lúc cô đứng trước nhân viên đăng ký phòng, nó đứng ở bên người ngửa đầu nhìn cô, cau mày mở miệng hỏi:

" Mẹ thật sự không có chỗ ở sao?"

"Mẹ chỉ là chưa tìm được nhà ở".

Lâm Diễm giải thích, Nhan Thư Đông bĩu môi im lặng.

Lâm Diễm dắt tay Đông Đông lên thang máy vừa khéo nhận được điện thoại của Nghiêm Kha, Nghiêm Kha hỏi cô đang ở đâu, Lâm Diễm nói cho cô địa chỉ khách sạn:

"Yên tâm đi, tôi không sao, tôi đang ở cùng con tôi".

Nhan Thư Đông nhìn con số nhảy trên thang máy, quay sang lúc cô cúp điện thoại hỏi:

"Bạn của mẹ?"

Lâm Diễm gật đầu:

"Đúng vậy".

"Bạn trai?"

Lâm Diễm vội vàng giải thích:

"Không phải..."

"Mẹ có bạn trai chưa, hay là đã kết hôn?"

Nhan Thư Đông không ngừng hỏi mấy vấn đề, mấy chuyện này đối với nó mà nói là vô cùng quan trọng, Lâm Diễm bất ngờ không kịp phòng bị sau đó vẫn là trả lời Nhan Thư Đông:

"Mẹ không kết hôn, cũng không có bạn trai".

Nhan Thư Đông cúi đầu:

"À".À, vậy là tốt rồi".

Khách sạn Lâm Diễm chọn tốt vô cùng tốt, là một phòng đôi tiêu chuẩn, lúc nhân viên dẫn Lâm Diễm đi mở cửa bắt gặp một đôi nam nữ ở hành lang cách đó không xa đang hôn nhau, người đàn ông nhìn không rõ mặt nhưng vẫn có thể thấy được thân hình cao ngất, người phụ nữ khoảng 1m6 ở trong lòng người đàn ông còn có vẻ như chim nhỏ khép nép.

Là người lớn cũng không nên để trẻ con nhìn được loại hình ảnh thân mật như vậy, Lâm Diễm dung thân mình ngăn tầm mắt của Đông Đông, kết quả vẫn là không kịp, Nhan Thư Đông ở phía sau cô không nặng không nhẹ nói một câu:

" Mẹ, nơi này là nơi công cộng, bọn họ thật không có đạo đức."

Từ Gia Luân cảm thấy gần đây rất không thuận lợi, đầu tiên là Lâm Diễm đột nhiên từ chức ở Quân Nhan, sau đó anh bị Từ Đài Thắng phái đến thành phố S, thị sát một công ty mà hiệu quả và lợi ích đều không tốt.

Chạng vạng anh cùng đám người trong công ty đi ăn cơm, một lão già có ý đồ trong công ty sắp xếp một cô gái cho anh... kết quả phụ nữ cũng chỉ như đá tảng, lúc Từ Gia Luân hôn cô ta còn cảm thấy bản thân mới bị chiếm tiện nghi...

Sau đó không những bị chiếm tiện nghi rồi cư nhiên lại còn bị một đứa trẻ nói anh không có đạo đức.

Con mẹ nó không có đạo đức, Từ Gia Luân đẩy cô gái ra quay đầu nhìn về phía cặp mẹ con đang đứng cách đó không xa, hai mắt nhú lại hết lớn một tiếng :

"Lâm Diễm"!

Lâm Yến, Lâm Diễm, ngây ngốc nghe không rõ lắm, đem Nhan Thư Đông ôm vào trong lòng, tổ tông này sao lại ở đây chứ?

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Chương 18

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Đối mặt với vấn đề rối cuộc nên giải quyết như thế nào, kỳ thật chính là phải tự vấn tâm bản thân một chút, có phải nó còn quá yếu đuối không dám đối mặt? Lúc Nhan Thư Đông buông góc áo Lâm Diễm ra muốn xoay người rời đi, Lâm Diễm bật dậy giữ chặt nó: "Đông Đông, là mẹ..."

Lâm Diễm nói rất nhỏ, cô nghĩ rằng Nhan Thư Đông căn bản không hề nghe được, cho nên nó vừa định quay đi, giọng nói nhỏ lại vang lên, giống như thanh âm ở yết hầu khó khăn lắm mới phát ra: "Đông Đông ... là mẹ, là mẹ..."

Ở trước cửa trường học người đến người đi, mỗi gương mặt đều tươi cười trong vắt, Nhan Thư Đông đứng im trước người Lâm Diễm, nó rất muốn khóc, nhưng lại không khóc được, mắt có chút khó chịu giống như có hạt cát thổi vào, nháy mắt nước mắt liền chảy ra, thật sự chỉ là hạt cát bay vào mắt thôi mà.

Mắt Lâm Diễm cũng đỏ bừng, lý trí nói cho cô biết chuyện này hẳn là không nên nóng vội, nhưng trên đời này luôn có những chuyện khiến cô càng muốn làm lại càng vội vàng, đó là chân chính mà nói cho Đông Đông biết, mẹ rốt cục cũng đến tìm con.

Lúc Nhan Thư Đông ba tuổi nó tưởng tượng mẹ mình là người ngoài hành tinh, sau đó có một ngày cưỡi phi thuyền đến đón nó trở về, lúc năm tuổi lại cảm thấy mẹ có thể là một đặc vụ, bảy tuổi nó đại khái cho rằng mẹ mình đã chết rồi, tuy rằng nó không muốn như vậy, nhưng đôi khi ý tưởng là do trong lòng sản sinh mà ra, muốn ngăn cũng không được.

Tuy rằng lúc nó cùng Duệ Duệ thảo luận, Nhan Thư Đông vẫn cùng bạn tốt ảo tưởng ra rất nhiều khả năng tốt đẹp, hai đứa thảo luận rất cao hứng, nhưng thật ra trong lòng nó hiểu chuyện của mẹ căn bản sẽ không tốt đẹp như vậy, buổi tối mỗi khi nghĩ đến chuyện của mẹ tất cả cảm xúc non nớt trong lòng nó đều là thất vọng.

Lâm Diễm đem Nhan Thư Đông ôm chặt trong lòng mình, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe màu trắng, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống để lộ ra gương mặt xuất chúng của người đàn ông bên trong, cặp mắt đen của người đàn ông có chút nheo lại, tựa như đang nhìn kĩ xem tình huống gì đang xảy ra.

"Đông Đông, con có đồng ý đi cùng mẹ không?" Lâm Diễm nhìn mặt con, "Để cho mẹ chăm sóc con có được không? Những gì ba cho con, mẹ cũng có thể cho con, sẽ còn nhiều hơn thế... Hãy tin tưởng mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, con liệu có thể cho mẹ một cơ hội được không con?".

Lúc Lâm Diễm nói ra câu nói ấy có chút không biết diễn tả làm sao, tựa như tràn ngập tình yêu dồn nén lâu ngày không nói thành lời, lúc sau cô nghe được Đông Đông nói: "Cháu không cần..."

Lâm Diễm mặt trắng bệch, ở trước mặt Nhan Thư Đông cô hoàn toàn trở thành một người mẹ vô dụng, một câu nhẹ nhàng của Nhan Thư Đông đều giống như vô số kim châm đâm sâu vào lòng cô, đem tất cả tâm ý trong lời nói của cô đổ đi hết.

Nhan Thư Đông đứng im bên người Lâm Diễm, nó chỉ thấy quai đeo cặp sách hơi nặng giống như có cái gì nặng trĩu đặt trên người nó, hóa ra yêu cũng là một loại gánh nặng, qua một lúc nó mở miệng "Vậy sao muộn như vậy mẹ mới đến tìm con..."

Lâm Diễm ghen ngào: "Là mẹ không tốt..."

Nhan Thư Đông nghiêm mặt sau đó quay đầu nhìn cái xe phía sau, quyết tâm như ra một quyết định lớn, nói với Lâm Diễm: "Vậy chúng ta đi thôi."

Lâm Diễm hơi mím môi, cô xoa mặt Đông Đông sau đó đứng lên: "Mẹ đi nói với ba con một tiếng."

Nhan Thư Đông hơi thất vọng nhưng cũng không ngăn cản Lâm Diễm đi tìm Nhan Tầm Châu nói chuyện, nó căn bản là không muốn liếc nhìn chiếc xe của Nhan Tầm Châu lấy một cái, xoay người nói với Lâm Diễm: "Vậy cô đi nhanh chút".

Lâm Diễm gật đầu, sau đó đi về phía chiếc xe màu trắng, Nhan Tầm Châu ngồi sau cửa kính xe đã hạ quá một nửa, ánh mặt trời chiếu nghiêng vào trong xe khiến sườn mặt Nhan Tầm Châu được bao phủ trong một vầng sáng, thần sắc trong mắt anh ta có chút không phân biệt được sáng tối.

"Tôi muốn mang Đông Đông đi ăn bữa cơm". Lâm Diễm mở miệng nói với người bên trong xe, cố hết sức điều chỉnh ngữ khí bản thân sao cho bình thản.

Nhan Tầm Châu nhìn cô, trầm mặc không nói gì.

Lâm Diễm dò thử ý tứ, thấy Nhan Tầm Châu không nói lời nào, tiếp tục hỏi: "Nếu có thể, anh có thể cho Đông Đông theo tôi một thời gian được không?".

"Với cô?" Nhan Tầm Châu rớt cuộc nâng mắt, "Cô đã tìm được nơi ở rồi?" Nhan Tầm Châu hỏi chằm chọc, nhưng giọng điệu cũng không thấy có chút chằm chọc nào, ngược lại so với khẩu khí của Lâm Diễm còn bình thản hơn, cứ như nhiệt tình chỉ ra cho cô vấn đề là ở đâu.

"Tôi sẽ tìm chỗ ở." Tính tình Lâm Diễm ở trước mặt Nhan Tầm Châu lúc này vẫn y hệt như mười năm trước không hề thay đổi, giống như cô và anh không hề có mối hận cũ nào.

Kỳ thật rõ ràng khẩu khí là thương lượng nhưng mỗi lần Nhan Tầm Châu vẫn có thể nghe thấy một loại giọng điệu mềm nhũn cầu xin, mang theo ý tứ hàm xúc đáng thương nói không nên lời, làm cho anh khó có thể cự tuyệt.

"Buổi tối tôi có thể mang Đông Đông trước ở tạm khách sạn, ngày mai tôi sẽ bắt đầu thuê phòng, tôi đã xem trước được một chỗ khá ổn rồi, tôi cùng chủ cho thuê nhà cũng thương lượng kha khá rồi, chỉ cần giao tiền thế chấp là có thể chuyển qua ở." Lâm Diễm cúi đầu, nhìn kỹ hóa ra nguyên bản mặt cô rất nhỏ cúi đầu trông lại càng nhỏ, theo góc độ của Nhan Tầm Châu cơ hồ chỉ nhìn thấy lông mi Lâm Diễm buông xuống giống như con bướm cùng cái mũi rất thanh tú, trên mặt lấm tấm mồ hôi, giống như thời học sinh anh ở cổng trường hôn môi cô, cô khẩn trương lo sợ y như một con mèo nhỏ.

"Lái xe đi." Nhan Tầm Châu mở miệng nói với lái xe.

"Vâng, Nhan tiên sinh."

Xe khởi động, cửa kính xe chậm rãi khép lại, Lâm Diễm nắm chặt bàn tay lạng lẽ đặt ở phía sau, nghiêng đầu, Đông Đông của cô đã sắp không kiên nhẫn chờ được nữa.

Thật sự là một đứa bé không có kiên nhẫn mà , Lâm Diễm dờ khóc dờ cười, cảm giác làm mẹ rất thần kỳ , trước đây trong tù cô không có cơ hội

trải nghiệm, lúc này đây cô làm sao có thể cho phép bản thân lại bỏ qua?

Lâm Diễm đi đến trước mặt Đông Đông, cô giúp nó lấy ba lô, bả vai Nhan Thư Đông lập tức xê dịch: "Không cần."

"Để cho mẹ giúp con đi."

"Cháu nói không cần!" Nhan Thư Đông cự tuyệt, tính tình có chút bướng, biểu hiện khó chịu cố ý nhanh hơn về phía trước, Lâm Diễm mỉm cười nhìn bé con đang nổi giận đùng đùng đi trước, với gọi: "Đông Đông."

Nhan Thư Đông quay đầu: "Thật chậm, nhanh chút đi."

Lâm Diễm chỉ chỉ cái biển "Chúng ta ở chỗ này chờ xe đi."

Diễm bắt xe tất cả đều là học sinh và phụ huynh, những đứa trẻ hơi lớn một chút thì không cần bố mẹ đưa đón liền xếp thành hàng đứng chờ.

Lâm Diễm đặt tay ở trên đôi vai nhỏ bé của Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông đầu tiên là làm bộ không sao cả nhìn phía trước, sau đó nó nhin không được ngẩng đầu hỏi Lâm Diễm: "Cô rốt cuộc có phải mẹ con không?"

Lâm Diễm nở nụ cười, thanh âm mềm nhẹ: "Sao thế, hiện tại lo lắng mẹ sẽ đem con đi bán sao?"

"Đó là con..." Nhan Thư Đông bất mãn hừ một tiếng, "Con đi theo mẹ là vì ba nói mẹ là mẹ con." Nhan Thư Đông tự nhiên là chỉ Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu đã nói với Đông Đông rồi sao, đã nói những gì rồi?

Nhan Thư Đông đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lâm Diễm, ra dáng cụ non thở dài một câu "Kỳ thực mẹ không nên sinh ra con".

Trong lòng Lâm Diễm mạnh mẽ co rút đau đớn, bất quá vẫn cố gắng cười tủm tỉm vô nhẹ đầu Thư Đông ra vẻ vui đùa nói: "Là con tự mình muốn

đi ra, cái này mẹ có thể quyết được sao?".

Nhan Thư Đông nín thở, không biết phải phản bác Lâm Diễm như thế nào, sau đó Lâm Diễm đẩy nó lên trước mình: "Được rồi, chúng ta lên xe thôi".

Đầu tiên là Lâm Diễm mang Nhan Thư Đông đi khu phố trung tâm ăn bún tết, vài năm này cô thực sự là quá tiết kiệm, nhiều năm như vậy lần đầu tiên chứng kiến chính mình tiêu tiền như nước, ăn xong bún tết rồi Lâm Diễm lại mang Nhan Thư Đông đi siêu thị mua quần áo và vài món đồ chơi, lúc đi vào thử quần áo, Nhan Thư Đông hét vào mặt cô : "Đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

"Đông Đông, yên lặng nào, nơi công cộng không thể lớn tiếng". Lâm Diễm nói. Tuy rằng miệng là giáo huấn nhưng giọng điệu thì dịu dàng dễ gần, hiệu quả không tồi, Nhan Thư Đông quả nhiên im lặng tuy rằng vẻ mặt có chút ầm ức.

Lâm Diễm cảm thấy buồn cười, sau đó chỉnh lại cái cúc áo vuông trên chiếc sơ mi trên người Nhan Thư Đông: " Thật sự là một tiểu soái ca nha".

Nhan Thư Đông ho nhẹ hai tiếng cúi đầu nhìn quần áo mình đang mặc: "Được rồi, được rồi, chúng ta nhanh về thôi".

Tính nôn nóng của Nhan Thư Đông thật sự là cực kỳ giống người nọ, Lâm Diễm cười tủm tỉm nghiêng đầu nói: "Không được, mẹ còn muốn mua cho con bộ nữa".

Nhan Thư Đông chịu không nổi ngồi bệt xuống đất, nhìn sàn nhà: " Mẹ thật sự là rất phiền".

Cơm chiều Nhan Thư Đông chỉ ăn nửa miếng bún tết, Lâm Diễm lo lắng bụng nó còn đói, đi ngang qua một hàng bán cháo liền hỏi: "Có muốn uống cháo nữa hay không?"

Nhan Thư Đông ngạc nhiên nhìn Lâm Diễm: "Lại phải ăn nữa ư".

"Đó là bởi vì mẹ là người lớn nha". Lâm Diễm nói, sau đó nắm tay Nhan Thư Đông đẩy cánh cửa thủy tinh quán cháo ra, kết quả Lâm Diễm nhìn thấy một người, lập tức xoay người vội vàng mang theo Đông Đông đi đến quầy thu ngân.

Người phụ nữ kia chính là Ngu Cảnh Trường (là Trường quả giáo trong trại giam trước kia của Lâm Diễm), Ngu Cảnh Trường đưa cháo giao cho một người trẻ tuổi phía sau, nói liên miên căn nhắc người nọ: "Mẹ còn nghĩ con đã quên mẹ và ba con rồi, một tuần không về, con giải thích sao đây, nếu lần này ba con tức giận, mẹ cũng không nói thay nổi đâu."

"Mẹ con sai rồi, con biết mẹ tốt nhất, xin mẹ đừng nhần tâm với con như vậy có được không..."

Lâm Diễm nhìn Đông Đông lại ăn thêm chiếc bánh bao nhỏ, trong lòng rất thỏa mãn, bên ngoài Ngu Cảnh Trường cùng con đi đến một chiếc xe màu xám, con bà so với bà còn cao hơn cả cái đầu nhưng ở trước mặt mẹ vẫn còn là một đứa nhỏ mà thôi.

Hóa ra tâm người làm mẹ trên đời này đều như nhau, cho dù có là một nữ cảnh sát tư thế oai hùng hiên ngang cũng giống với nữ phạm nhân cực lực che dấu mà đi qua như cô.

Đúng lúc này, di động vang lên, là một dãy số lạ, những Lâm Diễm biết số máy này của ai, cô nói với Nhan Thư Đông: "Đông Đông, mẹ ra ngoài nghe điện thoại".

Lâm Diễm ra khỏi quán cháo nhận điện thoại của Nhan Tầm Châu, cô và Đông Đông chỉ cách nhau một lớp cửa sổ thủy tinh, lúc Lâm Diễm nhận điện thoại bên trong cửa sổ là ánh mắt Đông Đông kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt này làm cho cô đau lòng vì sự trưởng thành quật cường sớm của con.

"Tâm Châu, tôi van xin anh đừng như vậy có được không?"

"Anh không phải nói cho tôi chăm sóc Đông Đông một khoảng thời gian sao, thế này mới được vài giờ..." Lâm Diễm vòng vo nói, không muốn để cho Đông Đông nhận ra cô khác thường, nhưng bà vai run run vẫn bán đứng cô, Nhan Thư Đông nhìn thấy liền cầm áo khoác Lâm Diễm để ở trên ghế đứng dậy.

"Cái gì không có chỗ ở? Tôi sao có thể không đảm bảo được an toàn cho con" Lâm Diễm vẫn vô tư không biết Đông Đông đã đứng ở phía sau cô, giọng nói mang theo tiếng nức nở thiếu chút nữa là khản cả giọng "Nhan Tâm Châu, anh căn bản chính là cố ý, anh mẹ nó là đồ khốn kiếp, có phải anh rất hưởng thụ cảm giác một tay khống chế người khác hay không, được, tôi..."

Lúc Lâm Diễm quay đầu lại cả thế giới của cô như dừng lại, Nhan Thư Đông cầm trong tay hai cái túi, một là túi sách của cô, một là cặp sách của nó, nó im lìm nhìn cô sau đó nhẹ nhàng mở miệng:" Con ăn rồi, nhưng mà mẹ chưa trả tiền đã đi ra, bà chủ quán nói đổi con lấy tiền cháo..."

Lâm Diễm quay đầu nuốt đi hốc mắt nước đã rưng rưng, sau đó lại quay đầu lại cười khẽ với Nhan Thư Đông nói:" Thật sự là một tiểu quỷ, mẹ không có dùng con để đổi lấy cháo, bây giờ chúng ta đi tính tiền."

Lâm Diễm mặc kệ điện thoại của Nhan Tâm Châu, tâm ý đã quyết mang Đông Đông đến khách sạn đối diện thuê một gian phòng, Đông Đông người cao còn chưa đến quầy phục vụ, lúc cô đứng trước nhân viên đăng ký phòng, nó đứng ở bên người ngửa đầu nhìn cô, cau mày mở miệng hỏi:" Mẹ thật sự không có chỗ ở sao?"

"Mẹ chỉ là chưa tìm được nhà ở". Lâm Diễm giải thích, Nhan Thư Đông bấu môi im lặng.

Lâm Diễm dắt tay Đông Đông lên thang máy vừa khéo nhận được điện thoại của Nghiêm Kha, Nghiêm Kha hỏi cô đang ở đâu, Lâm Diễm nói cho cô địa chỉ khách sạn: "Yên tâm đi, tôi không sao, tôi đang ở cùng con tôi".

Nhan Thư Đông nhìn con số nhảy trên thang máy, quay sang lúc cô cúp điện thoại hỏi: "Bạn của mẹ?"

Lâm Diễm gật đầu: "Đúng vậy".

"Bạn trai?"

Lâm Diễm vội vàng giải thích "Không phải..."

"Mẹ có bạn trai chưa, hay là đã kết hôn?" Nhan Thư Đông không ngừng hỏi mấy vấn đề, mấy chuyện này đối với nó mà nói là vô cùng quan trọng, Lâm Diễm bất ngờ không kịp phòng bị sau đó vẫn là trả lời Nhan Thư Đông: "Mẹ không kết hôn, cũng không có bạn trai".

Nhan Thư Đông cúi đầu: "À".

À, vậy là tốt rồi.

Khách sạn Lâm Diễm chọn tốt vô cùng tốt, là một phòng đôi tiêu chuẩn, lúc nhân viên dẫn Lâm Diễm đi mở cửa bắt gặp một đôi nam nữ ở hành lang cách đó không xa đang hôn nhau, người đàn ông nhìn không rõ mặt nhưng vẫn có thể thấy được thân hình cao ngất, người phụ nữ khoảng 1m6 ở trong lòng người đàn ông còn có vẻ như chim nhỏ khép nép.

Là người lớn cũng không nên để trẻ con nhìn được loại hình ảnh thân mật như vậy, Lâm Diễm dung thân mình ngăn tầm mắt của Đông Đông, kết quả vẫn là không kịp, Nhan Thư Đông ở phía sau cô không nặng không nhẹ nói một câu: "Mẹ, nơi này là nơi công cộng, bọn họ thật không có đạo đức."

Từ Gia Luân cảm thấy gần đây rất không thuận lợi, đầu tiên là Lâm Diễm đột nhiên từ chức ở Quân Nhan, sau đó anh bị Từ Đài Thăng phái đến thành phố S, thị sát một công ty mà hiệu quả và lợi ích đều không tốt. Chạng vạng anh cùng đám người trong công ty đi ăn cơm, một lão già có ý đồ trong công ty sắp xếp một cô gái cho anh... kết quả phụ nữ cũng chỉ như đá tảng, lúc Từ Gia Luân hôn cô ta còn cảm thấy bản thân mới bị chiếm tiện nghi... Sau đó không những bị chiếm tiện nghi rồi cư nhiên lại còn bị một đứa trẻ nói anh không có đạo đức.

Con mẹ nó không có đạo đức, Từ Gia Luân đẩy cô gái ra quay đầu nhìn về phía cặp mẹ con đang đứng cách đó không xa, hai mắt nhú lại hết lớn một tiếng : "Lâm Diễm"!

Lâm Yến, Lâm Diễm, ngây ngốc nghe không rõ lắm, đem Nhan Thư Đông ôm vào trong lòng, tổ tông này sao lại ở đây chứ?

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Chương 20

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Ngày đó trong đêm khuya bị Nhan Tầm Châu mạnh mẽ ôm trở về , Nhan Thư Đông liền phát sốt cao, vài ngày đều phải ở trong nhà truyền nước biển, nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì bị bệnh mà trầm mặc không nói ngược lại càng có vẻ thêm quặt quẹo.

Không cần đến trường, Nhan Thư Đông cũng không dùng lại áo đồng phục, đêm đó đồ trên người nó mặc từ khách sạn trở về là áo sơ mi ô vuông màu lam Lâm Diễm mua cho nó, gần đây nó ở Nhan gia đều mặc bộ quần áo này mà lượn đi lượn lại trước mặt Nhan Tầm Châu , lượn được vài ngày sau bị ép phải cởi, sau đó còn nhận được thông báo của Nhan Tầm Châu: "Ngày mai theo ba đi đến trường."

Thái độ Nhan Thư Đông lười nhác: "Ba không cho con thấy mẹ con, con sẽ không đi đâu ."

Nhan Tầm Châu cười lạnh: "Đừng có tìm cớ cho việc mình không đến trường, thu dọn sách vở lập tức đi học."

Nhan Thư Đông ngược mắt lên nhìn Nhan Tầm Châu, xoay người rời đi, tới hành lang trên lầu lại đụng phải Nhan Ý Tuấn.

"Anh hai." Nhan Ý Tuấn gọi Nhan Thư Đông, kết quả bị Trương Mộ Mộ mới đi từ trong phòng ra răn dạy: "Nhan Ý Tuấn, con quay về ngay cho mẹ."

Trương Mộ Mộ không muốn Nhan Ý Tuấn tiếp xúc với Nhan Thư Đông, cô rõ ràng biết điểm mấu chốt là ở Nhan Tầm Châu, không chỉ một lần cô nói với con trai đừng đi tìm Nhan Thư Đông chơi, nhưng Nhan Ý Tuấn lần nào cũng đem lời của cô thành gió thổi bên tai.

Nhan Ý Tuấn vẫn không chịu đi, Nhan Thư Đông nhìn thấy nó một lần phiền một lần, lúc này nghiêng răng nghiêng lợi dùng răng nanh cắn xuống một nhát, đến chính Nhan Thư Đông cũng sợ hãi, nhổ "Phì" một cái chiếc răng nanh liền từ trong miệng rơi ra.

Nhan Ý Tuấn khóc lớn, sau đó bị Trương Mộ Mộ ôm đi, Nhan Thư Đông đứng ở hành lang dài xoa khóe miệng tràn đầy máu, nó nhớ tới Lâm Diễm, cảm thấy lúc này có cô ở đây thì tốt rồi, tuy rằng cô nhìn thấy cảnh này cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Dì Hứa lên lầu mang Nhan Thư Đông đi vệ sinh, sau đó nhặt chiếc răng ở hành lang dài bên ngoài, trong miệng niệm: "Trên có trời dưới có gia tiên, phù hộ Đông Đông mau khôi phục bộ dạng chính tề."

Nhan Thư Đông nhắm mắt, sau đó đem chiếc răng nanh của chính mình ném đi, răng nanh chuẩn xác bay đến đúng trên cửa sổ phòng của Nhan Tầm Châu, Nhan Thư Đông mở mắt ra hoan hô: "Chính giữa mục tiêu!"

Dì Hứa lắc đầu bật cười hỏi: "Đông Đông, có phải cháu gặp được mẹ rồi không?"

Nhan Thư Đông ngênh ngang bước tiếp: "Mẹ là cái gì vậy, cháu không biết..."

--

Lâm Diễm và Nghiêm Kha sau khi lấy được giấy phép buôn bán đã mở một quán ăn ở phố Giang Nam gần trường đại học, không lâu sau Lâm Diễm nhận được điện thoại của Từ Gia Luân nói là muốn mời cô ăn cơm.

Lúc Lâm Diễm cúp điện thoại, Nghiêm Kha nói giỡn: "Ai nha nha, là Từ Gia Luân "

Lâm Diễm mím môi: "Kỳ thật loại công tử như thế này thực sự là rất phiền."

Nghiêm Kha tràn đầy đồng cảm gật đầu: "Lúc đối tốt với bạn thì so với bất kì ai cũng dịu dàng hơn, nhưng tốc độ trở mặt so với lật giầy còn nhanh hơn, kỳ thật tìm đàn ông không thể nhìn anh ta khi bạn tốt anh ta đối xử với bạn như thế nào, mà là phải xem anh ta đối với bạn ra sao khi bạn thất thế."

Lâm Diễm cúi đầu, sau đó ngẩng đầu nói với Nghiêm Kha: "Hôm nay cùng uống đi?"

Lâm Diễm tìm được nơi ở là một căn nhà lân cận gần trường đại học, cô và Nghiêm Kha thuê chung một căn có hai gian chính, không gian rộng mở, điểm tốt ở vùng ngoại thành chính là ở chỗ ấy, dùng một nửa giá là có thể thuê được phòng có không gian rộng gấp hai phòng ở khu phố trung tâm.

Lâm Diễm đi đi về về thành phố C mấy lần, nhưng mỗi lần đều không gặp được Đông Đông, lúc chuẩn bị rời đi, có một bé trai trông khá quen chạy đến trước mặt cô nói: "Mẹ Thư Đông, Thư Đông bảo cháu nói với cô, bạn ấy bị ba giam lỏng."

...

Nhan Thư Đông đã một tuần liền không đến trường học , mới đầu là vì nó không vui không muốn đi, sau lại thành Nhan Tâm Châu xin nghỉ dài hạn cho nó ở trường học rồi sẽ tìm một gia đình giáo sư ở nhà giảng lại bài.

Ban đầu tưởng được như ý nguyện rồi, Nhan Thư Đông lại buồn bực, nó muốn ra ngoài, Nhan Tâm Châu không đồng ý cho nên trong khoảng thời gian này Nhan Thư Đông ở nhà chỉ có thể gọi điện cho bạn tốt Lục Hi Duệ.

"Tớ bị giam lỏng , làm sao bây giờ?"

"Có cần tớ giúp cậu báo cảnh sát hay không?"

"Không cần như thế, nếu trong khoảng thời gian này người phụ nữ kia... Chính là mẹ tớ ấy ... Cậu đến tìm cô ấy, nói cho cô ấy biết tớ bị ba giam lỏng nhé..."

--

Lâm Diễm cuối cùng vẫn cùng Từ Gia Luân ăn bữa cơm, bằng không cô cảm thấy Từ Gia Luân nhất định sẽ không để yên như vậy.

Gặp Từ Gia Luân chính là Triệu Nghiêu , Lâm Diễm hơi bất ngờ một chút, nhưng thật sự chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, Triệu Nghiêu bộ dạng ra sao cô cũng chẳng còn nhớ nữa, ở tù nhiều năm như vậy cô cũng không thường nhớ lại, nhớ lại nếu là kỉ niệm đẹp chỉ càng làm cô thêm bi thương, nếu nhớ lại chuyện buồn lại làm cho chính mình khó chịu.

Trước cửa nhà hàng, Từ Gia Luân phong độ xuất hiện trước mặt Lâm Diễm: "Tiểu Diễm" Từ Gia Luân gọi Lâm Diễm quen thuộc như vậy, giống như hơn mười năm nay anh và cô chưa từng cắt đứt liên hệ.

Lâm Diễm khách sáo nói: "Anh bình thường đều bận rộn như vậy , còn đặc biệt mời riêng em ăn cơm, thật ngại quá."

Từ Gia Luân ánh mắt lóe sáng: "Em nói đúng rồi, bởi vì có việc mới đặc biệt mời em ăn bữa cơm này."

Lâm Diễm hồ nghi: "Triệu... Từ thiếu?"

"Gọi Gia Luân là được ." Từ Gia Luân nói, ngón tay thon dài đặt ở trên bàn, dừng lại nói, "Em không phải đang làm trang phục sao? Anh trước mắt ở thành phố S phụ trách việc buôn bán tiêu thụ bên ngoài của Từ Gia, Từ gia có hai xưởng may gia công lớn, nếu em muốn phát triển sự nghiệp của mình, dựa theo tình huống của em hiện tại khẳng định là cần hợp tác với xưởng gia công, so với tìm xưởng gia công khác còn không bằng theo anh hợp tác, dù sao anh với em trước kia cũng có quen biết, không phải sao?"

Lâm Diễm nâng mắt nhìn Từ Gia Luân, Từ Gia Luân cười xuề: "Ánh mắt em đó là có ý gì, không tin anh?"

"Tin." Lâm Diễm mở miệng, sau đó giơ cái ly trong tay lên, "Như vậy, hợp tác vui vẻ."

Từ Gia Luân chạm cốc với Lâm Diễm: "Thế này mới đúng chứ, nếu cần hỗ trợ cứ tìm anh, đừng đặt gánh nặng tâm lý quá lớn, dù sao chúng ta cũng chỉ là buôn bán hợp tác."

Lâm Diễm "Ừm" một tiếng.

Sau khi ăn xong Từ Gia Luân đưa Lâm Diễm về nhà trọ sau trường đại học, khu nhà trọ có không ít nam nữ ở chung, lui tới đều là những cặp đôi trông vô cùng thân mật.

Từ Gia Luân dừng lại ở cầu thang dưới lầu: "Đưa em tới đây thôi, anh đi trước."

Lâm Diễm vẫy tay tạm biệt: "Tạm biệt, Từ thiếu."

"Là Gia Luân." Từ Gia Luân nhướn mày.

"Gia Luân."

Lúc Từ Gia Luân lái xe trở về cảm thấy cô gái nhỏ Lâm Diễm này có chút "Thiên đổ hồng nhan" (phụ nữ xinh đẹp lòng dạ khó đoán) , tuy anh vẫn cho rằng phụ nữ đẹp đầu óc không thông minh mỹ nữ so với phụ nữ bình thường càng dễ dàng bị tình làm khổ, nhưng đầu óc Lâm Diễm cũng không phải dạng vừa.

Anh nhớ tới bộ dạng trước kia cô đứng trên bục bảng đen giải đề, ý nghĩ vừa nhanh vừa chuẩn; chẳng lẽ là tình cảm chưa đủ, nhưng cũng không hẳn vậy, Từ Gia Luân nghĩ: trước kia trong lời nói anh ám chỉ cô chỉ được cái xinh đẹp, hiện tại tác phong làm việc cũng là bộ dáng tự nhiên hào phóng, cho nên có một số việc phỏng chừng thật sự là bị vận xui.

Cho nên hiện tại cô gặp gỡ anh, có thể tính là cô đang đổi vận rồi hay không?

Lâm Diễm thật đúng là coi Từ Gia Luân như quý nhân , buổi tối cô một bên sửa lại hàng mẫu một bên nói với Nghiêm Kha về Từ Gia Luân, Nghiêm Kha sau khi nghe xong phát biểu ý kiến: "Có thể cùng xưởng gia công của Từ thị hợp tác thật là thiên đại hảo sự (sự việc tốt bất ngờ), nhưng mà emi chung quy vẫn cảm thấy anh ta chắc chắn là có ý đồ khác mới có thể cho chúng ta một cái giá mê người như vậy chứ."

Nghiêm Kha nói xong liền nở nụ cười, chèn ép nhìn Lâm Diễm, hỏi cô: "Nếu Từ Gia Luân theo đuổi chị, chị có đồng ý không?"

Lâm Diễm đẩy gọng kính mắt trên mũi, điều chỉnh kim máy may mở miệng nói: "Anh ta sẽ không theo đuổi chị."

"Làm sao có thể?" Nghiêm Kha khoa trương nói, "Em vừa mới ở trên lầu nhìn thấy Từ Gia Luân nhìn chị bằng ánh mắt tràn ngập tình yêu ,chị

Lâm, mãnh liệt ám chỉ như vậy đừng nói chị nhìn không ra."

Lâm Diễm đưa áo khoác nữ đã sửa lại cho Nghiêm Kha xem, chuyển hướng đề tài này: "Lần này đã được chưa?"

...

Buổi tối Lâm Diễm lại nhận được điện thoại của Từ Gia Luân gọi tới, đứng bên ngoài ban công nhìn bầu trời đầy sao, Lâm Diễm nhìn ra xa thấy quang cảnh của thành phố S, chung quanh là nhà xưởng tối như mực, ngẫu nhiên chỉ có vài hộ dân cư.

Người ta đều nói thành phố S cảnh đêm rất đẹp, kỳ thật cũng là một nơi bình thường.

Lâm Diễm rất muốn biết tâm tư của Từ Gia Luân, những gì anh ta muốn hẳn là hứng thú lướt qua, cô có thể phối hợp với anh, về phần anh ta muốn theo đuổi cô sao? Lâm Diễm không nghĩ mình có sức hấp dẫn như vậy.

Từ Gia Luân đúng thật là không có tâm tư theo đuổi Lâm Diễm, Từ Gia Luân không ngại phụ nữ không có điều kiện, nhưng anh sẽ không chạm vào phụ nữ đã có con, loại chuyện kỹ thuật cao như làm bố dượng người khác thế này anh cũng không nghĩ sẽ nếm thử kiểu thân phận mới này.

Nhưng nếu Lâm Diễm không có con trai...

Buổi tối Từ Gia Luân bị từ "Nếu" này làm phiền đến khó có thể tập trung, Lâm Diễm làm sao lại không có con trai được?

--

Cuối tuần, kế hoạch trốn đi của Nhan Thư Đông đã chuẩn bị gần như hoàn hảo rồi, đây là kế hoạch chưa từng được thực hiện bao giờ.

Buổi sáng trước khi Nhan Tầm Châu ra khỏi nhà, Nhan Thư Đông chạy đến trước mặt anh: "Trong lớp có bạn học tổ chức sinh nhật, bạn ấy mời con."

Nhan Tầm Châu nhíu mi: "Bạn học nào?"

"Đương nhiên là bạn học cùng lớp, đợi lát nữa con muốn đi ra ngoài mua quà, ba cho con tiền."

Nhan Thư Đông rất ít khi xin Nhan Tầm Châu tiền tiêu vặt, Nhan Tầm Châu mím môi nói: "Như vậy đi, đợi lát nữa ba bảo Chương Tử đưa con ra ngoài."

"Không cần..." Nhan Thư Đông thiếu chút nữa thì bị bại lộ hành vi, nói, "Vậy được rồi."

Lúc Nhan Tầm Châu kêu Chương Tử đưa Thư Đông đi mua quà, Chương Tử lầm bầm oán giận nói với Liên Minh: "Thật sự tôi không hiểu đại ca tại sao lại hao hết tâm tư như vậy, rốt cuộc để làm cái gì?"

Liên Minh không phát biểu ý kiến, chỉ nhắc nhở nói: "Anh làm đến nơi đến chốn là được, quản nhiều vấn đề như vậy làm gì."

"Tò mò." Chương Tử nói.

"Tò mò chết sớm đấy." Liên Minh không chút khách khí nói.

...

Lúc Nhan Thư Đông dồn toàn bộ tiền tiêu vặt vài năm nay nhét vào ba lô, bị Nhan Ý Tuấn thấy được, chỉ vào một đồng tiền nói: "Anh thiệt nhiều tiền nha."

Nhan Thư Đông nghĩ rằng có khả năng về sau sẽ không phải nhìn thấy tiểu quỷ chán ghét này nữa, liền rút ra một tờ ném cho Nhan Ý Tuấn: "Cho

mày một tờ nè."

Nhan Ý Tuấn cầm lấy tiền Nhan Thư Đông đưa cho mình, không hề vui vẻ ngược lại lập tức nước mắt lưng tròng: "Anh phải đi sao?"

Nhan Thư Đông hù dọa Nhan Ý Tuấn: "Nếu mày đem chuyện của tao nói cho những người khác, mày nhất định phải chết."

Nhan Ý Tuấn lôi kéo Nhan Thư Đông: "Anh mang theo em được không..."

Nhan Thư Đông mặt lạnh: "Tao không phải anh mày, tao cũng không phải mẹ mày, chúng ta không phải người thân, mày tránh ra đi!"

Nhan Ý Tuấn hành động không biết là giống ai, ôm chặt đùi Nhan Thư Đông: "Thân , chúng ta là người thân mà."

Nhan Thư Đông trầm mặc, qua một lúc nói: "Nếu mày còn coi tao là anh, sẽ không cản trở tao đi."

"Vậy anh còn quay lại không?"Nhan Ý Tuấn hỏi.

Nhan Thư Đông chẳng hề để ý nói: "Nói sau đi."

Quay lại mới là lạ đấy! Nhan Thư Đông nói thầm trong lòng, đây vốn không phải nhà của nó, mà là của Nhan Ý Tuấn .

--

Buổi tối Chương Tử tối tắm mặt mũi tìm khắp nơi rồi đến bàn ăn trước mặt Nhan Tầm Châu báo cáo: "Tìm rất nhiều nơi vẫn không tìm được Đông Đông."

"Người không phải cậu đưa đi sao?"Nhan Tầm Châu hỏi Chương Tử.

Lúc Chương Tử đang định giải thích , Nhan Ý Tuấn ngồi ở bên cạnh Trương Mộ Mộ đột nhiên khóc lớn lên: "Anh quả nhiên rời nhà đi rồi..."

Trương Mộ Mộ thấp giọng quát lớn: "Ý Tuấn, im lặng."

"Đều là tại mẹ, bởi vì mẹ anh Đông Đông mới đi , mẹ là mẹ kế, mẹ kế..." Nhan Ý Tuấn khóc lóc la lớn với Trương Mộ Mộ.

Chương Tử thấy một màn như vậy, cười lạnh trong lòng, không phải thân sinh chính là không giống nhau.

"Dì Hứa, ôm nó lên lầu." Trương Mộ Mộ kêu dì Hứa đứng bên cạnh, sau đó quay đầu nói với Nhan Tâm Châu , " Tâm Châu, anh có muốn em nói một tiếng với dì Ngu để bà ấy hỗ trợ tìm xem, bà ấy trước làm cảnh cục người quen biết cũng có vẻ nhiều."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Chương 21.

Edit: Snow

Beta: Rika

Nhan Thư Đông dự định biến mất tại tiệc sinh nhật, khác với những người bạn đang cao hứng hát bài hát chúc mừng sinh nhật, Nhan Thư Đông cảm thấy chán ngắc, Chương Tử bất đắc dĩ sờ đầu của Cậu " Đông Đông, sao không hát cùng các bạn."

"Ai cần chú lo!" Nhan Thư Đông nói.

" Tiểu tử khó bảo." Chương Tử cười mắng, đúng lúc này một cô gái xinh đẹp mang một đứa bé khaú khỉnh đi đến trước mặt Chương Tử " Chú ơi, có thể giúp cháu đi toilet không?"

Đứa bé rất xinh đẹp, Chương Tử không đành lòng cự tuyệt, kết quả lúc quay lại không thấy Nhan Thư Đông đâu cả.

Sau đó bữa tiệc sinh nhật lại biến thành buổi thăm vấn, tất cả bạn bè Nhan Thư Đông xếp thành một hàng trước mặt Chương Tử rồi tiến hành hỏi đáp.

Hôm nay là sinh nhật một đứa trẻ mập mạp, đứa bé đầu đội mũ sinh nhật, khuôn mặt dính bánh ngọt, mở miệng nói "Cháu vừa nhìn thấy Nhan Thư Đông đi bên kia."

"Bên kia là chỗ nào?" Chương Tử hỏi.

Đứa bé không trả lời được, nhìn về phía cô bé bên cạnh.

"Hình như là đi toilet, chú không gặp bạn ấy sao?" Tiểu cô nương này tỏ ra khôn khéo hơn, Chương Tử không cần nghĩ cũng biết là nó nói dối.

"Có thể là xuống lầu." Một đứa bé đeo mắt kính nói " Vừa nãy cháu nhìn thấy bạn ấy đeo túi sách đi."

Chương Tử vội vàng nhìn ra cửa sổ phía bên ngoài, người người đi lại như nước chảy, nhưng không nhìn thấy hình bóng của Nhan Thư Đông đâu cả.

Chương Tử vô cùng sốt ruột, nghiêng đầu nhìn đứa trẻ lúc này, mắt nhú lại, đem nó đến trước mặt mình hỏi "Nói đi, Nhan Thư Đông ở chỗ nào, bằng không lát nữa chú sẽ nói với cha mẹ cháu, ngày mai mang cháu đến chỗ cảnh sát."

Lục Hy Duệ đỏ mặt " Cháu không biết...Không phải lúc này là cháu đi cùng với chú hay sao? Làm sao cháu có thể biết?"

Chương Tử hít sâu, hiện tại đứa bé này muốn như thế nào, anh ngay lập tức liên lạc với Nhan Tâm Châu, kết quả hoàng đế không vội thái giám đã gấp, Nhan Tâm Châu đối với việc con bỏ đi thế này biểu hiện vô cùng bình tĩnh, trước sau gì nó cũng về.

Chương Tử cảm thấy mọi việc trở nên như thế khẳng định là ở đứa bé kia, sau khi trở về anh nói lại toàn bộ quá trình với Nhan Tâm Châu, Nhan Tâm Châu cũng không phát biểu ý kiến gì, chính là nói "Nếu đã thấy nghi ngờ, chúng ta nên đến Lục gia hỏi một chút."

"Lão đại, có phải anh cũng nghi ngờ đứa bé đó cùng với Đông Đông đồng mưu sao?"

"Đồng mưu, không phải cậu nói sao?" Nhan Tầm Châu hỏi lại, đứng ở bên cạnh cửa sổ thư phòng "Tôi chỉ biết nó là người bạn tốt nhất của Thư Đông."

Bạn tốt nhất, không phải đồng mưu thì là cái gì?

Lục Hy Duệ phạm vào sai lầm, sau khi về nhà biểu hiện rất ngoan ngoãn, làm xong bài tập sau đó tivi cũng không xem, vào thư phòng xem sách, chính là dự cảm không tốt khiến cậu cần phải cẩn thận, chuyện gì đến rồi cũng vẫn đến, lúc Tần Dư Kiêu gõ cửa kêu nó xuống lầu, Lục Hy Duệ liền lên giường "Mẹ, con muốn đi ngủ..."

Tần Dư Kiêu mở cửa " Nhưng con cần phải xuống dưới nhà một chuyến."

Chương Tử đối với Lục gia vô cùng khách khí, đến nhà tìm đứa nhỏ nhưng vẫn không quên mang quà theo, giữa cửa anh ta thấy đứa bé đang đi theo mẹ xuống lầu, Chương Tử liền tươi cười " Cháu là Hy Duệ đúng không, cháu đi theo chú đến chỗ này một chuyến..."

Lục Hy Duệ liền trốn sau Tần Dư Kiêu, sau đó Lục Cảnh Diệu mở miệng hỏi nó " Nghe nói con đem Nhan Thư Đông giấu đi rồi?"

Chương Tử không giống Lục Cảnh Diệu hỏi trực tiếp như thế, kết quả Lục Cảnh Diệu lại bồi thêm một câu "Nếu giấu ở đâu thì nhanh một chút đưa ra đây, hiện tại người ta cũng đã đến cửa tìm người rồi."

Lục Hy Duệ thật sự bị dọa, nhưng vẫn lắc đầu "Con không biết."

"Nó nói nó không biết." Lục Cảnh Diệu quay đầu nói với Chương Tử "Nếu không anh đi nơi khác thử tìm xem."

Chương Tử khẽ cười "Lục tổng, suy bụng ta ra bụng người, nhà ai đã đánh mất đứa nhỏ lại không vội chứ?"

"Không sai, đều gấp đều gấp, nhưng không thể cái gì cũng thử khi tuyệt vọng được, anh nói đứa bé nhà anh là con tôi giấu đi, làm con dâu sao? Con tôi làm việc luôn có chừng mực, hơn nữa nó cũng chưa bao giờ nói dối, nó nói không biết là không biết... Nếu không các người đi báo cảnh sát đi, nếu cần Lục mỗ này giúp, tôi cũng vui vẻ hỗ trợ."

Chương Tử cười nói "Tốt lắm, Lục tổng, cáo từ."

"Đi thông thả."

Chương Tử vừa mới rời đi, người chưa bao giờ nói dối Lục Hy Duệ yên lặng xoay người, kết quả bị Lục Cảnh Diệu quát lớn một tiếng dừng bước "Con đứng lại đó cho cha."

Lục Hy Duệ quay đầu liền khóc, nó dù gì cũng chỉ là một đứa nhỏ, năng lực tâm lý thừa nhận cũng hữu hạn, vừa mới ở trước mặt Chương Tử toàn bộ không dám nói ra, cho nên sau khi Chương Tử rời đi, lập tức ngửa đầu nói với mẹ: " Mẹ, Đông Đông nói bạn ấy ở nhà không hạnh phúc con mới giúp đỡ, bạn ấy nói là đi tìm mẹ bạn ấy, bạn ấy không phải rời nhà trốn đi mà là bạn ấy đi tìm mẹ..."

Tần Dư Kiều ngồi xuống trước mặt con trai "Không khóc nha, Duệ Duệ không khóc." Nói xong nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Diệu "Lục Lục, hiện tại phải làm sao bây giờ?"

Sau khi được Lục Hy Duệ giúp đỡ Nhan Thư Đông liền đi tìm Lâm Diễm, số điện thoại Lâm Diễm cậu viết ở trong sách ngữ văn, Nhan Thư Đông ở trên xe taxi mở sách Ngữ văn ra xem dãy số, bác lái xe lại một lần nữa mở miệng " Cháu bé, ruột cục cháu muốn đến đó làm gì?"

"Cháu đi tìm mẹ." Nhan Thư Đông nói như vậy.

Bác lái xe lập tức cười hì hì " Thật là ngoan, vậy mẹ cháu làm ở chỗ nào?"

Nhan Thư Đông cúi đầu cụp mắt xuống, không nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chăm những con số trên bảng tính tiền, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy tiền quan trọng, Nhan Thư Đông chỉ tay ở phía trước "Cháu muốn xuống ở chỗ này."

Xuống nơi lần đầu tiên Lâm Diễm dẫn nó đến ăn cơm mua quần áo, Nhan Thư Đông nhớ là nơi này, ngày đó Lâm Diễm còn dẫn nó đến khách sạn đối diện ở, khách sạn năm chữ, nó biết được ba chữ, nhìn thấy đúng một lần, không sai được.

Nhan Thư Đông xuống xe nằm úp sấp trước cửa kính xe nhìn vào trong, quay đầu nói với lái xe "Mẹ cháu ở chỗ này."

"Được rồi, qua đường cái nhớ chú ý chút nghe không?" Bác lái xe nhắc nhở nó.

Nhan Thư Đông không thích nói chuyện, nhưng vẫn gật gật đầu, sau đó dựa theo đồng hồ tính tiền đưa tiền cho bác lái xe "Cháu trả tiền xe."

Lái xe lấy mười tám đồng tiền, theo thói quen nói thêm câu "Còn thêm phí phụ gia."

Nhan Thư Đông lập tức nhú mày, phòng bị nhìn về phía lái xe.

Bác lái xe đột nhiên cảm thấy mình tràn ngập ác cảm, đúng lúc này, Nhan Thư Đông nói "Bác thế nào ngay cả đứa nhỏ cũng lừa tiền?"

Bác lái xe ".."

Nhan Thư Đông hừ một tiếng, tức giận mở cửa xe, xuống xe còn không quên kiểm tra xem mình có quên đồ gì không, sau đó dùng lực đóng cửa xe, nhất thời bác lái xe cảm thấy buồn vui lẫn lộn, nhấn chân ga đi thẳng.

Kỳ thật Nhan Thư Đông cũng không biết chắc chắn là Lâm Diễm ở khách sạn này, nhưng nó vẫn qua đường đi vào cửa khách sạn, thời điểm đi vào trong cửa khách sạn nó bỗng nhớ ra chính ở chỗ này bị Nhan Tâm Châu bắt trở về, Nhan Thư Đông suy nghĩ sau đó nấp ở cửa, ra ven đường lại quay lại chỗ Lâm Diễm dẫn nó đi ăn cháo.

Nữ nhân viên tiến đến hỏi cậu cần giúp gì, Nhan Thư Đông nghĩ ngợi rồi gọi "Một chiếc bánh bao."

Nhan Thư Đông ăn bánh bao lại bỏ thêm chút tương, ngày trước khi còn ở trấn. Nhan Đình Văn đã nói nó thích ăn nhạt giống mẹ, nhưng khi nó hỏi mẹ nó là ai, Nhan Đình Văn lại bắt đầu thừa nước đục thả câu.

Nói đến chuyện đó lại thấy thật đáng ghét, việc gì mà phải che che giấu giấu, lúc ăn Nhan Thư Đông gọi điện thoại cho Lâm Diễm. Nhưng thật buồn, giọng nói ngọt ngào vang lên cho nó biết máy đã tắt.

Nhan Thư Đông ghé vào bàn cơm, đối diện với cái bánh bao nóng hổi, nó một chút khẩu vị cũng không có, nghiêng đầu nhìn cái xe, Nhan Thư Đông lại lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua.

Ngày hôm qua nó dùng điện thoại chơi trò chơi lại quên không sạc pin, hiện tại sắp hết pin, Nhan Thư Đông cảm thấy tâm tình của mình cùng với pin điện thoại giống nhau.

Lâm Diễm thiết kế một bộ váy mùa hè lộng lẫy, lúc đưa bản mẫu cho Nghiêm Kha xem, Nghiêm Kha khẳng định nhanh chóng đem đi may rồi bán, tối hôm qua cô cùng Nghiêm Kha thương lượng chọn vải, trước mắt vải có thể trực tiếp đi mua, cũng có thể tìm nơi cung cấp, sau đó đặt ở Từ thị để gia công.

"Chị quên mất, dựa theo số lượng trang phục sản xuất đầu tiên, vải trước tiên cứ đi mua." Lâm Diễm nói.

Nghiêm Kha không có ý kiến gì, sau đó hai người bàn bạc cách mở rộng thị trường, bởi vì phía trước nhà xưởng chính là trường đại học.

Lâm Diễm day day trán nói : "Chúng mình có thể cùng với trường đại học liên kết, tổ chức một hoạt động thi sắc đẹp, chúng ta tài trợ trang phục, chuyện này không chỉ làm điểm, hơn nữa cũng giúp chúng ta xác lập thị trường ở đây, chúng ta chính là những phụ nữ trẻ tuổi."

"Chuyện này thật sự có thể, mấy hôm trước còn có hai nam sinh muốn mời chúng ta ăn cơm đó thôi." Nghiêm Kha cười nói " Hiện tại ở đại học các BBS đều rấy được quan tâm, mặt khác, chị Lâm, chị có tài chính ổn định không, chị cảm thấy mở rộng thế nào?"

Lâm Diễm cả một buổi tối không ngủ, tất cả đều tập trung nghiên cứu vấn đề mở rộng này, ngày hôm sau lúc cùng Nghiêm Kha đi xem vải, mặt mệt mỏi, Nghiêm Kha nói "Chị Lâm, chị thật sự là liều mạng."

Lâm Diễm cười cười, nghĩ đến ngày mai cùng Từ Gia Luân thương lượng hợp đồng, liền lấy điện thoại trong túi ra định gọi cho Từ Gia Luân bèn phát hiện điện thoại hết pin tự động tắt.

Lâm Diễm buổi tối 9h mới trở về, sau đó nạp pin điện thoại, khởi động máy mới phát hiện ra có hơn 20 cuộc điện thoại nhờ.

Điện thoại của Nhan Thư Đông cũng không còn nhiều pin bèn cứ 10 phút gọi cho Lâm Diễm một lần, sau đó là 15 phút một lần, đến khi điện thoại báo pin yếu, Nhan Thư Đông liền nửa giờ gọi cho Lâm Diễm một lần.

Nữ nhân viên không chỉ một lần tiến lại hỏi "Cậu bé, có phải cháu bị lạc ba mẹ không?"

Nhan Thư Đông sợ chủ quán đuổi nó đi, nhưng là mỗi lần cậu đều mạnh miệng nói "Cháu đang đợi mẹ, mẹ cháu rất nhanh sẽ đến đây."

"Tốt, vậy cháu tiếp tục chờ nha, có cần hỗ trợ gì thì nhờ chủ quán liên hệ nha."

Nhan Thư Đông quay đầu nhìn về phía thu ngân, chính là ông chủ béo kia, lần trước cậu đi ra cùng mẹ đã hù dọa cậu, muốn đem cậu bán lấy tiền.

Nhan Thư Đông hừ nhẹ một tiếng "Không cần hỗ trợ."

Nhan Thư Đông nằm trên bàn nhìn về phía thủy tinh ngoài cửa sổ, thủy tinh làm thành hình hang cá, mấy con cá vàng bơi qua bơi lại, Nhan Thư Đông liền ghé vào bàn cơm nhìn một cái giờ buôn bán của cửa hàng.

Cửa hàng này không phải buôn bán suốt 24h, 9h30 cửa hàng càng ngày càng ít, sau đó nhân viên phục vụ bắt đầu quét tước, Nhan Thư Đông nhìn phục vụ liếc mắt một cái, thực sự không chịu nổi cầm túi sách rời khỏi quán cháo.

Lúc rời đi ông chủ gọi hắt lại "Cháu bé, cháu không cần chúng ta giúp cháu liên hệ với ba mẹ sao?"

Nhan Thư Đông trong lòng đã giận Lâm Diễm, trầm mặc không nói đẩy cửa thủy tinh ra ngoài, bên ngoài nổi gió, gió thổi đến mắt cậu, rõ ràng lạnh buốt nhưng hốc mắt nóng hầm hập, Nhan Thư Đông trừng mắt, một giọt nước nóng bỏng rơi ra, đúng lúc này điện thoại trong túi vang lên, Nhan Thư Đông vội vàng lấy điện thoại ra, màn hình hiện lên " Mẹ tiểu Yến" đang gọi, Nhan Thư Đông thực sự ủy khuất.

Cô nói cô là tam hỏa diễm, nhưng nó không tìm thấy chữ này, lúc lưu tên Nhan Thư Đông nghĩ, trên thế giới có cái chữ kia sao?

Di động tiếp tục rung, Nhan Thư Đông tiếp điện thoại đặt bên tai, vừa đi vừa khóc "Mẹ tại sao giờ mới tiếp điện thoại..."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chương 22

Edit: Cherish Wang

Nhan Thư Đông ủy khuất khóc thật sự rất lớn, từ hồi nhớ được đến giờ là lần đầu tiên nó khóc cật lực như vậy, ven đường có không ít cả trai lẫn gái vây xem, trong đó còn có một người đàn ông mặc tây trang màu xám.

Nhan Thư Đông bức bối thấy mình bị nhiều người vây xem như vậy, trừng mắt quét đám đông, khoác túi sách băng qua đường cái. Đối diện đường cái là một quán bar lớn, Nhan Thư Đông vừa đi vừa khóc, nó sớm đã chẳng còn nghe được trong điện thoại Lâm Diễm đang nói cái gì, không thể dừng cảm xúc khó chịu trong lồng ngực nhỏ bé lại tựa như xung đột không ngừng va chạm tới sắp nổ mạnh, một luồng khí cứ thế bốc lên tất cả đều biến thành nước mắt, không thể ngăn được.

Sau đó đầu óc Nhan Thư Đông rốt cục tạm thời hạ xuống, cảm thấy bản thân nên nói chuyện với Lâm Diễm: "Nơi này a, nơi này a... đối diện với quán bánh bao lần trước từng ăn..." Lúc này, di động chợt im bật làm gián đoạn không chỉ là lời nói đang dang dở của Nhan Thư Đông, mà còn có bao nhiêu khó chịu nó còn chưa kịp nói với mẹ mình.

Di động tắt, Nhan Thư Đông xoa xoa lung tung nước mắt trên mặt, đi vòng ra sau khách sạn đứng tựa vào pho tượng ở đó.

--

Thành phố sau chín giờ rất khó bắt xe taxi, Lâm Diễm vừa mới được Từ Gia Luân đưa về, hiện cô đang đứng ngoài đường bắt mãi không được xe taxi đành phải gọi điện thoại cho Từ Gia Luân.

Từ Gia Luân hơi kinh ngạc sao Lâm Diễm nhanh như vậy đã điện thoại, bắt máy: "Tiểu Diễm, có việc sao?"

Lâm Diễm gấp đến độ toàn thân run run, nhưng cô vẫn cố gắng mỗi câu đều nói rành mạch: "Gia Luân, em muốn đi đón con, nó bây giờ hiện một cái khách sạn, nhưng bắt mãi không được taxi."

"Được... bây giờ anh quay lại, chờ anh ở cửa."

Từ Gia Luân sau khi cúp di động lập tức quay đầu xe, hai bên đèn đường cùng đồng ngô vun vút vút qua, lúc Từ Gia Luân lái xe còn tự mắng một câu: "Cũng không phải con mà, khẩn trương cái rắm a!"

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng Từ Gia Luân dùng tốc độ nhanh nhất phóng xe đến bên người Lâm Diễm, sau khi Lâm Diễm ngồi lên anh lập tức nhấn thật nhanh, tiếp đến hỏi Lâm Diễm: "Đứa nhỏ không phải vẫn đi theo ba nó sao?"

"Hôm nay nó rời nhà trốn đi tìm đến ..." Lâm Diễm nghẹn ngào ra tiếng, khẩn trương đến độ hai tay xoắn lại trên đùi, nhưng cho dù hai tay vặn đến trở nên trắng bệch, Lâm Diễm vẫn không kèm được mà phát run.

Từ Gia Luân nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lâm Diễm một cái: "Đừng quá lo lắng, tầm 20 phút là đến, thành phố S trị an vẫn khá tốt, khách sạn đó hiện đều có bảo vệ."

"Hôm nay đi ra ngoài sao lại quên không kiểm tra di động chứ..." Lâm Diễm bắt đầu tự trách nói, Từ Gia an ủi: "Hiện trách cứ bản thân cũng vô dụng, đợi lát nữa trấn an đứa nhỏ cho tốt, đừng làm cho nó để lại bóng ma tâm lý."

Lâm Diễm gật đầu, nóng lòng như đứng đồng lửa ngồi đồng than, rõ ràng Từ Gia Luân đã chạy xe thật sự nhanh nhưng cô vẫn cảm thấy chậm thật chậm, giống như thời gian cố ý chống đối vậy, phiền chán và lo lắng cùng lúc dấy lên trong lòng cô, mỗi phút mỗi giây đều khó chịu như thể bị tra tấn.

...

Từ vùng ngoại thành trường đại học đến khu phố trung tâm thời đại quảng trường ước chừng mất nửa giờ, Từ Gia Luân chỉ dùng 20 phút là tới, đem xe lái vào khu để xe chuyên dụng của khách sạn, anh mở cửa kính xe ra.

Lâm Diễm một đăng nhòai ra bên ngoài nhìn một đăng cời bỏ dây an toàn, ngay lúc này Từ Gia Luân thở ra một hơi nói với Lâm Diễm: "Nhìn thấy rồi."

Lâm Diễm nhìn theo tầm mắt Từ Gia Luân, Đông Đông của cô đang ngồi phía sau bức tượng, ánh sang yếu ớt bao quanh nó thành một chấm đen nho nhỏ, sau đó chợt thấy chấm đen chậm rãi biến mất, Lâm Diễm quệt mắt, hóa ra cô đã sớm bất tri bất giác mà khóc.

Cô mở cửa xe, hai chân run run, chính xác là lão đảo xuống xe, sau đó cô cảm giác tay được một bàn tay nắm lấy, là Từ Gia Luân: "Đi thôi."

Lòng bàn tay Từ Gia Luân mạnh mẽ, ánh mắt chân thành tha thiết, anh chưa từng cùng Lâm Diễm đi bất cứ đâu mà luôn đứng chờ, có một số việc thật sự có ngoại lệ.

Lâm Diễm đi từng bước một hướng đến chỗ con trai cô, rõ ràng chỉ có vài bước nhưng chân lại như là bị cái gì ghì chặt, ban đêm gió lạnh thổi vào trong cổ họng cô, làm cho cô khó có thể mở miệng.

"Đông Đông..." Cô mở miệng, có chút hổ thẹn thốt lên sau đó không biết giây tiếp theo nên nói cái gì.

Nhan Thư Đông ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lâm Diễm, khuôn mặt lộ toàn nước mắt, qua thật lâu nó khóc thút thít nói: "Tưởng mẹ không trở lại ..."

Nhan Thư Đông thật sự nghĩ Lâm Diễm sẽ không quay lại đây , nhưng nó vẫn không rời khỏi nơi này, cho tới bây giờ nó cũng không là một đứa trẻ cái có tính kiên nhẫn, từ 12 giờ trưa đợi cho đến mười giờ tối, đã làm cho cạn kiệt hết năng lượng cùng toàn bộ sự kiên nhẫn của nó, nó có lúc cũng chán nản những vẫn không muốn về Nhan gia.

May mắn, mẹ vẫn đến đây.

Nhan Thư Đông lúc này đã không còn khí lực để oán giận hay khó chịu, lúc Lâm Diễm ôm lấy nó cả người đều mềm nhũn oải ra trên người cô, kết quả khi nhìn thấy chiếc xe của Từ Gia Luân mới lấy lại chút tinh thần.

"Như thế nào chú lại ở đây?"

"Đương nhiên là ở đây dung nạp đứa trẻ lớn mật không sợ trời đất rời nhà trốn đi rồi!" Từ Gia Luân mím môi cười khẽ, mở cửa xe sau cho Lâm Diễm và Nhan Thư Đông: "Lên xe đi."

Nhan Thư Đông không vui cho lắm bất quá sau khi lên xe sau vẫn là an phận ngồi xuống, chỉ là nó buông góc áo Lâm Diễm còn cố ý ngồi xa ra.

Lâm Diễm biết Đông Đông giận cô, nhưng trong lòng vẫn vì động tác của Nhan Thư Đông mà bi thương, cô nhẹ giọng mở miệng: "Đông Đông, hôm nay di động bởi vì hết pin..."

Nhan Thư Đông giương khuôn mặt nhỏ nhắn không nói lời nào, Lâm Diễm thật cẩn thận tới gần nó, sau đó đem nó ôm vào lòng mình. Tốt lắm, Đông Đông không kháng cự lại cô, tuy rằng vẫn không nói chuyện với cô nhưng Lâm Diễm vẫn cảm nhận được Nhan Thư Đông đã dịu đi phần nào.

Trong xe yên tĩnh, Từ Gia Luân mở nhạc, loại nhạc nhẹ nhàng chậm rãi, Nhan Thư Đông nằm trong lòng Lâm Diễm có chút mệt rũ rời, Lâm Diễm vỗ nhẹ người nó, trong mắt còn có nước mắt.

Xe chậm rãi chạy, như năm tháng xuyên qua thành thị phồn hoa.

Thời gian, xin hãy trôi qua thật chậm, có thể mãi dừng lại ở thời khắc êm đềm này, được không?

Người đàn ông mặc tây trang màu bạc nhìn thấy Nhan Thư Đông được Lâm Diễm đón đi liền gọi điện cho Nhan Tâm Châu, cùng lúc đó Nhan Tâm Châu trong xe nghe xong điện thoại, ban đêm bóng tối bao trùm nhìn không rõ là mấy giờ, yên tĩnh không tiếng động.

Nhan Tâm Châu mở một nửa cửa sổ, bên trong xe sương khói lượn lờ, ngẫu nhiên anh nâng điều thuốc rồi nhấp một ngụm, ánh lửa nhỏ lóe ra.

Lâm Diễm ôm con xuống xe rồi tạm biệt Từ Gia Luân, Nhan Thư Đông không thích Từ Gia Luân, đối với hành vi Từ Gia Luân đứng phía trước nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, Nhan Thư Đông không thích quay đầu.

Nhan Tâm Châu sau khi nhìn xe Từ Gia Luân rời đi còn ngây người mất một lúc, 15 phút này đầu óc anh bị vây bởi một mảnh đàn độn, cuối cùng điên cuồng hút liền hai điều thuốc mới khôi phục thanh tỉnh, sau đó khởi động xe đi khỏi chỗ này.

Buổi tối không trở về nhà, Nhan Tâm Châu mang theo vài người đi tới nhà xưởng xem hàng hóa, nửa đêm về sáng trực tiếp ngủ thẳng trên chiếc

giường đơn ở nhà máy, lúc tỉnh dậy nhìn đồng hồ, chắc lúc này Lâm Diễm và Thư Đông đã rời giường rồi.

--

Nhan Thư Đông buổi sáng tỉnh dậy rồi mà không chịu rời giường, Lâm Diễm xốc chăn của Đông Đông, mềm , mặt trên có cùng hương vị giống như trên người cô.

Nhan Thư Đông rút đầu vào trong chăn, ấm áp lại an toàn.

Lâm Diễm ở phòng bếp nhỏ cách vách làm bánh trứng bột, bởi vì hai ngày trước mở thông báo tuyển dụng, buổi sáng liền nhận được vài cuộc điện thoại, Lâm Diễm tay vẫn làm dùng bả vai cùng đầu kẹp lấy điện thoại, hai tay thuần thục khuấy đảo, bên kia lò vi sóng còn đang đun cháo thịt nạc, cháo chín sôi trào, khói lượn lờ bên trong theo nắp nồi tràn ra.

Lâm Diễm hơi luống cuống tay chân, nhanh chóng tắt nút đi, tiếp tục nghe điện thoại: "Được, buổi chiều sẽ đến công ty, địa chỉ đợi lát nữa..."

Vừa hay Nghiêm Kha đi tới trước mặt Lâm Diễm tiếp nhận nồi cháo của cô: " Chị Lâm, đến giúp đây."

Lâm Diễm cười với Nghiêm Kha, sau khi cúp điện thoại nói: "Hẹn bọn họ buổi chiều gặp mặt."

Nghiêm Kha: "Buổi chiều thì cứ đi thôi, em trông Đông Đông."

Lâm Diễm suy nghĩ một chút nói: "Cảm ơn, Nghiêm Kha."

"Thật là... Này có là cái gì, trước kia chị giúp em thế nào, sao khách khí như vậy..." Nghiêm Kha nói được một nửa nghĩ đến trong phòng con Lâm Diễm còn ngủ liền nói nhỏ xuống, ngại ngùng nở nụ cười, "Không đề cập tới chuyện trước kia, đợi lát nữa cùng bên kia xác nhận mấy khoản cuối

cùng hợp đồng, em sẽ chơi với Đông Đông, chơi trò chơi, xem phim đều có thể."

Lâm Diễm gật gật đầu, tâm tình khá tốt thay một cái váy màu lam in hoa do Nghiêm Kha may cho cô, bên trên là áo ngắn màu xám, thanh nhàn lại thoải mái.

Lâm Diễm đã lâu không thấy sung sướng cho rằng bản thân có đôi khi không nhất định là một người phụ nữ tệ, tuy rằng cô không phải là một người mẹ tốt, nhưng trước mặt con cô thật sự rất muốn được nó thừa nhận.

Khi Lâm Diễm vào phòng gọi Đông Đông, Đông Đông đang xuống giường, nửa người trên một mặc một cái áo phông màu trắng, nửa người dưới là quần cộc hoa văn hình động, tối hôm qua Nhan Thư Đông đã nói quần áo của nó đều là dì Hứa mua.

Lâm Diễm ra tù đã được hơn một năm mua cho Đông Đông không ít quần áo, bất quá kích cỡ cơ bản đều bị nhỏ, nên quần áo này nọ cô đều luyện tiếc mà quăng đi, lần trước về thành phố C liền cầm hết trở về.

Lúc Nhan Thư Đông đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, Lâm Diễm lục tung tủ tìm một bộ năm trước cô làm thời trang trẻ em, kích cỡ khả năng vừa với người. Kết quả lúc cô đưa nó cho Nhan Thư Đông mặc, Nhan Thư Đông cư nhiên chê xấu: "Ghét nhất màu hồng nhạt."

Lâm Diễm nhéo mặt con: "Hồng nhạt mới đáng yêu."

"Không cần!" Nhan Thư Đông khó chịu trèo lên giường, tuy nhiên cuối cùng vẫn rồi rả hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nó vẫn là ngoan ngoãn mặc vào quần áo Lâm Diễm đưa, vừa mặc vừa nói: "Thích nhất là màu lam, thứ hai thích màu vàng, thứ ba thích màu trắng, cần phải nhớ kỹ."

Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn Đông Đông mặc vào bộ quần áo chính cô làm, ngồi xuống giúp nó sửa sang lại: "Thật sự là đẹp trai ngây người."

Nhan Thư Đông nhe răng nhếch miệng nhìn mặt với Lâm Diễm, dừng lại hỏi: "Ở đây sao lại còn một người nữa?"

"Vấn đề thật nhiều nha." Lâm Diễm cười tủm tỉm xoa xoa đầu Đông Đông, "Cô ấy là bạn mẹ cũng là đồng nghiệp làm cùng nhau."

"Đồng nghiệp làm cùng?Làm công việc gì vậy?Lần trước vẫn chưa nói rõ."Nhan Thư Đông tiếp tục hỏi, bộ dáng vô cùng quan tâm.

"Làm trang phục, hiện quần áo con mặc đều là mẹ làm ." Lâm Diễm đem Thư Đông kéo đến trước mặt mình, "Về sau để mẹ may cho con thật nhiều quần áo đẹp được không?"

"Mới không cần..." Nhan Thư Đông nói, nói xong nhìn thấy nét mặt ảm đạm của Lâm Diễm lại thì thầm "Bởi vì lớn lên cũng không mặc được ..."

Lâm Diễm trả lời Đông Đông: "Làm sao có thể không mặc được, còn nhỏ như vậy, về sau hàng năm mẹ đều ở bên con, hàng năm đều mặc quần áo mới mẹ làm được không?"

Nhan Thư Đông trầm mặc, tựa hồ như đang tự vấn lời nói của Lâm Diễm, qua một lúc mới mở miệng: "Về sau đều ở bên cạnh sao?"

Lâm Diễm: "Ngoéo tay."

"Ngoéo tay là cái gì?"

"Chính là như vậy nè." Lâm Diễm khều lên đầu ngón út của con, "Ngoéo tay thắt cổ, một trăm năm không được lừa dối."

"Một trăm năm sau sẽ già đi." Nhan Thư Đông đột nhiên nở nụ cười, sau đó sờ sờ bụng mình, "Đói quá."

Lâm Diễm hôm nay được dịp phô diễn các kỹ năng tài nghệ trước mặt Nhan Thư Đông, điểm tâm cháo thịt nạc bánh trứng gà, cơm trưa vịt quay cùng sườn xào chua ngọt, cơm chiều lại phong phú làm cho Nghiêm Kha cảm thấy được thể nào là "đãi ngộ khác biệt", sau khi ăn xong Lâm Diễm rửa bát, Nhan Thư Đông nằm úp sấp trên bàn cơm nghịch, chán rồi lại chạy tới hỏi Lâm Diễm.

Buổi sáng Lâm Diễm đưa Nhan Thư Đông đi công viên, buổi chiều là xem phim, xem xong phim sau đó trở về cùng nhau đi dạo siêu thị, mua một đồng nguyên liệu nấu ăn.

Trên đường trở về Nhan Thư Đông muốn giúp Lâm Diễm cầm mấy thứ đồ này nọ, Lâm Diễm liền phân cho nó một trái dưa hấu nhỏ, Nhan Thư Đông ôm quả dưa hấu đi rất nhanh, bất quá mỗi lần đi vượt qua Lâm Diễm, liền tự động dừng lại chờ cô: "Nhanh chút, nhanh chút ..."

Đây là một cuối tuần tốt đẹp, Nhan Thư Đông đem chuyện cuối tuần này nhớ lại viết vào giấy, viết được kha khá liền đưa cho Lâm Diễm xem: "Ghét nhất chính là viết văn ."

"Mẹ trước kia thích nhất ."

"Thật vậy á?"

"VẬY còn ba thì sao?" Nhan Thư Đông hỏi theo bản năng, Lâm Diễm suy nghĩ rồi đáp, "ba trước kia cũng giống với Đông Đông..."

Nhan Thư Đông đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vui vẻ nằm úp sấp bên tai Lâm Diễm: "Có một chuyện."

Nhan Thư Đông kể cho Lâm Diễm một chuyện là Nhan Tầm Châu không biết viết hai chữ "Khôi ngô", Lâm Diễm sau khi nghe xong mở miệng: "VẬY Đông Đông biết viết hai chữ đó sao?"

Nhan Thư Đông gật đầu, cầm lấy lòng bàn tay Lâm Diễm viết lên, Lâm Diễm nhìn thật cẩn thận, hai chữ thế nhưng hoàn toàn viết đúng rồi.

Buổi tối Lâm Diễm kiểm tra túi sách, lúc chuẩn bị ngủ nhìn di động tối đen trước mặt, im lặng kỳ lạ, Nhan Tầm Châu lúc này đây định chơi trò lạt mềm buộc chặt sao?

--

Ngày hôm sau, Lâm Diễm đưa Nhan Thư Đông đến trường học, lúc đứng ở cổng trường Nhan Thư Đông ngẩng đầu hỏi cô: "Buổi tối còn tiếp tục không?"

Nhan Thư Đông hỏi thật sự cẩn thận, Lâm Diễm nhìn thấy rất đau lòng, cô làm mẹ đứa trẻ này mà ngay cả yêu cầu đơn giản như vậy cũng không cách nào đảm bảo cho nó, Lâm Diễm hít sâu một hơi, trưng lên khuôn mặt tươi cười: "Sẽ đến ."

"Ngéo tay!" Nhan Thư Đông vươn đầu ngón út.

Lâm Diễm ngoắc ngón út, sau đó buông tay ra: "Học tập cho tốt, nghe lời thầy cô biết không?"

"Nhất định sẽ nghe." Nhan Thư Đông suất khí quay đầu, lập tức bỏ chạy vào trong, vào đến trường học lại xoay người nhìn Lâm Diễm một cái.

Lâm Diễm đứng lên, quay đầu, liền thấy một người đàn ông đứng phía sau cô: "Cô Lâm, mời."

Nhan Tầm Châu ngồi trong một chiếc xe thương vụ màu đen, người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe sau cho Lâm Diễm, Lâm Diễm sau khi ngồi vào, kính trong xe hạ xuống, đem cô cùng Nhan Tầm Châu giam vào một không gian nhỏ hẹp.

Nhan Tầm Châu một thân tây trang màu đen, tóc ngắn cắt gọn, một đôi mắt đen như mực nhìn lướt qua trên người Lâm Diễm: "Mấy ngày nay Thư Đông ở đâu?"

Xe chuyển bánh, Lâm Diễm cười khê: "Không phải anh không biết?"

"Biết." giọng điệu Nhan Tầm Châu thản nhiên, "Tôi muốn đưa Thư Đông xuất ngoại."

Lâm Diễm quay ngoắt đầu lại.

"Đừng nhìn như vậy." Nhan Tầm Châu mấp máy môi dưới, sau đó vươn tay kéo Lâm Diễm đến trước mặt mình, ngữ khí dịu dàng: "Tiểu Diễm, kỳ thật cô vẫn mơ tưởng muốn con tìm đến cô phải không?"

Lâm Diễm yên lặng nhìn Nhan Tầm Châu: "Luôn muốn, có thể được sao?"

"Được, đương nhiên được." Nhan Tầm Châu hé môi, "Chỉ cần mở miệng là được."

Lâm Diễm: "Được, giao con cho tôi."

"Ha ha." Nhan Tầm Châu cười đến không thể ngừng lại, ngón tay di đến vành tai Lâm Diễm, tản ra hơi thở trong không gian chật chội, "Sao mà vẫn còn ngây thơ y như trước kia vậy?"

Lâm Diễm đẩy Nhan Tầm Châu ra, Nhan Tầm Châu không đổi sắc mặt sau đó nhìn thẳng Lâm Diễm mở miệng nói: "Nếu muốn con, vậy đem bản thân ra đổi đi."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chương 23.

Edit: Snow

Beta : Rika

Lâm Diễm thật không biết trên người mình lại có giá trị như vậy, cô dựa lưng vào tấm dựa bằng da, mấy ngày nay cô nghỉ ngơi không tốt, con gái sắp ba mươi mà không chú ý chăm sóc nhan sắc là không được, Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn cửa kính xe, cửa kính xe phản chiếu gương mặt mệt mỏi của cô.

"Nhan Tầm Châu..." Lâm Diễm mở miệng nhưng lại không biết phải diễn đạt thế nào, tựa như phần nộ đến tận cùng nhưng ngược lại không thể nói ra, một lúc sau, cô quay đầu nhìn về phía Nhan Tầm Châu "Trao đổi? Đổi như thế nào? Hiện tại là thiếu tiền, vẫn là thiếu phụ nữ?"

"Không thiếu, cái gì cũng không thiếu, nhưng là lòng tham, thực không biết làm sao?"

"Còn có cái gì tham?" Lâm Diễm hỏi, thanh âm khàn khàn mang theo mệt mỏi : " Tầm Châu, anh muốn thằng bé, hiện tại anh cái gì cũng có, tại sao lại không đưa cho thằng bé, tại sao?"

Nhan Tầm Châu thần sắc sáng sủa chống lại ánh mắt của Lâm Diễm, nhưng khi anh nhìn thấy ánh mắt của cô có giọt lệ, vẫn là thu tầm mắt : "Việc này có gì mà vì sao chứ, nghĩ đến liền lừa Đông Đông sao?"

"Không lừa nó, bằng không nó cũng sẽ không muốn rời nhà ra ngoài?" Lâm Diễm quay đầu trả lời, bởi vì cao giọng chất vấn mà lời nói trở nên mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị " Cái gọi là lừa chính là không ngừng lấy Đông Đông làm mồi sao?"

"Em cho rằng như thế thì là như thế." Ngữ khí Nhan Tầm Châu nhẹ nhàng thản nhiên, nhưng từng chữ đều như đâm vào lòng Lâm Diễm " Anh thừa nhận không có chăm sóc cho Đông Đông tốt, nhưng nó muốn gì thì anh đều cho nó, còn em, có thể cho nó cái gì, làm gì cho nó, cho nó ăn gì? Chẳng lẽ ăn bữa nay lo bữa mai, nơi này phá bỏ thì đi nơi khác góp vốn, chính là cho nó điều kiện sao?"

"Như thế nào?..."

"Đừng hỏi làm sao anh biết chuyện đó, đầu óc không ngu ngốc, nhưng như thế nào đi học lại không thông minh vậy, kỳ thật mấy ngày nay thấy em tất bật làm việc anh rất vui, đó mới là Lâm Tiểu Hỏa của trước kia, nhưng mà Tiểu Hỏa, có một số việc tuy rằng làm sẽ cảm thấy suy sụp, nhưng vẫn phải nói, nhà xưởng em thuê hiện đã bị mua, ngày hôm qua thông báo lên, ngày mai có thể thông báo xuống, còn lần trước khi đến thành phố C mua đồ, em có tin hay không, ngày mai những thứ đó đều biến thành một đồng sắt vụn."

Lâm Diễm gắt gao nắm tay, đầu óc có chút không xác định phỏng đoán " Nghiêm Kha nói có đúng không?"

"Bây giờ em mới biết được?" Nhan Tầm Châu hỏi lại.

Lâm Diễm cười, sau đó nhanh tay lau nước mắt ở khóe mắt: " Tầm Châu, thật muốn cảm ơn, cảm ơn anh vài năm nay vẫn phai người theo em, nhưng thực có lỗi, vẫn là không đảm đương nổi vai trò người mẹ."

"Đừng tự coi nhẹ mình, làm chính mình chính là một người mẹ, làm chính mình là Nhan phu nhân, chính là Nhan phu nhân." Nhan Tầm Châu

đưa tay vuốt lên tóc Lâm Diễm, khoe miệng tràn ra một nụ cười, động tác so với ánh mắt thực ôn nhu, cầm lấy lọn tóc đen đưa lên mũi, sau đó mở miệng nói "Lâm Diễm, điều kiện tốt lắm, thật sự có thể suy nghĩ một chút, không phải bó buộc, chung quy cũng là vì con, có thể giúp Lý Đường nằm vùng, tại sao lại không thể làm, cũng không phải là chưa cho nó ngủ..."

Cho nó ngủ? Haha

"Đó là trước kia yêu ..." Lâm Diễm nói, cô quay đi nửa khuôn mặt, tươi cười trào phúng. "Tầm Châu, cần gì phải nói chuyện khó nghe như vậy, làm cho làm tình phụ, không phải cũng nhớ lại những cảm tình năm đó sao?"

Biểu tình trên mặt Nhan Tầm Châu có chút chật vật, nhưng rất nhanh khôi phục tự nhiên, anh thừa nhận trong lòng mình có cảm giác " Đúng, tựa như lúc trước, thực lòng có chút tham lam, khi thấy em cùng Từ Gia Luân thân mật anh cảm thấy vô cùng chướng mắt... Nhưng là một ngày nào đó sẽ để em đi, nếu nhanh thì là một tháng còn không thì là ba, năm năm đều có khả năng"

"Thực là ghê tởm." Lâm Diễm mở miệng.

" Trước em cứ suy nghĩ đi, cái này là như thế, cả đời cũng đừng có nghĩ, ngược lại em quên đem chính mình chăm sóc tốt, Tiểu hỏa, Trương Mộ Mộ cũng không có cái gì tốt."

...

Nhan Tầm Châu đưa Lâm Diễm đến đằng sau trường đại học, Lâm Diễm lên lầu trở về nhà trọ, bên trong đồ đạc bừa bộn, sau đó cô mở cửa phòng Nghiêm Kha, không có gì.

Nghiêm Kha trước khi quen Lâm Diễm là một tiểu thư, không sai biệt lắm khi cô đến Quân Nhan, Nghiêm Kha liền làm bạn với cô, nhưng khi cô

và cô ấy qua lại, cũng chưa hề phản bội cô lần nào.

Lâm Diễm trở lại phòng khách ngồi xuống sofa, hai tay ôm mặt, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không nhúc nhích.

Lâm Diễm ngồi trên sofa suy nghĩ một hồi, ngủ quên đến giữa trưa mới tỉnh lại, buổi chiều hôm qua Nghiêm Kha đi tham gia khóa huấn luyện, sau đó còn phỏng vấn vội vàng lại nhận lời mời trợ lý tốt nghiệp. Cô chỉ có một mình, thật sự chỉ có một mình, cảm giác như thế là không tốt, nhưng mọi thứ đang có dường như đang đi xuống.

Lúc phỏng vấn Lâm Diễm liếc mắt nhìn thời gian trên di động, đứng lên nói "Như vậy đi, mọi thứ chuẩn bị không sai biệt lắm, nếu đồng ý, ngày mai có thể đến công ty làm, công ty mới thành lập, lương sẽ không cao, nhưng về sau nếu làm tốt, có thể cho góp cổ phần."

"Không vấn đề gì, chủ yếu là để rèn luyện chính mình."

Lâm Diễm gật đầu, sau đó vội vàng hướng đến phục vụ, đợi đến thời gian tan học, chờ cho bọn trẻ ra về hết cũng không thấy Nhan Tâm Châu.

Lâm Diễm liên hệ với bảo vệ, bảo vệ ngoài cổng bên gọi cho chủ nhiệm lớp, qua điện thoại của cô giáo chủ nhiệm lớp Nhan Thư Đông nói : "Là mẹ Nhan Thư Đông sao? Nhưng Nhan Thư Đông trước tiết học cuối cùng đã được ba đón đi rồi."

Lúc ngồi trên xe taxi Lâm Diễm cuối cùng khóc thành tiếng, bác lái xe sợ hãi " Cô gái, cháu có chuyện gì buồn sao?:"

Lâm Diễm lau nước mắt " Bác cứ lái đi, lát nữa cháu nói địa chỉ đến."

Bác lái xe cũng muốn khóc, ông mới thất nghiệp, dạo gần đây lái xe taxi, nhưng đều lại gặp phải những loại khách đặc biệt, lần trước là một đứa bé đi tìm mẹ, lần này là một cô gái đánh mất hồn.

"Cô muốn đi đến đâu?" Bác lái xe mở miệng hỏi lại.

"Tìm con..." Lâm Diễm khóc không dừng được "Tìm con..."

Bác lái xe "..."

Lâm Diễm vô lực tựa vào lưng xe, Đông Đông lúc này khẳng định rất thất vọng, cô là người mẹ vô dụng, ngay cả yêu cầu đơn giản như vậy cũng không làm được.

"Buổi tối trở về chỗ mẹ tiếp sao?"

"Ừ."

"Nghéo tay..."

"Nghéo tay thắt cổ, một trăm năm không được lừa."

...

Ngày hôm qua Đông Đông còn trong lòng cô nói "Kỳ thật cảm thấy như thế cũng không phải vô dụng, có đồ ăn, có quần áo mặc,..."

Lâm Diễm lấy khăn tay lau nước mắt, sau đó cô lấy điện thoại ra gọi cho Nhan Tầm Châu "Làm sao?"

...

Buổi tối, Nhan Tầm Châu cùng Lâm Diễm ăn cơm, nhà ăn lộ thiên, bóng đêm thật đẹp, buổi tối, Nhan Tầm Châu đưa Lâm Diễm lên phòng khách sạn, cửa phòng vừa mở ra, anh đem Lâm Diễm đè lên cửa.

Anh tiến vào quá nhanh, không có gì diễn tả được nỗi đau của Lâm Diễm, tuy rằng Nhan Tầm Châu cảm thấy cho dù anh đã làm đầy đủ, Lâm Diễm cũng không cảm kích.

Lúc ra vào, Nhan Tâm Châu bá đạo lấy tay giữ chặt Lâm Diễm, anh thả chậm tốc độ. Nhưng mỗi lần đi vào đều dùng sức làm cho đầu Lâm Diễm chạm vào đầu giường.

Trận hoan ái này tựa như một bộ phim không tiếng động, thân thể ma sát phát ra thanh âm như là tạp âm trong phim.

Sau khi hoan ái, Nhan Tâm Châu có vẻ khốn khổ hơn là sung sướng, nhưng anh vẫn ôm hy vọng xa vời là có thể nhìn thấy bộ dáng vui thích trên mặt Lâm Diễm, nhưng không có, cô từ đầu đến cuối đều là nhú mào, đây không phải làm yêu, mà là chịu hình.

Nhan tâm Châu từ đầu đến cuối tốc độ không nhanh, cuối cùng lúc muốn đi ra mới đẩy nhanh tốc độ, lúc đi ra anh đem Lâm Diễm gắt gao ôm vào trong lòng.

Ngọn đèn khách sạn được bật lên, qua một hồi vận động làm cho anh phát ra âm thanh trầm thấp, sau đó Nhan tâm Châu như nghe được thanh âm thời gian trở lại, về với tuổi trẻ, thời khắc tốt đẹp nhất.

Ngày hôm sau Lâm Diễm đến trường học tìm Nhan Thư Đông, Nhan Tâm Châu gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, cho nên cô mới có thể quang minh chính đại đến trường học gặp con.

Lúc này đang là giờ thể dục, Lâm Diễm từ xa đều nhìn Nhan Thư Đông đứng cuối cùng không hề nhúc nhích, thầy giáo nhắc nhở nó một chút, sau đó nó mới nhắc chân khỏi đất.

Thời gian thể dục buổi sáng kết thúc, chủ nhiệm lớp đến nói chuyện với Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông quay đầu ra trước sân thể dục thấy Lâm Diễm, tức giận muốn quay đầu.

Lâm Diễm là đến xin lỗi, nhưng là Nhan Thư Đông cũng không nghĩ tha thứ cho cô. Buổi trưa, lâm Diễm cùng Nhan Thư Đông đến căn-tin ăn

cơm, Nhan thư Đông đến gần Lâm Diễm, cô giúp nó ăn cơm.

Lâm Diễm yên lặng cúi đầu.

Nhan Thư Đông đưa mắt nhìn cô một cái, không vui mở miệng " Là nói ghé tay, mà sự thật..."

"Lần đó bỏ qua được không, những lần sau cam đoan sẽ là sự thật." Lâm Diễm cười cùng con cam đoan, sau đó đưa đĩa rau cho nó "Đông đông tha thứ cho mẹ được không?"

Nhan Thư Đông hừ nhẹ, lúc này một cậu bé đi đến bên cạnh Nhan Thư Đông " Thư Đông, dì này là ai?"

"Mắt nào người thấy đây là dì?" Nhan Thư Đông đứng lên chống đối, Lâm Diễm chạy nhanh lại giữ nó, đối với bạn học Thư Đông xin lỗi "Xin lỗi."

"Không có việc gì, không có việc gì." Bạn học chạy nhanh tránh ra

Lâm Diễm tức giận nói với Nhan Thư Đông "Về sau không cho phép nói với bạn học như thế."

Nhan Thư Đông không nói lời nào, yên lặng ăn cơm, Lâm Diễm đột nhiên la lên một tiếng "A, đau bụng quá."

"Làm sao vậy?" Nhan Thư Đông buông đĩa "Làm sao vậy?"

Lâm Diễm vẫn ôm bụng "Bụng đau..."

Nhan Thư Đông khẩn trương đứng lên, sau đó Lâm Diễm buông tay ôm bụng ra, cười "Có vẻ tốt lên rồi."

"Thật tốt lên rồi?" Nhan Thư Đông hỏi.

Lâm Diễm gật đầu "Vừa nãy con không ăn đồ ăn mẹ gấp, cho nên bụng mẹ thấy thương tâm."

Nhan Thư Đông biết mình bị lừa, nhưng cảm giác bị lừa cũng không khó chịu, ngược lại làm cho nó có cảm xúc lạ, bấu môi nhìn Lâm Diễm liếc mắt một cái "Thật sự là rất nhàm chán."

Lâm Diễm "Ăn nhanh đi, tiểu quý."

Nhan Thư Đông có điểm lo lắng "Về sau mỗi ngày chúng ta đều gặp mặt sao?"

Lâm Diễm nặng nề mà gật đầu "Mỗi ngày đều gặp mặt."

Trang phục mùa hè của Lâm Diễm đã bắt đầu sản xuất, hợp tác với Từ Gia Luân, Nhan Tâm Châu thực giống như anh nói, anh cho cô tự do, nhưng tự do như vậy chỉ dùng tự tôn đối lấy, ngấm lại thật là bi ai.

Khi nhóm trang phục đầu tiên hoàn thành, Lâm Diễm tổ chức lễ khánh thành, Từ Gia Luân giới thiệu một người khách của anh, Giang Nham.

"Lâm tiểu thư, xin chào, tôi là Giang Nham, nghe danh đã lâu, mấy hôm trước đều tò mò là người nào, nguyên lai đều là mỹ nữ đi gây dựng sự nghiệp."

Lâm Diễm cùng Giang Nham bắt tay, cười nói "Giang công tử chê cười rồi, nào có đại danh làm cho công tử ngưỡng mộ, nhưng thật ra, tôi thường nghe danh anh."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chương 24

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Lâm Diễm từng nghe thấy danh Giang Nham ở chỗ nào?

Cô ở chỗ Phó Thiên làm kế toán sở vụ mấy ngày nay, Phó Thiên muốn biến Giang Nham thành đối tượng giới thiệu cho cô, chẳng qua ngày hôm sau lại nghe nói Giang Nham đã có bạn gái, sau đó một bên hùng hùng hổ hổ, một bên bao che khuyết điểm nói: "Tuy rằng tiểu tử kia lớn xác, nhưng là tâm địa vẫn rất lương thiện, hiện tại Giang gia chỉ có một đứa con là nó, hai ông bà đều cực kì cưng chiều, tuy rằng tôi là anh rể nó mỗi ngày đều đang nhìn nó trưởng thành, nhưng tiểu tử kia bây giờ vẫn có chút chưa chịu lớn, hơn hai mươi rồi có đôi khi tính tình vẫn y như trẻ con."

Theo như lời Phó Thiên nói, Lâm Diễm tổng kết một chút thì chính là --bại gia tử (con cái bất tài).

"Nghe nói gì về tôi, có phải là cái kiểu bại gia tử phải không?" tiếng cười của Giang Nham sang sảng, hì hì giải thích nói, "Kia đều là người ngoài nhìn vào thôi, con người của tôi có nét đẹp nội tâm, bình thường lại không hay đi quảng bá bản thân, có đôi khi nói chuyện lại vô cùng thẳng, bất tri bất giác đắc tội không ít người, cho nên sau lưng tôi không biết đã bị người xấu bôi đen đến mức nào đây?"

Lâm Diễm nhìn không được cười: "Nói chuyện với Giang công tử thực sự thú vị, chẳng qua tôi nghe được đều là những điều tốt về anh Giang, ví dụ như người đẹp trai, tâm tính thiện lương thật thà."

"Thật vậy sao?" Giang Nham tươi cười sáng lạn, sau đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, "Chẳng qua lần này tôi thật sự có việc đây, Gia Luân đã cho tôi xem trang phục cô thiết kế, rất phù hợp với phẩm vị của tôi, phụ nữ hẳn là phải mặc quần áo cô thiết kế mới xinh đẹp..."

Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn về phía Từ Gia Luân, Từ Gia Luân hướng cô nháy nháy mắt, anh dùng ánh mắt nói cho cô biết người đàn ông trước mặt cô đây chính là thần tài a.

"Này quả là vinh hạnh của tôi." Lâm Diễm tươi cười, "Như vậy đi, lần sau Giang công tử có rảnh chúng ta cùng ngồi xuống bàn cụ thể một chút."

Giang Nham: "Tôi mấy ngày nay đều có không có có việc gì, cho nên cô Lâm cứ căn cứ vào thời gian của bản thân để sắp xếp đi."

Lâm Diễm gật đầu: "Không thành vấn đề."

"Vì hợp tác sau này, chúng ta đều uống một chén?" Từ Gia Luân cầm ba chén rượu lại đây, Lâm Diễm nhận một ly, một khác chén Từ Gia Luân đưa cho Giang Nham.

"Cạn ly!"

...

Lâm Diễm buổi tối được Từ Gia Luân đưa về , lúc cô cởi bỏ dây an toàn xuống xe, Từ Gia Luân mở miệng : "Lâm Diễm, em và con em hiện tại sống có tốt không?"

"Rất tốt ."Lâm Diễm nói.

"Thằng bé hiện tại đi theo ba nó, cũng là ý của em?" Từ Gia Luân cảm thấy bản thân thật lắm vấn đề, mấy ngày trước anh còn đang suy nghĩ muốn bảo trì khoảng cách nhất định với Lâm Diễm, cũng đã tự nói với bản thân không thể động tâm đối với phụ nữ đã có con, vậy mà về rất nhiều phương diện khác anh luôn không kiềm chế được mà quan tâm người phụ nữ này.

"Em và anh ta mấy ngày trước cố ý thương lượng chuyện này, em bây giờ đã có quyền thăm hỏi đứa bé, bởi vì trong khoảng thời gian này em có nhiều việc bận, đứa bé vẫn nên đi theo anh ta, đến khi em ổn định rồi anh ta sẽ đưa đứa bé cho em."

"Vậy thì tốt rồi." Từ Gia Luân nói, quay đầu nhìn về phía Lâm Diễm, cô gái có khuôn mặt rất đẹp, dưới ánh sáng xanh mờ ảo lại càng tinh mỹ mê người, kỳ thật màu da của cô rất trắng, rất thích hợp mặc màu đen, hôm nay một thân lễ phục màu đen da thịt càng có vẻ trắng trẻo đến nồn nà.

"Em xuống đây, ngày mai gặp." Lâm Diễm nói, khước miệng mang theo một nụ cười yếu ớt, "Cảm ơn anh đưa em về."

"Ừ, nghỉ ngơi sớm một chút." Từ Gia Luân lịch sự theo xuống xe, cho đến khi nhìn thấy Lâm Diễm lên lầu mới một lần nữa trở lại trong xe, tâm phiền ý loạn rút một liều thuốc. Trong đầu anh đọng lại tất cả đều là hình bóng Lâm Diễm có ở hiện tại, hồi còn ở trong trấn cũng có, khi đó cô ấy chính là cô gái trắng trẻo trong lớp buổi tối, mỗi buổi tối tự học đều ghé vào bàn viết lách gì đó rất chăm chú bộ dáng im lặng xinh đẹp tuyệt trần, anh chỉ cần hơi quay đầu là có thể thấy cái gáy trắng nồn, có đôi khi bên trên gáy cột một cái dây, anh ngửa tay kéo một cái: "Đây là cái gì?"

Từ Gia Luân mím môi bật cười, lúc ấy Lâm Diễm là bộ dạng gì, khuôn mặt đỏ giống như có thể lấy máu, trong mắt tràn đầy phản hận: "Triệu Nghiêu, cậu buông tay ngay ra cho tôi."

"Không buông, trừ phi cậu nói cho tôi biết là cái gì..."

...

Từ Gia Luân tính toán làm sao tự cởi được cái nút thông lọng của mình, nếu ngày nào đó đến lúc anh có thể làm tốt vai trò của một ông bố dượng, anh cảm thấy cùng một chỗ với Lâm Diễm cũng không phải không ổn, ít nhất trước mắt, Lâm Diễm cho anh cảm giác rung động, so với mấy cô bạn gái trước đây cảm giác mạnh liệt hơn rất nhiều.

Có câu nói như thế này, tình yêu khiến người ta nhìn thấy tuổi trẻ, mấy ngày nay anh luôn hồi tưởng chuyện cũ lúc còn trẻ, hơn phân nửa là có liên quan đến tình yêu, mà tình yêu của anh, hơn phân nửa là vì cái người phụ nữ tên Lâm Diễm kia.

Lâm Diễm lên lầu sau đó cửa phòng, liền nhìn thấy Nhan Tầm Châu ngồi trên ghế sofa, Lâm Diễm cúi xuống đổi giày, hôm nay đi giày cao gót chân cảm thấy khó chịu, giữa trưa ở nhà máy lúc xem hàng hóa đã bị rách da, nhân viên mới đưa cho cô một hộp băng miệng vết thương, nhưng lúc sau Lâm Diễm đi ra ngoài xã giao ở gót chân lại thêm đau.

Thay dép lê, Lâm Diễm hỏi Nhan Tầm Châu: "Sao anh lại ở đây ?"

Nhan Tầm Châu không trả lời, Lâm Diễm không hề tự thấy mất mặt, đến phòng bếp rót một chén nước uống, lúc đi ra Nhan Tầm Châu nâng mắt nhìn cô, tầm mắt nhìn một lượt từ dáng người Lâm Diễm thon dài thẳng tắp, sau đó là đến miếng dán miệng vết thương ở gót chân.

Lâm Diễm uống cạn cái cốc rồi để lại bàn ăn, sau đó đi đến trước mặt Nhan Tầm Châu, ngồi vào cái sofa nhỏ bị Nhan Tầm Châu chiếm mất một nửa, người đàn ông này trời sinh khí lực cường đại, rõ ràng là khuôn mặt xinh đẹp thon dài, lúc không cười liền làm cho người ta có cảm giác không lạnh mà run, Lâm Diễm nhớ tới mình trước kia từng ngầm gọi anh là "mặt sát nhân" .

"Tôi tính quá vài ngày sẽ xong công việc, sau đó là có thể có thể để Đông Đông theo tôi dài ngày rồi ." Lâm Diễm nói với Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu dựa vào sô pha bật cười, "Hiện tại cô một ngày, tôi một ngày không phải rất công bằng sao?" Nhan Tầm Châu nói xong một tay kéo Lâm Diễm ngồi trên đùi mình, "Tôi nói , nếu cô muốn nhiều hơn một ngày, thì theo giúp tôi một lần."

Váy Lâm Diễm hôm nay thật ngắn, hai chân bị Nhan Tầm Châu tách ra ngồi trên đùi anh làm cho toàn bộ váy bị kéo lên trên, lộ ra cặp đùi trắng mịn.

Lâm Diễm muốn đứng lên, Nhan Tầm Châu không cho, Lâm Diễm không hề giãy, ngược lại hai tay ôm đầu Nhan Tầm Châu: "Như vậy là đêm nay tới tính số, vẫn là số lần?"

Cô hôm nay có uống rượu, hơi thở đều mang theo vị rượu, lúc nói chuyện mùi rượu phun ngay trên mặt Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu nhú mày nhìn Lâm Diễm, thấy mắt Lâm Diễm có chút choáng váng, sau đó anh một phen đẩy ra cô ra: "Bẩn thỉu!"

"Ghét bỏ tôi ô ư?" Lâm Diễm trưng ra khuôn mặt tươi cười dưới ngọn đèn trông thật chói mắt, Nhan Tầm Châu càng chói mắt hơn, cô cố tình cười càng sáng lạn: "Vận khí của tôi thật đúng là tốt, như vậy Nhan tổng, anh định hôm nay sẽ thả tôi?"

"Hôm nay sẽ tha cho cô?" Nhan Tầm Châu một lần nữa lặp lại câu nói của Lâm Diễm, trong mắt ánh lên hàn ý giống như dao nhọn đâm vỡ tan khối băng lạnh, "Lâm Tiểu Diễm, cô thật sự là nghĩ quá nhiều rồi đấy."

Buổi tối Nhan Tầm Châu tổng cộng làm hai lần, lần thứ hai anh đem Lâm Diễm sát nhập từng chút một kích động khó dẫn nổi, cuối cùng lúc đi ra đem chân trái Lâm Diễm nâng cao lên, làm rớt miếng dán tại miệng vết

thương ở gót chân: "Lúc tắm rửa xong nhớ bôi thuốc, cái hòm dưới tủ tivi có hộp thuốc."

Lâm Diễm không biết Nhan Tâm Châu đã để hòm thuốc ở nhà trọ từ lúc nào, bên trong hơn phân nửa đều là vải băng bó và cồn sát trùng, ngoài ra còn có chút thuốc cảm mạo giảm sốt.

Lâm Diễm tắm rửa xong mặc áo ngủ ngồi ở trên sô pha bôi thuốc, tiện tay mở ti vi xem, ti vi là cô mua từ lúc ở thành phố C không đến một trăm ngàn, nên lúc truyền phát tin tạp âm so với tiếng người dẫn chương trình còn to hơn, bất quá cô còn chưa quăng đi được, lần trước từ thành phố C về lại đem chuyển cả theo.

Nhan Tâm Châu tắm rửa xong đi ra, anh nói: "Cô còn chưa ngủ?"

"Anh đi rồi tôi ngủ tiếp." Lâm Diễm nói.

Nhan Tâm Châu lập tức bất động.

Lâm Diễm quay đầu: "Anh còn không đi, chẳng lẽ anh muốn ở lại qua đêm?"

"Tôi ở lại không được sao? Nếu cô chịu được, tuần sau Đông Đông có thể đi theo cô?" Nhan Tâm Châu cười lạnh.

Lâm Diễm cũng cười lạnh, quay tầm mắt nhìn về phía ti vi, sau đó cũng không biết qua bao lâu, cô nghe được "Ba" một tiếng, là tiếng Nhan Tâm Châu đóng cửa rời đi.

Sau khi Nhan Tâm Châu rời đi, Lâm Diễm đổi kênh khác, bên trong đang ở phát tin cuộc ẩu đả của người thứ ba, Lâm Diễm nhìn nhìn liền nở nụ cười, sau đó cô rút trên bàn một cái khăn tay, lau lau hốc mắt, nước mắt tràn ra.

--

Nhân viên mới của Lâm Diễm lúc học đại học là sinh viên chuyên khoa máy tính, cùng họ với Nhạc Phi, tên chỉ có một chữ Minh, tuy rằng bằng cấp không cao, nhưng học việc rất được, chỉ trong thời gian một ngày liền đem tấm bản trước của hàng của Lâm Diễm thiết kế xinh đẹp lại có phong cách.

"Nhạc Minh, các cậu ở trường học có bình chọn hoa hậu giảng đường hay hoạt động linh tinh gì đó không?" Lâm Diễm hỏi.

"Việc này em không chú ý mấy ạ." Nhạc Minh đem số điện thoại và thông tin của trường cao đẳng học viện ngoại liên bộ sửa sang rồi đưa cho Lâm Diễm, "Chị Lâm, đây chính là phương thức liên hệ với trường cao đẳng ngoại liên bộ."

Lâm Diễm đại khái xem qua một lần: "Vất vả rồi."

"Đây là việc em phải làm ."Nhạc Minh sờ sờ đầu.

Lâm Diễm hẹn Giang Nham giữa trưa ăn cơm, về việc cô cùng Giang Nham hợp tác lần này là một cơ hội không tồi , tuy rằng Lâm Diễm cũng không muốn lại tiếp xúc cùng người có liên quan đến cảnh sát.

Buổi sáng Giang Nham lại gọi một cuộc điện thoại xác nhận chuyện cơm trưa: "Cô Lâm, hẹn trưa nay cô đừng quên."

Lâm Diễm: "Làm sao có thể quên, thật vất vả có thể mời được Giang công tử ăn bữa cơm, tôi xong việc liền xuất phát."

"Ha ha." Giang Nham ở đầu kia điện thoại cười ha hả, "Tôi như thế nào có thể để đại mỹ nhân như cô Lâm đây mời ăn cơm chứ."

Lâm Diễm cũng cười: "Khó mà khác được, bằng không có vẻ tôi không có nhiều thành ý."

"Được rồi, cô mời khách, tôi chi trả, không có vấn đề gì đi?"

Lâm Diễm chưa bao giờ chán ghét kẻ có tiền, ngược lại từ nhỏ cô đã hướng tới trở thành một người có tiền, lúc ở Lâm gia, cô biết chỉ có đọc sách mới có thể thay đổi vận mệnh, chính là cô còn chưa kịp thay đổi vận mệnh của chính mình, câu nói đầu tiên của mẹ của Nhan Tầm Châu đã thay đổi tất cả.

Giang Nham lúc ăn cơm cùng Lâm Diễm nói đến đề tài "Duyên phận", nếu không phải biết Giang Nham có một cô bạn gái lâu năm, Lâm Diễm quả thực nghĩ đến Giang Nham có ý tứ gì đó với cô.

"Nói thật, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô Lâm liền cảm thấy rất có duyên phận, chính là cái loại vừa gặp đã thương... Không không không, chính là cái loại . . . ở hình dung như thế nào đây, giống như trước kia đã từng gặp rồi."

Lâm Diễm nghĩ nghĩ: "Có thể là do khuôn mặt giống tôi quá phổ biến chăng?"

"Làm sao có thể." Giang Nham rót cho Lâm Diễm một ly trà, ngữ khí ân cần, "Nếu khuôn mặt cô Lâm mà còn gọi là phổ biến, vậy những cô gái đi trên đường kia thật không biết nói thế nào..."

Lâm Diễm mím môi bật cười, Giang Nham cười nhìn Lâm Diễm: "Ai nha, cô có thể cảm thấy con người của tôi có chút lỗ mãng, kỳ thật tôi ở trước mặt người khác cũng không nói nhiều, tôi thật tình muốn cùng cô Lâm tiểu thư làm bạn bè."

"Nếu đã làm bạn, gọi tôi Lâm Diễm là được rồi." Lâm Diễm cầm lấy chén trà Giang Nham đưa nhẹ nhấp một ngụm.

"Thật vậy sao, biết vậy tôi đã nói sớm hơn." Trong giọng nói Giang Nham mang chút kích động, "Vậy cô cũng không thể cứ gọi tôi là Giang công tử, tôi nào có là công tử cái gì, mẹ tôi nói đức hạnh này của tôi chỉ đáng 24K vàng ròng Trung Quốc."

Lâm Diễm thật sự bị Giang Nham chọc cười, đúng lúc này, một thanh âm phía sau cô vang lên, là Trương Mộ Mộ.

"Giang Nham, mấy ngày không thấy, hóa ra là ở đây hẹn hò với người đẹp?"

Lâm Diễm tay cầm chén trà, ngón tay cứng ngắc.

"Chị quản cũng thật nhiều, thừa thời gian chị lo mà quản chồng chị và đưa con đi." Giang Nham nói với Trương Mộ Mộ với một ngữ điệu một chút cũng không khách khí, như là từ nhỏ cùng nhau lớn lên không hề kiêng kỵ.

Trương Mộ Mộ cười hớ hớ, nghiêng đầu nhìn Lâm Diễm, sau đó rời đi, giống như căn bản không hề nhận ra Lâm Diễm.

"Ai, chị ta tính tình cứ như vậy, cuồng muốn chết." Giang Nham đợi sau khi Trương Mộ Mộ rời đi mới nói với cô.

Lâm Diễm cười trừ, vừa mới rời thời gian không quá lâu, trong lòng bàn tay cô đã toàn bộ đều là mồ hôi.

Giang Nham tiếp tục nói tiếp: "Từ nhỏ liền ỷ vào ba mẹ tôi quý chị ta, tìm mọi cách ức hiếp tôi."

"Thật không?" Lâm Diễm nói.

"Đúng vậy, kỳ thật tôi cảm thấy ba mẹ tôi hiểu rõ nhất là chị ta." Giang Nham muốn nói lại thôi, do dự mãi vẫn nói ra, "Cô không biết đâu,

từ đầu tôi đã từng có một chị gái, sau lại bị bọn buôn người giết con tin , Trương Mộ Mộ cùng tuổi với chị tôi, ba chị ta trước là cấp dưới của ba tôi, trước kia ở cùng một khu với chúng tôi , bởi vì tầng quan hệ này ba mẹ tôi đối với chị ta đặc biệt tốt, coi như là con gái."

"Tôi rất lấy làm tiếc cho anh." Lâm Diễm nói.

Giang Nham hung hăng nắm chặt tay: "Những người đó đều đáng chết, lúc ấy chị tôi còn nhỏ như vậy, tại sao chúng nỡ hạ thủ được..."

"Đừng đau lòng nữa, chị ấy cũng đã qua đời." Lâm Diễm an ủi nói.

Giang Nham gật gật đầu: "Để cô chê cười rồi, không tán gẫu nữa, chúng ta nói chuyện cụ thể hợp đồng đi."

Lâm Diễm: "Được."

--

Nhan Thư Đông mấy ngày nay vẫn còn giận dữ, bởi vì cảm thấy Lâm Diễm lừa gạt nó, nhưng mỗi lần Lâm Diễm tới đón nó như hôm nay nó đều hủy trận bóng với mấy bạn học, nhìn thấy cô cũng chủ động cầm tay cô, chỉ là còn tức giận gọi cô là "Kẻ lừa đảo" .

"Kẻ lừa đảo, buổi tối con muốn ăn món hôm kia mẹ làm cho con."

"Hôm nay chúng ta không ăn món đó." Lâm Diễm nắm tay con nói, "Chúng ta ăn thịt vịt được không?"

"Mẹ thật tàn nhẫn." Nhan Thư Đông nói.

Lâm Diễm thật không ngờ là do nguyên nhân này, đang suy nghĩ có nên về nhà đem con vịt trong tủ lạnh ra không, Nhan Thư Đông mở miệng : "Vậy mẹ nói buổi tối thịt làm món gì?"

"Nấu cháo nha."

"Không, con muốn thịt kho tàu."

"Mẹ đây cần phải cẩn thận nghiên cứu thịt kho tàu là kho như thế nào ..." Lâm Diễm cười tủm tỉm nói.

"Mẹ sẽ không nuốt lời?" Nhan Thư Đông có điểm tiếc nuối.

"Làm sao có thể, mẹ là mẹ siêu cấp toàn năng nha."

Nhan Thư Đông yên lặng quay đầu, nhếch miệng nở nụ cười.

...

Cơm chiều với món thịt vịt kho thật lâu, Lâm Diễm sợ Nhan Thư Đông đói bụng, nhớ tới hôm nay mua một túi đồ ăn vặt lớn, vội vàng đặt lên trên bàn cơm.

"Đói bụng không, ăn trước ít đồ ăn vặt..."

Nhan Thư Đông rất ít ăn đồ ăn vặt, nhìn thấy Lâm Diễm bỏ ra một túi đồ ăn vặt, ánh mắt đều không mấy hứng thú, bắt quá miệng lại nói: "Loại nào ăn ngon nhất đây?"

"Có thể là cái này đi." Lâm Diễm cũng rất ít mua đồ ăn vặt, lôi bên trong túi ra một gói khoai chiên, "Trước nếm thử món này đi."

"Được rồi." Nhan Thư Đông nói có chút miễn cưỡng.

Lâm Diễm cười cười quay trở lại phòng bếp tiếp tục nấu cơm, chuẩn bị tốt một mâm đồ ăn thật ngon, canh tỏa mùi bốn phía, cô mở nắp hương vị tỏa ra, sau đó quay đầu nhìn Đông Đông, nó đã ăn gần hết một nửa gói khoai tây, sau đó còn liếm liếm đầu ngón tay.

...

Nhan Thư Đông buổi tối ngủ hơi sớm, đại khái là buổi chiều học thể dục có trận đá cầu, trước khi ngủ Nhan Thư Đông còn kể chiến tích trận bóng với cô, nói một hồi liền ngủ mất.

Lâm Diễm từ trên giường đứng lên, lúc đi đến phòng khách tìm đi động thời phát hiện bát còn chưa rửa, đúng lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh mở cửa.

Lâm Diễm biết Nhan Tầm Châu có chìa khóa cửa, cô cởi cái bao tay đi ra khỏi phòng bếp, Nhan Tầm Châu đã ngồi ở trên sofa, thấy cô thì mở miệng: "Tôi chưa ăn cơm chiều."

Lâm Diễm mặt không chút thay đổi: "Tôi rửa bát rồi."

Nhan Tầm Châu ôm Lâm Diễm đến một cái phòng khác, phòng này lúc trước là Nghiêm Kha ngủ, Lâm Diễm sau đó thu dọn lại biến thành một gian thư phòng nhỏ có thể nghỉ ngơi.

Bên trong bày một chiếc giường gỗ nhỏ, Nhan Tầm Châu khó nhịn đem Lâm Diễm đặt ở trên giường gỗ, Lâm Diễm mở miệng: "Tôi hôm nay đã gặp vợ anh ..."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chương 25.

Edit: Snow

Beta: Rika

Lâm Diễm cũng không biết mình nhắc đến Trương Mộ Mộ làm cái gì, kỳ thật cô cũng không nên trông cậy nghe được từ miệng Nhan Tầm Châu cái gì dễ nghe, tựa như có một số việc, cô nghĩ đến cách có thể nhờ người khác, cuối cùng lại vẫn chỉ có thể dựa vào chính cô.

"Gần đây cô thường đi cùng người của Giang gia nhỉ?" Nhan Tầm Châu không quan tâm đề tài của Trương Mộ Mộ, tay trái của anh đã muốn tiến vào bên trong quần áo của Lâm Diễm, khi bàn tay nóng ấm chạm vào thân thể của cô, lạnh lẽo trên da thịt khiến anh cảm thấy yêu thích không muốn buông tay, qua một lúc, anh đem Lâm Diễm dứt khoát bế đứng lên, chỉ cần dùng một chút lực là có thể đem cả người Lâm Diễm nâng lên.

Thật sự là cô rất gầy, Nhan Tầm Châu suy nghĩ.

"Đúng vậy." Lâm Diễm hy vọng toàn bộ quá trình nhanh chóng kết thúc, bởi vì Đông Đông vẫn còn ngủ ở cách vách, cô cũng không hy vọng động tác của Nhan Tầm Châu quá lớn, cho nên nhú mày nói câu "Anh nhẹ chút."

Ánh mắt Nhan Tầm Châu âm hiểm nhìn cô, sau đó Lâm Diễm mới phát hiện trong lời nói của cô có ý nghĩa khác, chính là lười cùng Nhan

Tầm Châu đấu võ mồm, liền nghiêng đầu trầm mặc không nói câu nào.

Căn phòng yên tĩnh, Nhan Tầm Châu cúi đầu hôn lên vành tai Lâm Diễm, tinh tế khẽ liếm mát.

Lần đầu tiên, Nhan Tầm Châu có kiên nhẫn làm màn dạo đầu này, trong lòng Lâm Diễm thấy phiền chán, đúng lúc này, Nhan Tầm Châu đè bả vai Lâm Diễm, ánh mắt nhìn chăm chăm cô " Cô đừng yêu cầu không dứt."

Lâm Diễm nở nụ cười, thanh âm ồm ồm nói "Tôi chỉ có một yêu cầu."

"Yêu cầu gì?" Nhan Tầm Châu hỏi, ngón tay thon dài di động qua lại.

"Đối người đàn ông khác." Lâm Diễm thẳng thắn, ánh mắt mang theo khiêu khích, sau đó cô cảm thấy trước ngực tê rần, Nhan Tầm Châu cư nhiên lại cắn cô.

"Cô lại dám nghĩ đến đối người đàn ông khác, chờ tôi chết rồi nói sau." Nhan Tầm Châu độc ác đứng lên căn bản không phải người, Nhan Tầm Châu nâng đầu gối Lâm Diễm lên, cô dễ dàng bị anh chế trụ, tiếp theo anh liền hung hăng đi vào trong cô.

Ở nơi này làm chuyện đó so với mấy ngày hôm trước đều dài hơn, Nhan Tầm Châu khác với bình thường, lúc này rất kiên nhẫn, cuối cùng vẫn là Lâm Diễm nhẹ giọng thúc giục chấm dứt, nhưng là sau khi chấm dứt cũng không lập tức đi ra, Lâm Diễm phát hỏa "Tôi muốn đi tắm rửa".

Nhan Tầm Châu khẽ cử động, Lâm Diễm miễn cảm phát hiện bên trong lại nóng rực bành trướng đứng lên, cô có điểm khó chịu muốn trốn tránh, Nhan Tầm Châu đem cô tựa vào ngực mình, cúi đầu nhìn Lâm Diễm đang bài xích mình, sau đó bắt đi ra.

Lâm Diễm tắm rửa xong không nghĩ sẽ cùng Đông Đông ngủ một phòng, có một số việc tránh được thì nên tránh, cũng không thể ở trước mắt

đứa nhỏ như thế.

Lúc Nhan Tâm Châu đi ra thấy Lâm Diễm tựa trên sô pha đang ngủ, khuỷu tay để trên sô pha nâng đầu. Nhìn cô ngủ thật là mệt mỏi, ánh mắt thản nhiên, lông mi thật dài.

Nhan Tâm Châu ngẩng đầu nhìn ra ngoài, trời đã rạng sang, sau đó anh ra ngoài phòng khách ôm lấy Lâm Diễm hướng về phía phòng ngủ, người bị ôm lấy không có khả năng không cảm giác được gì, Lâm Diễm bị Nhan Tâm Châu làm tỉnh, nhưng cô không mở miệng nói chuyện, sợ đánh thức Nhan Thư Đông, trợn tròn mắt nhếch môi mặc kệ Nhan Tâm Châu ôm cô về phòng.

Nhan Tâm Châu đem Lâm Diễm đến căn phòng nhỏ bên cạnh, sau đó liền rời đi làm cho Lâm Diễm vô cùng vừa lòng, chính là chiếc giường này vẫn còn lưu lại hương vị hoan ái, Lâm Diễm không ngủ được, đứng lên thay ga trải giường mới sau đó mới một lần nữa lên giường,

Hôm sau, Lâm Diễm bị Nhan Thư Đông đánh thức, bởi vì đêm qua quên đặt đồng hồ báo thức nên cô ngủ quên. Nhan Thư Đông đi vào phòng ghé vào đầu giường cô " Kê lừa đảo, mau đưa con đến trường, không thì trễ học mất..."

Lâm Diễm cảm thấy thực có lỗi, trên đường đưa Nhan Thư Đông đến trường liên tục nói xin lỗi, Nhan Thư Đông lớn tiếng nói không sao "Con thật ra hi vọng mẹ ngủ trễ thêm chút nữa, như thế con sẽ không phải đến trường."

"Haha, con có ý nghĩ thật là tuyệt." Lâm Diễm sờ sờ đầu con trai.

"Con trai mẹ đương nhiên là tuyệt." Nhan Thư Đông cười, Lâm Diễm nhìn trên mặt con trai càng ngày cười càng nhiều, trong lòng cũng thực vui vẻ, kỳ thật đứa trẻ này vô cùng lanh lợi, một đứa trẻ không bởi vì có một

chiếc xe mới mà tươi cười nhưng lại bởi vì một viên đường mà lộ ra vẻ mặt sung sướng.

Nhan Thư Đông nắm cửa xe taxi hỏi " Mẹ vì sao tối qua phải sang phòng khác ngủ?"

Lâm Diễm vẻ mặt xấu hổ, không biết phải trả lời như thế nào, nhưng thật ra Nhan Thư Đông lại tự nói " Cũng đúng, nam nữ thụ thụ bất thân mà.'

Lâm Diễm "Ừ."

Giang Nham cùng Lâm Diễm ký kết hợp đồng, sáng khoái thanh toán tiền đặt cọc sau đó lại vội vàng đi tới xưởng.

Trong khoảng thời gian này , Lâm Diễm bắt đầu tìm nữ sinh thanh tú, bởi vì sự kiện này đang là điểm nóng, hơn nữa lại là trang phục của "Quang Hỏa", mấy ngày nay thông tin trên mạng lan truyền rất nhanh. Đứng đầu các diễn đàn, trang phục của Lâm Diễm trên các BBS được thảo luận thật sự nóng sốt, mấy ngày tuyển dụng chấm dứt, trừ bỏ BBS, mấy nhà xuất bản báo chí cùng tạp chí đều đăng tin có cuộc thi về sắc đẹp của sinh viên trường cao đẳng, đây là một tin quảng cáo vô cùng tốt, trang phục của "Quang Hỏa" còn chưa chính thức vào thị trường, đã có một danh tiếng nhất định.

Sự nghiệp bắt đầu có khởi sắc, cả người Lâm Diễm thần thái cũng trở nên khác thường, trừ bỏ buổi tối lúc đối mặt với Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu đối với việc công việc của Lâm Diễm cũng mặc kệ không có ý muốn hỗ trợ, lúc trước nói cho cô tự do, anh làm được.

Lâm Diễm có sắc có tài, buổi tối nhận được điện thoại muốn phỏng vấn của chương trình radio, cô biết đây là một cơ hội tốt nhưng là vẫn phải nói cự tuyệt.

Ngày hôm sau, Giang Nham gọi điện thoại cho Lâm Diễm "Lâm Diễm, em làm sao lại cự tuyệt phỏng vấn của radio?"

Hóa ra, việc phỏng vấn ở radio là Giang Nham giúp đỡ cô liên hệ, Lâm Diễm cười giải thích " Không có gì, tôi là người sợ màn ảnh, tôi không lên được tivi."

""Cũng đúng." Giang Nham nghĩ nghĩ nói "Em xinh đẹp, lên tivi bọn họ khẳng định chỉ chú ý đến người chứ không chú ý đến trang phục của em, nói không chừng em còn có thể bị quấy rầy, đây là tôi không suy nghĩ chu đáo, như vậy đi, lần khác tôi an bài cho em với một tạp chí, chúng ta sẽ không lên tivi, liền làm một bài phỏng vấn, lại chụp một vài mẫu trang phục đưa lên, thuận tiện làm bài tuyên truyền."

Lâm Diễm phát hiện Giang Nham quả thật có tài, trên người mặc dù có chút phong thái, tật xấu của công tử nhà giàu nhưng là đối với công việc thì vô cùng tốt, biết nhìn trước nhìn sau.

Trước đó hai ngày, cô, Từ Gia Luân cùng Giang Nham ăn cơm, bữa ăn Giang Nham còn dẫn theo bạn gái, cô gái xinh đẹp trẻ tuổi trước học âm nhạc tại đại học S, sau khi tốt nghiệp vào làm ở dàn nhạc violon nhưng sau đó hai ngày bởi vì không chịu nổi mà từ chức.

Lúc ăn cơm Giang Nham đối với bạn gái nói "Nếu từ chức, chúng ta liền kết hôn, anh cho em trở thành Giang phu nhân."

"Giang Nham, em đã nói rất nhiều lần, em không đạt được ước mơ thì sẽ không kết hôn."

Giang Nham cười "Tùy em thôi, coi như anh chưa nói gì."

Trên bàn cơm không khí có chút xấu hổ, Từ Gia Luân cười hì hì ngắt lời " Bây giờ còn lưu hành hôn nhân sao? Ai cũng nói hôn nhân là nấm mồ

của tình yêu, các người còn trẻ như thế sao lại muốn kết hôn, tôi đây thành ông già rồi mà vẫn còn cô đơn."

"Từ thiếu bao nhiêu tuổi?" Bạn gái Giang Nham hỏi.

Từ Gia Luân nghiêng đầu nhìn Lâm Diễm, dùng đũa gắp cho cô một phần thức ăn sau đó trả lời "Hai mươi chín."

Lâm Diễm nhìn thức ăn trong bát quay sang Từ Gia Luân nói "Cảm ơn."

"Hai mươi chín làm gì đã già , nam nhân bốn mươi một chi hoa đậu."

Từ Gia Luân hé miệng cười, bạn gái Giang Nham ngược lại quay sang hỏi tuổi Lâm Diễm, kết quả bị Giang Nham ngăn cản " Sao em nói nhiều vậy?"

"Em muốn hỏi chút mà."

"Tôi cũng hai mươi chín" Lâm Diễm nói.

"Thực không nhìn ra, em nghĩ chị mới chỉ hai mươi lăm."

Lâm Diễm không phải ngốc, cơm còn chưa ăn xong liền cảm giác được bạn gái Giang Nham đối với mình có địch ý, khả năng gần nhất là dạo gần đây cô cùng với Giang Nham hợp tác, vốn tưởng sẽ không có chuyện gì.

" Nếu tôi hiện tại có bạn gái, tôi nghĩ là em đang ghen, Lâm Diễm đây bộ dạng vô cùng xinh đẹp, em có tán thành quan điểm của tôi không?" Từ Gia Luân trên đường đưa Lâm Diễm đột nhiên hỏi cô như vậy.

Lâm Diễm bị Từ Gia Luân hỏi có chút quần bách, đứng lên, cười nhẹ " Tôi hiện tại đã sắp thành bà già."

"Em nha!" Từ Gia Luân mỉm cười, trong mắt lóe sáng, ngữ khí mang theo chút sủng nịnh "Cái gì bà già, em không nghĩ anh đang thật lòng khen em sao, em không cần phải tự ti, hay đây gọi là giả vờ khiêm tốn?"

Lâm Diễm tựa vào ghế, cùng Từ Gia Luân nói giỡn "Đúng vậy, tôi chính là muốn chọc mọi người cười"

"Anh sẽ khen em cả đời, em có muốn không?" Từ Gia Luân quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Diễm.

Nụ cười trên mặt Lâm Diễm cứng lại " Muốn chứ, nếu như anh về sau không sợ gia đình bất hòa."

"Haha" Từ Gia Luân không tiếp tục đề tài này, đồng thời đưa Lâm Diễm đến dưới lầu, sau đó nhìn cô lên lầu rồi rời đi.

Lâm Diễm lên lầu, theo bản năng mắt nhìn sô pha, đêm nay Nham Tầm Châu không đến, Lâm Diễm thở ra một hơi, sau đó bắt đầu thu dọn giặt giũ quần áo hôm qua Đông Đông thay ra.

Lâm Diễm lục trong túi áo khoác thấy hai cục băng, lấy ra thì là đồ chơi, đem chúng cẩn thận lấy ra sau đó đem quần áo bỏ vào máy giặt.

Đồ lót tất cả đều giặt bằng tay, sau khi thu dọn xong cô nhìn căn phòng nhỏ một lượt liền nhìn thấy đồ lót trắng của Nhan Tầm Châu, sau đó Lâm Diễm lại nhớ đến chuyện nghe được trong nhà giam.

Lúc trước, trong phòng giam của cô lúc đó là một người phụ nữ mưu sát chồng, chồng là một nhân viên bình thường, bởi vì bên ngoài hay dùng bạo lực gia đình mà bị đưa vào nhà giam.

Có người cùng Lâm Diễm nói chuyện xưa của cô, trong đó bao gồm cả việc giam chồng cùng tiểu tam, ví dụ như có một lần cô nhận được một bưu kiện, bên trong chính là quần lót của chồng cô, cô nói cô lúc ấy liền ghê tởm nôn ra.

Lâm Diễm đem quần lót của Nham Tầm Châu để ở thùng rác, sau khi giặt xong quần áo xuống lầu đổ rác, xung quanh có mấy đôi nam nữ đang đi dạo, nắm tay dạo bước thật chậm, thoạt nhìn cũng thấy vô cùng lãng mạn.

Lâm Diễm sau khi đổ rác xong đi lên lầu mới nhớ ra một chuyện liền đi đến hiệu thuốc ở cạnh nhà.

Lâm Diễm ở hiệu thuốc tìm thật lâu mới thấy thuốc tránh thai cùng áo mưa (BCS đó). Cô lấy một hộp áo mưa cùng một hộp thuốc tránh thai, lúc tính tiền, cô gái thu ngân nhìn cô nhiều hơn một cái.

"Tổng cộng 108 đồng."

Lâm Diễm thanh toán tiền, đúng lúc này một thanh âm quen thuộc ở phía sau cô vang lên "Lâm Diễm?"

Lâm Diễm quay đầu, là Lý Đường.

Lý Đường cầm trong tay hai hộp thuốc bổ, lúc đi ra nhìn cô giải thích "Tôi có một vị giáo sư dạy đại học ở gần đây, nghe nói thầy bị bệnh, tôi đến đây thăm thầy."

Lâm Diễm không thể tưởng tượng được Lý Đường học ở đại học S, cúi đầu nhìn hộp thuốc bổ trong tay Lý Đường, gật đầu.

"Em hiện tại ở chỗ này?"

Lâm Diễm gật đầu, sau đó mở miệng "Lý đội, tôi về trước."

"Ừ."

Lâm Diễm lên nhà đem cất hộp áo mưa cùng thuốc tránh thai, trong nhà có trẻ nhỏ, mấy thứ này cần cất cẩn thận, Lâm Diễm nhìn toàn bộ căn phòng, kết quả nhìn thấy một đôi giày nam.

Cô quay đầu, Nhan Tầm Châu đang ngồi ở bàn ăn cơm, trong tay cầm một cái di động, anh rõ ràng có khoảng cách với cô, nhưng âm thanh lạnh như băng lại ở gần trong gang tấc "Cô đi đâu?"

Lâm Diễm đứng thẳng thân mình, lấy ra thuốc tránh thai cùng áo mưa đưa Nhan Tầm Châu xem "Muốn kiểm tra sao?"

Nhan Tầm Châu vòng vo phía dưới, sau đó đứng lên "Vài ngày tới tôi có chút việc, Đông Đông đi theo cô."

Lâm Diễm "Ừ" một tiếng, sau đó Nhan Tầm Châu lấy ở đâu ra một chiếc chìa khóa "Trên lầu có một phòng, ngày mai cô cùng Đông Đông chuyển đến phòng trên lầu đi.

Lâm Diễm không nói chuyện

Nhan Tầm Châu "Câm điếc?"

Mấy ngày nay Lâm Diễm vẫn nghe được trên lầu truyền đến âm thanh sửa chữa, hóa ra chủ nhân căn phòng bên trên lại là Nhan Tầm Châu.

Căn phòng bên trên thoát nhìn với căn phòng của cô giống nhau như đúc, kỳ thật cửa sổ thủy tinh tất cả đều thay đổi, thủy tinh đều được thay thành thủy tinh công nghiệp chống đạn.

Bài trí bên trong cơ bản giống với căn phòng dưới lầu của cô, nhưng tivi Nhan Tầm Châu đổi thành tivi tinh thể lỏng.

Hôm trước Nhan Tầm Châu còn chằm chọc cái tivi của cô "Loại tivi lỗi thời này cũng chỉ có cô còn dùng."

...

Lúc Lâm Diễm ngồi ở trên sofa xem tài liệu " Buổi tối cùng tôi ra ngoài chút." Nhan Tầm Châu nói với cô.

"Ngại quá, tôi buồn ngủ."

"Lâm Diễm, cô hẳn biết tính cách của tôi, cô càng chống lại tôi, tôi càng không có khả năng chán cô."

Nhan Tầm Châu đưa Lâm Diễm đến buổi liên hoan với những người anh em, Nhan Tầm Châu bao toàn bộ quán ăn đêm, lúc Lâm Diễm cùng Nhan Tầm Châu đến, bên trong mọi người đang chọn đồ ăn.

Lâm Diễm hôm nay mặc một bộ tây trang, một đám anh em trước mặt nhìn có vẻ ngạc nhiên, sau đó Nhan Tầm Châu đem cô xuống dưới, dẫn đến trước mặt một người "Xuân tử, giúp cô ấy đổi trang phục."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chương 26

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Lâm Diễm không có chút tâm tư nào cùng Nhan Tầm Châu ở đây tham gia cái loại dạ hội này, hơn nữa cô vừa vào một lúc liền có cảm giác huyết thái dương nhức nhối, cho nên lúc Xuân Tử nhiệt tình dẫn cô đi lên gian nghỉ ngơi thay quần áo bộ dạng Lâm Diễm trở nên phờ phạc, nhưng thật ra bên tai vẫn nghe được Xuân Tử bên cạnh nói "Mặc cái này đẹp." "Mặc cái này cũng đẹp nữa" .

Lâm Diễm hướng tầm mắt quét qua trên đám trang phục, quay đầu nói với Xuân Tử: "Cô ra ngoài trước đi, tôi tự chọn một bộ, thay xong sẽ đi ra."

Xuân Tử tùy tiện: "Đều là nữ, sợ cái gì."

Lâm Diễm không nói gì, Xuân Tử nhìn cô một cái, hừ nhẹ rồi đi ra đóng cửa lại.

Lâm Diễm thay một cái váy liền màu vàng nhạt, kiểu dáng là kiểu chữ V, Lâm Diễm ở đằng sau gáy thắt một cái nơ con bướm, sau khi thắt xong cúi đầu vừa vặn mới phát hiện váy có chút ngắn, chiều dài chỉ đủ che ngang đùi, làm miệng vết thương dán băng ở đầu gối lộ ra bên ngoài.

Lâm Diễm bị thương ở đầu gối là vì ngày hôm qua lúc nghiệm hóa ở nhà xưởng thời điểm không cẩn thận bị một cái thùng đựng trứng làm rách da chảy máu, lúc ấy đi cùng cô còn có Từ Gia Luân, sau đó lập tức theo chủ nhiệm phân xưởng kia đi băng bó vết thương. Phòng thuốc của phân xưởng, ngón tay nữ công nhân thường bị thương khi may vá, cho nên nhóm của ông ta trên cơ bản đều chuẩn bị một ít băng cá nhân.

...

Lâm Diễm sau khi thay xong xuôi quần áo đi ra, Xuân Tử đã chẳng thấy mặt đâu, Lâm Diễm mắt nhìn bốn phía sau đó theo đường cũ đi về, trên đường gặp lại hai người đã từng nói chuyện với cô, Lâm Diễm cúi đầu.

Lúc lướt qua, hai người đàn ông kia cùng hô lên một câu: " Chào anh Nhan."

Nhan Tầm Châu không thềm liếc hai người đàn ông vừa huýt sáo, con người đen bóng âm thầm toát ra một đám lửa, lúc sau tuần mâu chột tắt, anh trực tiếp đi lên trên lầu ôm lấy thắt lưng Lâm Diễm, nghiêng đầu nhìn về phía cổ của cô mới phát hiện trên người cô không đeo loại trang sức nào cả.

Như vậy vừa thấy, Nhan Tầm Châu mới nhớ tới trong khoảng thời gian này anh thực sự không phát hiện Lâm Diễm mang loại trang sức gì, nhưng hai ngày nay xem qua cổ tay cô có đeo một chuỗi vòng đá thạch lựu.

Trong trí nhớ Nhan Tầm Châu, kỳ thật trước kia Lâm Diễm cũng không mấy khi trang điểm, khi đó anh còn kinh doanh châu báu trang sức, cách một đoạn thời gian lại đem về một thứ, mỗi lần sau khi trở về Lâm Diễm liền chọn lựa trong đám châu báu ấy, lúc tâm tình tốt sẽ đem mỗi thứ trang sức đeo một lần, sau đó đeo qua rồi lại lau sạch sẽ bọn chúng thả lại vào hòm, theo như lời cô nói thì là: "Mấy thứ trang sức này, phụ nữ đeo đều giống nhau để ngắm là được rồi."

Lần đầu tiên anh đưa cho cô là một chiếc vòng cổ dùng đá khổng tước chế định mà thành, đá khổng tước rất lớn, làm xong chiếc vòng cổ sau đó anh còn đem khối đá khổng tước còn lại cho cô mài một khối đá chèn giấy.

Chẳng qua cái vòng cổ cùng kia cùng khối đá chèn giấy đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, Nhan Tầm Châu nhớ rõ sau khi Lâm Diễm ngồi tù anh cũng có đi tìm, nhưng hiện tại chính mình cũng không nhớ nổi là để ở chỗ nào, có lẽ là quá nhiều chuyện xảy ra nhớ không nổi, có lẽ là anh căn bản không muốn nhớ lại.

...

Lâm Diễm đi theo Nhan Tầm Châu vào một gian phòng, bên trong cả trai lẫn gái so với bên ngoài thoát nhìn cũng khá bình thường, đủ loại chức vụ hỗn loạn, kỳ thật cái họ xem trọng nhất chính là quan niệm giai cấp, ai là lão đại, ai là tiểu đệ đều cần đặc biệt chú ý thân phận.

Hôm nay là tiệc mừng đám cưới huynh đệ tốt trước đây của Nhan Tầm Châu, nếu là tiệc mừng cưới, mọi người nói chuyện nghe nhạc sẽ không cố kỵ thân phận, lúc Nhan Tầm Châu mang theo Lâm Diễm đi ra, một người đàn ông tinh mắt lập tức kêu lên: "Lão đại, tối hôm qua hưng trí tốt lắm, làm bị thương cả chị dâu."

Lâm Diễm nghe không rõ lắm cho nên nghĩ tối hôm qua Nhan Tầm Châu cũng không có tới đây, đầu óc vòng vo nửa vòng cảm thấy câu này khả năng nói Trương Mộ Mộ, nhất định là như vậy, trong lòng càng cảm thấy buồn cười châm chọc.

Sau đó Nhan Tầm Châu đem cô ra nhìn một lượt, tầm mắt quét qua miếng dán miệng vết thương trên đầu gối, mỉm cười: "Thằng nhóc, mắt nhìn đi đâu đấy."

Lâm Diễm theo tầm mắt Nhan Tầm Châu nhìn về phía đầu gối mình, lập tức liền hiểu được, sau đó cô đã bị Nhan Tầm Châu kéo đến ngồi xuống

trên sô pha, sau đó tay phải Nhan Tâm Châu tùy ý động đến miệng vết trên đầu gối cô, trên mặt lộ vẻ thong dong sủng nịch tươi cười: "Sao không đổi cái váy dài hơn một chút ."

"Ở đó cái váy này là dài nhất rồi ." Lâm Diễm nói như vậy, xem ra là muốn Nhan Tâm Châu đừng có hiểu lầm gì, Lâm Diễm chán muốn chết dựa vào trên sô pha nghịch di động.

Thời đại bây giờ, cái di động đồ cổ của Lâm Diễm không chỉ bị Từ Gia Luân cười nhạo, Nhan Thư Đông thế hệ 00 với cái điện thoại của cô cũng rất ý kiến, làm lúc cô đồng ý với Nhan Thư Đông chờ nghỉ hè buôn bán có lời liền dẫn nó đi công viên Disneyland chơi, Nhan Thư Đông liền khinh thường nói: "Chờ kiếm được tiền , vẫn là trước tiên tự đổi cho mẹ cái điện thoại đi."

Lâm Diễm không tiến đến chỗ bọn họ, mà cầm di động nghịch trò chơi rắn ăn mồi, trò chơi này cô chơi mười mấy năm rồi cho nên mỗi lần có thể chơi được điểm rất cao, nhưng mà bảng điểm vị trí cao nhất lại bị Nhan Tâm Châu cướp mất, sau đó anh đặc ý dào dạt nói với cô: "Tiểu Diễm, mau tới chủ động hôn anh, đây chính là điều kiện đáp ứng ."

Lúc Lâm Diễm đang chơi rắn ăn mồi, Nhan Tâm Châu nhìn qua cô một cái, anh cũng không bắt buộc cô cùng anh xã giao, có người hỏi chị dâu làm sao vậy, Nhan Tâm Châu đã nói: "Vừa mới nổi giận."

Chị dâu, hai chữ nghe thật chói tai, Lâm Diễm mắt nhìn thời gian trên di động, nghĩ rằng Đông Đông ở Nhan gia có phải đang ngủ hay không.

Nhan Tâm Châu nói buổi tối cô theo anh tới đây, đến ngày mai là cô bắt đầu có thể đưa Đông Đông đến ở cùng một khoảng thời gian, ở tại phòng trên lầu trên mà anh ta đã sắp xếp.

Lâm Diễm chính là bởi vì những lời này của Nhan Tâm Châu mới theo anh đến đây.

Buổi tối Nhan Tâm Châu không nói nhiều lắm, từng người đến tiếp rượu anh liền uống một chén, tửu lượng anh tốt, trước kia ngay cả mấy chai cũng chưa có vấn đề gì, hiện cũng không dám quản hăn, nhưng mà Nhan Tâm Châu đêm nay uống cũng không ít.

Chú rể qua chỗ này kính rượu: "Đại ca, chị dâu nhỏ, kính hai vị một ly."

Chị dâu nhỏ, Lâm Diễm cảm thấy cách xưng hô này rất chuẩn xác, ngay lúc này, Nhan Tâm Châu một phen dành lấy điện thoại của cô: "Cùng uống một chén đi."

Lâm Diễm ngẩng đầu, tiếp nhận chén rượu.

Chú rể nhìn qua là một người đầu trọc mập mạp, cười hì hì đối diện Nhan Tâm Châu nói chuyện: "Nhiều năm như vậy cảm ơn anh Nhan chiếu cố, nhưng sau khi kết hôn không thể đi theo anh Nhan, vợ em sợ phiền phức, tính mang theo cô ấy tới nơi khác mở một nhà hàng, về sau đại ca cùng chị dâu nhỏ nhất định phải tới ủng hộ."

"Sẽ đến." Nhan Tâm Châu nói, "Yên ổn lui xuống dưới là tốt rồi."

Lâm Diễm trong lòng có chút kinh ngạc, sau đó đầu bóng lưỡng mập mạp ngốc ngốc nở nụ cười một chút: "Đại ca, xem ra chị dâu nhỏ không có ý kiến gì." Dừng một lúc, "Chị dâu nhỏ, tôi là Lại Đầu"

Hóa ra là Lại Đầu, Lâm Diễm cầm lấy chén rượu: "Lại Đầu, chúc hạnh phúc."

Lại Đầu sờ sờ đầu: "Cũng chúc đại ca hạnh phúc."

Lâm Diễm bỗng nhiên liền nở nụ cười, Nhan Tâm Châu cảm thấy tươi cười này rất chói mắt, uống xong rượu liền kéo Lâm Diễm một lần nữa ngồi xuống.

Buổi tối đến Nhan Tầm Châu có sắp xếp một căn phòng nghỉ ngơi, lúc ôm Lâm Diễm tiến đến giường lớn, Lâm Diễm rút tay về: "Phải đi về."

"Lâm Diễm." Nhan Tầm Châu nhú mi nhìn cô.

"Chỉ nói cùng tham gia tiệc là được rồi, chưa nói muốn ngủ lại đây."

"Hiện đã khuya , hôm nay uống rượu, không có cách nào đưa em về."

"Không cần đưa, tôi có thể tự gọi xe."

Nhan Tầm Châu phiền chán đã đổ một cái ghế, hôm nay Chương Tử đặc biệt có tâm, buổi tối bố trí phòng anh mười phần hoàn hảo, hoa hồng sâm banh nển... tất cả đều chuẩn bị .

Nhan Tầm Châu gọi lái xe lại, sau đó cùng Lâm Diễm trở về vùng ngoại thành đại học, rạng sáng đường tĩnh lặng không tiếng động, chẳng qua trong xe so với đường còn im lặng hơn, Lâm Diễm hơi buồn ngủ, kỳ thật ngay từ trước lúc tối xuất phát cô đã cảm thấy thân thể có chút không thoải mái .

--

Lâm Diễm ngâm đến tận buổi chiều ngày hôm sau mới tới bệnh viện, lúc làm việc ở nhà xưởng, trợ lý Nhạc Minh nói với cô: "Chị Lâm, sắc mặt chị nhìn kém quá, hay là đi bệnh viện khám đi."

Lâm Diễm đi vào bệnh viện đứng trước phòng khám bệnh, sau đó là một dòng người dài xếp hàng, lúc cô sắp xếp xong xuôi đội công nhân mới nhớ tới hôm nay cô còn phải đi đón Đông Đông tan học, cô lập tức gọi điện thoại cho Nhạc Minh, nhờ cậu ấy hỗ trợ đi đến trường đón Đông Đông.

Nhạc Minh vội vàng đi tới trường, đợi nửa ngày không thấy Đông Đông đâu, sau đó liền gọi điện về cho Lâm Diễm: "Chị Lâm, em không

nhìn thấy Đông Đông, liệu có phải đã được ba nó đón đi rồi không?"

Lâm Diễm gọi điện cho Nhan Tầm Châu, giọng Nhan Tầm Châu trong điện thoại rất lạnh lùng: "Tôi không gọi lái xe đi đón nó."

Bạn nhỏ Nhan Thư Đông không để cho Lâm Diễm kịp trở tay, tự mình bắt xe taxi chuẩn bị đi tìm Lâm Diễm, sau khi lên xe hỏi anh lái xe: "Đến đại học Đông Đạt bao nhiêu tiền?"

"Đại khái bốn mươi đồng."

Nhan Thư Đông trong lòng nhắm tính số tiền đang có, không chênh với số tiền Lâm Diễm trước cho nó lắm, sau đó nó nói với anh lái xe: "Được rồi, hiện có thể xuất phát rồi."

Dọc đường Nhan Thư Đông đều chơi trò chơi, đến lúc trả tiền Nhan Thư Đông tự động cho lái xe thêm hai đồng, bởi vì lần trước nó nhìn thấy Lâm Diễm cũng cho thêm chú lái xe taxi hai đồng, cho nên lần trước chú lái xe cũng không phải kẻ lừa đảo?

Nhan Thư Đông hơi buồn cười, nó đã lâu không nhìn thấy Lâm Diễm, trực tiếp đi đến nhà xưởng của Lâm Diễm.

Nhan Thư Đông là biết đây là nhà máy của Lâm Diễm, lúc cô bận việc liền đem nó đưa tới nơi này, Nhan Thư Đông đi qua vài lần đã nhớ kỹ đường, đáng tiếc lúc đi vào bên trong nhà máy Lâm Diễm, có một cô công nhân nói cho nó: "Đông Đông à, mẹ cháu sinh bệnh , hiện đang ở bệnh viện."

Cô công nhân ở nhà máy gọi điện cho Lâm Diễm, sau đó ở bệnh viện nhận được điện thoại Lâm Diễm mới yên tâm, cô dặn cô công nhân hỗ trợ chăm sóc cho Đông Đông, sau khi tan tầm cô ấy nếu không vội trở về ngay thì sẽ tính tiền tăng ca cho.

Lâm Diễm thử máu, uống sun-fát ba-ri*, kiểm tra kết quả ra là đau thượng vị dẫn đến sốt cao, bác sĩ đề nghị cô nằm viện quan sát, Lâm Diễm thì lại muốn chỉ xin thuốc về uống, lúc đề xuất ý kiến liền bị bác sĩ giáo huấn một chút: "Cô nghĩ đây là bệnh nhẹ ngoài da sao? Hiện đã không phải đơn giản là loét dạ dày, mà là thủng đấy."

(*Uống sun-fát ba-ri kiểm tra hình ảnh thực quản: bao gồm chụp X-quang và hình ảnh 2 tầng, đây là phương pháp kiểm tra thường dùng nhất trong chẩn đoán lâm sàng ung thư thực quản. Có thể hiển thị kích thước vùng bệnh chuyển biến và bên trong thực quản cùng các bộ phận có liên quan gần đó)

Lâm Diễm cho tới giờ vẫn biết mình có bệnh dạ dày, hồi đi làm ở quán bar có cái gì tốt, mấy tháng uống rượu kia làm cho cô một thời gian dài đều nằm mơ một giấc mơ, mơ chính mình qua đời, sau đó Đông Đông của cô còn lại trên đời cô đơn một mình không có ai chăm sóc, sau khi tỉnh lại cô luôn luôn cảm thấy đau xót không cam lòng.

Cô không cam lòng chết, cũng không yên tâm chết, sống thế, nếu ngay cả tử tự do cũng không có, đại khái chỉ có người làm mẹ, bởi vì từ khi sinh con ra, trên lưng đã bắt đầu trên đeo một cái trách nhiệm với đứa bé.

Lúc Lâm Diễm trong phòng bệnh truyền dịch, Nhan Thư Đông liền công cặp sách to dùng xuất hiện trước mắt cô, đi phía sau Nhan Thư Đông là cô công nhân mở miệng nói xin lỗi: "Lâm tổng, Đông Đông muốn tới đây, như thế nào cũng không ngăn được, cho nên đành phải dẫn nó qua."

"Không sao." Lâm Diễm ngẩng đầu cười với cô ấy, sau đó hỏi Nhan Thư Đông: "Cơm chiều con đã ăn chưa?"

Nhan Thư Đông đỏ mặt, không gật đầu cũng không lắc đầu, sau đó giọng nói có mấy phần nghẹn ngào trong cổ họng phát ra.

Lâm Diễm hơi sợ hãi, chạy nhanh cầm lấy một tay con, khẩn trương mở miệng: "Mẹ không sao... Kỳ thật là ngày hôm qua mẹ không đắp chăn dẫn đến sau đó hơi cảm lạnh phát sốt."

Nhan Thư Đông yên lặng nhìn Lâm Diễm: "Thật vậy không?"

Lâm Diễm cười tủm tỉm xoa xoa đầu, cho dù môi trắng bệch vẫn cười đến xán lạn: "Đương nhiên là thật, bằng không sờ trán mẹ xem có phải nóng hay không, chờ trán mẹ hết nóng thì mẹ sẽ khỏi."

Nhan Thư Đông nửa tin nửa ngờ, nhưng mà vẫn vươn cái tay nhỏ bé lên trên trán Lâm Diễm, sau đó không được tự nhiên mở miệng: "Lớn như thế này rồi buổi tối sao còn có thể đá chăn ra!"

Lâm Diễm: "Lớn cũng sẽ có lúc không cẩn thận!"

Nhan Thư Đông hừ hừ: "Về sau không cho phép không cẩn thận."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chương 27.

Edit: Snow

Beta: Rika

Thì ra tình yêu thật sự có thể làm cho trái tim trở lên cứng rắn.

"Được, về sau mẹ nhất định sẽ chú ý thật cẩn thận, thật cẩn thận. Lâm Diễm cầm tay Nhan Thư Đông cam đoan nói sau đó hỏi lại vấn đề vừa rồi "Cơm chiều con không ăn, bây giờ có thấy đói bụng không?"

"Mẹ vẫn nên quan tâm chính bản thân mẹ đi." Nhan Thư Đông chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng của nó làm cho Lâm Diễm cảm thấy đáng yêu không chịu nổi, nhưng vẫn trả lời vấn đề của Lâm Diễm " Không có ăn, nhưng con tuyệt đối không thấy đói, con chờ mẹ trở về cùng ăn với con."

"Hài tử ngốc." Lâm Diễm vỗ vỗ đầu Nhan Thư Đông. Làm sao có thể không thấy đói bụng được chứ, trẻ con rất nhanh đói bụng, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn túi truyền dịch, đáng tiếc vẫn còn hơn nửa túi nữa, đúng lúc này, cô gái đưa Đông Đông tới nói : "Lâm tổng, nếu không như vậy đi, tôi hiện tại đưa Đông Đông đi ăn, sau đó trở về mang cho cô một chút đồ ăn?"

Lâm Diễm nghĩ nghĩ, lấy ra ít tiền đưa có cô ấy " Làm phiền cô!"

Nhan Thư Đông cùng cô công nhân đi ăn cơm chiều, nhưng chỉ một lát liền trở lại, trên tay mang theo một cặp lồng cơm, Lâm Diễm nhìn thời

gian mới phát hiện bây giờ cũng không còn sớm, nhìn cô ấy nói "Tiểu Oánh, cô trở về trước đi."

Tiểu Oánh do dự một lúc, nhớ tới buổi tối còn có hẹn cùng với bạn trai, bèn sờ sờ đầu Đông Đông "Đông Đông ở lại chăm sóc mẹ thật tốt nha."

Nhan Thư Đông khinh thường "Dạ" một tiếng, bộ dáng vô cùng trịnh trọng, quay sang nhìn Lâm Diễm khuôn mặt nhăn nhó, cô cười vui vẻ nhìn mặt con, trong lòng cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

"Lâm tổng, cô có muốn liên hệ với Từ tổng không?" Tiểu Oánh trước khi rời đi đưa ra một đề nghị.

Từ tổng là chỉ Từ Gia Luân, Lâm Diễm lắc đầu nói " Tôi không sao, chờ hết bình truyền dịch này là có thể trở về rồi."

Lâm Diễm là người có một thói quen, sinh bệnh không thể làm ngã cô, hiện tại cô chỉ cảm thấy có lỗi với Đông Đông, cô luôn tưởng đem những điều tốt nhất cho Đông Đông là được, nhưng hiện tại lại phát hiện ra không có gì tốt hơn là cô, thậm chí còn làm cho Đông Đông lo lắng cho cô.

Mẹ chiều cổ cho con trai là chuyện bình thường, con trai chiều cổ mẹ là một loại tình cảm khác, đặt ở trong lòng cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.

Nhan Thư Đông mở cặp lồng cơm, bên trong là một phần cháo thịt, Lâm Diễm hỏi ý tá có thể ăn cơm không, y tá nhìn thời gian trả lời : "Có thể, chịu khó ăn chút đồ ăn loãng."

"Đồ ăn loãng là cái gì?" Nhan Thư Đông ngẩng đầu hỏi.

Y tá rất ít khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy ở bệnh viện, mẹ sinh bệnh, con ở bên cạnh chăm sóc mẹ, hơn nữa đưa con nhìn qua lại còn nhỏ

như thế, trong lòng cảm thấy không hiểu liền giải thích "Giống như cháo này chính là thức ăn loãng."

Nhan Thư Đông yên tâm "A" lên một tiếng, Lâm Diễm nhẹ nhàng sờ đầu con trai, ánh mắt lóe lên một tia ôn nhu tỏ ý xin lỗi, đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên ở giường bên cạnh mở miệng hỏi "Này cô gái, chồng cô đâu?"

Lâm Diễm không trả lời, người phụ nữ ở giường bên cạnh cũng là dạ dày không tốt phải nằm viện, người chồng chăm sóc ở bên cạnh, Lâm Diễm vào viện từ chiều, vẫn nghe người phụ nữ răn dạy chồng mình, chồng bà là một người đàn ông nhỏ gầy, nhưng được cái tính tình khá tốt, trước sau như một nghe lời nói của vợ.

Phụ nữ phúc khí cùng vận khí đều là do tu luyện từ kiếp trước, Lâm Diễm từ chiều trong lòng đã rất hâm mộ người phụ nữ này, chính là không hiểu vì sao người phụ nữ này với cô có điểm địch ý.

Theo lý thuyết cô không trả lời vấn đề của cô ấy, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải trả lời, thậm chí Lâm Diễm không vì cho Đông Đông khổ sở, nhân cơ hội dời đi sự chú ý của nó "Đông Đông, con mua cháo gì vậy, là cháo trắng sao?"

"Làm sao có thể là cháo trắng được, rõ ràng là cháo trứng thịt nạc a." Đông Đông trả lời, ánh mắt vẫn hướng nhìn người phụ nữ trung niên, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn quay đầu nhìn cặp lồng cháo.

"Cháu bé, ba cháu ở đâu?" Người phụ nữ trung niên hỏi lại một lần nữa "Mẹ cháu sinh bệnh, làm sao không thấy ba cháu ở đây?"

Lâm Diễm quay đầu, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo nhìn người phụ nữ, ý tứ muốn cô ta có chừng mực, kết quả người phụ nữ này lại càng không kiêng nể gì, thần sắc Lâm Diễm không thể lý giải là trào phúng, có

lẽ có chút giống với câu nói trước đây Nghiêm Kha từng nói " Cô nhi quả phụ là tốt nhất."

"Thường Thường, hỏi ít thôi." Chồng của người phụ nữ mở miệng nói.

"Có cái gì không thể hỏi, anh không phải lại nhớ đến con hồ ly tinh..."

Lâm Diễm khẩn trương nhìn về Nhan Thư Đông, húp một ngụm cháo, cố gắng cười thật tự nhiên "Ăn quá ngon, Đông Đông làm sao mua được vậy?"

Nhan Thư Đông dừng lại trả lời " Con mua ở căn tin bệnh viện."

Lâm Diễm cười sáng lạn "Cháo này mùi vị thật tuyệt, đúng rồi, Đông Đông lúc này ăn gì?"

Nhan Thư Đông nhìn Lâm Diễm trả lời "Một chén cơm, bốn cục thịt viên, còn có một phần thịt nướng nữa."

"Lại không ăn rau dưa." Lâm Diễm nói.

Nhan Thư Đông thích ăn thịt, về điểm này thì giống hệt Nhan Tầm Châu, đứa nhỏ này có rất nhiều điểm giống người đàn ông kia, cô hận anh không có tình cảm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của cô dành cho con, chỉ là cô hận nhất chính mình, đối với con tình cảm từ bỏ thua thiệt vẫn là thua thiệt.

Nhan Thư Đông giải thích " Đó là bởi vì con đi muộn, rau dưa nhìn qua đều đã nguội, con nhìn không muốn ăn."

Lâm Diễm cười "Thế con ăn có no không?"

Nhan thư Đông kì thật không hiểu thế nào là no, lúc ăn cơm bởi vì nó lo lắng cháo nguội chỉ ăn qua loa nửa bát cơm, hiện tại bây giờ bụng cảm thấy đói đói nhưng nó chắc chắn sẽ không nói là mình đói bụng.

"No rồi" Nhan Thư Đông nói có chút khoa trương sau đó ngẩng đầu nhìn xem túi truyền của Lâm Diễm "Truyền dịch xong thật sự có thể về nhà sao?"

Lâm Diễm gật đầu "Đó là đương nhiên."

Kỳ thật bác sĩ đề nghị Lâm Diễm nằm viện hai ngày để quan sát thêm, nhưng trong lòng Lâm Diễm chắc chắn bác sĩ có thể cho cô trở về, trong lòng cô biết Đông Đông nhất định còn muốn trở về hơn, cho nên cô liền trả lời thế, kết quả lại bị Đông Đông nói "Mẹ không thể như vậy, để nước truyền chảy quá nhanh sẽ không tốt, dì Hứa có nói rằng khi truyền dịch không thể để chảy quá nhanh.:"

Lâm Diễm mặt có chút đỏ đứng lên "Mẹ chỉ là cảm thấy tốt hơn rồi..."

Nhan Thư Đông trình trọng ghé vào đầu giường Lâm Diễm cùng cô nói lần trước nó bị cảm mạo phát sốt cho nước truyền dịch chảy quá nhanh, sau đó bị y tá trách cứ làm sao.

Lâm Diễm nghe thế liền cảm thấy vô cùng đau lòng "Con làm sao lại phát sốt?"

"Tại con ngủ lúc nửa đêm đá chăn." Nhan Thư Đông trả lời Lâm Diễm.

Lâm Diễm cười vui vẻ xoa đầu con trai.

Sau đó người phụ nữ trung niên lại mở miệng "Cậu bé, dì Hứa là ai thế?"

"Đâu phải chuyện của bà, người này sao đáng ghét như vậy a?" Nhan Thư Đông nhanh chóng đứng lên, cả người lệ khí sắp bộc phát ra, cảm giận nhìn người phụ nữ trung niên "Dì Hứa chính là bảo mẫu nhà tôi, mặt khác, tôi là đứa trẻ có ba ba, ba ta chính là bạn quá nên chưa đến được, người có

thể hay không không ngừng hỏi những vấn đề này, không biết trên tường có viết hai chữ im lặng sao? Người không biết đọc hai chữ kia à?"

"Ta nói này cháu bé." Người phụ nữ lắc nhai đứng lên.

"Con trai của tôi, tôi tự mình dạy bảo, hiện tại phiên cô câm miệng được không?" Lâm Diễm không chút nào yếu thế nói, quay đầu nhìn về phía Đông Đông đang nổi bão, thanh âm hạ xuống "Đông Đông con ngồi xuống đi."

Nhan Thư Đông đang nổi nóng, cũng không nghe lời Lâm Diễm, bộ dạng bất khuất đứng im.

"Đông Đông." Lâm Diễm quay đầu con trai lại, đúng lúc này, điện thoại vang lên, là Nhan Tâm Châu gọi điện thoại đến.

Lâm Diễm có chút do dự, nhưng là vẫn nghe điện thoại, Nhan Thư Đông thính tai, chờ bên kia đầu dây Nhan Tâm Châu nói, nó biết người gọi đến là Nhan Tâm Châu bèn hướng về phía điện thoại quát "Ba ba, người không phải là ba ba con sao, mẹ sinh bệnh, ba ba đang ở đâu?"

Lâm Diễm muốn Nhan Thư Đông không nói nữa, nhưng là Nhan Thư Đông lúc này giống như một con thú nhỏ tức giận, bén nhọn, bất mãn, phản hận... Hết thấy những tức giận tràn ngập trong lồng ngực nó, nó rất muốn hỏi vì sao, vì sao ba mẹ nó không giống ba mẹ của những bạn nhỏ khác, có thể dắt tay nó về nhà, vì sao ba nó đối với nó rất ít khi cười...

Sau đó cũng không biết qua bao lâu, di động một lần nữa đổ chuông, Lâm Diễm nghe được Nhan Tâm Châu hỏi "Em đang ở chỗ nào?"

Lâm Diễm không nói lời nào, trực tiếp ngắt điện thoại, chính là nhìn thấy ánh mắt của Nhan Thư Đông, cô lại khiếp đảm.

"Cô gái à, xin lỗi." Người phụ nữ trung niên ngượng ngùng mở miệng.

Lâm Diễm không để ý đến, mắt nhìn Đông Đông ngồi ở bên giường, nó hiện tại vẫn còn đang tức giận, nhưng là lúc này, Lâm Diễm cũng không dám nói một tiếng xin lỗi, cô khả năng không có cách nào làm nó trở lên vui vẻ.

Chỉ là sự tình có chút quá khéo, mười phút sau khi điện thoại tắt, cửa phòng bệnh mở ra, Từ Gia Luân vẻ mặt thân thiết nhìn cô " Tiểu Diễm, hiện tại thấy tốt không?":

Từ Gia Luân phải đi một chuyến mới biết được từ tin tức của Nhạc Minh, đó là Lâm Diễm bị bệnh, sau đó liền vội vàng chạy đến bệnh viện.

"Ba đứa nhỏ, anh rốt cục đã đến." Người phụ nữ trung niên cười hơ hớ nói, Từ Gia Luân cười đáp lại, đúng lúc này, Nhan Thư Đông mở miệng giải thích " Chú không phải là ba của cháu ! Chú không phải!"

Từ Gia Luân xấu hổ ho nhẹ một tiếng, Lâm Diễm cũng xấu hổ nhìn Từ Gia Luân cười "Sao anh lại tới đây?"

"Nghe nói em bị bệnh, anh đến xem một chút, đây là muốn nằm viện sao?"

"Không nằm viện, đợi lát nữa là có thể trở về được rồi." Lâm Diễm nói

Từ Gia Luân "Ừ" một tiếng, lúc này tóc tai Lâm Diễm tùy tiện ở trên trán, trông bộ dáng tiêu tụy khiến cho ai nhìn thấy cũng đau lòng.

"Anh đi hỏi bác sĩ một chút." Từ Gia Luân đứng lên đi ra ngoài, Nhan Thư Đông một giây sau cũng đứng lên theo Từ Gia Luân đi ra ngoài.

Từ Gia Luân tủm tỉm cười "Cháu đi đâu đấy?"

Nhan Thư Đông hạ mí mắt " Đương nhiên là đi hỏi bác sĩ."

Lâm Diễm nhìn Từ Gia Luân nháy mắt, Từ Gia Luân hiểu được ý tứ của Lâm Diễm "Một mình chú đi là được."

Nhan Thư Đông không nghe, cố ý đi theo Từ Gia Luân, Lâm Diễm không thể làm gì được vỗ vỗ trán, kết quả người phụ nữ trung niên lại mở miệng hỏi "Người đàn ông kia là thế nào vậy, em gái à, em ly hôn sao?"

Lâm Diễm không nói câu nào, người phụ nữ trung niên thấy mặt liền ăn một miếng táo, sau đó quay lại răn dạy chồng "Anh chọn táo kiểu gì mà sao táo không ngọt?"

"Ngày mai anh sẽ mua một ít táo ngọt..."

Lúc Từ Gia Luân trở về thần sắc vô cùng nghiêm túc, Nhan Thư Đông đi đằng sau cũng vô cùng bất mãn "Lúc này vì sao chú không cho cháu vào?"

Từ Gia Luân không có tâm tư giải thích vấn đề của Nhan Thư Đông, quay sang nhìn Lâm Diễm nói "Em lát nữa đem Đông Đông cho ba nó chăm sóc, em ở lại bệnh viện quan sát vài ngày."

"Từ Gia Luân!" Thanh âm Lâm Diễm khàn khàn "Em không sao"

Từ Gia Luân không để ý Lâm Diễm nhưng Nhan Thư Đông phía sau lại vô cùng nóng nảy : "Chú mau nói cho cháu biết mẹ cháu bị làm sao vậy?"

"Mẹ cháu bị bệnh dạ dày vô cùng nghiêm trọng, cần nằm viện quan sát, số điện thoại của ba cháu là bao nhiêu? Nếu cháu không muốn về cũng có thể đi theo... chú."

Lâm Diễm đau đầu, nhìn Từ Gia Luân cầu xin " Từ tổng, đây là chuyện của tôi, anh có thể hay không đừng can thiệp vào."

"Lâm Diễm, nếu em không quan tâm đến chính mình, không ai quan tâm em đâu."

"Từ tổng, nếu anh nói như thế, vậy anh thật sự có thể đi về..."

"Lâm Diễm, anh là vì tốt cho em."

Lâm Diễm trầm mặc, một bên Nhan Thư Đông cúi đầu nhìn phòng bệnh đối diện, Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn con liền thấy một giọt nước mắt từ mắt nó chảy xuống, sau đó Đông Đông không được tự nhiên quay đầu không nói gì.

Nguyên lai là cuộc sống của cô, cho tới bây giờ đều lực bất tòng tâm.

"Gia Luân, anh về trước đi, đợi lát nữa em sẽ liên hệ với ba Đông Đông, anh ở trong này không tiện lắm." Thật lâu sau Lâm Diễm mở miệng.

Từ Gia Luân nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, nhưng bộ dạng bên ngoài thì không có chút đau khổ nào, anh từ từ đứng lên, cúi đầu nhìn Nhan Thư Đông "Nhóc con, hẹn gặp lại."

Nhan Thư Đông cắn môi không nói.

Từ Gia Luân nhún nhún vai, rời khỏi phòng bệnh, lúc anh đi ra thật sự muốn hỏi hẳn thực sự thích người phụ nữ trong kia sao? Nếu không buông tay, anh muốn làm cái gì?

Nếu không buông tay, anh có thể cho cô một tình yêu và hôn nhân tin cậy sao? Anh có thể coi đứa trẻ trong kia như là con của mình sao?

Tuy rằng tâm tư của anh nói rằng, anh hy vọng Lâm Diễm có thể buông tha cho đứa nhỏ, nhưng có một số việc cần thận nghĩ lại, nếu Lâm Diễm thật sự buông tha cho đứa bé, thì người phụ nữ đó không còn là Lâm Diễm nữa rồi.

Kỳ thật mấy vấn đề này căn bản là vô cùng bế tắc, khó có thể giải quyết. Từ Gia Luân đi dọc hành lang, lúc quay đầu thì một người đàn ông một thân tây trang từ phía đối diện anh đi đến.

Từ Gia Luân biết người này là Nhan Tâm Châu.

Từ Gia Luân nhìn lướt qua Nhan Tâm Châu, Nhan Tâm Châu cũng nhìn mắt Từ Gia Luân.

Sau đó, người xuống lầu, người lên lầu.

Lâm Diễm từng bước từng bước đi tìm thầy thuốc, Nhan Thư Đông im lặng đi sau cô không nói tiếng nào, tay phải Lâm Diễm giữ cục bông cầm máu ở tay trái, sau đó ngồi xuống nói với Nhan Thư Đông "Đông Đông con ở đây chờ mẹ, mẹ đi toilet."

Nhan Thư Đông suy nghĩ thật lâu, rốt cục gật đầu.

Lâm Diễm không phải đi toilet, mà là đi đến tìm bác sĩ, cô ở bên trong cùng bác sĩ nói rất nhiều tình huống đặc thù, cũng cam đoan có thời gian rảnh sẽ lập tức đến kiểm tra, cuối cùng bác sĩ cũng phiền "Thân thể là của chính cô, cô phải về thì về đi."

Lâm Diễm càng không ngừng xin lỗi, lúc đi ra liền bắt gặp Nhan Tâm Châu đang thẳng tắp đứng ngoài cửa, phía sau chính là Nhan Thư Đông.

Ba người chưa từng ở chung nhiều, nhưng là hiểu con không ai bằng mẹ, Lâm Diễm biết bên trong Nhan Thư Đông khát vọng chân thực nhất chính là điều này, tuy rằng cô sau này không có cách nào thỏa mãn tâm nguyện của nó, nhưng cô cũng không muốn cho Nhan Thư Đông biết cô và Nhan Tâm Châu đối chọi gay gắt như hai kẻ thù không đội trời chung.

"Tôi không sao." Cô mở miệng, thanh âm bình thản

"Mẹ không ở lại viện sao?" Nhan Thư Đông như sắp khóc, kỳ thật đứa bé này có đôi khi là đáng thương nhất, bọn họ thấy được, nhưng đối với một số việc cái hiểu cái không, cho nên không ngừng tưởng tượng, những tưởng tượng của trẻ con luôn là tốt đẹp, nhưng mà Nhan Thư Đông không phải đứa trẻ bình thường.

"Mẹ không có việc gì phải ở lại viện, đừng nghe chú lúc này nói nữa."
Lâm Diễm giải thích

Lâm Diễm đi đến phòng bệnh, lúc cô đi vào, người phụ nữ trung niên rút cục cũng không đặt câu hỏi, chính là luôn nhìn Nhan Tâm Châu, Lâm Diễm cúi đầu sửa sang, đem bệnh án bỏ vào trong túi.

Nhan Tâm Châu nhìn bệnh án, sau đó yên lặng đi đến cầm túi của Lâm Diễm "Đi thôi."

"Em gái, đây là chồng em sao?" Người phụ nữ này thật là tò mò, vẫn là không nhịn được mở miệng.

"Bà vẫn không để yên sao?" Nhan Thư Đông quay đầu

Lâm Diễm cầm tay con "Đông Đông, đi thôi."

Nhan Tâm Châu tự mình lái xe đến, đi đường không nói nhiều lời, lúc đi qua khu trung tâm mở miệng "Đã ăn gì chưa?"

"Đương nhiên là ăn rồi, bằng không chờ ba tới, con và mẹ đã sớm chết đói." Nhan Thư Đông vô cùng bất mãn, nhưng bất mãn của nó toàn bộ chính là bất mãn của một đứa trẻ đối với ba của nó, bởi vì anh là Nhan Tâm Châu, là ba nó, nên nó mới có thể một lòng phẫn hận.

Nhan Thư Đông chất vấn, Nhan Tâm Châu trầm mặc chống đỡ, nhưng thật ra Lâm Diễm còn lo lắng Nhan Thư Đông vẫn còn đói, quay đầu nhìn

ra cửa sổ xe, nói với Nhan Tâm Châu "Anh dừng xe lại, tôi đi mua ít bánh bao."

Nhan Tâm Châu đỗ xe bên đường, sau đó mở cửa xe "Tôi đi mua."

Nhan Thư Đông buổi tối vô cùng ngoan, trong lòng nó đang tưởng tượng, nếu nó ngoan một chút, ba mẹ sẽ có thể ở cùng một chỗ lâu hơn. Cho nên khi nó về nhà sau khi ăn bánh bao liền chủ động làm việc, làm tốt bài tập sau đó đi rửa chân tay, sau đó tự động lên giường đi ngủ.

Lúc Lâm Diễm chỉnh lại chăn cho con, nó nhẹ giọng nói "Mẹ ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Lâm Diễm hôn lên trán Nhan thư Đông "Ngủ đi."

Lúc Lâm Diễm đi ra, Nhan Tâm Châu ngồi trên ghế sofa vẫn không nhúc nhích nhìn cô, sau đó nói "Lâm Diễm, đem bệnh án của em cho tôi xem."

Lâm Diễm né tránh ánh mắt của Nhan Tâm Châu " Anh muốn biết gì hỏi tôi là được rồi."

Nhan Tâm Châu nhấp môi, nói thẳng "Bị bệnh gì?"

"Dạ dày"

"Cụ thể"

"Ung thư bao tử."

Nhan Tâm Châu: "..."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Chương 28

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Bên ngoài mưa nhỏ, tí ta tí tách, rì rầm, giống như thời gian yên lặng, xa xôi giống như tiếng đàn tỳ bà boong boong vang lên, đem tất cả nhập trong mộng cũ, phân không rõ là sự thật hay là ảo.

Biểu tình Nhan Tầm Châu lúc này vô cùng vui vẻ, giống như đã tiêu hóa được một chuyện rất khó có thể lý giải, Lâm Diễm nhìn vẻ mặt thú vị ấy, ý cười trong suốt lóe bên miệng, ánh mắt lại trào phúng đến cực điểm.

"Lừa gạt." Thật lâu sau, Nhan Tầm Châu mở miệng, trong lòng bàn tay nắm chặt tay cô, thanh âm mở miệng nói chuyện với thần sắc anh giống nhau đến khó tin: "Tôi muốn xem bệnh án."

"Xem cái gì, sau khi xem xong chuẩn bị màn chăm sóc người thân trước lúc lâm chung sao?" Ngữ khí Lâm Diễm thản nhiên, sau đó nghiêng đầu tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Nhan Tầm Châu "Chẳng lẽ anh cảm thấy Lâm Diễm sẽ không thể nào chết, bỏ tù năm năm, sau lại dẫn thân làm việc... Nhưng biểu tình giống như nói, Lâm Diễm là một người có phúc tinh sẽ không gặp vận xui nhiều đến vậy chứ, Tầm Châu, nhiều năm như vậy năm, tôi vẫn đoán không ra anh nghĩ cái gì."

Nhan Tầm Châu im lặng, so với đèn treo trên đỉnh đầu còn im hơn, hai mắt như hai bóng đèn chiếu thẳng lên mặt Lâm Diễm, Lâm Diễm nhìn thẳng vào ánh mắt Nhan Tầm Châu: "Kỳ thật có đôi khi tôi thường tưởng tượng, năm đó gặp chuyện không may không phải Nguyễn Mị, mà là tôi thì tôi tốt rồi, ít nhất sẽ được chết một cách sạch sẽ lưu loát."

Trong mắt Nhan Tầm Châu toát ra một phen lửa giận: "Lâm Diễm!"

Trong lời nói Lâm Diễm vừa mới rồi rõ ràng đắc tội Nhan Tầm Châu, lúc này Nhan Tầm Châu tựa như một con sư tử bị vây đang tức giận, nhưng thật ra Lâm Diễm cũng không sợ hãi chút nào, hai người giằng co suốt hơn mười giây.

Buổi tối, Nhan Thư Đông ngủ phòng nhỏ cách vách, mơ hồ nghe được bên ngoài có tiếng nói chuyện, sau đó liền day day mắt đứng lên, đẩy cửa ra nhìn thấy ba mẹ mình đều đứng ở phòng khách.

"Ba mẹ đang làm gì vậy?" Nhan Thư Đông ồm ồm hỏi, trong thanh âm có một tia lo lắng trẻ con.

Lâm Diễm thân mình cứng đờ, sau đó toàn bộ người bị Nhan Tầm Châu ôm cứng, không thể động đậy.

"Không làm gì cả, nhanh trên giường ngủ đi". Nhan Tầm Châu nói như vậy, Nhan Thư Đông vẫn không đi.

Lâm Diễm quay đầu lại: "Đông Đông đi vào ngủ đi, mẹ và ba có chuyện cần nói."

Nhan Thư Đông hơi nghi hoặc, bởi vì không có quyền tham dự nên hơi thất vọng đi trở về phòng ngủ, trong lòng lại ít nhiều dấy lên chút mong chờ, ba và mẹ có phải đang muốn thương lượng sống cùng nhau hay không? Nó không phải sẽ có cả ba lẫn mẹ chứ... Nghĩ nghĩ nó lại nhớ đến

tiểu quỷ Nhan Ý Tuấn, nếu ba mẹ nó ở cùng nhau có phải cũng có nghĩa là Nhan Ý Tuấn không còn ba.

Nhan Thư Đông bị vấn đề phức tạp này làm cho ngủ không yên, việc này cần trí nhớ và đạo đức để cảm nhận, thực sự rất không thích hợp cho đầu óc nó suy nghĩ.

Sau khi Nhan Thư Đông trở về phòng, Nhan Tầm Châu một phen đem Lâm Diễm ôm lấy, sau đó hướng phòng ngủ đi đến, Lâm Diễm sợ lại đánh thức Nhan Thư Đông, mặt bình tĩnh không nói lời nào, cuối cùng lúc Nhan Tầm Châu đem cô áp trên giường, Lâm Diễm trào phúng cười, sau đó Nhan Tầm Châu đem người nằm bên cạnh Lâm Diễm nói: "Tiểu Diễm, ngày mai sắp xếp gặp một bác sĩ kiểm tra thân thể đi."

Lâm Diễm giãy dụa thân mình.

Nhan Tầm Châu quay đầu nhìn người phụ nữ đưa lưng về phía anh, sau đó tùy tay kéo chăn xuống đắp lên người cô.

Lâm Diễm hôm nay thật sự mệt mỏi, đầu đau, thân thể lao lực quá độ dẫn đến mỏi mệt, nằm trên giường lập tức tiến vào giấc ngủ, nhưng từ từ nhắm hai mắt lại, cô ngủ vẫn có chút ngại ngần, bởi vì bên cạnh truyền đến tiếng hít thở.

Nhan Tầm Châu nhìn Lâm Diễm bệnh mệt mà ngủ thiếp đi, kỳ thật có một số việc anh đã sớm nghĩ tới, lại cố ý xem nhẹ đi.

Nhan Tầm Châu đem bệnh án đặt lên đầu giường, cúi đầu mắt nhìn người phụ nữ ngủ bên cạnh, vươn tay chạm xuống mặt cô, kết quả Lâm Diễm lập tức mở mắt.

Nhan Tầm Châu hơi xấu hổ bất ngờ không kịp trở tay, trong nháy mắt không biết phải nói cái gì, kết quả lời nói ra miệng càng làm cho chính anh buồn cười.

"Thấy đói bụng không, có muốn ăn một chút gì không?"

Lâm Diễm kinh ngạc nhìn Nhan Tầm Châu, như là nhìn không ra anh nghĩ cái gì, cuối cùng cô động đậy thân mình dựa vào trên giường, vuốt xuống đám tóc lộn xộn: "Là sao?"

Lúc Nhan Tầm Châu cầm cúi ở phòng bếp, Lâm Diễm cũng đứng lên đi ra ngồi trên bàn cơm nhìn bóng dáng anh xuống bếp, bên ngoài mưa đã tạnh, từ từ khí lạnh từ cửa sổ nhỏ thổi vào, Lâm Diễm cảm giác hơi lạnh, đứng lên đóng cửa sổ lại, lúc từ cửa sổ xoay người đi vào đã thấy Nhan Tầm Châu bưng một bát bún đi ra.

Trên mặt nguyên bản là đồ cô bình thường mua vội để làm bữa sáng cho Đông Đông, bất quá vẫn để trong tủ lạnh không hề động, kết quả bị Nhan Tầm Châu lấy ra làm đồ ăn khuya, Lâm Diễm cúi đầu nhìn bát bún lớn tổng hợp này, đại khái Nhan Tầm Châu đem toàn bộ đồ gì đó trong tủ lạnh đều bỏ vào trong.

"Dạ dày không tốt, đừng ăn nhiều quá, ăn hơi no một chút là được rồi." Nhan Tầm Châu ngồi đối diện cô mở miệng nói.

Thời khắc ban đêm yên bình thế này cô cũng không nhẫn tâm quấy rầy, Lâm Diễm gật đầu, sau đó trực tiếp dùng bát lớn bắt đầu ăn bún, ăn mấy miếng đã thấy hơi no rồi, Nhan Tầm Châu ánh mắt thâm trầm, dừng lại nói: "Còn thừa rất nhiều, gọi Đông Đông dậy ăn cả thể đi."

Lâm Diễm nhú mi, chỉ chỉ đồng hồ trên tường: "Đã khuya lắm rồi ."

Nhan Tầm Châu vốn chỉ là tùy tiện nói mà thôi, Lâm Diễm nói như vậy thì gật đầu: "Phần còn lại tự ăn vậy".

Có đôi khi cải thiện quan hệ chỉ cần một câu tri kỷ trong lời nói, một ánh mắt mềm nhẹ, cũng có thể là một bát bún, tuy rằng Nhan Tầm Châu và Lâm Diễm quan hệ cho dù có cải thiện cũng không hơn được là bao.

--

Lâm Diễm buổi sáng sau khi đưa Nhan Thư Đông đi học, đã bị Nhan Tâm Châu mang đi làm xét nghiệm thân thể, trong thời gian đó điện thoại Nhan Tâm Châu reo không ngừng, Lâm Diễm trong lòng tính, hai cuộc là Liên Minh gọi tới , ba cuộc là trợ lý ở công ty, bốn là XX cán bộ, còn có hai cuộc là luật sư.

Lúc Lâm Diễm rút máu xét nghiệm, Nhan Tâm Châu đi tới xem cô, đợi y tá rút đi hai mm máu sau đó Nhan Tâm Châu đột nhiên toát ra một câu: "Lại rút, đã vốn không có sẵn."

Cô y tá còn tận tình giải thích nói: "Cần nhiều như vậy mới đủ ."

Thần sắc Nhan Tâm Châu khó chịu sau khi Lâm Diễm rút máu xong liền kéo tay cô qua giúp đè lại mặt trên rồi thêm còn sát trùng, bởi vì Nhan Tâm Châu giúp Lâm Diễm làm nên anh và cô dựa vào quá gần, vóc dáng cao cao như là một đám mây u ám bao trùm lấy cô, Lâm Diễm rất sợ tiếp xúc quá gần với Nhan Tâm Châu như vậy, nâng mắt nói câu: "Để tôi tự làm đi."

--

Cửa hàng thời trang của Giang Nham khai trương, mời Lâm Diễm cùng tới cắt băng, xong buổi sáng màu mè lại là một bữa ăn, bất quá bữa ăn lần này cha mẹ Giang Nham đều có ở đây, đại tiệc trên bàn, Giang Nham giới thiệu Lâm Diễm cho ba mẹ mình.

"Ba mẹ, đây là Lâm Diễm, lúc trước con từng nhắc tới rồi là đối tác của con".

Ba mẹ Giang Nham đều là người nhìn không ra tuổi , hai người ở thành phố S cũng đều là người có danh vọng , một là tiền chính ủy bí thư,

hiện nay là hội trưởng thương hội, một là người được trong nước bình chọn là nữ cảnh quan vĩ đại, tư thế oai hùng hiên ngang.

Lâm Diễm vươn tay trước Ngu Cảnh Trường: "Xin chào, Ngu Cảnh Trường."

(Cảnh Trường: tên một chức vụ trong quân đội).

"Còn gọi Cảnh Trường cái gì, bà ấy đã sớm về hưu rồi." Giang Nham một bên nói, tùy tiện mở miệng: "Lâm Diễm, trực tiếp gọi bà ấy là dì là được."

Lâm Diễm cười cười không nói lời nào, cô cũng không biết Ngu Cảnh Trường với cô có chút ấn tượng nào hay không, nếu Ngu Cảnh Trường bởi vì cô mà hủy bỏ chuyện cô cùng Giang Nham hợp tác, cô cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

"Lâm Diễm đúng không, thật sự là một người lợi hại, lần trước Giang Nham có cho tôi xem qua tác phẩm, là một người có tài hoa, cùng hợp tác với Giang Nham, tôi rất yên tâm." Ngu Cảnh Trường nói, nói xong mắt nhìn chòng bên cạnh, "Lần này con làm chuyện đứng đắn, đừng nói là giáo dục nó, đứa nhỏ này cần được cổ vũ, đúng không, đồng chí Giang Vũ?"

Giang Vũ mím môi: "Nếu lần này nó thực sự làm được chút chuyện, đương nhiên sẽ cổ vũ nó."

Giang Nham một bên cười: "Hai người cứ chờ xem đi."

Lâm Diễm một bên nhìn mà hâm mộ. Có một vài người trời sinh làm cho người ta hâm mộ, ví như Giang Nham, một nhà hoà thuận vui vẻ nhìn thôi cũng khiến Lâm Diễm rung động.

Lâm Diễm sau khi từ toilet đi ra thì gặp Ngu Cảnh Trường, vẫn là nụ cười tủm tỉm hé ra mặt, lúc nhìn thấy cô bà hiền lành cười cười: "Tiểu

Diễm, tôi có chuyện muốn hỏi."

Lâm Diễm tưởng Ngu Cảnh Trường không nhớ ra cô, sự thật là vừa rồi Ngu Cảnh Trường đang cho cô mặt mũi làm bộ như không biết mà thôi, từ toilet đi ra tới đại sảnh, Ngu Cảnh Trường hỏi cô mấy năm nay cuộc sống sau khi ra tù ra sao.

Lâm Diễm không định kể đoạn chuyện mình làm ở hộp đêm, nhưng cũng không nghĩ rằng trước đôi mắt của người phụ nữ này có thể giấu diếm cái gì, cho nên dùng một câu kể ra chuyện của vài năm nay: "Lúc trước còn ở thành phố C làm việc, cũng thu được một ít tiền sau đó muốn làm chút việc cho nên đến thành phố S này, sau lại gặp gỡ cậu nhà."

"À, như vậy sao." Ngu Cảnh Trường hơi cảm thán nói "Thật sự là tốt, một người có cố gắng."

Lâm Diễm cúi đầu, sau đó nói với Ngu Cảnh Trường: "Tôi xin phép đi vào trước."

Lâm Diễm đi đến bàn ăn, Giang Nham đang cùng Giang Vũ nói chuyện: "Không thể nào, đợi lát nữa cái người 'Mặt than'* thật sự sẽ đến đây?"

(*Mặt than: nguyên văn là người mặt lạnh, không bao giờ cười)

Lâm Diễm không biết 'mặt than' trong lời nói của Giang Nham là chỉ ai, đại khái cái biệt hiệu buồn cười này cô cũng có thể tưởng tượng ra, sau đó Giang Nham đang theo Giang Vũ nói chuyện liền quay đầu nhìn về phía Lâm Diễm: "Tiểu Diễm, đã từng gặp mặt than chưa?"

Lâm Diễm lắc đầu: "Như thế nào là mặt than?" Lâm Diễm tuy rằng nói như vậy, trí nhớ lại hiện lên một người, người kia thật sự không thể nào cười được.

"Ai nha, thực sự không khoa trương đâu, từ sau khi lớn lên chưa bao giờ thấy anh ta cười, anh ta bình thường đều là loại vẻ mặt này này." Giang Nham mặt cố gắng mô phỏng động tác, Lâm Diễm nhìn thấy gương mặt cố ý đại ra của Giang Nham, nở nụ cười.

"Lại học Lý đại ca ." Ngu Cảnh Trường đẩy cửa vào, nhìn Giang Nham nói.

Giang Nham cười hì hì, hỏi: "Lý Đường bận rộn như vậy, lần này làm sao có thể rảnh mà tới đây?"

"Đương nhiên là do mẹ mặt mũi lớn."

Giang Vũ mở miệng, "Tháng sau Lý Đường muốn chính thức gia nhập viện kiểm sát, gần nhất nó bận rộn không ngừng, cũng chỉ có mặt mũi mẹ anh, mới có thể mời nó đến."

Hóa ra Lý Đường và Giang gia giao tình không phải là ít, Lâm Diễm nắm chặt cái bát trên tay, trong lòng không yên.

"Đúng vậy, nếu chị còn sống, Lý Đường chính là anh rể rồi." Giang Nham cảm khái một câu, nói xong tự biết nói sai vội vàng cười nói sang chuyện khác, "Nghe nói Lý Đường đi xem mắt, kết qua thế nào?"

"Cái gì thế nào?" Ngu Cảnh Trường là muốn cảm khái rằng Giang Nham vừa mới nói đến một chuyện thương tâm, ngữ khí hơi trầm xuống nói, "Mấy ngày hôm trước nói đối phương không coi trọng nó, kỳ thật tám phần là nó tạm thời còn chưa muốn kết hôn."

"Không kết hôn cũng tốt, nói thật, không thể tưởng tượng được Lý Đường làm chồng sẽ là bộ dạng gì nữa." Giang Nham nói.

Lâm Diễm cũng không nghĩ đến Lý Đường trở thành chồng thành cha sẽ là bộ dạng gì nữa, nhưng mà nếu anh nguyện ý kết hôn với cô gái kia,

khẳng định là tình cảm chân thành cả đời của anh ta, cô gái kia chắc chắn là một người có phúc.

Mười phút sau Lý Đường đến , một thân tây trang nhàn nhã, Lâm Diễm ngẩng đầu bốn mắt nhìn nhau với anh ta, sau đó Lý Đường hơi thu lại tầm mắt, đi đến trước mặt Ngu Cảnh Trường và Giang Vũ chào hỏi: "Cô giáo, chú Giang."

Lý Đường gọi Ngu Cảnh Trường là cô giáo, anh ta là học trò của Ngu Cảnh Trường? Vừa mới rồi Giang Nham nói Lý Đường thiếu chút nữa thành anh rể anh, chẳng lẽ Lý Đường ngày trước cùng vị Giang Tiểu Thư bị bắt làm con tin rồi giết kia có hôn ước?

Lâm Diễm trong lòng nghi vấn không ngừng.

Trong bữa ăn Lý Đường làm bộ không biết cô, nhưng mà buổi chiều lại hẹ cô ra quán trà gặp mặt. Lâm Diễm tới trước, cô và Lý Đường chỉ ngồi trong phòng trà không đến 10 phút, lúc ra về Lâm Diễm đứng lên nói với Lý Đường: "Có thể thử xem."

--

Lâm Diễm cảm thấy bản thân tuyệt đối không thích hợp làm gián điệp chút nào, vụng về cộng thêm tố chất tâm lý kém, buồn cười hơn là Đông Đông còn từng vụng trộm hỏi qua cô: "Thực sự không phải làm nghề gián điệp sao?"

Buổi tối, lúc Nhan Tâm Châu nằm bên người cô ngủ, Lâm Diễm vươn tay cầm lấy di động anh để ở tủ đầu giường, Nhan Tâm Châu dùng là loại di động hơi nặng, lúc cô lấy không cẩn thận làm rơi xuống, sau đó Nhan Tâm Châu liền tỉnh.

Lâm Diễm nghiêng mặt đi, trong bóng tối Nhan Tâm Châu một đôi mắt rõ ràng nhìn chăm chăm, Lâm Diễm thấp giọng nói: "Tâm Châu, tôi

định uống nước."

Nhan Tầm Châu im lặng, bật đèn cho Lâm Diễm, sau đó nói: "Chốt mở đèn ở chỗ này, muốn bật đèn thì gọi một tiếng."

Lâm Diễm gật đầu, xuống giường uống một ngụm nước trở về, lúc Lâm Diễm ra khỏi phòng Nhan Tầm Châu cúi đầu nhìn di động, tựa vào đầu giường nhìn ra ngoài cửa, trên mặt thần sắc không rõ.

Bất quá Nhan Tầm Châu cũng không muốn ngủ , anh lần gần kéo lấy ra một hộp áo mưa: "Lâm Diễm, muốn ."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Chương 29.

Edit: Snow

Beta: Rika

Mắt Lâm Diễm không đen mà có màu nâu hổ phách, trong suốt, thủy nhuận, đáng yêu, hai con ngươi sáng khiến ai cũng muốn nhìn thẳng vào đó thăm dò.

"Đã muộn rồi..." Lâm Diễm trực tiếp cự tuyệt, bởi vì chột dạ cho nên lời từ chối cũng uyển chuyển hơn.

Có đôi khi phụ nữ uyển chuyển cự tuyệt trong mắt nam giới lại chính là lời mời, tuy rằng Nhan Tầm Châu không có suy nghĩ như thế, nhưng anh vẫn có hành động, xoay người đè lên người Lâm Diễm.

"Tắt đèn đi." Lâm Diễm nói

"Tạch" một tiếng, toàn bộ căn phòng lâm vào một mảng tối đen.

Sau đó Lâm Diễm cảm thấy có một bàn tay đang luồn vào áo ngủ của cô, sau gáy bắt đầu có cảm giác ấm áp ướt át, Nhan Tầm Châu hôn xuống, ở bên tai của cô thổi khí, Nhan Tầm Châu hôn càng ngày càng dùng sức, ngón chân Lâm Diễm không tự giác gập xuống, bởi vì kháng cự, hai chân muốn đưa lên, kết quả bị Nhan Tầm Châu đè xuống.

Nhan Tầm Châu thở hỗn hển ngồi xuống, trong bóng tối nhanh chóng mang đồ bảo hộ, sau đó một lần nữa áp chế Lâm Diễm, đưa cánh tay lên chống đỡ đỉnh đầu cô, tay kia chậm rãi nắm vật kia của mình từ từ tiến vào trong cơ thể Lâm Diễm, khi tiến vào được hai phần ba, anh bắt đầu động động một chút, từng chút từng chút một, sau đó động tác trở lên nhanh hơn, mỗi lần va chạm càng tăng thêm lực, xâm nhập ngày càng sâu. (Snow: ôi trời, mới có tí, mà đã thấy không chịu nổi rồi.)

Mỗi lần quan hệ, Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu đều không có trao đổi, hoặc theo cách nói của Lâm Diễm, ngoại trừ cùng cô trao đổi thân thể, những chuyện khác đều không có trao đổi, giống như bây giờ chỉ có ở chỗ kết hợp kia giữa cô và anh mới có giao điểm.

Nhan Tầm Châu hôn Lâm Diễm, cô nghiêng đầu tỏ vẻ kháng cự, sau đó Nhan Tầm Châu cũng không miễn cưỡng, vươn một bàn tay nâng cô lên, một cảm giác mát mát nhất thời làm Lâm Diễm thấy kinh ngạc "Ô" lên một tiếng.

Nhan Tầm Châu cúi đầu cười, ghé vào tai Lâm Diễm nói ra một câu "Người ta thường nói phụ nữ trên giường tính tình sẽ khác với bình thường, nhưng anh thấy giống nhau, vẫn là..."

Nhan Tầm Châu đang nói một nửa liền ngừng lại, Lâm Diễm hỏi "Vẫn là như thế nào...?"

"Giả tạo - đứng đắn - kinh nghiệm." Nhan Tầm Châu phát ra từng âm cùng với động tác dưới thân, động tác này đánh sâu mạnh mẽ, Lâm Diễm run run đứng lên, hai chân cô dường như không còn cảm giác.

Nhan Tầm Châu nhân cơ hội lại đụng đi đụng lại vài lần, Lâm Diễm không chịu nổi bám lấy thắt lưng Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu thở thật sâu "Thì ra vẫn là ở chỗ này..."

Lâm Diễm biết Nhan Tâm Châu nói gì, cắn răng không đáp lại, sau đó Nhan Tâm Châu dường như nhớ ra điều gì đó "Tiểu Hỏa, xem ra trên thế giới có một số việc nhất định không thay đổi được, ví dụ như việc chúng ta."

Lâm Diễm tiếp tục trầm mặc..

Nhan Tâm Châu tiếp tục nói, anh vốn là đang ở trên người cô, hơn nữa ngữ khí chắc chắn, làm cho lời nói của anh nghe như đang từ trên cao vọng xuống, giống như hết thảy đều nằm trong bàn tay anh.

"Mấy năm nay vẫn làm việc với Lý Đường, có đôi khi biết bị lợi dụng nhưng vẫn tình nguyện làm việc chứ không trở lại, kiên nhẫn không tốt, nếu như không phải biết Lý Đường đuổi em, tuyệt đối anh sẽ không để em ở bên ngoài lâu như vậy, Nghiêm Kha nói Quân Nhan không có một người đàn ông nào tốt, cơ bản ai cũng biết đạo lý này, nếu em gặp được một người đàn ông tốt, anh sẽ buông tha em, nhưng Tiểu Hỏa, em đã gặp được chưa?"

"Gặp gỡ người đàn ông tốt, anh thực sự buông tha?"

"Đúng vậy." Nhan Tâm Châu nói "Nhưng là cũng phải được Đông Đông đồng ý."

"Ha Ha..."

"Cho nên phía trước căn bản không có lựa chọn nào khác, bởi vì Đông Đông luôn muốn chúng ta ở chung, không phải sao?" Động tác của Nhan Tâm Châu dừng lại, đỡ lấy Lâm Diễm nhìn cô, giống như trong bóng đêm, anh vẫn có thể thấy được rõ thần sắc của cô.

"Đúng vậy." Lâm Diễm mở miệng, lời nói như là đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, cô chủ động bám lấy thắt lưng Nhan Tâm Châu "Kia chỉ thứ hai, khi nào thì có thể chuyển chính thức?"

"Đừng diễn, Tiểu Hỏa." ngữ khí Nhan Tầm Châu trùng xuống, anh nhìn chằm chằm ánh mắt Lâm Diễm "Em không thích hợp nói những lời này."

"Tại sao lại không thích hợp?" Thanh âm Lâm Diễm tựa như dòng suối chảy ban đêm, thanh thúy tịch mịch "Tựa như nói, vì Đông Đông, chúng lại cùng dây dưa với nhau, một người phụ nữ đều muốn quang minh chính đại có một người đàn ông ở bên người, Tầm Châu, thân phận Nhan phu nhân này chính là của tôi, chẳng lẽ không phải anh nghĩ về điều này sao?"

Nhan Tầm Châu chạm tới bộ phận mềm mại trên người Lâm Diễm, qua năm giây anh nói "Nếu mọi chuyện không có gì sai sót, anh đang cùng Trương Mộ Mộ ly hôn, nếu biểu hiện tốt, sẽ chuyển cho cơ hội chính thức."

Lâm Diễm lắp bắp kinh hãi, nhưng lời nói ra lại thật thản nhiên không có gì là kinh ngạc "Muốn ly hôn?"

"Có lẽ còn muốn chuẩn bị làm mẹ kế, bởi vì Nhan Ý Tuấn đại khái sẽ không theo mẹ nó."

Lâm Diễm không nói chuyện, cuối cùng cô cũng không biết Nhan Tầm Châu khi nào thì kết thúc, chờ lúc cô phản ứng được, anh đã muốn theo cô ở trong thân thể đi ra, nhưng mà toàn bộ vẫn như trước chống đỡ cô ở phía trên.

Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn Nhan Tầm Châu chống đầu gối ở trên cô, thân hình rắn chắc, đường cong tuyệt đẹp, Lâm Diễm nhớ tới buổi tối của rất nhiều năm trước, cùng vào một đêm như hôm nay, người đàn ông thân hình nóng bỏng ẩn chứa bao nhiêu tình cảm, đêm đó cô tuy rằng đau, nhưng là tận sâu trong lòng lại cảm thấy cô cùng viên mãn, thậm chí còn cảm ơn ông trời đã cho cô gặp gỡ người đàn ông này.

Nhưng vận mệnh trở trêu, cô lập tức từ may mắn biến thành bất hạnh.

Năm ấy, Lâm Diễm thi vào trường cao đẳng, Nguyễn Mị đã là một nữ sinh viên, Nhan Tầm Châu bởi vì một câu cô cũng tham gia thi đại học, nên anh tận dụng mọi mối quan hệ, vào được khoa chính quy.

Nhưng Nhan Tầm Châu chưa có một ngày ở đại học, Nhan gia vào ngày Nhan Tầm Châu thi xong thì xảy ra chuyện.

Nhan gia không biết đắc tội gì, nhanh chóng xuống dốc, cuối cùng kinh tế trong nhà vẫn là phụ thuộc vào Nhan Tầm Châu, kì nghỉ đó, mẹ Nhan đồng ý cô cùng Nguyễn Mị đi du lịch suối nước nóng.

Ngày mùa hè nóng bức, Lâm Diễm vì giúp Nhan gia tiết kiệm tiền, điều hòa cũng không mở, quạt điện lại là loại cũ, lúc Nhan Tầm Châu đến, Lâm Diễm đang nằm úp sấp trên bàn xem báo, Nhan Tầm Châu tiến vào tìm cho mình một cái ghế dựa "Thế nào?"

"Tám phần mười Vương Lực kia chỉ là vương bát đản!"

"Chúng ta cùng pháp viện khởi tố đi" Lâm Diễm đề nghị nói.

"Khởi tố cũng vô dụng, chính ba còn có điểm không rõ ràng lắm, Vương Lực có người ở thành phố S, đến lúc đó bọn họ trả đũa, chúng ta không chống đỡ được."

Lâm Diễm cúi đầu, lúc ấy cô cảm thấy mình đọc sách cũng là vô dụng, cái gì cũng không giúp được cho Nhan gia, Nhan Tầm Châu đột nhiên nhíu mi đưa tay lau mồ hôi trên trán cho Lâm Diễm "Sao em không bật điều hòa?"

Lâm Diễm xèo xèo thầm thì, cô cũng không muốn cho Nhan Tầm Châu biết cô tiết kiệm "Điều hòa hỏng rồi..."

"Hỏng rồi sao???" Nhan Tầm Châu nâng mắt nhìn phía trên điều hòa "Để anh kiểm tra một chút," Nói xong, nhảy lên ghế dựa.

Lâm Diễm ngửa đầu nhìn Nhan Tầm Châu đứng trên ghế "Không cần phiền toái như thế đâu."

Nhan Tầm Châu không để ý tới Lâm Diễm, mở chốt, sau đó một luồng khí theo đó đi ra, Nhan Tầm Châu cúi đầu nhìn Lâm Diễm "Lâm Tiểu Hỏa, gần đây em nói dối càng ngày càng có bài bản."

Buổi tối Nhan Tầm Châu ăn xong cơm thì đi, Nhan Đình Văn có ngăn thế nào cũng không ngăn được, cuối cùng tức giận khóa trái cửa không cho Nhan Tầm Châu về.

Nhan Tầm Châu cùng Lâm Diễm có ám hiệu, anh huyết sáo, đêm khuya Lâm Diễm không ngủ được nằm trên giường đọc sách, sau đó nghe thấy âm thanh tiếng huyết sáo.

Lâm Diễm bò dậy, thấy Nhan Tầm Châu đang ở hậu viện, ngồi ở bàn dưới ánh trăng, thiếu niên thân hình anh tuấn, khuôn mặt xinh đẹp kiêu ngạo lại phản nghịch, rõ ràng chỉ có quần bò cùng áo sơ mi nhưng người này mặc trên người lại cho người khác cảm giác thật tuyệt.

Lâm Diễm xuống giường đi giày, cô muốn giúp Nhan Tầm Châu mở cửa, lúc cô đi ra khỏi phòng thì thấy dưới lầu Nhan Tầm Châu đã được Nguyễn Mị mở cửa giúp.

"Này, sao muộn thế này còn chưa ngủ." Nhan Tầm Châu hỏi Nguyễn Mị

"Em cả đêm lo lắng gần chết không ngủ được." Nguyễn Mị nói.

Nhan Tầm Châu đi lên lầu, quay đầu nói với Nguyễn Mị một câu "Hôm nay giáo huấn Vương Lực chỉ còn lại nửa cái mạng."

Lúc Nhan Tầm Châu lên lầu, Lâm Diễm quay trở lại giường, Nhan Tầm Châu mở cửa tiến vào, Lâm Diễm quay người nhìn hắn "Đã trở lại a."

Nhan Tầm Châu gật gật đầu, đi đến bên giường Lâm Diễm ngồi xuống, ghé mặt hẳn lại "Tiểu Hỏa, hôn một cái!"

Lâm Diễm cười, lắc đầu " Không quen biết."

Nhan Tầm Châu tiến đến, đưa tay vào người Lâm Diễm, Lâm Diễm cầu xin tha thứ ngã ra chiếc giường mềm mại, sau đó Nhan Tầm Châu cũng đè lên người cô, thân thể mềm mại phía dưới cùng với người anh nóng rực lên.

"Mười sáu tuổi có thể không?" Nhan Tầm Châu hỏi.

Lâm Diễm lắc đầu " Không được."

"17" Nhan Tầm Châu thương lượng, bộ dáng không thể tăng lên nữa.

"Không được không được!" Lâm Diễm đẩy Nhan Tầm Châu, nhưng Nhan Tầm Châu cố ý dùng sức đè vào người Lâm Diễm, ép làm cho ngực Lâm Diễm có chút đau "Đau, Nhan Tầm Châu."

Ánh mắt Nhan Tầm Châu lóe ra tất cả đều là ý cười, dừng một chút "Thôi mười tám đi, chờ mười tám."

Lâm Diễm đỏ mặt không trả lời, sau đó hỏi "Không thể kết hôn sao?"

"Chờ kết hôn?" Nhan Tầm Châu hỏi lại Lâm Diễm "Khẳng định khi lên đại học đi, vừa hay là bốn năm, sau đó lại học nghiên cứu sinh... Chờ kết hôn? Tiểu Hỏa, em định để anh ăn chay sao?"

Lâm Diễm mặt thoáng chốc đỏ lên "Đợi khi tốt nghiệp đại học, sau đó là có thể..."

"Vậy trước đó cho anh một chút ngon ngọt." Nhan Tầm Châu nói

Lâm Diễm bỗng chốc thấy khăn trương thanh âm run nhè nhẹ "Cái gì ngọt..."

Lời nói còn chưa dứt, Nhan Tầm Châu đã đưa tay vào trong quần áo cô, áo ngủ mùa hè, chỉ có một chiếc áo mỏng nhưng Lâm Diễm còn có áo ngực, đó là loại áo rất được ưa chuộng, trên áo có in hình mà Lâm Diễm cũng như rất nhiều nữ sinh lúc bấy giờ ưa thích.

"Làm sao em vẫn mặc áo ngực đi ngủ?" Nhan Tầm Châu mở miệng.

Lâm Diễm đề tay Nhan Tầm Châu lại không cho anh tiếp tục đùa giỡn lưu manh, nhưng là sức của cô làm sao ngăn được Nhan Tầm Châu, cuối cùng Nhan Tầm Châu dùng tay cởi áo ngực cô ra, sau đó còn thân mật nhắc nhở "Buổi tối mặc áo ngực ngủ không tốt ..."

"Nghe ai nói?" Lâm Diễm không biết rằng trong lời nói của mình đã có chút ghen tuông.

"Rất nhiều người con gái nói." Nhan Tầm Châu cười đến sáng lạn, tất cả trong mắt đều là bộ dáng xinh đẹp của Lâm Diễm, sau đó hắn chủ động hôn cô một cái "Đi ngủ sớm một chút đi."

"Ừ." Lâm Diễm gật đầu

Sau đó một lúc hỏi "Làm sao anh còn chưa đi."

"Chờ em ngủ đã." Nhan Tầm Châu nói vô cùng hợp lý hợp tình, nhưng thần sắc tràn đầy chế nhạo.

Lâm Diễm đành phải nhắm mắt lại, sau đó Nhan Tầm Châu giúp cô đắp chăn, trước khi đi còn hôn lên mặt cô một cái.

Sau đó cả buổi tối tim Lâm Diễm còn đập thành thịch.

Nhan Tâm Châu đắc tội Vương Lực, Nhan gia muốn sống yên ổn cũng không được, Nhan Đình Văn xuất huyết não phải đưa vào viện, Nhan phu nhân cảm thấy phong thủy Nhan gia không tốt, đi tìm một người thầy phong thủy về nhà.

Thầy phong thủy xem xét Nhan gia suốt một ngày, sau đó hỏi ngày tháng năm sinh của tất cả mọi người bao gồm cả Lâm Diễm.

Lâm Diễm cũng không biết chính xác giờ sinh của mình là giờ nào, trước đây bà nội cô có nói nhưng thật là cũng chỉ là đại khái, khi Lâm Diễm nói ra, thầy phong thủy hướng Nhan phu nhân nói "Đem đuổi người này đi, Nhan gia liền thái bình."

Sau Nhan gia chuyển đi, cô về phòng ở của Lâm lão gia.

Nhan Tâm Châu có quay lại tìm cô hai lần, mỗi lần đều đưa tiền đến, lần cuối cùng Nhan Tâm Châu đến mang theo một ít đồ, lúc đó Lâm Diễm đang ở trong phòng tắm, cô đi chân trần ra ngoài, ống quần vén cao, lộ ra đôi bàn chân trắng nõn xinh đẹp.

Nhan Tâm Châu cố ý vào phòng, Lâm Diễm đi qua rót cho anh một ly nước.

Nhan Tâm Châu nhìn chăm chăm ly nước thật lâu, cho đến khi đôi mắt đỏ bừng.

Lâm Diễm chưa từng nhìn qua mắt Nhan tâm Châu, nóng nảy hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

"Đã xảy ra chuyện, gặp chuyện không may... Ba bị xe đụng gãy chân...Mẹ và ông ta cùng nhau..."

Lâm Diễm thấy bên tai ong ong, không nói lên lời nào.

Nhan gia đã xả ra chuyện, Lâm Diễm cơ bản nhìn không tới Nhan Tầm Châu, cô vĩnh viễn không giúp được gì, sau khi đi Nguyễn Mị có quay trở lại tìm cô một lần, cùng cô sau khi tan học đi ăn uống, lúc rời đi Nguyễn Mị nói với cô một câu "Lâm Diễm, tôi vẫn yêu A Châu."

...

Sau đó, Nguyễn Mị không trở lại lần nào nữa, Lâm Diễm so với trước kia càng cố gắng học tập hơn, cô thi vào trường đại học lúc đó đạt thủ khoa, sau đó có nhiều tờ báo phỏng vấn cô, sau đó thầy giáo giúp cô liên hệ với một nhà báo địa phương, muốn giúp cô sau giờ lên lớp có thể làm thêm, vì vậy việc học của Lâm Diễm cơ bản không phải lo lắng về học phí.

Nhưng năm đó Lâm Diễm vẫn lựa chọn cho vay của quốc gia.

Cô đến một trường ở phía bắc học, trước khi đi Lâm Diễm đến Nhan gia một chuyến, Nhan gia chỉ còn lại có Nhan Đình Văn, lúc Lâm Diễm đến, Nhan Đình Văn đang ở sau hoa viên Nhan gia làm cỏ.

Khi cô về, Nhan Đình Văn đưa cô một túi trái cây "Trên đường ăn đi."

Lâm Diễm cố gắng không khóc "Thực xin lỗi, ông nội, con xin lỗi."

"Đứa nhỏ ngốc, có chuyện gì đâu."

"Ông nội, người biết Tầm Châu đi đâu không ạ?" Qua một lúc lâu, Lâm Diễm ngẩng đầu hỏi.

"Đi ra ngoài rồi, nhưng ông cũng không biết nó đi đâu." Nhan Đình Văn nói, sau đó dừng lại "A Châu để lại cái này, cháu theo ông đi lấy."

Nhan Tầm Châu để lại cho Lâm Diễm một tập tiền, Lâm Diễm mở ra, ở đó có hơn tám vạn, với số tiền này cô có thể trả được toàn bộ học phí đại học.

Thư viết rất đơn giản, bên trong còn có một lỗi chính tả.

Lâm Diễm ngồi xe lửa đi Bắc kinh, một bên khóc một bên đọc thư Nhan Tầm Châu viết cho cô.

Chỉ vài câu ít ỏi nói về tình cảm với cô.

Sau khi Lâm Diễm tốt nghiệp đại học nhìn thấy Nhan Tầm Châu, anh chỉ nói một câu "Lâm Tiểu Hỏa, em đã trở lại, có muốn gả cho anh hay không?" Nhan Tầm Châu hỏi xong, cô chắc chắn sẽ đồng ý.

Đáng tiếc, sự việc phát triển lại không theo hướng suy nghĩ tốt đẹp của Lâm Diễm, kỳ thật từ rất nhiều năm trước, cô đã đánh mất đi hạnh phúc của mình, cũng giống như Nghiêm Kha từng nói, vừa sinh ra đã không có duyên với hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Lâm Diễm tỉnh lại rất sớm, lúc Nhan Tầm Châu mặc quần áo thì cô tỉnh lại, sau đó anh sờ soạng thắt lưng cô một lúc, mở miệng nói "Tiểu Hỏa, sắp đến sinh nhật của Đông Đông."

Lâm Diễm không hé răng.

"Chúng ta đi Hồng Kông nghỉ hai ngày đi, Đông Đông không phải vẫn muốn đi du lịch hay sao?"

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Chương 30

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

"Nói sau đi." Lâm Diễm cố gắng mở miệng dụ giọng nói với Nhan Tầm Châu, sáng sớm ánh nắng xuyên thấu qua tấm màn rèm cửa sổ chiếu vào bên trong, vầng sáng ánh lên ngũ quan đẹp nhu hòa của Lâm Diễm, một lọn tóc ngắn rơi ở đầu vai, Nhan Tầm Châu ngửa tay liền sờ soạng một phen: "Ham làm quá..... sắp giàu to rồi?"

"Xong trước khi hết tuần nghỉ lễ đi, đi quá lâu rất phiền toái." Lâm Diễm không mặn không nhạt trả lời Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu nhìn thấy một sợi tóc bạc, nhú mày lại, lúc anh dùng tay nhổ sợi tóc này của Lâm Diễm, Lâm Diễm quay phắt lại: "Nhan Tầm Châu, anh làm cái gì đấy."

"Không có gì." Nhan Tầm Châu tựa đầu vào giường giấu sợi tóc ở trong lòng bàn tay, tốc độ rời giường của anh so với Lâm Diễm còn nhanh hơn, xốc chăn lên liền nhảy xuống giường, đi dép lê vào mở cửa phòng ngủ ra, ngay sau đó thấy Nhan Thư Đông đứng ngay ở cửa.

Nhan Thư Đông đã mặc đồng phục xong đầu ra đây, Nhan Tầm Châu đẩy đẩy nó: "Tránh ra ba phải đi đánh răng."

Lâm Diễm đứng lên làm điểm tâm, lúc vào phòng bếp, Nhan Tầm Châu xoay người nhắc nhở cô một câu: "Đừng quên phần của anh."

Hiện tại Nhan Thư Đông và ba mẹ đang cùng ăn sáng, nói chung cảm giác có hơi kì quái, nhưng nó vẫn thích loại cảm giác kì quái này, bởi vì muốn cứ được như thế này nhiều thêm một giây, nó cố ý làm chậm tốc độ ăn cháo lại, ăn ăn rồi lại ngừng ngừng, chậm rãi.

Lâm Diễm ăn nhanh nhất, ăn xong thì đi ra phòng khách sửa sang lại cặp sách cho Đông Đông, lúc đang kiểm tra cặp sách, Nhan Tầm Châu nói với Nhan Thư Đông: "Hôm sinh nhật sẽ mang con đi Hồng Kông chơi."

"Đi Hồng Kông làm gì?" Khẩu khí của Nhan Thư Đông khi nói chuyện với Nhan Tầm Châu hơi cứng rắn "Ba từ khi nào lại có lòng tốt như vậy?"

"Không phải con vẫn muốn đi Disney chơi sao?"

Nhan Thư Đông trầm mặc nghĩ: "Ai nói, con đâu có muốn đi."

Nhan Thư Đông ở trước mặt Nhan Tầm Châu là khẩu thị tâm phi*, chẳng qua ở trước mặt Lâm Diễm lại thành thật hơn rất nhiều, lúc Lâm Diễm đưa nó đến cổng trường, nó ngẩng đầu hỏi cô: "Mẹ cũng sẽ đi Hồng Kông chơi sao?"

(*nghĩ một đằng nói một nẻo)

Lâm Diễm: "Đông Đông muốn đi sao?"

Nhan Thư Đông vẫn y như cũ khinh thường nhếch miệng, dùng giọng điệu miễn cưỡng nói: "Nếu như nói mẹ đi thì con cũng đi."

--

Vài ngày sau Nhan Tầm Châu cực kì bận, Lâm Diễm chính ra lại cảm thấy thoải mái, cô mời một cô giúp việc về chăm sóc Đông Đông, nếu cô không kịp đưa đón Đông Đông thì để cô giúp việc đưa đón nó.

Nhan Thư Đông tỏ vẻ lý giải vấn đề này, vô cùng biết điều nói: "Thật ra con cũng không phải một đứa trẻ có yêu cầu cao, chỉ cần mỗi ngày mẹ về nhà buổi tối là được rồi."

Lâm Diễm xoa xoa từ đầu xuống gáy Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông đẩy cô ra: "Đừng, rất buồn nôn!"

Lâm Diễm trong lòng vui vẻ nở nụ cười, bởi vì sự tồn tại của Đông Đông, cho dù mỗi ngày đều khổ sở, cô cũng vẫn cảm thấy cuộc sống con người tốt đẹp không nên phí hoài thời gian.

Trên truyền thông cũng không xuất hiện tin tức anh và Trương Mộ Mộ tranh chấp ly hôn, tĩnh lặng có chút đáng sợ.

Nhan Thư Đông hiện tại hoàn toàn không về lại Nhan gia nữa, nhưng nó đôi khi vẫn ngẫu nhiên nhắc tới Nhan Ý Tuấn, câu cửa miệng chính là: "Đại ngốc Nhan Ý Tuấn kia..."

Mỗi lần như thế Lâm Diễm đều chỉ mỉm cười bỏ qua lời nói của Nhan Thư Đông, cứ coi như không nghe thấy, Đông Đông đối với Nhan Ý Tuấn có cảm tình là chuyện rất bình thường, cô thấy may mắn bởi con mình không vì nguyên nhân hận thù mà mất đi tính trẻ con, nhưng trong lòng cô ít nhiều vẫn hy vọng Nhan Thư Đông có thể quên đi Nhan Ý Tuấn, bởi vì về sau nó cũng sẽ không thể chung sống cùng với đứa trẻ kia được.

Nhan Tầm Châu ba ngày chỉ gặp có một lần, Lâm Diễm chưa bao giờ hỏi anh về chuyện của Trương Mộ Mộ, cô không hỏi, Nhan Tầm Châu tự nhiên sẽ không nói, nhận được vé máy bay đi Hồng Kông là buổi tối thứ hai, Lâm Diễm nhìn thấy trên trang nhất tạp chí phỏng chừng là tin tức Nhan Tầm Châu đã ly hôn.

Buổi tối Nhan Tầm Châu gọi điện thoại tới cho cô: "Lâm Diễm, em chuẩn bị một chút, ngày kia chúng ta đi Hồng Kông."

Lâm Diễm xin phép cho Đông Đông rồi sau đó đưa nó đến chỗ của thầy giáo hỏi xong xuôi phần bài tập, lúc Lâm Diễm đi ra, Nhan Thư Đông oán giận cô nói: "Hóa ra đi chơi còn phải làm bài tập à."

"Đây là công tư kết hợp nha."

Về công việc, Lâm Diễm dùng thời gian một ngày xử lý nhanh nhất có thể lượng công việc đang tồn lại, thời gian trước cô đã tìm được vài viên chức, theo như Từ Gia Luân mà nói thì công ty nhỏ của cô càng ngày càng được quy mô hóa rồi.

Lúc Từ Gia Luân tới, cô còn đang tính toán hóa đơn phí tổn ngạch mới, bởi vì rất nhập tâm nên Từ Gia Luân đi vào cô cũng không phát hiện ra.

Ngón tay trắng nõn của Từ Gia Luân gõ gõ trên bàn làm việc của Lâm Diễm hai cái: "Lâm tổng, có thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm không?"

Lâm Diễm ngẩng đầu, cười: "Sao lại tới đây?"

Xung quanh trường đại học tiệm ăn rất nhiều, Lâm Diễm thì không ăn được cay, vừa ngồi xuống đã gọi hai món cay Tứ Xuyên chính gốc, Từ Gia Luân thấy thế nhú mày: "Không muốn sống nữa!"

Lâm Diễm bỏ qua, nói với phục vụ thêm câu: "Tất cả có vậy thôi không thêm ớt nữa."

Thời gian với Lâm Diễm rất nhanh, vội vàng ăn xong chạy đi lấy hóa đơn trả tiền sau đó nói với Từ Gia Luân: "Anh từ từ ăn, em về nhà xưởng trước."

Từ Gia Luân ăn chậm rãi, thật tình cảm thấy Lâm Diễm quá đáng với anh, mỗi lần tranh trả tiền cũng coi như thôi đi, lại còn mỗi lần cùng anh ăn cơm thời gian không quá 20 phút.

"Lâm Diễm, em có biết em gần đây càng ngày càng không giống một người phụ nữ." Từ Gia Luân buông đũa.

Lâm Diễm cười tủm tỉm mở miệng: "Triệu Nghiêu, em coi anh là bạn bè mới tùy ý như vậy, anh đừng có ý kiến gì nhé, em hôm nay là thật sự có việc, nếu anh bất mãn bằng không lần sau em lại cùng anh ăn bữa cơm."

Từ Gia Luân lắc đầu: "Hôm nay hình như có việc đặc biệt?" Lâm Diễm rất ít khi gọi tên anh là "Triệu Nghiêu", thậm chí anh về với ba ở bên kia cái tên Triệu Nghiêu này cơ hồ không hề có ai nhắc tới, cứ thế bị Lâm Diễm gọi lần nữa, Từ Gia Luân cảm thấy có tư vị cảnh xuân tươi đẹp hiện ra.

Anh đối mặt với Lâm Diễm đang tươi cười, lại hỏi một câu, "Việc gì vội vàng như vậy, là muốn đi xa sao?"

"Đi Hồng Kông hai ngày." Lâm Diễm nói, "Dẫn con trai đi chơi."

Từ Gia Luân trong lòng ngứa ngáy, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, đã vội buột miệng: "Cùng là bạn bè, anh cũng đi."

Lâm Diễm đối diện với ánh mắt Từ Gia Luân: "Ba nó cũng đi."

Từ Gia Luân: "Coi như anh chưa nói."

Lúc Từ Gia Luân lái xe trở về vô cùng buồn bực, xe dừng ở đèn đỏ phía trước, nhìn chăm chăm đèn đỏ trong đầu chợt lóe lên một câu hỏi quan trọng, sau đó giống như có cánh tay kéo anh từ trong sương mù lôi ra, phá vỡ mây mù, chính là : Từ Gia Luân, mày thừa nhận bản thân thích Lâm Diễm thì sẽ chết à.

Đáp án là sẽ không chết, Từ Gia Luân dùng thời gian dừng đèn đỏ suy nghĩ xong chuyện này sau đó ngay lập tức gọi điện cho nữ thư ký: "Giúp tôi đặt vé máy bay đi Hồng Kông..."

Nhan Thư Đông đối với việc có thể đi chơi du lịch thực ra rất vui vẻ , tuy rằng hạnh phúc tới hơi nhanh như vậy, lúc ngồi trên máy bay, nó hỏi Lâm Diễm: "Lúc trở về có thể mua quà lưu niệm không?"

"Đương nhiên có thể." Lâm Diễm trả lời nói.

Nhan Thư Đông nghĩ nghĩ: "Hồi trước vài bạn cùng lớp của con đi chơi về đều mang theo quà, con cảm thấy lúc này đây con hẳn là cũng nên mua cho bọn họ một chút."

"Tới nơi mẹ cùng chọn với con." Lâm Diễm nói.

Nhan Tầm Châu nghiêng đầu nhìn hai mẹ con bên cạnh, sau đó quét ánh mắt sang người đàn ông ngồi ở bên trái hàng thứ ba.

Từ Gia Luân mang theo một bộ kính râm, ngồi bên cạnh là một người nước ngoài, cầm trên tay bản đồ Hồng Kông nhiệt tình dùng tiếng anh bắt chuyện với anh, Từ Gia Luân đầu đầu mở miệng: "Sorry, can you speak Chinese?". (Xin lỗi, bạn có thể nói được tiếng Trung không?)

Người nước ngoài kia im lặng.

Từ Gia Luân tựa vào cửa thủy tinh, xa xa nhìn thấy người phụ nữ cúi đầu cùng con nói chuyện, cảm thấy bụng mình hơi khó chịu, đứng lên đi vào nhà vệ sinh, lúc đi ra thì gặp Nhan Tầm Châu.

"Từ tiên sinh". Nhan Tầm Châu chào hỏi.

Từ Gia Luân không do dự vươn cánh tay: "Đây không phải Nhan tiên sinh sao, thật là khéo quá!"

Nhan Tầm Châu không vươn tay, hơi lười nhác đánh giá Từ Gia Luân liếc mắt một cái: "Từ tiên sinh hơi quen mặt, trước kia có phải ở cùng trấn không?"

Thần sắc Từ Gia Luân bị kiềm lại: "Đúng, tôi trước kia là bạn ngồi cùng bàn với Lâm Diễm, ngẫm lại thật sự là duyên phận."

Nhan Tầm Châu nghe thấy hai chữ duyên phận phát ra miệng, sau đó lướt qua Từ Gia Luân hướng bên trong đi thẳng.

Lúc Từ Gia Luân trở lại chỗ ngồi, Nhan Thư Đông đội một cái mũ lười trai trèo vào chỗ ngồi rồi nhìn anh, sau đó lại duỗi tay dựng thẳng ngón giữa về phía anh.

Từ Gia Luân cũng đáp lễ một ngón giữa.

Đúng lúc này, Nhan Thư Đông xoay người, nên anh nhìn thấy Nhan Tầm Châu đi tới .

Trong lòng Từ Gia Luân rất phiền chán, ngay cả con của Nhan Tầm Châu cũng phát hiện ra anh, mắt mũi Lâm Diễm rốt cuộc để đi đâu vậy! !

Lâm Diễm thật sự không hề phát hiện ra Từ Gia Luân, cuối cùng lúc tới ở khách sạn, cô thấy Từ Gia Luân cũng giống cô tới đây đăng kí phòng, còn hơi ngạc nhiên mở lời chào hỏi: "Triệu Nghiêu? ."

"Anh tới đây khảo sát thị trường." Từ Gia Luân nói.

Lâm Diễm gật đầu, cũng không mấy nghi ngờ gì nhiều, quay lại phòng thay một bộ quần áo khác, thời tiết Hồng Kông so với thành phố S hơi nóng hơn một chút, vừa rồi trên đường tới đây nhìn thấy không ít cô gái Hồng Kông ăn mặc rất mát mẻ.

Lúc Lâm Diễm vào nhà, Nhan Tầm Châu đang ở ngoài ban công sau cửa thủy tinh nghe điện thoại, nơi bọn họ ở là khách sạn nhạc viên bên bờ biển Disney, đứng ở ngoài cửa sổ thì có thể nhìn được biển rộng bao la.

Nhan Thư Đông ở trong phòng khách sửa sang lại quần áo của mình, sau đó lấy ra cái máy chụp ảnh mà Lâm Diễm mua cho nó.

Lại nói đứa nhỏ trưởng thành sớm này cũng mang theo khá nhiều hứng thú, từ khi xuống máy bay, Lâm Diễm nhìn thấy trên mặt Nhan Thư Đông tính trẻ con càng ngày càng nhiều, nó rất thích chụp ảnh, nhìn thấy cảnh vật gì thích thì sẽ chụp lại bằng di động.

"Đợi sau khi trở về, con muốn đem những tấm ảnh này tặng cho mấy người bạn của con xem." Nhan Thư Đông nói như vậy.

Lâm Diễm ngồi xổm bên cạnh Nhan Thư Đông xem máy chụp ảnh, nhìn thấy tấm ảnh cô và Nhan Tầm Châu ngồi cùng nhau, Lâm Diễm ôm Đông Đông vào trong lòng mình: "Đông Đông gần đây có quen bạn mới hay không?"

"Không có ạ, con không thể nào theo chân bọn nó đi chơi được." Nhan Thư Đông nói xong, bỏ thêm một câu, "Nhưng con cũng có bạn bè, chỉ là ít hơn, mấy người Lục Hy Duệ, Đại Vĩ đó."

Lâm Diễm khẽ cười, sau đó Nhan Tầm Châu đi từ bên ngoài vào, Lâm Diễm lơ đãng vòng vo, tránh né tầm mắt Nhan Tầm Châu.

"Người một nhà" buổi tối cùng ăn cua cay, Lâm Diễm không ăn ớt được, nên mặt khác gọi một phần cơm rang thập cẩm.

Nhan Thư Đông thích ăn ớt, trưng ra cái miệng nhỏ nhắn ăn đến đỏ bừng, Lâm Diễm cầm khăn tay lau cho nó: "Đừng ăn nhiều quá, sẽ tiêu chảy."

"Con không sợ tiêu chảy." Nhan Thư Đông nói.

"Thư Đông ăn cay tùy con, không sao đâu." Nhan Tâm Châu nói, buổi tối đi ra ngoài anh chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi, màu trắng nhã nhặn, kiểu tóc ngắn gọn vô cùng thu hút ánh nhìn người khác.

Ngồi ở gần đó có hai cô gái cầm di động chụp hai kiểu ảnh anh.

Nhan Thư Đông quay đầu nói với Lâm Diễm: "Mẹ, các cô ấy chụp ảnh ba kìa."

Lâm Diễm gắp cho Nhan Thư Đông miếng thịt cua, cười trả lời nói: "Ba không đẹp trai bằng Đông Đông, người các cô ấy chụp là Đông Đông đấy."

Nhan Thư hơi đỏ mặt: "Những người này thật đáng ghét, con có cái gì đẹp mà chụp ."

Nhan Tâm Châu nghe được chữ "ba" trong miệng Lâm Diễm, khóe miệng có hơi nhếch lên, di động trong túi rung rung, Nhan Tâm Châu đi ra ngoài nghe điện.

Hành lang nhà ăn dài bên ngoài có không ít đôi tình nhân tay trong tay, Nhan Tâm Châu khôi phục biểu tình thường ngày, nhú mày lại nghe điện thoại của Liên Minh gọi tới.

"Lão đại, đi du lịch có vui vẻ không."

"Bớt nói nhảm đi".

"Tuấn Tuấn đã được đưa đi an toàn rồi , Trương Mộ Mộ biết Tuấn Tuấn không phải là con anh, bây giờ cũng không còn cách nào dùng Tuấn Tuấn để uy hiếp nữa, chẳng qua cô ta cũng không thể tưởng tượng được Tuấn Tuấn cũng chẳng phải con của cô ta."

Nhan Tầm Châu: "Tư liệu nắm cả trong tay chưa?"

"Tư liệu Trương Mộ Mộ hãm hại chị dâu hả?" Liên Minh trả lời vấn đề Nhan Tầm Châu hỏi "Tư liệu em đã xem xét rồi nhập vào máy tính gửi anh , bên trong còn có Giang gia ."

"Lão đại, anh trở về có định giúp chị dâu sửa lại án sai kia không?"

Nhan Tầm Châu quay đầu nhìn Lâm Diễm: "Cái đó còn phải xem lựa chọn của chính cô ấy."

Lúc Nhan Tầm Châu cúp máy, đáy lòng có chút phiền chán chậm chạp mãi không hết, sau đó có một người vội vàng lướt qua bên cạnh anh, Nhan Tầm Châu hé mắt, vừa vặn là một mỹ nữ tiến đến hỏi số điện thoại anh, Nhan Tầm Châu vươn tay sờ soạng vành tai nữ nhân, đem cô xoay ngược lại đứng trước mình.

"Tiên sinh, anh là người nơi nào?"

"Quảng Châu, Quảng Đông."

"Đến Hồng Kông làm gì?"

"Việc buôn bán."

"Có hứng thú cùng nhau ăn một bữa cơm không?"

"Có, chẳng qua hôm nay tôi cùng vợ đưa con ra ngoài chơi, nếu cô không ngại, ngày mai gặp mặt."

"Anh có vợ rồi?"

"Cô để ý?"

Người phụ nữ trừng mắt nhìn, sau đó lấy trong túi ra một cái bút viết trong lòng bàn tay Nhan Tâm Châu một chuỗi dãy số: "Không gặp không về."

Nhan Tâm Châu mắt nhìn dãy số trên tay: "Không gặp không về."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chương 31:

Edit: Rika

Lúc Nhan Tầm Châu quay trở lại, xa xa liền nhìn thấy Lâm Diễm đang cầm máy ảnh chụp cho con trai, Nhan Thư Đông hai tay ôm ngực nhìn ống kính chăm chú, sau khi Lâm Diễm buông máy ảnh xuống, cười híp mắt đem hai tay đặt lên đầu làm tai thỏ, ý bảo Nhan Thư Đông làm như thế, nhưng Nhan Thư Đông khó chịu lắc đầu, sau một lát, cũng đem hai tay đặt lên trên ót, giục Lâm Diễm nhanh lên một chút, Lâm Diễm vội vã nói hai tiếng "Ca ca"

"Rất đẹp trai" Lâm Diễm nói.

"Không được, con cũng phải chụp mẹ một tấm như thế". Nhan Thư Đông kháng nghị, đang muốn cầm máy ảnh chụp cho Lâm Diễm, ngẩng đầu liền nhìn thấy Nhan Tầm Châu đang đứng sau lưng Lâm Diễm, chép chép miệng, yên lặng.

Lâm Diễm đang vui đùa cùng con trai, cũng thu lại sắc mặt.

Nhan Tầm Châu thấy không được hoan nghênh, dựa lưng vào ghế: "Vừa mới chụp hình?"

Nhan Thư Đông không tình nguyện trả lời: "Đúng vậy"

Sau đó hỏi Lâm Diễm: "Chúng ta khi nào trở về?"

Lâm Diễm nhìn Nhan Thư Đông ăn cũng đã no, đưa khăn ướt tới cho con, sau đó quay về phía Nhan Tầm Châu nói: "VẬY trở về đi"

"Bây giờ về thì còn sớm quá, chúng ta đi tới bên cạnh mua sắm một chút". Nhan Tầm Châu mở miệng nói, tay áo sơ mi đã xắn lên,, cổ tay khê đặt ở trên đầu vai của Lâm Diễm, sau đó nói với Nhan Thư Đông: "Đợi lát nữa con muốn cái gì, ba ba sẽ mua cho con"

Nhan Thư Đông dù sao cũng là một đứa trẻ, nghe Nhan Tầm Châu nói như vậy, khoe miệng liền giương lên: "Ba không được gạt con"

"Ba không lừa con". Nhan Tầm Châu cũng đã lâu tâm tình không vui sướng như thế, nhưng biểu hiện ra bên ngoài cũng chỉ là hơi cong khoe môi, đôi mắt dài nhỏ hơi lóe ra mấy phần tiêu ý.

Người ngoài nhìn vào, thấy một nhà ba người vui vẻ, thật ước ao được như thế, và cái người này không ai khác chính là người ở phía xa xa đang nhìn - Từ Gia Luân.

Từ Gia Luân từ nhỏ thị lực rất tốt, trước đây ngồi gần Lâm Diễm, trong các kỳ thi, cho dù chỗ ngồi cách 50 cm, anh vẫn thấy rõ ràng đáp án của mỗi bài thi phía trước của cô. Hôm nay cũng thế, mắt anh vẫn nhìn rõ, nhưng Từ Gia Luân cũng không nghĩ tới cũng có một người đàn ông mắt xanh biếc từ một nơi bí mật gần đó nhìn chăm chăm, người đó nhìn Lâm Diễm cùng Nhan Tầm Châu mang theo con trai rời đi. Cũng không có chút ý định thưởng thức đồ ăn ngon, cô gái xinh đẹp phía trước đang nói về mấy mình tinh nổi danh cùng với các khu nhà cao cấp ở Hồng Kông: " Văn hóa Hồng Kông đều rất chú trọng vấn đề lịch sự, Từ tiên sinh, anh có biết mình đã chạm phải mức độ cao nhất chứ?

Từ Gia Luân nhịn không được kéo kéo áo: "Đổi đề tài?"

Đi ăn với một người phụ nữ trước hết cần phải làm hết phận sự, ngay tức khắc lại đổi đề tài: "Gần đây ngôi sao XXX rất nổi danh, không biết Từ

tiên sinh có hứng thú hay không?"

Không có hứng thú, không có một chút hứng thú này, anh hiện tại chỉ cảm thấy hứng thú với người phụ nữ đã làm mẹ là Lâm Diễm.

Thang máy đi lên đi xuống, lúc Nhan Tầm Châu kéo Nhan Thư Đông đi tới trước thang máy, kết quả lần thứ hai gặp được người đẹp mới gặp ở ngoài hành lang khi này.

Cô ta nhìn Nhan Tầm Châu ẩn ý, trong thang máy chật chội, cô ta cố ý tới gần Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu cúi đầu nhìn cô ta, sau đó đem Lâm Diễm ôm vào trong người.

Lâm Diễm không vui khi bị Nhan Tầm Châu ôm chặt như thế, ngược mắt nhìn Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu biết cô khó chịu, chỉ là hết lần này tới lần khác không làm theo ý cô, không chỉ không buông cô ra, mà còn ở trên eo cô bóp một cái.

Anh đùa giỡn lưu manh, Lâm Diễm căm tức nhìn Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu thoáng ngẩng đầu, anh cao hơn Lâm Diễm rất nhiều, cho nên Lâm Diễm chỉ nhìn thấy được cái cằm của anh.

Rồi anh lại cúi đầu, nhìn tới cô gái bên cạnh, trong mắt anh nhìn thấy sự hứng thú của cô ta đối với mình.

Thang máy báo tới lầu một, cô ta đi ra trước Nhan Tầm Châu và Lâm Diễm, Nhan Tầm Châu liếc nhìn bóng lưng của cô ta, cầm con số cất trong túi quần.

Hồng Kông là thiên đường mua sắm, nhưng Lâm Diễm cũng không muốn mua cái gì, cho nên trên cơ bản là mua đồ làm kỷ niệm cho Đông Đông, Lâm Diễm lựa chọn tỉ mỉ, chọn xong sẽ hỏi ý kiến Nhan Thư Đông, hỏi bạn của cậu thích cái gì, Nhan Thư Đông nhỏ giọng thăm thì: "Cái này con cũng không rõ lắm"

"Vậy bình thường bạn con hứng thú đối với cái gì?" Lâm Diễm hỏi.

Nhan Thư Đông cúi đầu suy nghĩ, Nhan Tâm Châu ở một bên nói: "Tùy tiện mua một vài món là được rồi, không cần tỉ mỉ như thế"

Lâm Diễm tỉ mỉ chọn lựa như vậy là có nguyên nhân, cô biết Nhan Thư Đông ở trường học có một quan hệ không tốt với bạn bè, số bạn tốt cũng không nhiều, cô chỉ là muốn Đông Đông gây thiện cảm tốt với những người bạn này, mỗi ngày đi học trở về đều vui vẻ nói về những chuyện thú vị ở trường học.

Lâm Diễm mua xong đồ lưu niệm cho bạn của Đông Đông, cũng mua cho chủ nhiệm lớp cùng các giáo viên phụ trách một bộ mỹ phẩm dưỡng da.

Suy nghĩ của Lâm Diễm, Nhan Tâm Châu cũng hiểu, tiếp nhận cái túi trong tay cô rồi mở miệng nói: "Sao không thấy mua cho em chút gì thế?"

Nhan Tâm Châu thật không biết mua cho Lâm Diễm cái gì cả, lâu lắm rồi anh cảm thấy chưa đối tốt với một người nào, liền cảm thấy chuyện này thật sự là buồn nôn.

Lâm Diễm đối với Nhan Tâm Châu nở nụ cười: "Em không muốn mua gì cả"

"Mẹ cần phải đổi điện thoại đi". Nhan Thư Đông nói chen vào.

Lâm Diễm xoa đầu Nhan Thư Đông: "Điện thoại của mẹ đáng ghét lắm sao mà con cứ bắt mẹ đổi?"

Nhan Thư Đông ngẩng đầu nhìn mặt, Nhan Tâm Châu ngồi chồm hổm ôm lấy con trai, sau đó nói với Lâm Diễm: "Vậy chúng ta lên lầu hai xem một chút đi"

Lâm Diễm mua điện thoại mới nhưng lại không biết dùng, lúc trở lại khách sạn, Nhan Thư Đông nằm úp sấp trên ghế sa lông chỉ cho cô, Lâm Diễm cười, Đông Đông lại tiếp tục chỉ chỉ, Nhan Tâm Châu đưa mắt nhìn hai mẹ con, đi ra ban công gọi điện thoại, sau đó đi vào nói với Lâm Diễm: "Anh đi ra ngoài một chút"

Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn anh: "Đi đi"

"Mẹ, tiếp theo con sẽ chỉ cho mẹ chơi một số game trong máy nha?"

Lâm Diễm xoa má con: "Được, Đông Đông thật lợi hại"

"Ha ha, bọn con trai đều biết. . ."

Lâm Diễm ở toilet cầm một cái danh thiếp, sau đó khởi động điện thoại cũ, bên trong hiện ra vài tin nhắn, Lâm Diễm nghĩ một chút, sau đó gọi điện thoại về cho Lý Đường.

Tiếng kết nối vang lên, sau đó Lý Đường bắt máy, giọng nói vẫn bình ổn trầm thấp: "Hiện tại đang ở đâu?"

"Hong Kong"

"Cùng với anh ta?"

Lâm Diễm "Ừ" một tiếng, đợi Lý Đường mở miệng, chỉ là Lý Đường lại chậm chạp không nói lời nào, trong điện thoại truyền đến tiếng gõ bàn phím, sau một lát, Lý Đường mở miệng: "Xin lỗi, tôi vừa mới mở một văn kiện mật"

"Không sao" Lâm Diễm nói.

"Mấy năm nay Nhan Tâm Châu làm việc rất cẩn thận, hiện tại các tài khoản của anh ta ở đại lục đều là thu nhập hợp pháp, từ lúc anh ta lấy Trương Mộ Mộ, những tài khoản thu nhập phi pháp đều toàn bộ bị chuyển

đến một tài khoản khác, Lâm Diễm, trong khoảng thời gian này cô cần phải chú ý, Nhan Tầm Châu có lui tới ngân hàng nào ở Hồng Kông không?"

Lâm Diễm tắt điện thoại rồi đi ra, Nhan Tầm Châu vẫn chưa về, Nhan Thư Đông đi tới đi lui trong phòng khách, thấy Lâm Diễm đi ra liền hỏi: "Ba ba tại sao vẫn chưa về?"

Lâm Diễm dùng điện thoại mới mua gọi cho Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu đang chạy xe trên đường phố náo nhiệt, quay đầu nhìn ra cửa sổ các cửa hàng bán đồ ăn, hỏi Lâm Diễm: "Có muốn ăn khuya không?"

Lúc Nhan Tầm Châu cúp điện thoại, lái xe Trần Hòa Thủy hỏi: "Nhan lão đại, các huynh đệ ở đây rất nhớ anh, khi nào anh mở công ty đầu tư ở đây?"

"Tôi vẫn thích ở đại lục". Nhan Tầm Châu nói

Trần Hòa Thủy cười cười: "Nếu như tôi có thể trở về, cũng muốn về lại nơi xưa, hôm qua tôi còn mơ tới cây dương mai cùng câu quýt, thật sự là nhớ"

Nhan Tầm Châu cười cười, sau đó bảo Trần Hòa Thủy dừng xe ở ven đường, xuống xe mua một ít điểm tâm của Hồng Kông và trà sữa, lúc lên xe Trần Hòa Thủy liền hỏi: "Mua cho Lâm Diễm và Đông Đông?"

Nhan Tầm Châu "Ừ" một tiếng, Trần Hòa Thủy hôm nay cũng thật nhiều lời: "Kỳ thực lúc Lâm Diễm ở trong tù chịu không ít khổ cực, mấy ngày nay tôi cũng gặp một người phụ nữ, cùng bị ngậy ngốc giam trong tù ở đại lục mấy năm. . ."

"Hòa Thủy, cậu nói nhiều quá". Nhan Tầm Châu mở miệng cắt đứt, Trần Hòa Thủy liền im lặng.

Xa xa nhìn thấy khu trò chơi Disney, Nhan Tâm Châu mở cửa xe đi xuống, Trần Hòa Thủy đột nhiên từ trong xe ném ra một con búp bê thủ công: "Nghiem Kha lần trước có tới, cái này tặng cho Đông Đông"

Nhan Tâm Châu nhìn nhìn rồi ném lại trong xe: "Giữ lại cho mình đi"

"Lão đại". Trần Hòa Thủy gọi Nhan Tâm Châu lại, Nhan Tâm Châu mang theo đồ ăn khuya quay đầu lại: "Có chuyện gì nói mau"

Trần Hòa Thủy liền nói: "Chị Nguyễn đã mất, Nghiem Kha mấy năm nay cũng một mực chờ anh, không oán không hối giúp anh, nếu như anh không thích cô ấy, thì làm chút gì đó cho cô ấy hết hi vọng, sau đó tôi còn phải cố gắng theo đuổi cô ấy, để cho cô ấy sớm một chút trở thành vợ của Trần Hòa Thủy tôi"

Nhan Tâm Châu nói: "Cậu thích thì cứ theo đuổi"

Trần Hòa Thủy hô rõ to một khẩu hiệu, đóng cửa lại, quay đầu xe chạy đi.

Lâm Diễm đã sớm ngủ, rèm cửa sổ bên ngoài mặt biển còn chưa đóng kín, ánh trăng lấp lánh soi rọi vào bên trong, đêm bay bầu trời Hồng Kông rất đẹp, trăng sáng nhô cao, ánh sao đầy trời.

Nhan Tâm Châu nương theo ánh trăng nhìn Vinh Thiển nằm bên cạnh mình, không biết mấy năm này, cô có ngủ ngon giấc hay không?

Ánh mặt trời chiếu vào, đêm đã qua, Nhan Tâm Châu sớm đã tỉnh lại, Lâm Diễm thì ngồi chồm hổm ở trên ghế sa lon trong phòng khách chải đầu cho Nhan Thư Đông.

Nhan Thư Đông chống cự không cho cô chải, thấp giọng nói: "Tóc con và ba không cần phải chải đầu đâu"

Lâm Diễm nhéo nhéo cái mũi của Nhan Thư Đông: "Tóc của ba con xấu, Đông Đông không nên bắt chước"

Nhan Tâm Châu ho nhẹ hai tiếng: "Xuống phía dưới ăn sáng thôi"

Bữa sáng là đồ ăn điển hình của Hồng Kông, lúc ăn sáng có gặp Từ Gia Luân, sắc mặt Từ Gia Luân hơi ngạo mạn chào Lâm Diễm một cái rồi rời đi, đi mấy bước liền quay đầu hỏi: "Nhan tiên sinh hôm nay định làm gì?"

"Đi cùng con trai và vợ" Nhan Tâm Châu nói.

"A, tôi định đi tới Disney chơi, như vậy hẹn gặp lại". Từ Gia Luân phong độ gật đầu một cái, sau đó đi ra trước cửa.

Lâm Diễm cùng Nhan Tâm Châu dẫn theo Nhan Thư Đông tới Disneyland chơi, nhưng cũng không giống như các gia đình khác, Lâm Diễm cùng Nhan Tâm Châu lớn lên theo từ một ngôi nhà gia trưởng, Nhan Thư Đông cũng không phải là đứa trẻ ham chơi, Lâm Diễm muốn cho Nhan Thư Đông cùng các bạn nhỏ khác cùng nhau chơi trò chơi, sau đó khuyến khích con trai đi tới tượng vịt Donald chụp hình.

Đông Đông chụp hình không thích cười, cái này giống Nhan Tâm Châu như đúc, Lâm Diễm cúi đầu nhìn ảnh chụp, Nhan Tâm Châu gọi một nhân viên trong khu nhờ chụp giùm ba người bọn họ một tấm.

Buổi chiều Nhan Thư Đông bị cảm nắng, Lâm Diễm mang theo Nhan Thư Đông trở lại khách sạn nghỉ ngơi, uống xong thuốc cảm, Nhan Thư Đông nghe lời leo lên giường nghỉ ngơi, sau đó thoáng chốc liền ngủ say.

Lâm Diễm từ trong phòng đi ra, Nhan Tâm Châu đứng lên nói với cô: "Anh ra ngoài chút"

"Có chuyện gì sao?"

"Gặp một người bạn"

Nhan Tầm Châu đi cùng cô gái tối qua gặp ở nhà hàng, cùng cô ta đi dạo trung tâm mua sắm, sau đó tới một quán bar, chọn một gian phòng, hắt tóc đi vào, sau khi vào phòng liền dán lên người Nhan Tầm Châu: "Anh trai, anh đến Hồng Kông làm gì thế?"

"Mở công ty đầu tư"

"Mấy năm nay kinh tế hơi đình trệ". Cô ta có điểm không tin: "Em nghĩ anh chắc là được phú bà bao nuôi"

Nhan Tầm Châu kéo khóe miệng: "Tùy cô nghĩ"

"Người hôm qua là vợ của anh?"

"Đúng, là vợ của tôi". Nhan Tầm Châu nói, sau đó tránh người cô ta ra: "Cô trước đi tắm đi"

"Được, anh chờ em". Cô ngẩng đầu hôn lên mặt Nhan Tầm Châu, sau đó lớn mật ngay trước mặt anh cởi đồ, trần truồng đi vào trong toilet.

Sau khi cô ta đi vào, Nhan Tầm Châu lau đi dấu son môi trên mặt, sau đó đặt một xấp tiền lên giường, rời đi.

Cô ta sau khi tắm xong ra ngoài không thấy anh, tức giận gọi điện thoại cho bạn thân của cô: "Này, tớ gặp một thằng đàn ông bất lực". Cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định, chạy xuống dưới lầu tra xét danh sách đăng ký phòng, tên đăng ký là "Lý Minh"

Buổi tối Lâm Diễm trở lại thành phố S, lúc xuống máy bay, ở bên ngoài Liên Minh cùng Chương Tử đi lên, Nhan Tầm Châu nói với Liên

Minh: "Cậu đưa Lâm Diễm cùng Đông Đông về nhà", sau đó anh và Chương Tử ngồi lên một chiếc xe khác đi.

Buổi tối Nhan Tầm Châu cũng không đến, Lâm Diễm dạy Nhan Thư Đông viết nhật ký.

"Mẹ, ba ba sẽ tới sao?"

Lâm Diễm nói lảng sang chuyện khác: "Mẹ đã đem quà tặng bạn bỏ trong cặp sách, ngày mai con đừng quên tặng các bạn nha"

Nhan Thư Đông gật đầu, bởi vì tâm tình đột nhiên tụt dốc, liên tục viết sai hai chữ.

"Chăm chú viết". Lâm Diễm nói.

Nhan Thư Đông "Dạ" một tiếng.

Lúc đi ngủ, Nhan Thư Đông có chút hiểu, ở Hồng Kông cậu có một ba ba, nhưng về đây ba ba chỉ còn một nửa.

Nhan Thư Đông là một cậu bé mạnh mẽ, cậu không muốn cả đời chỉ có một nửa ba ba, liền nhảy xuống giường đi tìm Lâm Diễm.

Lâm Diễm còn chưa ngủ, đang ở trong phòng khách may mấy bản thiết kế mẫu, thấy Đông Đông đi tới, liền hỏi: "Sao lại xuống giường?"

Nhan Thư Đông cong cái miệng nhỏ nhắn lên: "Nếu như ba ba chỉ có một nửa, còn tình nguyện không cần"

Lâm Diễm ngăn người: "Nhanh lên giường ngủ đi"

Lý Đường một mực tra xét Nhan Tầm Châu, thế nhưng Lâm Diễm biết Lý Đường điều tra không phải là chứng cứ phạm tội của Nhan Tầm Châu, anh là muốn lấy đi một phần tài liệu nào đó của Nhan Tầm Châu.

Nếu tài liệu đến tay, Lý Đường sẽ an bài cô và Đông Đông ra nước ngoài.

Chỉ là cô thật sự muốn mang Đông Đông đi ra nước ngoài sao?

Nơi này có bạn bè của Đông Đông, cô cũng từng bước gây dựng sự nghiệp, nếu như cô thật sự muốn mang Đông Đông xuất ngoại, cô cần gì phải gây dựng sự nghiệp tại đây?

Lâm Diễm suy nghĩ cả đêm, lúc đang mơ màng ngủ, bên hông lại có một đôi tay, đích thị là Nhan Tầm Châu tới.

Hôm sau Nhan Tầm Châu rời đi rất sớm, lúc trời tảng sáng, Lâm Diễm nằm trên giường nghe anh nói với cô: "Buổi sáng ăn sáng nhớ nhìn trên bàn"

Cô cũng không lưu tâm, lúc dậy làm đồ ăn sáng, liền nhìn thấy một cái hộp Nhan Tầm Châu đặt trên bàn, mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương, là Nhan Tầm Châu mua ở Hồng Kông.

Sáng sớm trên đường đưa Nhan Thư Đông đi học trở về, Lâm Diễm ghé một quầy báo mua một tờ báo, sau đó đọc tin tức trong báo, trong một tin về kinh tế tài chính thấy xuất hiện một hàng chữ đỏ: "Nhan Tầm Châu xác nhận đã ly hôn, hôm trước còn mang theo người mới đi đến trung tâm mua sắm của Hồng Kông"

Lâm Diễm nhìn thấy tiêu đề và thời gian trong lòng cảm thấy căng thẳng, sau đó nhìn xuống ảnh chụp phía dưới, người phụ nữ trong ảnh không phải là cô.

----- bố chương và số lượng từ ngày hôm qua -----

"Nhan Tầm Châu trên danh nghĩa là người sở hữu hai công ty đầu tư, ba rạp chiếu phim ban đêm hợp pháp, sáu quán trà, 24 cửa hàng. . . Tuy

rằng anh không phải là một công ty gia đình phi thường, nhưng tuyệt đối là một cái đầu xuất chúng trong giới làm ăn"

Đoạn tin này là Lâm Diễm mua về trong các ký tạp chí đọc được, mặc dù bây giờ tạp chí kinh tế tài chính cũng bắt đầu đi khai thác các tin bất quái, tin tức cá nhân, thế nhưng tôn chỉ của các tạp chí kinh tế và tài chính, chính là nói về những nhà tài chính đứng đầu, và đầu tiên là nói về tài sản của Nhan Tầm Châu.

Lâm Diễm trước đó cũng có tìm thông tin về Nhan Tầm Châu trên mạng, trước kia tài sản của Nhan Tầm Châu bị cũng không được truyền thông chú ý lắm, có thể là do anh giấu quá kín.

Nhưng rất nhanh đã bị mò ra, bất kể là hiện tại hay trước kia, hai giới hắc bạch cho tới gia đình của anh, ví dụ như tin anh cưới Trương Mộ Mộ chẳng hạn.

--

Từ Gia Luân tìm đến Lâm Diễm, chống tay trên bàn thành thật nói với cô: "Lâm Diễm, em có biết vì sao Nhan Tầm Châu lại muốn ly hôn không?"

Lâm Diễm ngẩng đầu: "Triệu Nghiêu, có chuyện gì thì anh nói thẳng đi"

"Có mấy lời không biết anh có nên nói hay không?"

"Anh cứ nói đi. . ." Lâm Diễm thật không chịu nổi cái bộ mặt này của Từ Gia Luân, dừng lại công việc trên tay, đem bộ y phục bỏ sang một bên chăm chú lắng nghe.

Từ Gia Luân sửa sang lại thần sắc: "Em thấy anh thế nào?"

"Hả?" Lâm Diễm có điểm không rõ: "Triệu Nghiêu, hôm nay anh làm sao vậy?"

Từ Gia Luân hôm nay cẩn thận sửa sang lại tóc tai ria mép, trước khi ra khỏi cửa mặc một bộ vest mới, anh muốn nói lời quan trọng với Lâm Diễm, cho nên hôm nay anh mới đem cái thái độ nghiêm túc như đi họp đến tìm Lâm Diễm.

"Lâm Diễm, anh biết em khó quên tình cũ, hiện tại Nhan Tâm Châu đã ly hôn, trong thâm tâm em có đúng hay không có một chút mong muốn hai người tái hợp lại một chỗ? Thế nhưng, Lâm Diễm, em nghĩ Nhan Tâm Châu hiện nay là lựa chọn tốt nhất với em sao? Có một số việc tuy rằng không phải là do anh ta gây nên, nhưng anh nghĩ vẫn cần phải nói cho em biết"

"Gia Luân, em. . ." Lâm Diễm bị Từ Gia Luân làm cho sửng sốt một hồi, sau đó Từ Gia Luân đưa cho cô một quyển tạp chí kinh tế và tài chính: "Người phụ nữ trên hình là em sao?"

Từ Gia Luân đưa quyển tạp chí cho cô chính là quyển tạp chí hôm qua cô đọc, Lâm Diễm cúi đầu nhìn hình ảnh Nhan Tâm Châu thân mật nói chuyện với cô ta, ngẩng đầu trả lời với Từ Gia Luân: "Không phải em"

"Lâm Diễm!" Từ Gia Luân thấy Lâm Diễm trả lời một cách nhẹ nhàng như thế, trong lòng có chút nóng nảy, biểu hiện ra bên ngoài có chút tức giận: "Người đàn ông như thế, em còn nghĩ muốn ở cùng anh ta sao?"

"Triệu Nghiêu, đây là chuyện của em". Lâm Diễm nói

Từ Gia Luân ánh mắt lóe ra, thế nhưng thần sắc kiên định, dừng lại: "Đúng, đây là chuyện của em, thế nhưng em không biết từ trước tới giờ anh rất thích quan tâm đến chuyện của em sao?"

Lâm Diễm: "..."

"Được rồi, bây giờ không nói chuyện của em nữa, nói một chút về chuyện của anh". Từ Gia Luân hơi giật giật tay ở trên bàn, thu lại thần sắc, trịnh trọng nói: "Lâm Diễm, anh nghĩ anh có khả năng đảm nhiệm được vị trí cha dượng của Đông Đông"

Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy hai tai nóng rực, huyết Thái Dương giật từng từng, cô sau khi ra tù không phải là không có nở hoa đào, thậm chí hoa đào của cô còn rất nhiều, ví dụ như Chu Hà ở Quân Nhan. (Hoa đào ở đây ý chỉ là người để ý, người thích)

Nhưng trước kia Lâm Diễm có thể bình tĩnh mà xử lý, chỉ là lần này đổi thành Từ Gia Luân, cô cảm thấy có chút khó xử.

Có thể là do ánh mắt sáng rực của Từ Gia Luân, Lâm Diễm cảm thấy có chút quần bách, cô hơi sửa sang lại tâm tình cùng suy nghĩ của mình, mở miệng: "Triệu Nghiêu, em coi như lời hôm nay anh nói là vui đùa, sau này đừng nên đùa như thế nữa, em đời này cũng sẽ không kết hôn lần nữa, cũng không muốn tìm cha dượng cho Đông Đông"

Từ Gia Luân trước đã suy nghĩ ra nhiều ký do, cũng đem tất cả lý do bác bỏ nghĩ ra, cho nên khi Lâm Diễm nói như thế anh cũng không nghĩ tới, sắc mặt hơi cứng ngắc nói: "Đó là suy nghĩ bây giờ của em, thế nhưng, Lâm Diễm, em hãy nghe anh nói, mười ba tuổi chúng ta ở thị trấn quen biết nhau, lúc đó anh rất ái mộ em, năm nay chúng ta cũng đã hai mươi chín tuổi, số phận cho chúng ta lần nữa lại gặp nhau, em không cảm thấy duyên phận của chúng ta đã được định từ trước sao? Ông trời mang anh đến để thay đổi suy nghĩ của em"

Lâm Diễm: "Chúng ta làm bạn bè không tốt sao? Tình bạn trân quý hơn không phải sao?"

"Bạn bè có thể vĩnh viễn ở bên cạnh em sao?" Từ Gia Luân phản bác lời nói của Lâm Diễm: "Em nói cả đời này em không kết hôn, thế nhưng

Lâm Diễm, em nghĩ cuộc sống một mình có ý nghĩa sao? Em còn có con trai, sau đó Đông Đông lớn lên rồi cưới vợ, ai sẽ ở bên cạnh em, lúc em ngã bệnh ai chăm sóc em. . ."

Lâm Diễm cúi đầu nhẹ cười.

Từ Gia Luân lại nói tiếp: "Anh nghĩ hai chúng ta ở cùng một chỗ rất thích hợp, em nghĩ đi, nam nữ ở chung bù trừ cho nhau, em ít nói, anh nói nhiều, em nhạy cảm, anh thẳng thắn, em xinh đẹp, anh anh tuấn. . . điều quan trọng là, anh thích em, anh sẽ yêu thương em, chăm sóc em, mỗi ngày đem em nâng niu trong lòng bàn tay, chuyện gì cũng đều theo em, em không vui, anh sẽ dỗ dành em, em vui vẻ, anh so với em càng vui vẻ hơn. . ."

"Lâm Diễm, em muốn có nhà, anh sẽ mua cho em, được không?"

Giọng nói của Từ Gia Luân liên tục vang lên bên tai cô, trong mắt Lâm Diễm nổi lên chút tình cảm ấm áp, không biết có phải là do ánh nắng bên ngoài chiếu vào quá chói mắt hay không, cô thấy toàn thân Từ Gia Luân nổi lên tầng ánh sáng, khóe mắt cô đau buốt.

Lâm Diễm nghĩ Từ Gia Luân nói tuy hơi buồn cười, thế nhưng cô vẫn bị cảm động, có thể là lâu lắm rồi không có ai đối đãi nghiêm túc với cô như thế, mặc kệ Từ Gia Luân nói kỳ hạn một tháng hay một năm, cô trước mắt đã bị cảm động.

"Triệu Nghiêu, cảm ơn anh, nhưng. . ."

"Anh không yêu cầu em lập tức đáp ứng anh". Từ Gia Luân nhẹ giọng nói, ánh mắt chăm chú: "Anh giờ nói chính thức nói với em, anh chính thức theo đuổi em"

Bị hỏi một hồi lâu cô cảm thấy nhức đầu, hơn nữa với tính cách của Từ Gia Luân như thế, cô không có khả năng gánh vác và giải quyết được

cái phiền phức này.

"Triệu Nghiêu, em nói lại lần nữa, em hiện tại không muốn nói chuyện tình cảm, nếu anh thật sự thích em, thì chắc hẳn anh cũng hi vọng không mang lại phiền phức cho em chứ?"

Từ Gia Luân lo lắng đứng yên: "Yên tâm, anh sẽ dùng mọi hình thức theo đuổi mà em thích, anh sẽ không mang lại rắc rối cho em, được chứ?"

Lâm Diễm dờ khóc dờ cười, đau đầu nhìn Từ Gia Luân.

Từ Gia Luân cười tủm tỉm: "Chuyện tình cảm đã nói xong, bây giờ chúng ta nói về chuyện công việc, một vài người trong "Quang Hóa" rất thích thiết kế của em, muốn ký hợp đồng cùng em"

Lâm Diễm buổi tối cùng Từ Gia Luân và khách hàng sẽ gặp nhau ở nhà hàng, trên đường ra khỏi công ty cô vào toilet gọi điện thoại cho Nhan Thư Đông.

--

Nhan Thư Đông đã được Lâm Diễm gọi di giúp việc đón về, bởi vì về nhà không thấy Lâm Diễm nên có chút mất mát: "Mẹ chừng nào trở về?"

"Dì còn ở nhà chứ?" Lâm Diễm nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi.

"Còn ạ"

"Mẹ tí nữa về, Đông Đông buổi tối muốn ăn gì?"

"Mì trứng ạ". Nhan Thư Đông thành thật trả lời, thử dò xét khẩu khí của Lâm Diễm: "Mẹ trẻ thế này còn chưa về nhà, có phải ở bên ngoài hẹn hò không?"

"Không phải, mẹ đang nói chuyện làm ăn". Lâm Diễm nói: "Chờ mẹ làm ăn có tiền sẽ mua đồ cho Đông Đông nha"

"Tùy ý mẹ". Nhan Thư Đông tuy rằng nghe mẹ nói là đang rất bận rộn, nhưng cậu cũng hừ lạnh một tiếng bất mãn, sau đó sờ sờ cái chân mới tắm rửa sạch sẽ: "Được rồi, chào mẹ". Đang muốn cúp điện thoại, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa, Nhan Thư Đông cầm điện thoại nghiêng đầu, Nhan Tâm Châu đang đi vào nhà.

Chương này Từ Gia Luân đáng iu chết đi được ^^

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chương 32

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Nhan Tầm Châu trở về, cô giúp việc dọn dẹp thu xếp xong này kia liền đi về, lập tức căn phòng nhỏ chỉ còn lại cặp cha con bất hòa, không khí lập tức trở nên khá quái dị.

Nhan Thư Đông tiếp tục cúi xuống cái chân nhỏ của mình, sau đó lấy cái cắt móng tay Lâm Diễm mua cho ra tự cắt móng chân mình. Làn da trắng của đứa nhỏ này trời sinh giống Lâm Diễm, còn lại ngũ quan cực kỳ giống Nhan Tầm Châu, khắc sâu nét tuần lã, màu tóc bị rám nắng, thường sẽ bị người khác nhận lầm thành con lai ngoại quốc.

Một đôi chân trắng lại dài nhỏ, Nhan Thư Đông nhìn chính ngón chân mình, thật sự vô cùng vừa lòng.

Nhan Tầm Châu ngồi xuống bên người Nhan Thư Đông, hỏi câu: "Cơm chiều đã ăn chưa?"

Nhan Thư Đông ngẩng liếc mắt nhìn Nhan Tầm Châu một cái: "Ba nghĩ sao?"

Nhan Tầm Châu đối với một ít kỹ xảo nhỏ của con vẫn hiểu được, lúc anh nhìn đến bát cơm ở trên bàn, chẳng qua nhớ không lầm, Thư Đông

cũng không thích ăn mì.

"Đứng lên đi, mang con đi ra ngoài ăn chút gì khác." Nhan Tầm Châu nói.

Nhan Thư Đông: "Không muốn đi."

Nhan Tầm Châu nhú mi.

Nhan Thư Đông tuy rằng khinh thường ra mặt với Nhan Tầm Châu, nhưng trong lòng vẫn có hơi sợ Nhan Tầm Châu, nhìn sắc mặt Nhan Tầm Châu không hài lòng, chậm rì rì nhảy từ trên sofa xuống: "Ba muốn dẫn con đi ăn cái gì?"

Nhan Tầm Châu có đôi khi thật sự không biết đứa bé này tính cách giống ai nữa, Nhan Đình Văn nói là giống anh, nhưng anh có tệ như vậy sao?

Nhan Tầm Châu đưa con tới con đường phía trước tìm một nhà hàng lẩu hải sản, Nhan Thư Đông là một đứa bé thích ăn hải sản, thấy trong nồi quay cuống có cá lại có cả bạch tuộc, không ngừng đem chiếc đũa đưa vào trong nồi lẩu, thêm vào hạt tiêu và giấm chua, bởi vì có món ngon khoe miệng nhanh chóng cong lên.

Bản thân Nhan Tầm Châu cũng không mấy có khẩu vị, tựa lưng vào ghế nhìn con ăn, qua một lúc anh thúc giục nói: "Ăn nhanh chút, ăn xong đi gặp mẹ con."

Nhan Thư Đông đáp lại một câu: "Ba cũng không biết mẹ ở đâu mà."

"Vậy con không biết đường gọi điện thoại cho mẹ sao?"

--

Lâm Diễm và Từ Gia Luân đi từ quán rượu ra đã gần chín giờ tối hơn, Lâm Diễm vừa nhìn đồng hồ trên tay, vừa nói với Từ Gia Luân: "Triệu Nghiêu, lần này thật sự cảm ơn anh, chờ hợp đồng ký rồi, em nhất định phải mời anh ăn cơm."

Từ Gia Luân đi bên cạnh Lâm Diễm, giống như bất đắc dĩ mở miệng: "Ha ha ha, biết em lâu như thế, cần gì phải khách sáo."

Lâm Diễm ngẩng đầu: "Triệu Nghiêu, anh giúp em như vậy làm sao có thể vài bữa cơm mà trả hết được."

"Vậy làm bạn gái anh đi." Từ Gia Luân nói, sau đó nhìn sắc mặt Lâm Diễm hơi mất tự nhiên, cười hì hì làm một động tác cầu xin tha thứ: "Anh thiếu chút nữa đã quên, mưa xuân rơi không một tiếng động, không tiếng động, không tiếng động..."

Lâm Diễm lắc đầu bật cười: "Em phải đi đây."

"Anh đưa em về." Từ Gia Luân giữ chặt tay Lâm Diễm: "Trăm ngàn lần đừng cự tuyệt, làm bạn bè, anh cũng có thể đưa em về."

Lâm Diễm ánh mắt áy náy, đúng lúc này, đứng ở cách đó không xa một chiếc còi ô tô vang lên không ngừng, Từ Gia Luân đang muốn xem ai vô duyên như vậy, thì thấy một đứa bé thò đầu từ cửa kính xe ra: "Lâm Diễm, nhanh lên xe."

Lâm Diễm nhìn theo chiếc xe hơi đen thấy cái đầu nhỏ, nói với Từ Gia Luân: "Vậy em đi trước, tạm biệt."

"Tạm biệt." Từ Gia Luân buông tay Lâm Diễm ra, đợi Lâm Diễm lên xe rồi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm nay đầy sao, chợt lóe chợt lóe sáng trong suốt, dừng ở trong lòng lạnh buốt.

--

Nhan Thư Đông ban đầu ngồi ở vị trí ghế trên cạnh ghế lái, sau khi Lâm Diễm lên xe lập tức xuống ngồi cùng cô ở ghế sau, nó vừa mới ăn cá có dính dấm chua, hiện tại lúc há mồm nói chuyện với Lâm Diễm, tất cả đều là vị dấm chua.

Lâm Diễm ôm Nhan Thư Đông: "Cơm chiều ăn mì cho thêm rất nhiều dấm chua à?"

"Là tại ba đưa con đi ăn lẩu cá." Nhan Thư Đông cảm thấy Lâm Diễm đại khái là chê miệng nó hôi, cho nên cố ý ghé vào mặt Lâm Diễm, "Ha" thối ra hai hơi rồi tiếp tục nói: "Con và ba cũng mang rất nhiều về, về nhà mẹ có muốn ăn không?"

Lâm Diễm gật đầu: "Được."

Sau khi Lâm Diễm về cũng không nhắc đến túi cá kia với Nhan Tầm Châu, mà giúp Đông Đông đi tắm rồi, cô tắm rửa đi ra ngoài phòng sấy tóc.

Hiện tại đã là đầu hạ , Lâm Diễm như cũ vẫn một thân đồ ngủ quần dài áo dài tay, đơn giản chỉ có một màu lam kẻ ô vuông bằng vải bông, mặc ở trên người cô không hợp lắm làm cho thân rộng thùng thình, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên trong áo ngủ rộng thùng thình là tấm lưng gầy, Nhan Tầm Châu tựa vào đầu giường nhìn chăm chăm bóng dáng Lâm Diễm, thần sắc có vẻ nghiền ngẫm, chờ cô sấy tóc xong, mở miệng hỏi: "Quà thấy có được không?"

Quà trong câu hỏi của Nhan Tầm Châu chính là cái vòng cổ kim cương kia, Lâm Diễm sấy tóc xong liền ngồi xuống, sau đó dùng một cái dây da màu đen đơn giản cột tóc lại thành một, thật lâu sau mới trở về vấn đề Nhan Tầm Châu hỏi: "Cũng được."

"Có thích không?" Nhan Tầm Châu hỏi vấn đề thứ hai.

Lâm Diễm quay đầu, nở nụ cười: "Anh khẳng định không tặng sai người chứ?"

"Có ý gì?" Nhan Tầm Châu hơi run, hỏi.

Lâm Diễm không thềm nhắc lại, nhưng thật ra sau đó Nhan Tầm Châu khinh khỉnh nhếch khóe miệng, tựa vào đầu giường miễn cưỡng nhìn Lâm Diễm: "Em xem tạp chí rồi ?"

"Nhan Tầm Châu, anh có nhiều phụ nữ như vậy, lại không thiếu người như tôi, anh vì sao phải..."

"Vì sao không để em đi đúng không?" Nhan Tầm Châu hai tay vươn đặt ở sau đầu, đánh giá Lâm Diễm, ánh mắt trở nên càng thêm tùy ý, "Vấn đề này chúng ta đã thảo luận rất nhiều lần, nếu em thật sự không thể giải thích được, vậy cứ chấp nhận đi, bởi vì em là mẹ Đông Đông, đáp án như vậy em vừa lòng chưa?"

"Tôi đây coi như là mẫu bằng tử quý?" giọng điệu Lâm Diễm mang theo một tia châm biếm.

"Nếu em thực sự nghĩ như vậy, Nhan phu nhân đã sớm là em rồi." Nhan Tầm Châu hôm nay tâm tình rất tốt, ngồi ở trên giường thân mình hơi nghiêng về phía trước, trên người là một bộ áo ngủ màu lam bụi, ngọn đèn ngủ màu da cam làm nhu hòa ngũ quan sắc bén của anh, tôm lên khuôn mặt đẹp đến quá đáng, nhưng trong khóe mắt lóe lên sự trêu tức đáng làm cho người ta giận.

Lâm Diễm cầm theo cái thượng thủ xuống dưới đi ra ngoài, Nhan Tầm Châu gọi cô lại: "Đi đâu đấy?"

Lâm Diễm nghiêng đầu: "Đi ra ngoài đọc sách."

Nhan Tầm Châu một mình ở phòng ngủ đột nhiên có hơi cô đơn, Lâm Diễm vừa mới nói một câu "Đọc sách" thật ra làm cho anh nhớ tới không ít chuyện, trước kia Lâm Diễm rất thích đọc sách, một mình ngồi trên ban công có thể đọc ít sách, mà anh có thể ngồi ở bên cạnh cô nhìn cô cả một buổi chiều, hiện tại ngấm lại, khi đó bản thân thật đúng là có kiên nhẫn.

Nhan Tầm Châu hơi cảm khái sờ xuống cổ tay mình, lúc anh còn trẻ ở chỗ này đã từng khắc tên người phụ nữ kia, sau rất nhiều năm anh dựa vào chữ "Diễm" này mà tự vượt qua một chuỗi những ngày đen tối tàn khốc, nhưng sau này anh đến thành phố S mở công ty đầu tư, lúc anh cầu hôn Lâm Diễm đã dùng tia laser xóa sạch chữ ấy.

Sau khi Lâm Diễm tốt nghiệp đại học, anh và cô ở chung một thời gian coi như cuộc sống cũng không tệ, có lần cô phát hiện cổ tay anh có vết sẹo, hỏi anh: "Tầm Châu, ở bên ngoài kia vài năm có phải anh rất khổ hay không?"

Nháy mắt kia, anh thật sự đã từng mềm lòng.

Cứ như vậy đi, cái gì cũng không so đo, ở cùng một chỗ thì sao?

Chỉ là Tiểu Hỏa, cô về sau lại không biết người làm cô thành ra thế này cũng là vì anh.

...

Lâm Diễm sau khi đọc sách xong trở lại phòng ngủ, Nhan Tầm Châu đã tắt đèn, cô nhìn người đàn ông trên giường, tia sáng bên trong cực yếu ớt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ Nhan Tầm Châu bá đạo chiếm hết nửa giường.

Lâm Diễm đưa chân bò lên giường, dựa vào mép giường, một tay cô kéo chăn, Lâm Diễm nằm xuống nghe tiếng tim đập trong lồng ngực của Nhan Tầm Châu, tiếng tim đập hữu lực, cũng không đến mức đáng ghét.

--

Có vài người ở cùng một chỗ phải dùng âm mưu tính toán, may mắn thì có được một năm, một tháng. . . chỉ có thể nói là do duyên phận.

Buổi tối Nhan Tâm Châu ngủ không ngon, ba bốn lần thay đổi tư thế, Lâm Diễm rốt cục lên tiếng: "Nhan Tâm Châu, anh xong chưa?"

Nhan Tâm Châu đi vào toilet, lúc lên giường lần nữa, Lâm Diễm đã ngủ, tiếng hít thở đều đặn, Nhan Tâm Châu ngồi trên giường có chút sững sờ, sau đó cẩn thận vương một ngón tay đặt lên mũi cô, cảm thụ hơi thở ấm áp bên trong.

"Kỳ thực, có đôi khi anh lại suy nghĩ, nếu lúc trước người gặp chuyện không may không phải là Nguyễn My, mà là anh thì tốt rồi, chí ít cũng không gây ảnh hưởng tới em"

Nếu như người lúc trước gặp chuyện không may là cô. . . Anh sẽ như thế nào?

Cái khả năng này, Nhan Tâm Châu nghĩ cũng không dám nghĩ, cho dù cô vĩnh viễn không muốn thấy mặt anh, nhưng anh không hi vọng cô chết.

--

Sáng sớm lúc Lâm Diễm thức dậy, Nhan Tâm Châu đã rời đi, Lâm Diễm cầm điện thoại ra nhìn thời gian, cả người giật bắn lên, cô nhớ rõ ràng tối qua cô đã đặt báo thức cơ mà?

Lâm Diễm chạy vội xuống giường đi tới phòng bếp, Nhan Thư Đông đã ngồi trên bàn ăn, thấy cô liền mở miệng: "Bữa sáng ba ba đã mua, ba nói con không được đánh thức mẹ"

Lâm Diễm nhìn bàn ăn, còn có một phần ăn sáng nữa, cô giơ tay lên xoa đầu Nhan Thư Đông, nói: "Con ăn mau rồi đi học, mẹ đi rửa mặt rồi chờ con đi"

"Không vội". Nhan Thư Đông ăn rất chậm, lo lắng nói: "Đi làm trễ sẽ bị phạt tiền, con không muốn mẹ bị phạt, mẹ trước tiên nên đi làm, con có thể đón xe đi học, nhưng mẹ phải đưa tiền cho con, bởi vì tiền tiêu vặt của con không nhiều lắm"

Lâm Diễm dờ khóc dờ cười, tùy tiện rửa mặt rồi thay một bộ đồ mùa hè, chờ cho cô chuẩn bị xong xuôi, Nhan Thư Đông vẫn chưa ăn xong, cô liền nói: "Thư Đông, đến trường là trách nhiệm của con, thi cử tháng này, không có tiến bộ thì đừng trách mẹ"

"Con vẫn luôn ở tiến bộ." Nhan Thư Đông nói chuyện có chút dương dương tự đắc: "Lần trước bài kiểm tra toán học con được 98 điểm, bài rất khó, lớp con chỉ có một bạn được 100 điểm"

Lâm Diễm cười: "Thật lợi hại."

--

Lâm Diễm đưa Nhan Thư Đông đi học xong trở về, đi trên đường chợt nhớ tới hợp đồng còn ở trong nhà, bởi vì nhà máy cách không xa lắm, cho nên cô thuận tiện trở về nhà trọ một chút.

Hợp đồng ở trên bàn sách của Đông Đông, nhìn thấy máy tính xách tay của Nhan Tâm Châu, Lâm Diễm nhìn thoáng qua, sau đó thấy một USB đặt bên cạnh.

Lâm Diễm đem USB mở ra rồi sau đó lấy điện thoại chụp lại, bên trong là một phần hiệp nghị của văn kiện, phía dưới ký tên Giang Vũ, và Vương Lực.

Lâm Diễm nhìn nội dung bản hợp đồng, là Giang Vũ cùng Vương Lực mua đất, ở nông thôn họ lén lút mua bán cũng nhiều, ví dụ như mua đất nền cùng đất ruộng sở hữu riêng, chỉ giữ lại cho mình một ít.

Lâm Diễm ngoài ý muốn nhìn phần đất trên hợp đồng ở trấn, cô từ khi ra tù đến đó một lần, là một khu thị trấn náo nhiệt, phồn vinh hưng thịnh, hiện tại nơi đó đã trở thành một đơn vị hành chính của thành phố, vừa được các công ty đầu tư mở rộng thị trường ở đó.

Lần kia cô đến trấn là để tảo mộ, dọn dẹp xong phần mộ của cha mẹ cùng bà ngoại, cô đi tới nghĩa trang của Nhan gia, so với lúc cô học đại học có nhiều thêm một phần mộ, đó là của Nguyễn Mị, trên đó viết người lập bia chính là Nhan Tâm Châu.

--

Lâm Diễm cùng Lý Đường gặp mặt, Lý Đường mặc một bộ áo đồ trắng, cả người thoát nhìn quang minh tuần lẫm, Lâm Diễm trước đây vẫn thích tmẫu người như Lý Đường vậy, ví dụ như Đại Quân lúc thời đại học, về phần Nhan Tâm Châu, anh là ngoài ý muốn trong cuộc đời này của cô

Lâm Diễm lấy tài liệu đưa cho Lý Đường : "Tôi thấy phần tài liệu này, tôi ở Hồng Kông cũng không thấy Nhan Tâm Châu đi tới ngân hàng nào cả"

"Phần tài liệu này cô lấy ở đâu ra ?"

"Ở trên bàn của Nhan Tâm Châu." Lâm Diễm nói.

Lý Đường: "Sao cô động vào máy tính của Nhan Tâm Châu?"

"Động ."

Lý Đường trầm xuống: "Nếu muốn mang con xuất ngoại, cô có thể tùy thời liên hệ tôi, tôi giúp cô làm là được."

Lâm Diễm: "Cảm ơn."

Lý Đường liếc mắt nhìn Lâm Diễm một cái: "Kỳ thật phần tư liệu này tác dụng cũng không lớn, nhưng mà Lâm Diễm, tôi nghĩ Nhan Tầm Châu rất nhanh sẽ phát hiện là do cô, cho nên đề nghị của tôi là, mau chóng xuất ngoại đi, về phần vấn đề thân phận, sau khi cô xuất ngoại sau tôi sẽ giúp cô giải quyết."

Quả là nhân vật lớn thần thông quảng đại, Lâm Diễm đứng lên: "Nói sau đi, nếu muốn xuất ngoại, tôi sẽ liên hệ với anh".

Lâm Diễm giọng nói nhẹ nhàng, Lý Đường nháy mắt cảm thấy Lâm Diễm cũng không định ra nước ngoài, phát hiện này làm cho Lý Đường hơi khó chịu, nhưng mà chỉ là khó chịu một chút thôi, trên đường trở về anh rút một liều thuốc, nặng nề ngồi ở trong xe, trong đầu Lý Đường đầu đột nhiên hiện lên bộ dáng lần đầu tiên gặp Lâm Diễm, rõ ràng là mặc bộ quần áo tù nhân, thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô đã nhớ tới một câu thơ lúc nhỏ đã học qua " Dĩ hữu mạn thảo, linh lộ đoàn hề. Hữu mỹ nhất nhân, thanh dương uyển hề. Giải cấu tương ngộ, thích ngã nguyện hề." (Đồng cỏ cỏ dại, sương sớm đọng đầy. Có một mỹ nhân, trong sáng dịu dàng. Bất ngờ tương ngộ, hợp vừa ý ta...)

"Có một mỹ nhân, trong sáng dịu dàng, Lý Đường, để Thanh Uyển nhà tôi làm vợ anh thì sao?"

Lý Đường day day cái trán có chút đau đớn, đưa tay vươn ra ngoài của sổ xe gạt tàn thuốc, có một số việc thật sự là nghiệt duyên, đời này anh rất mong được ở bên cạnh một người phụ nữ từng gặp gỡ, kết quả người phụ nữ này lại là phạm nhân của anh, việc này thật sự rất buồn cười.

Lý Đường bật cười, lái xe phía trước hỏi anh: "Lý đội trưởng, đi đâu đây?"

"Đi Giang gia "

--

Buổi chiều Giang Nham mặt mày hớn hờ xuất hiện trước mặt Lâm Diễm, sau đó đưa cho Lâm Diễm xem hợp đồng: "Lâm Diễm, tôi trước đưa cho cô một nhóm hàng, cô nhận chứ?"

Lâm Diễm nhìn hợp đồng, chuyển hướng đề tài: "Cửa hàng làm ăn được chứ?"

"Rất tốt." Giang Nham kỳ thật cũng không biết buôn bán của cửa hàng như thế nào, anh lần này tới gặp Lâm Diễm, chỉ sợ là rất đường đột, cho nên cố ý nói về chuyện làm ăn của cửa hàng.

"Trương Mộ Mộ bị cha mẹ anh ta đưa ra nước ngoài, Trương gia che giấu tin tức, nhưng cô ta và Nhan Tâm Châu ly hôn là sự thật."

Lâm Diễm: "Vậy sao?"

"Lâm Diễm, tôi là bạn bè, khuyên cô một câu, Nhan Tâm Châu không phải người tốt, anh ta đối xử như vậy với Trương Mộ Mộ, về sau khẳng định cũng sẽ làm như vậy đối với cô."

"Anh đều biết hết?" Lâm Diễm đột nhiên mở miệng.

Giang Nham hơi xấu hổ: "Kỳ thật lần đầu tiên gặp mặt tôi đã biết thân phận của cô, tôi thừa nhận vừa mới bắt đầu đối với cô cảm thấy tò mò cho nên... Nhưng sau này tôi thực sự xem cô là bạn bè, cho nên tôi mới đến đây nói với cô những lời này, hy vọng cô đừng cảm thấy đường đột, còn có, nếu có cái gì cần giúp, cô lúc nào cũng có thể tới tìm tôi, tôi chuyện lớn không

thể giúp, nhưng nếu cô muốn đổi hoàn cảnh sống, việc này thì tôi có thể giúp được."

Lâm Diễm không còn gì để nói, chỉ có thể nói: "Cảm ơn."

--

Nhan Thư Đông cuối buổi chiều có một tiết học làm thủ công, chế tạo một cái xe hơi nhỏ, trước kia Nhan Thư Đông đối với việc này thấy rất nhàm chán rất không có hứng thú, chẳng qua gần đây đổi tính cư nhiên nhận thức khác, lại còn cẩn thận làm, cô giáo dạy mỹ thuật tạo hình cầm xe hơi của Nhan Thư Đông đưa trước lớp làm mẫu. Kết quả Nhan Thư Đông không vui ý: "Cẩn thận một chút, đừng làm hỏng của em là được rồi."

Tan học, lúc Lâm Diễm đi đón Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông vươn tay đưa xe hơi cho cô: "Cái này tặng cho mẹ, con tự làm đấy."

Lâm Diễm cười tủm tỉm thưởng cho Nhan Thư Đông một viên kẹo, Nhan Thư Đông đem kẹo bỏ vào miệng, nhóp nhép nói chuyện: "Phần thưởng của mẹ thật sự rất keo kiệt, chẳng qua kẹo này hương vị rất ngon."

"Quý hẹp hòi." Lâm Diễm cười hì hì nói.

Buổi tối Nhan Tâm Châu không về.

Ngày hôm sau là thứ bảy tốt đẹp, buổi sáng Lâm Diễm đi một chuyến tới công ty, buổi chiều về nhà chơi với con, buổi tối sau khi Nhan Thư Đông ngủ, Lâm Diễm ghé vào trên giường sắp xếp quần áo.

Lâm Diễm đem quần áo không mặc hồi ở thành phố C bỏ vào hành lý, có tiếng động từ ngoài cửa truyền đến: "Đây là định đi sao?"

Lâm Diễm quay đầu, Nhan Tâm Châu một thân tây trang thẳng tắp trào phúng đứng ở cửa phòng ngủ, đôi mắt xinh đẹp một mảnh lạnh như

bằng.

Cô cái gì cũng không giải thích, ngồi xuống trước đồng hành lý.

Nhan Tầm Châu bước chân đi đến trước mặt Lâm Diễm, nâng mặt cô lên: "Tiểu Diễm, tại sao em không thể an phận ở lại bên cạnh tôi?"

"Ở lại bên cạnh một người đàn ông tổng tôi vào tù sao?" Lâm Diễm chống lại tầm mắt Nhan Tầm Châu "Thực xin lỗi, tôi không làm được."

"Đưa em vào tù không phải tôi, là Trương Mộ Mộ." Nhan Tầm Châu gằn từng tiếng nói.

"Cấu kết với nhau làm việc xấu, có cái gì khác nhau?" Lâm Diễm ngẩng đầu, "Đừng nói với tôi là, anh và Trương Mộ Mộ kết hôn là vì giúp tôi?"

"Tôi và Trương Mộ Mộ kết hôn tuy rằng không phải vì cứu em, nhưng tôi sẽ thuận tiện giúp em, nếu em biểu hiện tốt, tôi còn có thể cho em đem vụ án ra một lần nữa thẩm tra xử lý."

Lâm Diễm nhin không được cười: "Thật không, chẳng qua trước đây anh hãy tự mình gột rửa tội lỗi trên người đi."

"Ha ha." Nhan Tầm Châu cười "Theo một tên cảnh sát sẽ không giống nhau sao, nói đi nói lại, chắc chắn, thật đúng là giống nhau."

"Nhưng mà Lâm Diễm, em nói một chút xem cái gì là chính nghĩa, cái gì là tà ác, tôi là đã làm chuyện phạm pháp, nhưng tôi chưa từng quảng cáo rùm beng rằng tôi là người tốt, nhưng em cho rằng ở đây ai mới là người chính nghĩa, Lý Đường, Giang Vũ, còn có người mà em tín nhiệm sùng bái Ngu Cảnh quan?"

Lâm Diễm hừ nhẹ một tiếng.

Nhan Tầm Châu yên lặng nhìn Lâm Diễm, ánh mắt là nóng như lửa châm biếm: "Quả nhiên có quan hệ huyết thống thì sẽ giống nhau."

"Anh nói cái gì?" Lâm Diễm thấp giọng mở miệng, tuy rằng giọng hơi nhỏ, nhưng là ngữ khí rất nặng.

"Tôi nói em cùng người nhà họ Giang có quan hệ huyết thống sẽ giống nhau, rõ ràng cái gì cũng không biết, nhưng ở chung cùng một đám người kia tựa như mẹ con, chị em vậy."

Lâm Diễm: "..."

"Rất bất ngờ có đúng không?"

"Tôi nghĩ người nhà họ Giang còn có Lý Đường sẽ càng bất ngờ hơn, một người có ý định lợi dụng người đàn ông của em, một người là cảnh quan lại vì bảo vệ con gái của người khác đi làm sai án xử cho con gái của chính mình, tôi nghĩ khi bọn họ biết chân tướng sự thật..." Nhan Tầm Châu dừng lại "Sắc mặt chắc chắn sẽ biến đổi."

Ngoài cửa sổ gió to nổi lên, phần phật từ cửa sổ mở toang tràn vào, Lâm Diễm nắm chặt bàn tay, rõ ràng trong lòng bàn tay đã toàn mồ hôi, nhưng cảm giác trên người cô, làn da như nổi da gà toàn bộ.

Kỳ thật lần thứ hai cô đáp ứng Lý Đường tìm chứng cứ từ chỗ Nhan Tầm Châu, không phải thật sự muốn rời khỏi nơi này, bởi vì chỉ có như vậy mới chân chính xé rách da mặt, cô mới có thể biết chân tướng thật sự của mọi chuyện.

Chỉ là chân tướng như vậy cô tình nguyện không biết còn hơn.

"Cho nên..."

"Tôi đã cho em cơ hội , Tiểu Diễm, nhưng em chưa bao giờ quý trọng." Nhan Tầm Châu đứng thẳng thân mình, từ trên cao nhìn xuống Lâm Diễm: "Em nói có đúng không, Giang gia đại tiểu thư."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chương 33.

Edit: Snow

Beta: Rika

Cơn đông mùa hạ chính là như vậy, mưa to gió mạnh, trong chốc lát, độ ẩm ban đêm có thể giảm vài độ, Lâm Diễm lúc này cảm thấy mình như đang tiến vào hầm băng, cái lạnh thấm vào tận mũi chân, ngực cảm thấy tức tức, hít thở không thông làm cho cô không nhịn được run run môi, hai tay bịt lấy miệng, khớp xương trở nên trắng bệch.

Chân tướng sự việc bày ra khiến cho cô cảm thấy đây không phải là một chuyện đùa giai, mấy ngày trước cô mới biết được Nhan gia gặp chuyện không may, khả năng có liên quan đến Giang gia, cô không biết Nhan Tầm Châu đối với cô vì sao lại tốt như vậy, khi cô ở tù năm năm chỉ đến thăm cô có một lần, sau cô biết anh cùng với một người con gái nhà giàu kết hôn, tiếp theo anh lại sinh một đứa con... Có lẽ chẳng bao lâu, cô không còn ở trong nhận thức của Nhan Tầm Châu nữa.

Không biết được sự thật là đáng thương, biết chân tướng thì lại biến thành buồn cười, nhưng cô có thể chịu được uất ức, yếu đuối, không tiền đồ, cố tình không nghĩ mình sống như thế lại bị lừa gạt, giống như đứa nhỏ gốc ghếch.

Cho nên anh lại tiếp cận Lý Đường, cô biết Nhan Tầm Châu cố ý đặt USB lên bàn thử cô. Thế nhưng cô vẫn đem tư in ra đưa cho Lý Đường, bởi

vì cô biết điều Nhan Tầm Châu chán ghét nhất chính là phản bội.

"Cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội, nhưng Nhan Tầm Châu, tôi thật sự vẫn tốt lắm, anh đừng tự cho là đúng, anh cho là anh cho tôi cơ hội, tôi sẽ đón nhận sao? Anh không biết là ở cùng một chỗ với anh, tôi so với chết còn khó chịu hơn sao?" Lâm Diễm nói những lời này, thanh âm khàn khàn.

"So với chết còn khó chịu sao? Cho nên cô hiện tại là muốn chết sớm siêu sinh sớm sao, đừng có hòng." Nhan Tầm Châu cười hai tiếng "Đúng rồi, tôi quên chúc mừng cô một tiếng, Giang tiểu thư, mặt khác tôi cũng muốn chúc mừng cô có hòn ngọc quý của Giang gia."

"Anh quen biết con gái Giang gia từ lúc nào?" Lâm Diễm hừ nhẹ một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Nhan Tầm Châu.

"Điều này rất quan trọng hay sao, nếu tôi nói năm đó khi quay về tìm cô tôi đã biết, cô sẽ cảm thấy thương tâm..."

"Điều này quan trọng sao?" Lâm Diễm nhin không được cười tự giễu, cũng quay lại hỏi Nhan Tầm Châu " Anh chẳng lẽ còn cảm thấy tôi không đủ chăm chọc buồn cười hay sao, năm đó anh rõ ràng chưa từng nghĩ đến cầu hôn, kết hôn... Nhan Tầm Châu khi đó anh xem tôi mỗi ngày nóng lòng mua đồ dùng kết hôn, anh không phải là cảm thấy rất buồn cười hay sao?"

Nhan Tầm Châu tránh được vấn đề này của Lâm Diễm, cúi đầu nhìn cô, người con gái này ngồi ở mép giường trông gầy như vậy, cảm giác lúc gió thổi vào, cô có thể bị thổi đi mất.

"Nhưng mà Nhan Tầm Châu, tôi thật muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho tôi biết đáp án, nhưng vấn đề của Giang gia, anh nên đến Giang gia mà tìm, cho dù tôi thật sự là con gái Giang gia, chuyện của bọn họ với tôi cũng không quan hệ."

"Haha, chối thật nhanh nha..." thanh âm Nhan Tầm Châu hạ xuống, trong giọng nói tràn đầy âm thanh châm biếm trào phúng. "Nhưng có một số việc không phải do cô quyết định, cô nói nếu ngày mai người Giang gia biết cô là con gái của bọn họ, vợ chồng Giang gia có thể hay không tới tìm cô? Là kinh ngạc hay kinh sợ, tôi nghĩ cảnh tượng này sẽ vô cùng có ý nghĩa."

Lâm Diễm khẽ cười một tiếng "Huyết thống thực sự quan trọng như vậy sao, bởi vì tôi là con gái Giang gia, nên anh..."

"Huyết thống đúng là quan trọng, không phải sao?" Nhan Tầm Châu ngắt lời Lâm Diễm, trong lời nói có chút cay nghiệt, trên mặt mang theo ý cười lạnh như băng, gió thổi vào tây trang anh khẽ rung, dừng lại nói: "Cô cùng Giang Nham nhất kiến như cố (mới quen đã thân) không phải chứng minh rằng huyết thống chính là quan trọng hay sao? Còn nữa, cô không biết rằng, cô cùng với những người kia thật sự giống nhau, đều dối trá đến cực điểm."

"Ha ha..." Lâm Diễm cười hai tiếng, hai tiếng này như phát ra từ sâu tận trong lòng, sau đó ho khan vài tiếng "Tôi đây thật sự muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh giúp tôi tìm được người nhà."

"Không cần cảm ơn tôi" Nhan Tầm Châu đứng thẳng lên "Có một số việc tôi vẫn thấy là nên nói cho cô một tiếng, ai bảo thời gian trước cô giúp đỡ tôi nhiều vậy, còn nhiều thời gian cho cô cùng với cha mẹ đoàn tụ cùng một chỗ, giống như cô nói, Giang gia thiếu Nhan gia, tất cả tôi sẽ thu hồi. ."

Nhan Tầm Châu nói rất chậm, từng chữ, từng chữ một, toàn bộ quá trình anh không quên nhìn sắc mặt Lâm Diễm, mà Lâm Diễm thì một mực duy trì bộ dáng trầm mặc, qua một lúc cô nói "Tùy anh" sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Nhan Tầm Châu xoay mạnh người "Cô đi đâu?"

Lâm Diễm hơi dừng lại "Anh quản được sao..."

Lâm Diễm nói rất nhẹ, vừa phát ra tiếng đã bị gió thổi tan, Nhan Tầm Châu nghe không rõ, trong đầu còn vang lên thanh âm thản nhiên của Lâm Diễm, lúc ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng của Lâm Diễm đâu.

Anh đi ra phòng khách, cửa phòng mở thật to, Nhan Tầm Châu ngồi xuống ghế sofa, trên bàn trà còn lưu lại một quyển sách của Lâm Diễm "Ông già và biển cả"

"Ba mẹ cãi nhau?" Đúng lúc này có thanh âm vang lên, Nhan Tầm Châu ngẩng đầu nhìn Nhan Thư Đông đang đi ra "Trở về ngủ đi."

"Bố vì sao vẫn khi dễ mẹ?" Nhan Thư Đông cắn răng hỏi Nhan Tầm Châu.

"Ba nói con trở về ngủ."

Nhan Thư Đông không chịu, quật cường đứng nhìn Nhan Tầm Châu, sau đó đi ra ngoài cửa, Nhan Tầm Châu đứng dậy kéo con trở về, bị giữ lại Nhan Thư Đông ra sức giãy giụa, một bên kêu khóc "Con muốn đi tìm mẹ, ba buông ra, ba buông ra."

"Anh buông con ra." Lúc Nhan Tầm Châu túm Nhan Thư Đông ở cửa thì Lâm Diễm ở bên ngoài trở về thấy vậy liền lên tiếng,

"Sao đi nhanh thế đã trở lại?" Nhan Tầm Châu đặt câu hỏi.

"Tôi về mang con tôi đi." Lâm Diễm nói.

"Nó cũng là con tôi." Anh tựa như trần thuật một câu không thể thay đổi, vô cùng giống nhau, thấy Lâm Diễm không có phản ứng còn nói thêm "Lâm Diễm, cô đừng quên Đông Đông mang họ gì."

"Tôi sẽ sửa lại họ cho nó" Lâm Diễm nói, sau đó quay trở lại phòng thu dọn đồ của Thư Đông, túi sách, quần áo.

Bên ngoài nhiệt độ thấp, cô tìm quần áo của mình sau đó còn mặc áo cho Đông Đông, rồi ngồi xuống hỏi "Đông Đông mẹ hiện tại muốn nghiêm túc hỏi con một vấn đề, mẹ cùng với ba ba con không có khả năng ở chung một chỗ, con muốn ở cùng với ba ba, thì mẹ..."

Nhan Thư Đông mở to mắt, tầm mắt nhìn Lâm Diễm sau đó quay sang Nhan Tầm Châu rồi lại quay lại nhìn lâm Diễm "Bố mẹ không phải cãi nhau sao?"

Lâm Diễm có chút không đành lòng nhìn Nhan Thư Đông trong mắt còn có tia chờ mong, tựa như một mũi dao sắc bén hung hăng đâm vào ngực cô, nhưng có một số việc cô không thể trốn tránh, rõ ràng không có khả năng ở cùng một chỗ, vì sao còn đem cho đứa bé hi vọng?

"Không phải cãi nhau, mẹ con với ba ba sẽ không ở chung một chỗ, cho nên Đông Đông à, con phải lựa chọn xem con muốn ở với ai."

Đôi mắt Nhan Thư Đông đỏ bừng, cậu chẳng qua chỉ là nằm mơ tỉnh lại mà thôi, bởi vì nghe được phòng bên cạnh có tiếng nói liên ra ngoài, trong mơ mẹ cũng hỏi vấn đề như vậy, lựa chọn ba ba hay là mẹ..

Nước mắt dâng lên ở trong hốc mắt vô cùng khó chịu, Nhan thư Đông hơi nháy mắt, nước mắt liền nhanh chóng đi ra, một lúc lâu sau nó nói "Con với mẹ..."

"A..." Nhan Tầm Châu dựa vào tường "Cô cho là có thể mang con đi sao? Lâm Diễm?"

Thanh âm Lâm Diễm lãnh đạm "Đây là lựa chọn của con"

" Quyền nuôi con ở trong tay tôi, cô không được phép mang con đi."

"Như vậy chúng ta gặp nhau ở tòa đi." Lâm Diễm nói sau đó một tay cầm túi quần áo, một tay nắm tay Nhan Thư Đông đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối Nhan Tầm Châu không nói thêm câu nào, cũng không quay đầu, mãi một lúc sau, mới đi ra đóng cửa. "Cạch" âm thanh vang dội làm cho anh quay mạnh người, chỉ thấy cửa đã đóng, lập tức khiến anh cảm thấy bây giờ chỉ có mình anh, trống rỗng, trong ngực anh có âm thanh không ngừng gào thét.

Anh đột nhiên nhớ tới bộ dáng Lâm Diễm khi lần đầu tiên gặp mặt, anh mang theo một nhóm người đi trộm hồng ở Lâm gia, Lâm Diễm ở trong nhà cầm một cái chổi đi ra "Các người sao lại trộm đồ nhà tôi."

Khi đó cô mấy tuổi? Đại khái lúc đó cô mười tuổi, bộ dáng còn trẻ con, anh lại thấy được cái đẹp của cô, một vẻ đẹp bên trong, nếu gặp nhiều lần thì sẽ thấy vô cùng kinh diễm, rõ ràng ôn nhu nhưng bên ngoài lại lộ ra vẻ quật cường hiếu thắng.

Quật cường hiếu thắng, cho nên cô thật sự muốn cùng anh gặp nhau ở tòa?

Nhan Tầm Châu đột nhiên cảm thấy cái gì đều biến thành không có ý nghĩa, lúc trước anh nghĩ khi vạch trần được chân tướng sẽ có một chút hưng phấn, nhưng hiện tại chờ đến giờ phút này, cái gì cũng không có.

Kỳ thật anh chưa bao giờ nghĩ đến điều này, kết quả anh giữ nhiều năm như vậy mà vẫn thế, không thể thay đổi được gì, anh vẫn là nghĩ không ra mà thôi.

Nhưng nếu Lâm Diễm phản bội anh, nếu cô lựa chọn ở bên cạnh anh, vốn cũng không có nhiều chuyện như vậy, không phải sao?

Nhan Tầm Châu đứng ở ban công nhìn ra xa, sân thượng tối đen không ánh đèn, anh giống như bị màn đêm bao trùm căn nước. Trong buổi

đêm này, mọi việc sắp chìm vào quên lãng, không biết tương lai sẽ thế nào, tính toán gì cũng vô ích, ai thế này ai thế kia, không thể nắm bắt được...

Phòng ở Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha thuê đã bị thu hồi, cho nên đêm nay chỉ có thể ngủ ở khách sạn, nhưng buổi tối khách sạn gần đây đều đã hết phòng, trên đường lại không bắt được taxi.

Lâm Diễm đành phải đưa Đông Đông đến nhà máy ngủ một đêm, cả đường đi Nhan Thư Đông đều trầm mặc làm cho Lâm Diễm đau lòng khó chịu, mãi đến khi vào đến văn phòng, Nhan Thư Đông mới mở miệng nói chuyện "Kỳ thật, mẹ chưa từng cùng ba ba ở chung một chỗ đúng không?"

Lâm Diễm cũng không giải thích gì, gật đầu "Về sau có cơ hội mẹ sẽ kể cho con nghe."

"Câu này mẹ nói rất nhiều lần rồi." Nhan Thư Đông nhìn sắc mặt Lâm Diễm, nói thêm một câu " Con tin tưởng mẹ, cho nên đi theo mẹ."

Lâm Diễm ôm Nhan Thư Đông, vụng trộm lau nước mắt "Trước tiên chúng ta qua đêm ở đây, ngày mai mẹ sẽ đi tìm nhà."

Nhan Thư Đông nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng, cô biết cô vô dụng, nhưng Đông Đông luôn tin tưởng cô như vậy, thậm chí còn trấn an cô.

Ở văn phòng có ghế sofa, Lâm Diễm mang quần áo cùng chăn, Nhan Thư Đông gối lên túi sách ngủ, lúc ngủ cậu nghiêng đầu nhìn Lâm Diễm " Sao mẹ không ngủ?"

"Mẹ không buồn ngủ."

"Mẹ nói dối."

Nằm trên sofa hai người thì hơi chật, nhưng Lâm Diễm vẫn nằm lên, Nhan Thư Đông cuộn tròn trong lòng cô, sau đó nó tùm tùm "Con chưa từng ngủ như thế này, nhưng thấy rất tốt."

Ngày hôm sau Lâm Diễm xin cho Nhan Thư Đông nghỉ dài hạn, buổi sáng công nhân lục tục đến, đầu tiên là thư kí của Lâm Diễm là Nhạc Minh, sớm như vậy đã nhìn thấy Lâm Diễm và con trai cô, cảm thấy kinh ngạc "Chị Lâm, Đông Đông, sao hai người đến sớm vậy?"

Nhan Thư Đông đang ăn sáng Lâm Diễm mua cho nó: " Sớm à, thấy chú cũng chịu khó đi sớm đấy!"

Nhạc Minh bị một câu nói của đứa bé làm xấu hổ đứng lên "Đó là chú đây muốn biểu hiện thật tốt, muốn được mẹ cháu tăng lương."

"Vậy là được rồi, chú cố gắng làm việc đi." Tiểu đại nhân Nhan Thư Đông đi dạo một vòng quanh nhà máy, sau đó trở lại văn phòng Lâm Diễm, ngồi xuống ngâm nga bài hát.

Ban ngày Lâm Diễm rảnh liền dạy Nhan Thư Đông học, Nhan Thư Đông ngồi trên bàn thực sự nghe nhưng chữ viết thì lại xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lúc Nhạc Minh muốn đi ra ngoài làm việc, Lâm Diễm gọi anh khi trở lại mua một ít tờ đơn, Nhan Thư Đông nghe được cuộc nói chuyện của Lâm Diễm và Nhạc Minh, ôm đầu mở miệng "Sớm biết rằng mẹ sẽ không ở với con mà."

"Ngoan." Lâm Diễm nở nụ cười.

Nhan Thư Đông cũng cười, sau đó hỏi Lâm Diễm "Mẹ cùng ba ba thật sự muốn ra tòa sao?"

Lâm Diễm gật đầu.

Nhan Thư Đông không tiếp tục hỏi.

Buổi chiều Lâm Diễm đi tìm phòng ở, lúc đang cùng chủ nhà đàm phán giá cả, điện thoại trong túi xách vang lên, là số điện thoại cố định, bên trong vang lên âm thanh của Đông Đông.

"Có người tìm mẹ, ba người."

Ba người này Nhan Thư Đông biết hết, đem họ xem là thân thích của Trương Mộ Mộ, cho nên cơ bản đối với bọn họ không hòa nhã, gọi điện thoại cho Lâm Diễm xong xoay người ngồi lên ghế "Các người tìm mẹ có việc gì sao?"

"Cháu là con trai của Thanh Uyển. . ."

"Thanh Uyển là ai, cháu không biết" Nhan Thư Đông khoát tay, kết quả bị Nhạc Minh phía sau giữ chặt "Chờ mẹ cháu trở về rồi hỏi lại"

"Cháu muốn hỏi một chút" Sau đó nó nhìn về phía người trẻ tuổi tính tình có vẻ dễ dàng kia hỏi một câu "Chú là ai?"

"Chú là em trai của mẹ cháu." Giang Nham nhìn đứa bé trước mặt, mũi chưa xốt nói "Chú cũng là cậu của cháu."

Nhan Thư Đông rõ ràng không tin lời nói của Giang Nham, hừ một tiếng "Nói cho các người biết, mẹ cháu là Lâm Diễm, không phải là Trương Mộ Mộ."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Chương 34

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Lúc Lâm Diễm từ bên ngoài gấp gấp trở về, trong lòng ít nhiều còn có chút dự cảm. Trước lúc về cô điện thoại hỏi Nhan Thư Đông là ai tới, Nhan Thư Đông một mực trả lời: "Là vài người rất đáng ghét."

Lâm Diễm trở lại công ty, đẩy cửa thủy tinh của văn phòng, ngẩng đầu liền nhìn thấy bên trong đang ngồi trên sofa là người nhà họ Giang, Giang Vũ, Ngu Cảnh Trường, Giang Nham. Lúc cô đi vào, ba đôi mắt đồng loạt nhìn thẳng về phía cô.

Lâm Diễm cảm giác ánh mắt như vậy thật nặng nề, quay đầu nhìn về phía trên ghế xoay là Nhan Thư Đông, tiểu tử kia hất cằm chỉ tay một cái sau đó nâng nâng cằm nói với Lâm Diễm: "Mẹ, là mấy người bọn họ đấy, một người xưng là cậu, còn người kia..."

Lâm Diễm theo tay Nhan Thư Đông chỉ nhìn về phía Giang Nham, Giang Nham đứng lên: "Lâm... chị..."

Lâm Diễm giật giật khóe miệng, một mực chào hỏi: "Giang thiếu, Ngu Cảnh Trường, Giang tiên sinh."

Ngu Cảnh Trường vẫn không nhúc nhích nhìn Lâm Diễm, tay phải gắt gao nắm lấy tay chồng, gian nan mở miệng nói: "Tiểu Diễm, đợi lát nữa cùng đi ăn bữa cơm, được không?"

Lâm Diễm lấy từ trong ngăn kéo ra một ít lá trà, sau đó bày ba chén trà: "Ngài có chuyện gì sao?"

"Xem ra là bọn họ tới muốn gây chuyện." Nhan Thư Đông phán một câu, sau đó hai tay ôm ngực mở miệng nói "Có phải thiếu nợ bọn họ không, nếu thiếu thì nhanh chóng trả để cho bọn họ đi, con không thích bọn họ."

Lâm Diễm giả vờ tức giận, nhẹ giọng trách cứ Nhan Thư Đông một câu: "Đông Đông không cho phép vô lễ như vậy."

Nhan Thư Đông bị Lâm Diễm phê bình rất khó chịu, nâng cằm nhìn người nhà họ Giang, tức giận nói với Lâm Diễm: "Chẳng lẽ là đến vay tiền, nhưng mẹ nghèo như vậy ..."

Lâm Diễm nghĩ nghĩ: "Đông Đông, con đi ra ngoài trước đi, mẹ và các chú các dì nói chuyện."

Nhan Thư Đông cau mày nhìn Lâm Diễm, lúc sau vẫn đành nhảy từ ghế trên nhảy xuống, trước khi nói với cô: "Đừng để bị bọn họ lừa, bọn họ là người bên phía Trương Mộ Mộ."

Thật sự là một tên tiểu yêu.

Nhan Thư Đông đi ra khỏi văn phòng, Lâm Diễm đóng cửa lại, xoay người xin lỗi: "Lời Đông Đông là lời trẻ con nói, ngài đừng để ý."

Sau khi Nhan Thư Đông rời đi, Ngu Cảnh Trường thân thể lay động từ sofa đứng lên, Giang Nham đứng lên đỡ lấy mẹ mình, nói với Lâm Diễm: "Diễm Diễm, còn nhớ lần trước em từng nói với chị em có một người chị gái không?"

Lâm Diễm đem trà ngon đưa cho bọn họ, mở miệng: "Nhớ."

"Hắn chính là chị rồi..." Giang Nham đột nhiên nghẹn ngào thốt lên, "Không, không phải hắn là, là nhất định."

"Mọi người chắc là tìm lầm rồi, cha mẹ tôi họ Lâm, chỉ là đều đã qua đời." Lâm Diễm nói.

"Còn người thân nào không?" Giang Vũ đột nhiên hỏi.

Lâm Diễm lắc đầu: "Trên còn có bà nội, nhưng đã sớm qua đời lúc tôi mười tuổi rồi."

Ngữ khí Lâm Diễm bình thường thản nhiên, thần sắc trên mặt cô càng có vẻ nhạt nhẽo, chỉ nói mấy câu ít ỏi lại khiến cho người nhà họ Giang biểu tình ngưng trọng.

"Sau đó thì sao?" Ngu Cảnh Trường run giọng hỏi.

"Người thân đều không còn, được hai vị phụ mẫu Nhan gia nuôi dưỡng, sau đó họ cũng gặp chuyện không may, tôi cũng học đại học, sau rồi đi làm..." Lâm Diễm không tiếp tục nói nữa, bởi vì có một số việc không cần phải nói nữa.

Đầu hạ sau giữa trưa bắt đầu trở nên nóng bức, tuy rằng văn phòng Lâm Diễm có rèm cửa sổ che nắng che vẫn không ngăn được ánh mặt trời mãnh liệt bên ngoài, không khí ở đây có một luồng như là khí nóng từ nhà xưởng cuộn cuộn bốc lên.

Ngu Cảnh Trường đã sắp không ổn, nói không nên lời, kinh ngạc nhìn Lâm Diễm, Giang Nham mang tài liệu đưa cho Lâm Diễm: "Có một người đột nhiên gửi nó tới đây cho nhà họ Giang, sau đó mọi người theo tài liệu được cung cấp tra xét lại tài liệu năm đó, năm đó thật sự như chị nói là được cha mẹ Lâm gia đưa đi rồi."

Lâm Diễm từ khi có trí nhớ tới nay vẫn bị nói là nhạt được, nghe đến quen tai lắm rồi, sau này trưởng thành lớn lên, vấn đề này càng ngày càng không quan trọng nữa, ngược lại tuổi càng lớn sự tình liền càng cụ thể, cho dù cô thật sự là do nhạt được, nhưng chuyện này cũng không phải một chuyện đáng để suy đi nghĩ lại, bởi vì việc này chứng tỏ rằng cô sinh ra đã bị vứt bỏ, chuyện phiền chán đã nhiều như vậy, làm gì còn muốn nghĩ thêm vấn đề này?

"Vậy sao? Chuyện đó thật sự là ngoài ý muốn." Lâm Diễm nói: "Nhưng mà đã cảm thấy có thể là một chuyện ngoài ý muốn, trên thế giới này sao mà có chuyện khéo thế."

"Chị!" Giang Nham nóng nảy, thốt ra một tiếng chị, "Xem phần tư liệu ở mặt sau, mặt trên có kết quả xét nghiệm ADN, chúng ta là trăm phần trăm là chị em ruột..."

Lâm Diễm mở tư liệu, bên trong quả nhiên có một tờ giấy xét nghiệm, cô đột nhiên nhớ ra đã lâu trước kia Nhan Tầm Châu lấy trên đầu cô một sợi tóc bạc, có một số việc chân tướng đã rõ ràng, còn sót lại một chút dụi dàng cũng biến mất hầu như không còn nữa.

"Chính là con gái, Thanh Uyển..." Ngu Cảnh Trường thấp giọng khóc nức, Giang Vũ bên cạnh ôm vợ vào trong lòng, vỗ vỗ phía sau lưng để cho bà không chế cảm xúc.

Lâm Diễm vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh, khả năng tới hôm qua làm tiêu hao của cô quá nhiều cảm xúc, hôm nay đối mặt với người nhà họ Giang, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Cuộc sống luôn luôn tồn tại rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, không lâu trước kia cô còn cùng Nghiêm Kha thảo luận cái gọi là xuất thân khác biệt, nhưng xuất thân tốt không đảm bảo được cả đời an khang, nếu

bởi vì cô là con gái nhà họ Giang, ngược lại cô phải gặp nhiều tai hoạ, đối với cô vận mệnh an bài như vậy nào có phải niềm vui sướng bất ngờ gì?

Tựa như Nghiêm Kha nói , có người vừa ra sinh đã phải chịu oan trái, cô có thiếu nợ ai đâu, vì sao nhiều người như vậy đều tìm cô gây oán.

"Bây giờ làm giả gì đó nhiều lắm, đừng nói là một tờ ADN ." Lâm Diễm ngồi xuống trước mặt bọn họ, chén trà xanh mới tỏa hương thanh nhã, cô mở miệng tiếp tục nói: "Bởi vì sự việc trọng đại, tôi cảm thấy mọi người chắc hẳn vẫn nên điều tra cẩn thận một chút, bây giờ mọi người vội vàng nhận con gái, cuối cùng lại phát hiện căn bản không phải là con gái mình thì khác gì bị kẻ có tâm lợi dụng, đến lúc đó việc này tính lên đầu ai?"

"Uyển Uyển, con oán mẹ đúng không..." Ngu Cảnh khóc ròng, không thể kiềm chế bản thân, vội vàng giải thích với Lâm Diễm: "Uyển Uyển, nếu không tin mẹ nói, mẹ hỏi, ngực con có phải có một vết bớt màu đỏ hay không?"

Lâm Diễm trở nên trầm mặc.

Giang Nham nhin không được mở miệng: "Chuyện này cần gì phải hỏi, chẳng lẽ mọi người không thấy là chị bề ngoài rất giống con sao? Lúc không rõ như thế nào lại thấy hợp ý như vậy, nguyên lai cô ấy chính là chị, chuyện này còn có thể không hợp lý sao?"

Giang Nham quay đầu tiếp tục nói: "Chị, cả nhà hôm nay đến đây kỳ thật không phải xác nhận chị có phải người nhà họ Giang hay không, mà là tới đón chị về nhà."

"Đúng vậy." Giang Vũ phản ứng lại: "Uyển Uyển, cùng chúng ta về nhà đi, mấy năm nay chịu khổ , về sau ba mẹ sẽ bồi thường gấp bội cho con."

Lâm Diễm lắc đầu: "Vô cùng xin lỗi, tôi sẽ không theo mọi người về ..."

"Uyển Uyển..." Ngu Cảnh Trường nắm lấy tay Lâm Diễm: "Mẹ rất xin lỗi, là mẹ không chăm sóc con tốt mới bị phần tử phạm tội đưa đi mất.. Nhưng nhiều năm như vậy... Mẹ vẫn nhớ, đứa nhỏ đầu tiên, không biết rằng lúc sinh ra rất ngoan, mới hai tuần đã nở nụ cười..."

Giống như bầu không khí bị bà cảm hóa, trong lòng Lâm Diễm nổi lên từng đợt sóng, giống như có một bàn tay nắm lấy trái tim cô, chậm rãi thu lại.

Nhưng cuối cùng Lâm Diễm cũng không cùng bọn họ trở về, sau khi bọn họ rời đi, Nhan Thư Đông chậm rãi từ bên ngoài đi vào: "Hóa ra là bọn họ là tới nhận người thân?"

Lâm Diễm ngẩng đầu hỏi Nhan Thư Đông: "Nghe lén à?"

"Là bọn họ nói quá to." Nhan Thư Đông nói, "Chẳng qua con không hề biết mẹ cũng không có mẹ ..."

"Chuyện con không biết con rất nhiều." Ngữ khí Lâm Diễm ngữ ra vẻ thoải mái, nhưng thật ra Nhan Thư Đông lại trở nên thâm trầm, nghĩ nghĩ nói, "Rất kỳ quái, hóa ra họ thật sự là ông ngoại bà ngoại, còn cái người hơi trẻ kia thật sự là cậu."

Lâm Diễm không đáp lại câu nói của Nhan Thư Đông.

Suy nghĩ của nhóc con này luôn lập tức đối tới đối lui, một giây trước vì bọn họ là người theo phe Trương Mộ Mộ mà chán ghét, một giây sau lại bởi vì Lâm Diễm không chán ghét nữa.

"Vậy về sau mẹ sẽ đi theo bọn họ sống cùng nhau phải không?" Nhan Thư Đông chớp chớp mắt: "Theo sống cùng bọn họ, có phải sẽ không cần

con nữa không?"

"Làm sao có thể?" Lâm Diễm sờ sờ đầu con, "Mặc kệ về sau thế nào, mẹ cũng sẽ không bao giờ không cần Đông Đông, cho nên Đông Đông cũng không được bỏ mặc mẹ, biết không?"

"Không biết." Nhan Thư Đông cười tủm tỉm, ánh mắt dài nhỏ biến thành một vòng trăng cong cong, "Nếu luôn ép bức con học hành, con cũng sẽ kháng nghị ..."

"Vậy à, vậy tối nay mẹ sẽ kiểm tra hai bài thơ của con". Lâm Diễm cười tủm tỉm nói.

Nhan Thư Đông tấm tựa sofa: "Trời ạ, đúng là mẹ kế!"

Lâm Diễm cười, vì đợi lát nữa còn muốn đưa Đông Đông đến nhà trọ mới thuê, cô bắt tay vào làm việc cho xong rồi đứng lên, "Đi thôi, mẹ sắp tan tầm."

"Sớm vậy." Nhan Thư Đông tuy rằng nói như vậy nhưng vẫn vô cùng vui vẻ vội tới lấy túi cho Lâm Diễm, "Buổi tối còn muốn ăn lẩu cá."

Lẩu cá là Nhan Tâm Châu từng dẫn nó đi ăn một lần, sau đó Nhan Thư Đông thấy rất thích, Lâm Diễm gật gật: "Đồng ý !"

Ngay lúc này, cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, Giang Nham đi vào gấp đến phát điên: "Chị, mẹ trên đường trở về ngã xỉu ..."

Con người chứ không phải cây cỏ, những chuyện đã qua, chỉ có thể đổ thừa tại ý trời.

--

Lúc Lâm Diễm đuổi theo tới bệnh viện, Ngu Cảnh Trường đang ngủ, Giang Vũ đi ra bên ngoài giải thích cho cô: "Mẹ vẫn thường bị tụt huyết áp,

hôm nay cảm xúc không khống chế được liền ngất xỉu , vừa mới tiêm thuốc để cho bà ấy trước ngủ một giấc."

Lâm Diễm ôm Nhan Thư Đông ngồi trên ghế dài bệnh viện không biết phải nói điếm cái gì, sau đó Giang Vũ ngồi xuống bên cạnh Lâm Diễm: "Thanh Uyển, chẳng lẽ con thật sự không muốn nhận ba mẹ sao?"

"Chính là cảm thấy quá bất ngờ..." Lâm Diễm nhẹ giọng nói.

"Đúng, đúng, đúng, là bất ngờ quá... Nhưng mà không sao cả, chậm rãi thích ứng là được rồi, buổi sáng mẹ đã đem phòng chuẩn bị tốt ..." Giang Vũ nói đến đây, mắt nhìn Nhan Thư Đông đang dựa vào trên người Lâm Diễm, "Phòng của Đông Đông cũng đều chuẩn bị xong , mọi người cái gì cũng chuẩn bị xong, sẽ chờ con về nhà ."

Chờ về nhà...

Buổi tối sau khi Ngu Cảnh Trường tỉnh lại, Lâm Diễm cùng với Đông Đông vẫn lên xe của bọn họ, nhà họ Giang ở thành phố S nằm trong Giang gia viên, trước đây là một biệt thự độc lập, bên trong sửa so với bên ngoài thoát nhìn mới hơn, hẳn là vài năm nay mới làm lại.

Vào nhà, Ngu Cảnh Trường liền rời khỏi cánh tay đang vịn đỡ bà của Giang Nham, đi đến trước mặt Lâm Diễm: "Chắc đều chưa ăn cơm, ăn cơm trước được không?" Nói xong hỏi Nhan Thư Đông, "Có phải cháu đói bụng không, Đông Đông à?"

"Cũng được, nhà mọi người có cái gì ăn?" Nhan Thư Đông mở miệng.

Giang gia cả nhà đều thích ăn cay, dì giúp việc Giang gia vì quan tâm đến khẩu vị Lâm Diễm và bạn nhỏ này, một nửa đồ ăn bỏ ớt, một nửa đồ ăn không thêm ớt, chẳng qua Nhan Thư Đông rõ ràng rất thích ăn ớt, cho nên đồ ăn Lâm Diễm gắp cho nó đều đồ cay.

"Uyển Uyển, bình thường con thích ăn cái gì ?" Ngu Cảnh Trường hỏi.

Lâm Diễm lắc đầu: "Không có gì đặc biệt thích ."

Ngu Cảnh Trường thở dài: "Ăn trước đi... Sau khi ăn xong mẹ đưa đi xem phòng."

Phòng Lâm Diễm cách vách phòng Giang Nham, phòng Nhan Thư Đông đối diện Lâm Diễm, Nhan Thư Đông gần đây hay đổi nhà nên đã đổi cả thói quen, cho nên đi vào Giang gia cũng vô cùng tự nhiên, có thể là ở bên cạnh Lâm Diễm, nơi có mẹ nó còn có nhà, cảm xác bài xích đối với Giang gia cũng chậm chậm giảm đi.

Buổi tối sau khi Đông Đông ngủ, Lâm Diễm từ phòng đi ra, bên ngoài thấy vợ chồng Giang gia đang chờ cô.

"Có mệt hay không?" Ngu Cảnh Trường hỏi Lâm Diễm.

Lâm Diễm nhìn người phụ nữ này nói chuyện rất cẩn thận, tâm không đành lòng: "Đi vào nói chuyện thôi."

"Đúng vậy, mẹ con hai người trò chuyện đi, đàn ông như tôi sẽ không vô góp vui, nhưng mà bà nè, phải nhắc nhở bà, con gái cũng về nhà rồi, không chế cảm xúc cho tốt biết không? Buổi tối nói một ít chuyện vui vẻ, đừng làm cho Thanh Uyển lại khổ sở ."

Nói chút chuyện vui vẻ , nhưng có cái gì vui vẻ có thể nói đây, Lâm Diễm nhìn thấy trong phòng mình là ảnh chụp ở đầu giường, xuất hiện là một đứa bé như trăng tròn.

"Đây là..." Ngu Cảnh Trường lôi kéo Lâm Diễm ngồi xuống mép giường, sau đó nghĩ đến cái gì, đứng lên từ một phòng khác lấy ra một quyển album, bên trong tất cả đều là ảnh chụp một đứa bé.

"Uyển Uyển, đây đều là ảnh chụp trước kia, mẹ vẫn không có bỏ đi, nhờ ông trời chiếu cố, cho nên lại đem con trở lại bên cạnh." Ngu Cảnh Trường nói xong nói xong nước mắt lại dâng lên, Lâm Diễm đưa khăn tay cho bà, Ngu Cảnh Trường vừa khóc vừa cười kéo tay Lâm Diễm, "Là mẹ không tốt, nếu không có người kia gửi tài liệu, khả năng đời này mẹ cũng không nhận ra con."

Lâm Diễm nhìn Ngu Cảnh Trường, qua một lúc, cô mở miệng: "Người kia là ai a?"

Ngu Cảnh Trường trầm mặc.

Đáp án này rất dễ dàng nghĩ tới, có thể lấy được tóc cô và tóc Giang Nham làm xét nghiệm DNA, không phải người bên cạnh thì là ai?

Sau khi Ngu Cảnh Trường rời đi, Lâm Diễm hoàn toàn không có ý đi ngủ, lúc sau di động vang lên, Nhan Tầm Châu gửi tin nhắn.

"Tiểu Diễm, người trong nhà sống cùng nhau, có tốt không?"

--

Nhan Tầm Châu ở nhà đang chiếu phim, anh đi ra ngoài nhắn tin cho Lâm Diễm, khi đi ra ngoài, ở đó đang cãi nhau ầm ĩ.

Ban đầu anh định gọi điện thoại cho Lâm Diễm, nhưng sau đó không kết nối được liền tắt điện thoại đi, dựa vào hành lang dài đèn điện sáng chói, từng chữ từng chữ một viết, sau đó gửi tin nhắn qua cho Lâm Diễm.

Gửi xong tin nhắn, Nhan Tầm Châu liền nhìn chăm chăm màn hình di động lấp lánh sáng sủa, qua lúc lâu mới lấy lại tinh thần, người phụ nữ đứng phía sau nói: "Sao lại đi ra ngoài?"

"Bọn họ rót rượu cho em, em lén trốn ra." Nghiêm Kha cười tủm tỉm, dừng lại nhìn Nhan Tâm Châu, "Hôm nay vài người đều nói với em, khả năng em đã tu thành chính quả ... Nhưng mà Tâm Châu, em muốn biết đáp án của anh..."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Chương 35:

Edit: Snow

Beta: Rika

"Đáp án của tôi không phải cô rất rõ ràng hay sao? Nhan Tầm Châu liếc mắt nhìn Nghiêm Kha. "Còn nữa, mau quay trở về sớm đi."

Nghiêm Kha khóe miệng chưa xót mím cười, tia đau lòng khẽ lóe lên trong ánh mắt rồi nhanh chóng tan biến, qua một lúc, cô nói : "Em chúc anh cùng chị Lâm hạnh phúc."

"Hạnh phúc?" Nhan Tầm Châu lặp lại hai chữ này: "Hiện tại chúc phúc còn quá sớm." Nói xong, anh lướt qua Nghiêm Kha đi vào phòng, nơi đó còn có hai cô gái xinh đẹp ngồi đợi, anh nhanh chóng cầm áo mặc vào muốn đi khỏi. Hai cô gái nhanh chóng sán lại hôn lên má "Lão đại, sao trở về sớm vậy, lát nữa chỗ này còn có hoạt động đặc biệt a."

"Các cô đừng có làm bừa." Nhan Tầm Châu đi ra ngoài hành lang, gặp một nữ quản lý, thân một bộ màu đen, lúc đi va vào anh, nữ quản lý vội vàng cúi người "Nhan tổng, thực xin lỗi..."

"Không có việc gì, lần sau đi đường chú ý một chút là được."

Nhan Tầm Châu đưa mắt nhìn nữ quản lý, đột nhiên nhớ tới Lâm Diễm ở thành phố C có phải hay không cũng có bộ dáng liêu lĩnh như vậy,

khúm núm, không có ngạo khí lúc ban đầu.

Nhan Tầm Châu đi đến bãi đỗ xe, lúc mở cửa xe, bỗng ngạc nhiên nhìn người phụ nữ ở bên trong, nhướn mày "Đi ra."

"Nhan Tầm Châu đây là thái độ của anh đối xử với vợ hay sao?"

"Là vợ trước." Nhan Tầm Châu cường điệu sửa lại lời của cô ta.

"A, thiếu chút nữa tôi quên mất là chúng ta đã ly hôn." Trương Mộ Mộ ngồi ở ghế phụ, cô mặc một cái váy trễ ngực, Nhan Tầm Châu chỉ cần thoáng cúi đầu là nhìn thấy toàn bộ ngực cô.

Nhan Tầm Châu cười một tiếng "Đó là bởi vì cô không có đầu óc."

Trương Mộ Mộ then quá hóa giận "Nhan Tầm Châu, đừng cho là tôi sợ anh, cho dù anh có chứng cứ trong tay tôi cũng không sợ, nếu hiện tại tôi dám trở về, tôi dám nói cho anh biết, nếu anh dám thay Lâm Diễm chinh tôi, trước đó hãy xem lại chính mình đi, anh không có năng lực đó."

Nhan Tầm Châu cười như không cười, sau đó đưa di động lên trước mặt Trương Mộ Mộ nhú mày mở miệng "Nếu cô thấy chứng cứ còn chưa chính xác, vậy thì đoạn ghi âm này thì làm sao?"

"Anh!!!" Trương Mộ Mộ nắm chặt tay.

"Không phải là không sợ hay sao?" Nhan Tầm Châu trào phúng cười một tiếng "Cho nên cô đừng có tưởng rằng chính mình có thể dựa vào mấy cái vớ vẩn mà muốn làm gì thì làm, nhưng cô còn có thể đi đến cầu xin cha mẹ nuôi của cô, nhưng Trương gia các người tôi không sợ, nhưng đứng sau Trương gia là Giang gia, tôi còn có điểm sợ hãi hơn."

Trương Mộ Mộ hừ lạnh, qua một lúc "Nhan Ý Tuấn hiện tại đang ở chỗ nào?"

"Trước kia vẫn là Tuấn Tuấn, hiện tại sao gọi cả họ lẫn tên như thế?" Nhan Tầm Châu có chút xuống giọng, hạ khóe miệng "Biết nó không phải con của cô liền thay đổi thái độ. Chậc chậc..."

Trương Mộ Mộ ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt "Đáng sợ, ngay cả chính con trai của mình sinh ra còn xuống tay được, Nhan Tầm Châu, anh không sợ gặp phải báo ứng hay sao?"

"Con trai tôi? Từ khi nào tôi với cô từng có con?" Nhan Tầm Châu cúi đầu nhìn vào mắt Trương Mộ Mộ " Cô cho là lúc đó cô mang thai con của tôi? Thật sự buồn cười, Trương Mộ Mộ, đàn bà tỏ ra ngoan ngoãn nhu mì là không đủ, còn phải có đầu óc nữa." Nói xong, Nhan Tầm Châu mở cửa xe lôi Trương Mộ Mộ ra, sức lực phụ nữ sao sánh được với đàn ông, huống chi Nhan Tầm Châu còn có học võ.

Lúc xuống khỏi xe, Trương Mộ Mộ đưa hai tay gõ lên cửa xe "Nhan Tầm Châu, anh sẽ phải gặp báo ứng, cho dù không phải là báo ứng ở trên người anh, cũng sẽ báo ứng lên những người anh yêu thương, lúc đó anh thấy sợ hãi sao? Còn có người anh yêu là ai? Lâm Diễm hay vẫn là người phụ nữ kia... Nghiêm Kha?"

Nhan Tầm Châu không lưu tình đẩy Trương Mộ Mộ ra, khép lại cửa kính xe sau đó thuận thực lái xe ra khỏi bãi đỗ, nhưng bên tai vẫn còn vang lại tiếng nói của Trương Mộ Mộ "Cho dù không phải báo ứng trên người anh, cũng sẽ báo ứng nên người anh yêu thương, anh sợ hãi sao?"

Nhan Tầm Châu, anh sợ hãi sao?

Nhan Tầm Châu im lặng nhìn xe, di động ở ghế bên cạnh không ngừng vang lên, anh nhìn qua tên người gọi đến sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Đúng lúc này ở phía sau có một chiếc xe muốn vượt qua, Nhan Tầm Châu đánh tay lái sang phải, kết quả xe phía sau vẫn đi lên, tốc độ quá

nhANH, Nhan Tầm Châu bị xe đẩy đi vài thước.

Ngày hôm sau, Lâm Diễm đề nghị muốn cùng Giang Nham đi đến bệnh viện " Con nghĩ muốn xác nhận một chút."

Ngu Cảnh Trường liền nói " Uyển Uyển, con chính là con gái của mẹ."

"Việc này quá lớn, con cảm thấy vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Lâm Diễm nói, Nhan Thư Đông ngồi ở một bên gật đầu đồng ý, kỳ thật những lời Lâm Diễm nói nó nghe có chỗ hiểu có chỗ không, nhưng lúc này nó như một tiểu chuyên gia "Cháu cảm thấy các người vô cùng tùy tiện, lúc cháu đến tìm mẹ cháu so với mấy người nghiêm túc hơn, mọi người tìm con gái cũng quá tùy tiện."

Giang Nham chạm vào đầu Nhan Thư Đông "Thật là một tên tiểu quý ."

"Cháu không phải tiểu quý." Nhan Thư Đông hờn giận nhìn Giang Nham.

Giang Nham đột nhiên phát hiện chính mình căn bản cũng không dám đắc tội tiểu quý này, cười hì hì nhìn Lâm Diễm " Nếu chị không tin, chúng ta cùng đến bệnh viện."

"Đây đều là việc nhỏ." Giang Vũ đột nhiên chen vào nói, cùng vợ nhìn nhau liếc mắt một cái "Thanh Uyển, ba và mẹ con ngày hôm qua đã thương lượng qua, tháng sau tổ chức một tiệc rượu nhỏ, con về Giang gia, chính là người nhà Giang gia.

Lâm Diễm cúi đầu, một lúc sau ngẩng lên "Chuyện này nói sau, trước mắt con còn có chuyện phải làm."

Sau bữa điểm tâm, Nhan Thư Đông bị Giang Nham đưa lên lầu chơi trò chơi, Lâm Diễm nói "Con nghĩ con muốn đòi quyền giám hộ."

Ngu Cảnh Trường trầm mặc "Việc này ngày hôm qua mẹ cùng với ba con cũng có bàn bạc, quyền nuôi dưỡng Đông Đông nếu con muốn chúng ta sẽ giúp."

Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy xúc động, nhanh chóng đè nén cảm xúc của mình "Cảm ơn."

Buổi sáng Lâm Diễm gặp luật sư của Giang gia, luật sư là một người đàn ông nhã nhặn, đối với Lâm Diễm rất thẳng thắn "Hiện tại nếu ra tòa thì tương đối khó khăn vì cô đã từng có thời điểm ngồi tù, con trai cô từ trước đến giờ vẫn do ba nó nuôi, thời điểm lúc đó cũng phiền toái, bởi vì pháp luật có quy định, trẻ con thích ứng với cuộc sống lâu dài, lúc này đương nhiên sẽ lo lắng, thay đổi cuộc sống với trẻ con trưởng thành khỏe mạnh là bất lợi."

"Tôi không quan tâm mấy chuyện đó, anh cho tôi biết cơ hội giành chiến thắng là bao nhiêu phần trăm?"

" 60%" Luật sư đẩy kính mắt: "Tuy rằng cô có bằng chứng bất lợi, nhưng Nhan Tầm Châu bên kia cũng thế, trước tiên bên cạnh anh ta có người phụ nữ khác, hơn nữa thân phận địa vị anh ta cũng bất lợi, quan trọng nhất là đứa bé đồng ý đi theo cô, nếu ở trước tòa đứa bé nói một câu nó ghét cha, cha đối với nó không tốt, thì khả năng giành thắng lợi là rất lớn."

Làm cho Đông Đông chán ghét Nhan Tầm Châu sao?

Lâm Diễm không thể bảo Nhan Thư Đông nói những lời như thế ở tòa án.

Buổi chiều Lâm Diễm đưa Đông Đông đến văn phòng, Nhan Thư Đông ở trên bàn chăm chỉ làm bài tập Lâm Diễm giao, sau đó ngẩng đầu lên hỏi " Cái kia... Khi nào thì con có thể đến trường học?"

Lâm Diễm áy náy chạm vào trán con "Đông Đông muốn đến trường học sao?"

Nhan Thư Đông nhìn Lâm Diễm sau đó thành thật trả lời : "Kỳ thật mẹ dạy cũng được, so với thầy giáo ở trường còn tốt hơn, nhưng mà đến trường con còn có thể chơi cùng với các bạn..."

Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy mình có chút ích kỷ "Ngày mai được không, ngày mai mẹ đưa con đến trường học?"

Buổi tối Lâm Diễm không đưa Nhan Thư Đông trở về Giang gia ăn cơm, mà là đi ăn lẩu cá, lúc Đông đông ăn cá, Lâm Diễm ở một bên giúp nó nhặt xương.

"Mẹ làm so với ba ba ăn ngon hơn." Nhan Thư Đông đột nhiên nói.

Lâm Diễm cười cười, trong lòng lại nghĩ đến những lời nói của luật sư, thật sự cô muốn để cho Đông Đông nói những lời kia ở trước tòa hay sao?

Đông Đông bình thường nói Nhan Tầm Châu không tốt, nhưng cô so với người khác rõ ràng nhất, đứa bé này tính tình như thế, nói gì thì cũng chỉ là nói thể mà thôi.

Nhan Tầm Châu trên trán có vết thương nhẹ, sau khi băng vết thương liền bị Chương Tử trêu ghẹo : "Mọi người có cảm thấy lão đại có vết thương này có khi lại được quan tâm hơn?"

"Chính xác."

Sau đó anh ta hùng hổ đứng lên : "Tôi còn cần nhắc xem người dám đụng vào xe lão đại rốt cục là ai?"

Nhan Tầm Châu ngại phiền phức, đem hai người đuổi đi, bây giờ anh ở trong phòng Lâm Diễm lúc trước, trong tủ lạnh còn ít đồ ăn Lâm Diễm để lại, lúc Nhan Tầm Châu mở tủ lạnh, nhìn thấy gói cá lần trước anh đem đến bèn ghét bỏ quăng vào thùng rác."

Lúc Lâm Diễm đang cho con ăn cá, Giang Nham gọi vài cuộc điện thoại, chờ lúc cô ăn xong đi ra, Giang Nham đang tùm tùm đứng ở bên ngoài, đến chỗ Nhan Thư Đông ngồi xuống "Chị, chị không cần chê em phiền, em thật lòng cảm tạ ông trời đem chị trở lại."

"Không có gì" Lâm Diễm nói tiếp: " Đã ăn gì chưa?"

"Cả nhà chưa ai ăn. Ba mẹ đều chờ chị về ăn cơm." Giang Nham nhìn Lâm Diễm: "Em cảm thấy có nhiều chuyện cần từ từ thích nghi."

Lâm Diễm khẽ mím môi : "Có lẽ, đến bằng này tuổi bỗng nhiên phát hiện mình có một gia đình, có điểm không quen cho lắm."

"Em sẽ giúp chị làm quen." Giang Nham nhanh chóng cam đoan nói.

Nhan Thư Đông lơ đãng hừ nhẹ : "Cậu rảnh rồi đi quan tâm chuyện người khác."

Giang Nham khẽ ho khan hai tiếng "Ta là cậu của cháu."

Nhan Thư Đông cố tình không để ý đến câu nói đó của Giang Nham.

Lúc Lâm Diễm trở lại Giang gia thì gặp Lý Đường, lúc cô tiến vào, Lý Đường đứng lên nhìn về phía cô "Lâm Diễm."

Lâm Diễm gật đầu "Lý đội trưởng."

"Em cảm thấy cần phải nhanh chóng sửa lại tên Uyển Uyển, cây sợ lửa, huống chi còn là lửa Tam Hỏa*" Giang Vũ mở miệng nói, sau đó nhìn Giang Nham, ông nhanh chóng hiểu ý cười ha ha đưa Nhan Thư Đông đi lên lầu.

(Ý của Giang Nham ở đây là tên của Lâm Diễm: Lâm là rừng cây -> Mộc, Diễm là lửa, cho nên mới nói là cây sợ lửa, vì lửa sẽ đốt cháy cây)

"Chúng ta đi làm một trận đi." Giang Nham nói với Nhan Thư Đông

"Cậu không biết cậu chơi với cháu toàn thua sao?"

"Xú tiểu tử, có bản lĩnh thì thắng cậu đi..."

--

Sau khi Nhan Thư Đông lên lầu, Giang Vũ mở miệng " Uyển Uyển, ba mẹ muốn cho con một thân phận, con cảm thấy thế nào?"

Lâm Diễm cúi đầu "Chuyện của con làm cho Giang gia mất mặt?"

"Không phải, không phải... Uyển Uyển con đừng nghĩ vậy." Ngu Cảnh Trường sốt ruột đứng lên giải thích " Con không có làm cho chúng ta mất mặt, mất mặt là ba mẹ, chúng ta muốn cho con một con người mới, con còn trẻ, con hoàn toàn có thể bắt đầu một cuộc sống mới."

"Hai người có thể dễ dàng thay đổi hồ sơ cho con, xóa đi những chuyện xấu, nhưng con không muốn có gì đó phải giả dối, nếu hai người muốn tốt cho con, con muốn lật lại bản án, vụ án năm đó với con không có quan hệ, con không cần ba mẹ an bài cho con cuộc sống mới, mà là con

muốn được sự tín nhiệm, tin tưởng con trong sạch, con không làm việc gì trái pháp luật, con năm đó vào tù là có người hãm hại."

Lúc Lâm Diễm nói chuyện, mọi người trong Giang gia đều trầm mặc, Lý Đường mở miệng : "Vừa rồi anh và ba mẹ em đã bàn qua chuyện này, vụ án năm đó lật lại là vô cùng khó khăn, bởi vì mọi chuyện đã xảy ra cách đây rất nhiều năm, chứng cứ thu thập được vô cùng khó khăn, năm đó người làm cùng với em đã ra nước ngoài, trước mắt muốn tìm được người đó cũng vô cùng khó khăn."

Lâm Diễm đối với những lời Lý Đường nói tỏ ra trầm mặc, mà Lý Đường lúc này tựa như một người trung gian: "Nếu người muốn lật lại bản án, chúng ta trước hết phải đi theo trình tự của pháp luật."

Lâm Diễm khẽ cười, mấy năm nay cô đã trải qua nhiều chuyện, một người tự nhiên tỏ ra thân tình cô cũng không có nhiều cảm xúc, thậm chí bản thân mình cũng không ôm quá nhiều hy vọng, cho nên cô cũng không hỏi thăm mọi chuyện năm đó có liên quan với Trương Mộ Mộ không, mẹ của cô có phải biết sự thật năm đó hay không.

Thế giới này ngay cả những lời chân thành tha thiết đều có thể là giả, những người không sớm tối ở chung làm sao có thể vô duyên vô cớ tín nhiệm, cô trước hết cũng không cần phải oán hận mấy năm nay cô phải chịu biết bao nhiêu ủy khuất.

"Cám ơn, vậy nhờ cả vào mọi người."

"Tiểu Diễm, người không cần phải như vậy..." Lý Đường nói được một nửa liền dừng lại, sau đó quay sang Ngu Cảnh Trường "Con còn có việc, xin phép đi trước."

"Được, cháu có việc thì đi trước đi." Ngu Cảnh Trường đứng lên tiễn Lý Đường, vừa đi vừa nói chuyện "Chuyện của Uyển Uyển về sau còn nhờ cháu giúp đỡ nhiều."

"Không cần khách khí." Lý Đường lúc đi đến cửa quay đầu nhìn Lâm Diễm sau đó nói với Ngu Cảnh Trường "Mấy ngày nữa mẹ cháu về nước, mời mọi người đến nhà cháu ăn cơm."

"Mẹ cháu quay lại sao?" Ngu Cảnh Trường thân thiết mở miệng "Mọi người đã lâu không gặp mặt, cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm, nhưng nếu là mời cơm, theo lý nhà chúng ta nên mời khách."

"Được, lần tới cháu mời mọi người."

Ngày hôm sau Lâm Diễm bắt đầu đưa Nhan Thư Đông đến trường, trên đường đi học, Nhan Thư Đông như nhìn thấu những suy nghĩ của cô, lôi kéo tay cô " Con sẽ không đi theo ba ba."

Lâm Diễm ngồi cùng con "Đông Đông, mẹ chỉ có con."

"Không phải, mẹ còn có bọn họ." Nhan Thư Đông cũng rất sợ mẹ mình bị cướp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại : "Ngày hôm qua mẹ không cùng con nói chuyện."

Lâm Diễm cười ha ha, xoa bóp mặt con : "Tan học mẹ sẽ chơi cùng với con."

Nhan Thư Đông nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thúc giục Lâm Diễm: "Đợi con tan học sẽ gặp mẹ."

Lâm Diễm hôm nay tâm tình phức tạp, đầu tiên muốn cùng Giang Nham đến bệnh viện kiểm tra AND, buổi chiều gặp Từ Gia Luân kết toán phí gia công tháng trước, buổi tối còn đi tham gia một bữa tiệc.

Lâm Diễm cùng Giang Nham đến bệnh viện, dọc đường đi Giang Nham nhận không ít điện thoại, lâm Diễm hỏi "Sao không bắt máy?"

Giang Nham liếc mắt nhìn Lâm Diễm "Em bị bắt cá hai tay..."

Lâm Diễm ho nhẹ một tiếng " Chính là người con gái lần trước... Hà Tầm Tầm?"

"Vâng" Giang Nham gật đầu, trên mặt thần sắc vô cùng phù hợp với người bị bắt cá hai tay, tức giận và vô cùng thương tâm.

"Cô ấy muốn cống hiến cho âm nhạc, em liền cổ vũ cô ấy vì tiền đồ mà cố gắng." Giang Nham nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó dừng một chút "Chị, em cảm thấy rất là mất mặt, em đã không dưới mười lần cầu hôn cô ấy, mỗi lần cô ấy đều tìm ra lý do cự tuyệt em, em lúc trước cảm thấy cô ấy vẫn là một cô gái tự tin... Kết quả là"

Lâm Diễm không có ý kiến gì, chăm chú nghe tình sử của Giang Nham, lúc sắp đến bệnh viện Giang Nham đột nhiên hỏi "Chị, chị yêu người đàn ông kia sao?"

Lâm Diễm ngồi trong xe bỗng cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài rất gay gắt, cô sợ hãi xuống xe, nhìn dòng người ra vào cổng bệnh viện : "Nếu không yêu thì đã không có Đông Đông."

Giang Nham thấy có lý gật đầu : "Chị, chị đừng nói em điều tra, kỳ thật em đối với Tầm Tầm cũng sớm không còn cảm tình, em cầu hôn cô ấy nhiều như vậy, chính là cảm thấy tiếc tình cảm nhiều năm, hiện tại chia tay, trong lòng em còn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn tiếc những kỷ niệm đẹp trước kia."

Lâm Diễm cười " Em không cần phải nhớ lại làm gì, bởi vì có thể người con gái kia sẽ không giống em, luyện tiếc những điều đó."

Ở bệnh viện Ngụ Cảnh Trường đã sắp xếp người đón, lúc Lâm Diễm kiểm tra xong đi dạo đằng sau bệnh viện, đi một vòng ngồi xuống ghế đá, lúc ngẩng đầu lên liền bắt gặp Nhan Tầm Châu.

Tầm mắt hai người nhanh chóng chạm nhau nhưng không ai nói gì, sau đó nhanh chóng dời đi.

Nhan Tầm Châu đến bệnh viện kiểm tra lại một lần nữa. Chương Tử và Liên Minh gặp cô, sau đó theo Nhan Tầm Châu đi ra, sau đó dường như nhớ ra gì đó anh ta liền hỏi "Gần đây có người nhìn thấy tôi cùng Nghiêm Kha vui đùa?"

"Có việc này sao? Lão đại?"

"Không có gì." Nhan Tầm Châu nói lúc đi ra có lo lắng vì sao người con gái kia lại ở bệnh viện, liền quay sang người bên cạnh "Cậu quay lại xem cô ấy đến đây làm gì?"

"Vâng."

Lúc Nhan Tầm Châu ngồi trong xe, hình dáng Lâm Diễm liền hiện lên trước mắt, nhẹ nhàng, bình tĩnh... Bộ dáng với tối hôm qua giống hệt nhau, nhiều năm như thế, anh vẫn không dám thừa nhận anh muốn cô.

Buổi chiều Từ Gia Luân gặp Lâm Diễm liên tục kể chuyện cười làm Lâm Diễm cười to, sau đó Từ Gia Luân tỉm tỉm nhìn Lâm Diễm "Nghe nói em tìm được người nhà, chúc mừng em."

Lâm Diễm thu lại nụ cười "Anh nghe ai nói?"

"Anh là người đang theo đuổi em, luôn luôn phải nghe tin tức của em không phải sao?" Từ Gia Luân nói thoải mái sau đó dừng lại "Nghe nói em định ra tòa?"

"Triệu Nghiêu, tin tức này của anh rốt cuộc là từ chỗ nào đến?"

Từ Gia Luân nghiêng người về phía trước, chống lại ánh mắt của Lâm Diễm: "Giang Nham cảm thấy anh trở thành anh rể của nó rất phù hợp."

Hóa ra là do Giang Nham miệng rộng nói ra, Lâm Diễm nhú mày.

Buổi tối Lâm Diễm mang Nhan Thư Đông cùng tham gia một cuộc thi ở đại học, làm soái ca tương lai, Nhan Thư Đông ánh mắt sắc bén, đối với thẩm mỹ của mình đã muốn xem mình là tiêu chuẩn.

"Chuyện này khẳng định không được, con đều không thấy đẹp."

"Mẹ, vì sao có những người đen như thế mà cũng tham gia, chẳng lẽ lần này là bình chọn ai đen hơn."

"Người này so với than còn đen hơn..."

"Oa, rất là hù dọa người khác, mẹ, con bị sợ hãi làm sao bây giờ?"

"Nhan Thư Đông!" Lâm Diễm nhin không được nhìn về phía hai cái chân đang đong đưa trong không trung, Nhan Thư Đông đang ngồi trên ghế cao, cô không thấy mặt nó "Con nên lễ phép một chút."

"Con lại không nói gì thô tục" Nhan Thư Đông bừ môi sau đó từ trên ghế nhảy xuống "Con muốn đi tiểu."

"Đi thôi..."

Năm phút sau, Nhan Thư Đông không thấy trở về.

Mười phút sau, cũng không thấy.

Lâm Diễm từ chỗ ngồi đứng lên, Lâm Diễm cảm thấy bất an, kích động chạy đến toilet, cô ở cửa toilet gọi Đông Đông, nhưng không thấy tiếng đáp lại, đột nhiên cô có cảm giác bất an.

Lâm Diễm lần lượt gõ từng cửa phòng toilet không ngừng gọi "Đông Đông", một người đàn ông mặt đỏ đi đến trước mặt Lâm Diễm "Này, em tìm anh sao?"

"...."

"Anh tên là Đỗ Tích Đông..."

Lâm Diễm bật khóc thành tiếng.

Người đàn ông bỗng nóng nảy "Em tìm anh có việc gì, đừng có khóc như thế mà..."

Lâm Diễm không thèm để ý đến người đàn ông, lấy điện thoại ra gọi cho Nhan Tầm Châu, điện thoại rất nhanh được bắt máy.

"Nhan Tầm Châu, anh đưa Đông Đông đi có phải không..."

"Lâm Diễm, ngay cả con em cũng không chăm sóc được mà còn muốn nhận quyền nuôi con?" Nhan Tầm Châu lạnh nhạt nói, lúc sau lại hỏi "Em đang ở đâu?"

Toilet nam yên tĩnh không một chút tiếng động, Nhan Tầm Châu thấy Lâm Diễm hỏi người bên cạnh, người đàn ông bên cạnh thấy vậy tốt bụng trả lời "Cô ấy đang tham gia hoạt động trung tâm của đại học Y."

"Anh là ai?"

"Ta là Đông Đông a..." Người đàn ông vô tư trả lời.

Lâm Diễm vội vàng rời khỏi toilet nam đi liên hệ với quản lý trường học, nhờ ông tạm thời phong tỏa cửa ra vào trường học. Mặc cho Lâm Diễm nói thế nào người quản lý cũng không đồng ý, Lâm Diễm bèn lấy điện thoại gọi về Giang gia, lúc đó trường học nổ mìn Giang gia mới đồng ý.

Sau khi Lâm Diễm xem băng ghi hình ở khu trung tâm liền thấy Nhan Thư Đông bị một thanh niên tóc húi cua mang đi, sau đó bèn nhờ người ta đi điều tra, trong lòng nóng như lửa đốt, đúng lúc ấy một người đàn ông

mặc áo sơ mi màu đen, cả người mang theo khí lạnh kinh người xuất hiện. Anh bước vào làm cho mọi người cảm thấy mây đen đang giăng kín bầu trời, Lâm Diễm ngẩng đầu lên, đó là Nhan Tầm Châu. Thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Diễm hần tiến lên kéo cô "Em đi theo anh."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Chương 36

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Cổ tay Lâm Diễm bị Nhan Tầm Châu cầm chặt, sau đó bị lôi đi ra ngoài, bảo vệ của trường đại học đều là bên ngoài cổng, buổi tối tám giờ đúng là thời điểm lưu lượng người nhiều nhất, nhưng ra ra vào vào đều là giáo viên học sinh.

Rốt cuộc là ai đưa Đông Đông đi? Lâm Diễm cả người phát run, sau đó cô một phen bỏ tay ra khỏi tay Nhan Tầm Châu: "Rốt cuộc có phải anh hay không?"

"Cô nghĩ tôi bây giờ đang ở đây diễn trò?" Nhan Tầm Châu mặt không chút thay đổi mở miệng, sau đó đem Lâm Diễm ném vào ghế sau của một chiếc xe việt dã màu đen.

Đang ngồi ghế trên lái xe là Chương Tử, Nhan Tầm Châu sau khi lên xe, Chương Tử liền bắt đầu báo cáo: "Đã tìm được tung tích, bọn họ là xe Bắc Kinh màu trắng hiện đại, biển số xe mặt sau là ba số 192, lúc này đang đi về đường hướng Tây."

Đi hướng Tây ngang qua chính xác là cửa biển, Lâm Diễm mạnh bạo nhìn ra ngoài cũng thấy không còn quá xa, nhưng trong đầu lúc này tất cả

đều là hình ảnh không tốt, cô run run thò tay vào trong túi lấy điện thoại di động ra, muốn nhấn số điện thoại.

"Làm cái gì?" Nhan Tầm Châu nghiêng đầu.

"Báo cảnh sát..." Lâm Diễm nói.

Nhan Tầm Châu một phen cầm lấy điện thoại trên tay Lâm Diễm, di động rơi xuống nền xe đầy thảm nên tiếng vang cũng không lớn, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn Nhan Tầm Châu.

"Lâm Diễm, an phận chút đi, nếu lần sau còn tin tưởng mấy người gọi là cảnh sát, thì lập tức xuống xe!" Nhan Tầm Châu nói thật chậm, Lâm Diễm trong mắt tất cả đều là nước, luôn luôn đến lúc xảy ra chuyện rồi mới biết được bản thân mình có bao nhiêu vô dụng, bao nhiêu nhỏ bé, lại không có đầu óc.

"Đại ca, đừng giận dữ với chị dâu, chị dâu chẳng phải là quá gấp thôi..." Chương Tử đứng lúc chen vào nói với Lâm Diễm : "Cái kia... Chị dâu đừng lo lắng, vừa mới rồi đã phái người theo dõi bọn họ, Đông Đông sẽ không sao đâu... Về phần báo cảnh sát, đi trình báo cần phải vài giờ, hơn nữa sự việc cụ thể là ai bày ra còn không biết rõ ràng, báo cảnh sát quá sớm khả năng còn..."

"Chương Tử, nói nhiều ." Nhan Tầm Châu đánh gãy lời nói của Chương Tử, Chương Tử chân nhấn hai lần ga, không sợ chết tiếp tục nói: "Không phải sợ chị dâu hiểu lầm sao?"

Hiểu lầm, Nhan Tầm Châu quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thật đúng là đã đánh giá cao cái từ "hiểu lầm" này, hiểu lầm chỉ phát sinh hai người thân thiết với nhau, về phần anh và cô, là một cái khoảng không không thể vượt qua.

Xe Nhan Tầm Châu ngừng lại tại bãi đỗ xe tòa nhà lớn, lúc xuống xe anh nhìn người phụ nữ bên trong xe, kéo cô một phen: "Theo tới đi."

Lâm Diễm đi theo Nhan Tầm Châu xuống xe, lên tòa nhà lớn lầu 17, lầu 17 là một tầng đã bị bỏ hoang từ lâu, Chương Tử mở đèn, sau đó tìm hai thanh ghế dựa cho Nhan Tầm Châu, sau đó lại đưa đến kính viễn vọng, vừa điều chỉnh cự li vừa nói với Nhan Tầm Châu: "Đại ca, cảm giác lần này bắt cóc Đông Đông là người mới."

"Nhìn xem ở đó chẳng phải là Vương Bái." Nhan Tầm Châu nói ra một cái danh.

"Là tên Vương Bái không có đầu óc đó sao?" Chương Tử lăm bầm cái tên này, "Đại ca, có cảm thấy việc này cùng Trương Mộ Mộ có liên quan không?"

Nhan Tầm Châu không trả lời Chương Tử vấn đề này, mà quay ra nhìn về phía người phụ nữ đang nôn nóng bất an bên cạnh, mở miệng hỏi: "Hôm nay đi ra ngoài có thấy gì khác thường hay không?"

Lâm Diễm lắc đầu, quả quyết: "Không có."

Nhan Tầm Châu khẽ hừ một tiếng, sau đó nói: "Lần này sau khi Đông Đông trở về, tôi sẽ mang nó đi."

Lâm Diễm nâng mắt nhìn Nhan Tầm Châu, chỉ là cái gì cũng không nói, chính lúc này, di động của Nhan Tầm Châu di động vang lên, anh vuốt nhẹ tiếp điện thoại, bên trong liền truyền đến thanh âm của Nhan Thư Đông: "Đồ đều cáng, thằng chó nhãi con, đồ tiểu tam, đồ lưu manh, lão ô quy..."

Là tiếng của Đông Đông, Lâm Diễm che miệng bật khóc, Nhan Tầm Châu hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, nói với bên kia: "Vương Bái, bắt cóc con tao làm cái gì?"

Nhan Tầm Châu nói chuyện với Vương Bái, toàn bộ quá trình Nhan Tầm Châu có thoáng nhắc tới Trương Mộ Mộ.

"Vương Bái à, mày tưởng sắp được làm con rể Trương gia, cho nên chạy nhanh tới muốn lấy địa vị, đây là lấy oán trả ơn sao?"

"..."

Lúc Nhan Tầm Châu nghe điện thoại, Lâm Diễm không rời mắt nhìn chăm chăm Nhan Tầm Châu, loáng thoáng nghe được bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, loáng thoáng còn nghe được vài âm thanh mắng chửi của Đông Đông...

Sau đó Nhan Tầm Châu như là nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Diễm, đưa điện thoại di động mở âm lượng loa to ra, Lâm Diễm nghe càng thêm chăm chú, khi nghe được bên trong "Ba" một tiếng, trong lòng hung hăng như bị đâm một nhát, tựa như mạch máu ở ngực vỡ toang máu chảy ra, bên tai một loạt tiếng ong ong, trong đầu tất cả đều trống rỗng, cô đứng phắt lên, sau đó Nhan Tầm Châu giữ chặt tay cô, dùng ánh mắt ý bảo cô bình tĩnh lại.

"Con tao..." Nhan Tầm Châu tiếp tục nói trong điện thoại, ngữ khí pha ý trào phúng, "Đúng, xác thực con tao trong tay mày, để ý nó cho tốt, bảo toàn người."

"..."

Lúc Nhan Tầm Châu cúp điện thoại di động, Lâm Diễm rốt cục khóc ra tiếng, thanh âm khàn khàn: "Nhan Tầm Châu, giúp tôi đem Đông Đông về bằng được có được không, được không..."

Nhan Tầm Châu chỉ lạnh lùng nhìn cô, qua một lúc, di động trong túi Lâm Diễm cũng vang lên, điện báo hiện lên là Lý Đường.

"Bảo anh ta mang theo người tới đường hướng Nam đi ." Nhan Tầm Châu nói với Lâm Diễm, chạm đến ánh mắt Lâm Diễm lại nhả thêm câu, "Nếu muốn con lập tức gặp chuyện không may thì hãy để cho Lý Đường mang theo cả đồng cảnh sát lại đây, đúng rồi, quên mất đám người Giang gia thế gia toàn là cảnh sát..."

Lâm Diễm cùng Lý Đường nói chuyện điện thoại xong, Nhan Tầm Châu liền đi ra ngoài, cô và Chương Tử cũng đi theo, sau đó Nhan Tầm Châu dừng bước nói với Chương Tử: "Ở lại chỗ này đi."

Lâm Diễm tiếp tục đi theo Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu nhíu mày, bảo Chương Tử: "Trông chừng cô ấy cho tốt."

Buổi tối lúc ra ngoài Lâm Diễm cố ý chăm chút một phen, mang giày cao gót, váy liền áo, tóc búi cao... Nhưng lúc này đây, sự ăn diện của cô đều thành tro bụi.

Cô tự biết đi theo Nhan Tầm Châu cũng giúp không được việc, chỉ là hận không thể ngay lập tức nhìn thấy Đông Đông bình an vô sự.

Nhan Tầm Châu đem tầm mắt chuyển dời trên người Lâm Diễm, ngữ khí thoắt chốc mềm mại hơn: "Nửa giờ, nửa giờ sau sẽ mang theo Đông Đông quay lại đây, nửa giờ này cô chỉ cần ngồi yên nơi này không được đi đâu, biết không?"

Lâm Diễm nhìn Nhan Tầm Châu.

"Nghe nói có hiểu không?"

Lâm Diễm gật đầu.

Nhan Tầm Châu xoay người rời đi.

Sau khi Nhan Tầm Châu đi, Chương Tử liền nói nhiều hơn, anh cũng là muốn giúp cho Lâm Diễm bớt đi sự khẩn trương, đồng thời cũng là trời sinh có tính bà tám, rõ ràng là một người đàn ông có diện mạo tuấn tú trắng nõn, nói lên nói xuống vẫn là nói liên miên cần nhằn không ngừng nghỉ.

"Chị dâu, Giang gia thực sự không phải một nơi tốt, sớm một chút chuyển khỏi đó đi..."

"Cảm ơn đã nhắc nhở."

"Không cần cảm ơn, cũng là vì tốt cho đại ca thôi..." Chương Tử tươi cười thân thiết, trưng ra bộ dạng tâm sự trong lòng với Lâm Diễm, "Kỳ thật đi theo đại ca là tốt nhất, đại ca tuy rằng nói năng chua ngoa nhưng tim thì như đậu hủ, rất nhiều chuyện trong lòng đều để ý cả, hơn nữa với anh ấy cũng có Đông Đông, hai người cùng nhau chăm sóc tốt cho thằng bé."

Lâm Diễm cái gì cũng không nói.

Rất nhiều việc bên ngoài thoát nhìn cảm thấy là ép buộc, vì con người không có ai có thể thật sự thay ai cảm động, một đoạn tình cảm sớm đã mỗi người một ngã, sao có thể lại tiếp tục nối duyên cũ được đây.

Chương Tử nghĩ nghĩ: "Chị dâu, chuyện năm đó đại ca hiện tại đã hối hận rồi, nhưng năm đó không phải anh ấy không cứu, là không có biện pháp cứu..."

"Được, tôi biết." Lâm Diễm ngắt lời Chương Tử, trong lòng cô đang nghĩ đến chuyện của Đông Đông, mặc kệ Chương Tử nói cái gì trong tai cô đều là âm thanh huyên não.

Chương Tử xem xét liếc mắt nhìn Lâm Diễm một cái: "Chị thực sự hiểu được?"

Lâm Diễm ngại phiền, đi đến một cái văn phòng làm việc khác, nơi này hẳn là văn phòng chủ quản, mặt sau giá sách văn phòng có vẻ có các loại tài liệu.

"Đây là công ty trước kia của đại ca, chị dâu đã quên rồi à?"

"Không quên." Lâm Diễm nói.

"Thời gian trước đại ca định đem nơi này quét tước lại rồi cấp cho công ty dùng, nhưng mà sau này chẳng biết tại sao đại ca không làm nữa, để sửa sang được một nửa rồi lại đuổi bọn họ đi..."

Lâm Diễm quay đầu nhìn Chương Tử: "Anh là con giun trong bụng anh ta à?"

Chương Tử không để ý tới sự trào phúng trong lời nói của Lâm Diễm, dựa vào trên tường nhếch miệng cười: "Là tiểu đệ của anh ấy, tiểu đệ đây chị có biết không, chính là người hầu trung thành nhất."

Lâm Diễm quay đầu lại, ngay lúc này, di động của Chương Tử vang lên, anh lấy di động ra nhìn, hưng phấn nói với Lâm Diễm: "Chị dâu, đi xuống đi, Đông Đông đã trở lại rồi."

--

Lâm Diễm đi theo Chương Tử xuống dưới bãi đỗ xe tòa nhà, lúc tầm mắt đang mãi nhìn chung quanh tìm kiếm, một tiếng huýt sao vang dội bên tai vang lên.

Tiếng huýt sao quen thuộc, Lâm Diễm lập tức xoay người, Nhan Thư Đông đang nằm úp sấp trên cửa kính xe huýt sáo về phía cô, bộ dạng đặc ý dào dạt làm cho Lâm Diễm xúc động đến rơi lệ.

Lúc Lâm Diễm lên xe, Nhan Thư Đông ngồi đối diện Nhan Tầm Châu nói: "Vừa mới huyết sáo có phải thổi trúng rất vang không!"

"Vừa mới huyết sáo sao?" Nhan Tầm Châu mở miệng nói.

Nhan Thư Đông tức giận hai tay khoanh trước ôm ngực, sau đó nhìn sang Lâm Diễm, dăng mặt lên trước mặt cô, "Mẹ, bọn trứng thổi ấy tát con một cái ..."

Lâm Diễm nhìn dấu bàn tay trên mặt Đông Đông, nước mắt tràn mi. Nhan Thư Đông hơi hối hận đã tỏ ra làm nũng trước mặt Lâm Diễm, khôi phục ngay lại bản sắc con hổ nhỏ, cầm quyền đầu: "Chờ ông đây trưởng thành, sẽ rút gân lột da bọn chúng!"

Lâm Diễm đem con ôm trong lòng, thổi thổi chỗ nó bị một cái tát trên mặt: "Có đau không?"

"Có hơi đau." Nhan Thư Đông nhìn Lâm Diễm, gật gật đầu, thần khí nói, "Nhưng mới vừa rồi ba đã đem bọn chúng đánh thành đầu heo cả rồi, chơi đã."

Lâm Diễm cũng không hi vọng về sau Nhan Tầm Châu sử dụng bao lực như vậy, xoa xoa nước mắt, ghen nói: "Sau khi về mẹ xoa chút thuốc sẽ không đau nữa."

Nhan Thư Đông ngộ nguậy thân mình trong lòng Lâm Diễm, sau đó bị Lâm Diễm gắt gao ôm trong lòng.

"Đông Đông, mẹ xin lỗi..." Qua một lúc, Lâm Diễm nói với con ở trong lòng.

Nhan Thư Đông chớp mắt: "Vì sao lại nói xin lỗi, là con không nghe lời chạy đi ..."

Lâm Diễm nhìn không được rơi lệ, Nhan Thư Đông vươn tay lau đi nước mắt của Lâm Diễm: "Thật là rất mau khóc, vừa mới rồi bọn họ đánh con không hề khóc."

"Đó là Đông Đông dũng cảm hơn mẹ..." Lâm Diễm xoa xoa mặt Đông Đông, lông mi... Dù có xoa như thế nào cũng dường như không đủ.

"Đông Đông, lúc ấy vì sao lại đi theo bọn họ..." Lâm Diễm hỏi.

"Là..." Nhan Thư Đông không biết nói như thế nào.

"Là thuốc mê." Nhan Tầm Châu mở miệng, "Bọn họ dùng thuốc mê với Đông Đông."

Lâm Diễm lập tức nói với Nhan Tầm Châu: "Đi bệnh viện trước được không?"

Nhan Tầm Châu biết rõ cái loại thuốc mê này tác dụng qua đi đối với thân thể không có tác dụng phụ gì, nhưng Nhan Tầm Châu vẫn phối hợp lái xe chạy đến bệnh viện. Buổi tối muộn còn mời hai vị chuyên gia chuyên môn tới đây làm kiểm tra thân thể toàn diện cho Nhan Thư Đông.

Lâm Diễm ngồi ở phòng nghỉ bệnh viện chờ kết quả, Nhan Thư Đông chịu không được buồn ngủ nằm úp sấp trên đùi Lâm Diễm, Lâm Diễm cũng hơi mệt, tay phải đang vuốt vành tai Đông Đông thì Giang gia tới.

Nhan Tầm Châu rời đi lúc Giang gia tới, trước khi rời đi chỉ chừa một câu: "Ngày mai sẽ phái người đến đón Đông Đông đi."

Sau đó Nhan Tầm Châu không cùng Giang gia chào hỏi gì cứ thế bước đi, nhưng thật ra Giang Vũ gọi anh một tiếng, nhưng Nhan Tầm Châu cũng không đáp lại.

Giang Nham bế Nhan Thư Đông đang ngủ say trong lòng Lâm Diễm, Lâm Diễm nhẹ giọng nói câu: "Cảm ơn."

Giang Nham nhẹ mở miệng nói với Lâm Diễm: "Chị, mọi người về nhà rồi nói sau."

--

Lúc Lâm Diễm trở lại Giang gia, Lý Đường đã ở bên trong đợi, Lâm Diễm nhìn anh một cái, sau đó để Giang Nham ôm Nhan Thư Đông lên lầu ngủ, bản thân cũng đi theo lên lầu.

Nhan Thư Đông kỳ thật đã sớm tỉnh, đợi Giang Nham sau khi đi ra, nắm lấy tay Lâm Diễm thủ: "Mẹ, đừng đi"

"Không ngủ à?" Lâm Diễm ngồi bên giường nhìn con.

Nhan Thư Đông nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

Lâm Diễm sờ sờ cái trán con: "Hôm nay sợ sao?"

Nhan Thư Đông lắc đầu: "Không sợ, bởi vì tin tưởng ba sẽ tới cứu ...
Đương nhiên còn có mẹ..."

Mỗi người ba trong mắt trẻ con đều là anh hùng, Lâm Diễm nghĩ rằng Nhan Tầm Châu không phải, kỳ thật anh chính là như vậy, nhưng thật ra là cô yếu đuối vô năng còn tự chán ghét bản thân.

Lúc Nhan Thư Đông ngủ, Lâm Diễm dịch dịch chăn sau đó xuống lầu.

Lý Đường tới đây kể lại tình huống, lúc anh đi đường hướng Nam bắt được Vương Bái, lúc ấy Nhan Tầm Châu đoán chắc Vương Bái sẽ theo đường này trốn đi.

Lý Đường nói xong, Ngu Cảnh Trường mở miệng: "Việc này phải điều tra cho thật kỹ, nhưng mà tên Vương Bái này nghe có hơi quen tai."

Lý Đường liếc mắt nhìn Lâm Diễm một cái: "Vương Bái là bạn thời đại học của Trương Mộ Mộ, từng theo đuổi cô ta."

"Vậy sao." Ngu Cảnh Trường sắc mặt có chút xấu hổ, "Tiểu Đường, tóm lại điều tra cho kỹ đi".

"Trương Mộ Mộ sao?" Lâm Diễm đúng lúc giương mắt, khẩu khí thản nhiên, một câu nhẹ như gió thoảng, "Lý đội trưởng, thật ra tôi nhớ tới một sự kiện, năm đó một đồng nghiệp cùng làm với tôi có quen biết Trương Mộ Mộ."

Lúc Lý Đường về Lâm Diễm ra cửa tiễn anh, bên đường Giang gia gieo trồng ngô đồng, đêm khuya đầu hạ, thường thường có tiếng côn trùng kêu rên âm ỉ.

Lâm Diễm đi bên cạnh Lý Đường, Lý Đường hai tay dứt túi, dừng lại: "... Uyển Uyển, năm đó đồng nghiệp em là bạn Trương Mộ Mộ, sao chưa từng nghe em nói qua."

"Cũng là đột nhiên nhớ tới thôi." Lâm Diễm nói, dừng lại, "Tiễn đến đây đi, Lý đội trưởng, tạm biệt."

"Gọi Lý đại ca đi."

Bóng đèn bên đường kéo hình bóng Lý Đường ra thật dài, tầm mắt Lâm Diễm nâng lên, "Lý đại ca."

Lý Đường cười cười: "Trở về nghỉ ngơi đi."

Buổi tối Lâm Diễm ngủ trong phòng Nhan Thư Đông, lúc Nhan Thư Đông tỉnh lại trên giường ôm lấy thắt lưng Lâm Diễm thì thào nói thầm:

"Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng là mẹ con chắc là không sao đâu.." Nói xong, còn cười một cái, lại nhắm hai mắt lại.

Lâm Diễm tắt đèn trong phòng, đầu óc nghĩ đến lời của Lý Đường, chuyện kia cô chưa từng nói qua với anh , bởi vì việc này cũng là hôm nay cô mới được nghe từ miệng Chương Tử, hồi trước cô cũng không biết Trương Mộ Mộ và đồng nghiệp của mình có quan hệ gì.

Trước đây, có một số việc cô có thể không hề so đo, nhưng hiện tại cô không thể cho phép Đông Đông lại bị tổn thương.

Nhan Tầm Châu nói muốn đi đón Đông Đông, anh nói được thì làm được, ngày hôm sau Lâm Diễm đưa Đông Đông đi học xong, liền nhận được điện thoại của Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu gọi điện thoại đến thông báo chiều tối không cần đi đón Đông Đông tan học.

Lâm Diễm lúc này đây chẳng lý luận với Nhan Tầm Châu, càng không mắng chửi gì, chỉ nói câu "Đã biết" liền tắt di động.

Nhưng mà có một số việc đã biến thành thói quen, sẽ không dễ dàng quên, chiều tối Lâm Diễm vẫn đi một chuyến tới trường học, sau khi không gặp được Đông Đông, Lâm Diễm một mình đi đến bến xe buýt, nhìn người lui tới đều là trẻ con và phụ huynh đi qua, Lâm Diễm vô lực ngồi xuống ghế dài trên xe.

--

Lúc Lâm Diễm trở lại Giang gia, toàn bộ trở nên thay đổi, không hề vô lực, tiêu cực, tiêu tụy, Ngu Cảnh Trường đang trong phòng bếp tự mình bày hoa quả, cô đi vào đến nơi giúp: "Con giúp mẹ."

Ngu Cảnh Trường xoa xoa tay: "Mua xoài Đông Đông thích ăn đấy, nó đâu rồi?"

"Bị ba nó tạm thời đón đi rồi." Lâm Diễm cầm một miếng xoài đứng lên, nói với Ngu Cảnh Trường nói, "Tôi hôm qua Đông Đông nói có hơi nhớ ba nó, cho nên để cho nó ở cùng ba vài ngày."

"À, ra là vậy." Ngu Cảnh Trường nhìn Lâm Diễm, hai mẹ con từ gương mặt đến cái miệng đều cực kỳ giống nhau, lúc trước không nhận ra nên không chú ý, hiện tại nhận nhau rồi chỉ biết càng nhìn càng giống.

Cơm chiều ăn xong, Ngu Cảnh Trường tìm đến Lâm Diễm, "Uyển Uyển, con và ba đưa nhỏ?"

"Bọn con trước kia là mối tình đầu." Lâm Diễm cười tủm tỉm nói, nhìn người phụ nữ đột nhiên trở thành mẹ mình, "Sau lại mặc danh kỳ diệu* vào tù, anh ấy liền kết hôn với Trương Mộ Mộ."

* không biết vì sao

Ngu Cảnh Trường quay đầu thở dài, qua một lúc mới mở miệng: "Uyển Uyển..."

"Mẹ, có gì cứ nói thẳng đi."

Ngu Cảnh Trường chần chừ, "Nghỉ ngơi trước đi, chuyện năm đó mẹ sẽ vì con đòi lại trong sạch."

"Cảm ơn mẹ." Lâm Diễm ôm thắt lưng Ngu Cảnh Trường, dừng lại, "Mẹ, Giang gia cùng Nhan gia hồi xưa có quen biết sao?"

"Sao lại hỏi như vậy." Ngu Cảnh Trường hưởng thụ tình cảm của cô, xoa xoa tóc Lâm Diễm, "Nhan gia là cùng trấn đấy, Giang gia chúng ta nguyên quán là ở thành phố G, quan hệ chỉ vậy không hơn."

"Thật không?"

"Uyển Uyển, mẹ không lừa con." Lâm Diễm gật gật đầu.

--

Lý Đường hẹn Lâm Diễm xem phim, một thân nhàn nhã xuất hiện ở phòng khách Giang gia, Lâm Diễm lên lầu tắm rửa thay quần áo rồi xuống dưới.

Lên xe, Lý Đường nhìn Lâm Diễm trang điểm dung mạo xinh đẹp, cười nói: "Đây là lần thứ hai anh đi xem phim."

"Lần đầu tiên là với ai?"

"Đoán đi."

"Mẹ anh?"

"Không phải." Lý Đường hơi bật cười, "Là em."

Lâm Diễm thật sự kinh ngạc : "Khẳng định em mất trí nhớ rồi."

"Lúc còn rất nhỏ." Lý Đường ngược dòng kể lại chuyện cũ, "Lúc còn rất nhỏ, lúc ấy trong đại viện tổ chức xem phim, anh ôm em cùng xem một lần."

Lâm Diễm bật cười: "Không thể tưởng được còn có chuyện cũ như vậy."

Lý Đường cũng cười.

Rạp chiếu phim gần nhất thay đổi không ít, Lâm Diễm thật sự đã vài năm không xem phim, lần trước xem phim vẫn là cùng xem với Nhan Tầm Châu.

Lý Đường hỏi Lâm Diễm muốn xem phim gì, Lâm Diễm nhìn nhìn biển quảng cáo trong đại sảnh, chọn một bộ phim lịch sử, Lý Đường gật đầu mua vé.

Lâm Diễm thời còn đến trường học tốt nhất là môn lịch sử, bởi vì thích đọc sách, cô tiếp xúc với tri thức lịch sử không hoàn toàn là chính sử, còn có các loại dã sử cùng truyền thuyết.

Phim điện ảnh so với suy nghĩ của cô còn nhàm chán hơn, Lâm Diễm đi vào toilet, lúc từ bên trong đi ra liền nhìn thấy Nhan Tầm Châu đang dựa vào bồn rửa mặt ở phòng ngoài.

"Hẹn hò?" Nhan Tầm Châu hỏi.

Lâm Diễm vẩy vẩy cái tay vừa mới rửa: "Đúng vậy."

"Đông Đông cũng ở bên trong, có muốn đến gặp nó một chút." Nhan Tầm Châu chỉ chỉ một cái phòng VIP đối diện trong rạp chiếu phim.

Lâm Diễm nửa tin nửa ngờ theo Nhan Tầm Châu đi vào gian phòng, lúc đi vào mới phát hiện bên trong nào có Đông Đông.

Lâm Diễm quay đầu định đi, Nhan Tầm Châu liền ôm lấy cô đẩy vào trên mặt tường, tách hai chân cô kẹp chặt vào bên hông mình.

Nhan Tầm Châu chỗ đó trướng lên, đùi Lâm Diễm bị bắt tách ra rất rõ ràng cảm nhận được nơi đó.

"Tiểu Diễm, còn nhớ lần ấy không?" Nhan Tầm Châu cắn lỗ tai Lâm Diễm, hơi thở nóng bỏng.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Chương 37

Edit: Snow

Beta: Rika

Lần đó là thế nào chứ?

Lâm Diễm và Nhan Tâm Châu từng có ba quãng thời gian, quãng thứ nhất là khi cô vừa mới đến Nhan gia, cả hai người bài xích lẫn nhau, khi đó đều là đối đầu nhau, hiện tại nhớ lại thì đó lại là quãng thời gian đẹp nhất, quãng thời gian thứ hai là khi quan hệ của cô và Nhan Tâm Châu bắt đầu cải thiện, cô với thân phận con dâu nuôi từ bé này càng ngày càng quen thuộc, cô cùng anh bắt đầu phát triển một đoạn tình cảm, mộng lung nhưng lại cụ thể, quãng thời gian thứ ba là lúc cô sắp tốt nghiệp đại học, cô và Nhan Tâm Châu bắt đầu ở chung, lúc ấy cô vẫn còn có chút ngượng ngùng, Nhan Tâm Châu chiều chuộng cô, cô cảm thấy ông trời đối với cô thật là tốt.

Nếu như hai khoảng thời gian đầu là lúc còn trẻ không biết gì, thì đến quãng thời gian thứ ba, Lâm Diễm là thật lòng muốn cùng Nhan Tâm Châu ở chung, cũng là vài năm kia, trong lòng cô khao khát muốn có một cuộc sống hạnh phúc với Nhan Tâm Châu, cô còn thật sự nghĩ tới tương lai của hai người, cô cho rằng anh là gì đó vô cùng quan trọng với cô, nhưng cô cho là quan trọng, ngược lại lại trở thành công cụ châm chọc của anh.

Thế giới này là như vậy, đại khái sẽ không có ai toàn tâm toàn ý yêu một ai đó, có thể chỉ sau một đêm, chuyện tình dù có lãng mạn đến mấy cũng bị phá hủy, làm cho cô từ nay về sau không dám tin tưởng trên thế giới này có ai thật lòng đối với cô.

Cho nên từ khi Từ Gia Luân nói những lời đó, cô tuy rằng có cảm động nhưng vẫn không tin.

Cô đã trải qua bi ai, khát vọng yêu nhưng cũng không tin tưởng tình yêu.

Lâm Diễm vẫn trầm mặc, để mặc Nhan Tâm Châu ôm.

"Quấy rầy em, em không vui?" Nhan Tâm Châu nhìn Lâm Diễm hỏi, căn phòng tinh xảo, ánh đèn sáng mờ ảo, da Lâm Diễm trắng nõn nhìn xinh đẹp vô cùng. Lâm Diễm hôm nay mặc một cái áo sơ mi trắng tơ tằm, phối với một chiếc quần màu vàng nhạt, mái tóc không buộc hay búi để xõa tự nhiên, không có trang điểm nhưng đôi môi thật quyến rũ, rõ ràng là cô chỉ tùy ý ăn mặc, nhưng Nhan Tâm Châu vẫn cảm thấy Lâm Diễm thật đẹp, tuy rằng lúc này cô đang vô thức căn môi.

Nhan Tâm Châu yêu nhất vẫn là miệng của Lâm Diễm, lúc nói chuyện môi tự nhiên cong cong lên, anh trước kia rất thích nghe cô học bài ở ban công, âm sắc của cô có chút khàn khàn, nhưng khi nói rõ ràng, nghe lại rất êm tai.

"Biết còn hỏi." Lâm Diễm trả lời một câu, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

"Haha, thật đúng là toàn thành cho các người." Nhan Tâm Châu cảm khái một câu, sau đó tiếp tục nói "Lâm Tiểu Hỏa, anh quên mất em từ trước tới nay đều thích loại nguy quân tử a."

"A, trong mắt còn có ý cười nha." Nhan Tâm Châu đem thanh âm cố ý kéo dài, sau đó trực tiếp ôm Lâm Diễm đi vào đặt trên ghế sofa, một tay

ấn đầu vai của cô, một bàn tay nhẹ nhàng chu du trên lưng cô, sau đó vuốt ve.

"Nhan Tâm Châu, đây là cường gian!"

Nhan Tâm Châu khí lực vô cùng lớn, Lâm Diễm ở bên dưới thân anh cơ hồ không thể nhúc nhích, chỉ có thể cắn tức nhìn anh, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Em có thể kiên." Nhan Tâm Châu sắc mặt uất giận nói, đưa tay cầm lấy cằm Lâm Diễm "Hoặc là bây giờ có thể kiên một lần, sau đó đưa anh vào tù vài năm, như vậy không phải là chúng ta huề nhau sao?"

Lâm Diễm chống lại ánh mắt Nhan Tâm Châu trào phúng nói "Ha ha, sau đó lại bị phản án, lại bị vào tù vài năm?"

Nhan Tâm Châu liếc mắt nhìn Lâm Diễm một cái, trong lòng không biết là tư vị gì. Anh cùng Lâm Diễm khúc mắc không rõ, vừa muốn thế này lại vừa muốn thế kia.

"Ồ, lời như vậy là nhắc nhở sao, dù sao cũng thật là buồn cười, cùng làm và sống với những cô gái xinh đẹp, chẳng thể nhắm mắt làm ngơ." Nhan Tâm Châu nói xong, sờ soạng tóc Lâm Diễm "Nói đúng không nào?"

"Đúng vậy, cứ nghĩ đến việc đối phó với người khác, rất lợi hại, hô phong hoán vũ, ai trong mắt cũng đều là quân cờ, Trương Mộ Mộ, còn có Nghiêm Kha, cũng thế..." Lâm Diễm cười khẽ hai tiếng " Trước kia cũng đã nói, Giang gia nợ anh, tìm Giang gia nói chuyện, Lâm Diễm tôi không nợ anh gì cả, vì sao anh hết lần này tới lần khác làm khó tôi... Được rồi, cho dù chuyện năm đó không quan hệ, bị ở tù là vì vợ trước của anh Trương Mộ Mộ làm, nhưng vì sao Trương Mộ Mộ lại đối phó cô, chẳng phải là vì người đàn ông trước mặt này hay sao?

"Nhan Tầm Châu, năm đó tôi ngồi tù không phải ngồi năm phút, năm giờ, năm ngày, năm tháng mà là năm năm, anh biết năm năm là khái niệm gì sao?"

Nhan Tầm Châu thật lâu sau đều không nói gì, chỉ dùng một đôi mắt đen mở to thẳng tắp nhìn Lâm Diễm, kỳ thật anh muốn nói với cô, anh không có cùng với người phụ nữ khác sinh con, Đông Đông là đứa con duy nhất của anh, anh cũng rõ ràng năm năm là khoảng thời gian dài bao nhiêu, với anh mà nói những tháng ngày đó cũng vô cùng gian nan và đáng sợ..

Nhưng bây giờ nói những lời này thì còn có ý nghĩa gì, bởi vì anh đã đem cô bức đến đường cùng là sự thật, anh không thể lừa dối mình đây không phải là sự thật.

"Muốn chết nhưng không tìm được phương pháp chết..." Lâm Diễm cười một tiếng tiếp tục nói " Khi ở trong tù tôi từng đem bàn chải đánh răng mài nhọn, làm dao để cắt cổ tay, lúc cắt xong, anh có biết lúc đó tôi có bao nhiêu vui vẻ, bởi vì rốt cục đã có thể chết..."

Nhan Tầm Châu mấp máy miệng, lúc miệng Lâm Diễm nói ra những lời đó, ngực anh như có một bàn tay hung hăng đâm vào, sau đó biến thành con dao, mỗi một nơi con dao đi là một trận đau nhức, đau đốn chân thật, không pha trộn bất cứ tạp chất nào.

Nhan Tầm Châu nghĩ đến ngày Lâm Diễm bị bắt đi, anh đứng ở trên tầng cao nhất nhìn cảnh sát mang cô đi, anh thấy khi lên xe cô không ngừng quay đầu lại nhìn, cô là đang tìm anh sao, trong mắt còn mang theo tia chờ mong...

"Nhưng có một số việc cũng chỉ trách mình yếu đuối, ví dụ như có một đoạn thời gian rất dài chuẩn bị tìm đến cái chết, nhưng cuối cùng vẫn không dám chết, cắt cổ tay một nửa rồi chạy đi tìm người cầu cứu? Bây giờ

nghe lại thấy thật buồn cười có đúng không, ha ha, tính cách yếu đuối vô năng, sợ hãi rụt rè xứng đáng bị giẫm đạp..."

Nhan Tầm Châu nửa người dựa trên ghế sofa, tầm mắt từ mặt chuyển qua tay Lâm Diễm, tay trái gầy, trắng nõn có đeo vài vòng đá cẩm thạch. Kỳ thật lúc anh và cô ngủ anh có đẩy vòng đá ra xem cổ tay của cô, vòng quanh cổ tay có một vết sẹo nhỏ mờ, lúc đó anh chỉ đoán là dùng vật nhọn gì đó cắt, hóa ra đây là cô dùng bàn chải đánh răng làm...

"Nhà tù đối với phạm nhân muốn tìm cái chết canh giữ rất nghiêm ngặt, nếu bị phát hiện tự sát sẽ phạt thêm ba năm tù, chuyện này sau khi Lý đội biết đã được anh bao che, tất cả trong mắt đều là hành vi ngục quân tử, nhưng mà cũng có thể nói, trong nhà tù không có nhiều kí ức đẹp... Nói đúng hơn, Lý đội là lợi dụng, nhưng lúc ấy đối với tôi anh ấy hoàn toàn xa lạ, bị lợi dụng cũng là chính bản thân tôi lựa chọn, nói anh ấy là ngục quân tử, nhưng cũng có lúc anh ấy đem lại ấm áp, hy vọng còn có cả tôn trọng, anh ấy không coi tôi là tội phạm, những điều này làm cho tôi thực là cảm động... Còn nữa anh cùng Ngu Cảnh Trường đều là giả mù sa mưa, biết rõ tôi trong sạch cũng không lật lại bản án...Ha, nghĩ đến lúc ấy vì vậy mà khổ sở sao? Một chút cũng không có khổ sở, ngay cả người đàn ông tôi yêu thương nhất, tín nhiệm nhất cũng thờ ơ bỏ tù tôi thì những chuyện này có là cái gì, không có chờ mong mới không gặp nạn có đúng không?"

Nhan Tầm Châu nhìn ánh mắt Lâm Diễm tối sầm " Đúng, không có chờ mong vốn không có khổ sở..."

Nhan Tầm Châu bỏ tay trên lưng Lâm Diễm ra, Lâm Diễm ngồi trên sofa sửa sang lại quần áo cùng mái tóc. Trong căn phòng ánh sáng mập mờ, lúc này cô bị Nhan Tầm Châu ôm làm rớt một chiếc giày bên quay đầu tìm kiếm.

Nhan Tầm Châu nhìn mắt Lâm Diễm sau đó thay cô đứng lên đến sofa bên cạnh nhặt giày lên, ném trước mặt Lâm Diễm.

Không khí vô cùng im lặng, Lâm Diễm xoay người đi giày, không đến ba giây, sau đó rời khỏi căn phòng.

Lâm Diễm cùng Lý Đường gặp nhau ở toilet "Cũng đi toilet."

"Không, lại đây tìm." Lý Đường nói, sắc mặt còn nghiêm trọng.

Lâm Diễm cười nhẹ, cô cũng vừa ở trong phòng sửa sang lại, nếu không nhìn kỹ, cũng không nhìn ra cô có gì dị thường nhưng Lý Đường là ai chứ, lúc cô rửa mặt xong xoay người, thần sắc Lý Đường rõ ràng có dừng lại, sau đó đi đến trước mặt cô, hai tay bỏ trong túi quần khẽ hỏi "Vừa nãy gặp chuyện buồn? Cho nên vụng trộm chạy đến toilet khóc hay sao?" Lý Đường nói xong còn nhìn chăm chú vào mắt cô.

Lâm Diễm biết không thể nói dối được Lý Đường, đơn giản thừa nhận "Vừa rồi có gặp gỡ một người."

Lý Đường mấp máy môi không hề hỏi nhưng sau đó lại mở miệng "Bộ phim có hay không?"

Lâm Diễm thành thực lắc đầu "Xem không vào."

"Đêm nay xem phim thì xác thực khó coi, có xem cũng mệt mỏi, chi bằng trở về đi."

Lâm Diễm nâng mày nhìn Lý Đường một cái, gật đầu.

Sau khi Lâm Diễm đi, Nhan Tâm Châu ngồi ở trong phòng một lát rồi cũng đi, lúc đi ra khỏi phòng vừa vận nhìn thấy Lý Đường đang lau nước mắt giúp Lâm Diễm, hình ảnh nam nữ trước mặt có chút chói mắt, Nhan Tâm châu nghiêng người qua.

Sau đó anh đi ra bãi đỗ xe, lúc ngồi trong xe hút thuốc lại nhìn thấy Lý Đường cùng Lâm Diễm song song đi tới, anh ném mẩu thuốc, nghĩ rằng thói quen giữ lấy người tình thật là đáng sợ.

Khoảng thời gian trước Lâm Diễm ở bên cạnh anh, chỉ sau vài ngày anh lại có một mình.

Lý Đường thay Lâm Diễm mở cửa xe, anh nhìn Lâm Diễm ngồi vào ghế trái thắt dây an toàn xong mới đóng cửa lại.

Sức khỏe Lâm Diễm cũng không tính là tốt, tinh thần đặc biệt dễ dàng mệt mỏi, lúc Lý Đường lên xe cô phải dựa lưng vào xe nghỉ ngơi.

"Mấy ngày nữa đến chỗ thầy thuốc trung y cắt mấy thang thuốc bổ." Lý Đường vừa lái xe vừa nói.

"Ba cũng mới mang cho em vài loại thuốc." Lâm Diễm đáp lại một câu.

"Haha, không muốn dùng thuốc bổ, vậy ngày mai bắt đầu chạy bộ, anh cùng em chạy." Lý Đường vòng vo, sau đó thoải mái nói.

"Tha cho em đi." Lâm Diễm cười khẽ, sau đó ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, bên cạnh dòng xe uốn lượn thành dòng là con sông đang chậm rãi chảy, sau đó một chiếc xe quen thuộc bỗng chốc vụt qua.

Nhan Tầm Châu lái xe đến một cửa hàng lẩu cá liền dừng lại, mua một phần thức ăn lên xe, sau đó xe Lý Đường cũng dừng lại trước một cửa hàng cháo, mua một phần đưa cho Lâm Diễm "Nếu đói bụng thì dùng làm đồ ăn khuya."

Lúc Nhan Tầm Châu mang gói thức ăn về, Nhan Thư Đông quay đầu ôm bụng đói nhìn anh "Sao mẹ không đến?"

"Mẹ con có chuyện của mẹ con." Nhan Tầm Châu nói như vậy.

Nhan Thư Đông tức giận ngồi xuống trước mặt Nhan Tầm Châu "Lừa, ba là không muốn ở cùng một chỗ với mẹ, muốn đem mẹ con tách xa nhau, mọi chuyện căn bản là không giống như vậy, chỉ có lựa chọn ở cùng mẹ, mới có thể một lần nữa ở cùng nhà với mẹ"

"Ba đâu có như vậy?" Nhan Tầm Châu đem gói cá đóng gói lấy ra "Đó là do con suy nghĩ nhiều, nhưng Thư Đông, đừng đem tính tình trẻ con ra, không có mẹ lại không kiên nhẫn như vậy, lại đây ăn xong rồi lên giường ngủ."

"Không ăn, ba cầm đưa cho đứa con bảo bối khác ăn đi, không hiểm lạ, đói chết con cũng không ăn."

"Được rồi, đi đi." Nhan Tầm Châu nhìn Nhan Thư Đông, sau đó đem thức ăn vừa mang về đổ vào thùng rác "Xoạt." một tiếng, tất cả sạch sẽ lưu loát,

"Tốt lắm, hiện có thể đi ngủ." Nhan Tầm Châu ra lệnh

Nhan Thư Đông chạy về phòng, đá văng giày đi, sau đó nằm úp sấp xuống giường, quyết không rơi nước mắt.

Nó chán ghét ba ba! Chán ghét ba ba!

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Chương 38

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Nhan Thư Đông chán ghét Nhan Tầm Châu là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng đồng thời nó cũng không muốn lại có thêm một người ba nữa, ở trong mắt nó ba dượng và mẹ kế là cùng một khái niệm, đều thuộc loại người chiếm được tiện nghi mà khoe mẽ, sau đó còn bắt nạt trẻ con.

Nhan Thư Đông nằm úp sấp trên giường khóc một hồi cũng mệt mỏi, sau đó lúc trở mình lật người một cái liền nhìn thấy Nhan Tầm Châu đứng ở trước giường đang nhìn nó.

"Ba dọa ma à!" đôi mắt Nhan Thư Đông đỏ lên nói thầm một tiếng, xoay người quay lưng về phía Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu mặt không chút thay đổi đem con xốc lên: "Đứng lên ăn một chút gì đi."

Nhan Tầm Châu sau khi ở phòng con đi ra nhìn đến thùng rác cạnh sofa, bên trong có túi bánh bích quy Nhan Thư Đông đã ăn hết, sau đó anh nghĩ thầm, chắc hẳn Nhan Thư Đông sẽ đói bụng, cho nên xé gói cá nấu lẩu ra, ở tủ lạnh anh tìm được nửa túi nước dùng, bèn làm một chén nước dùng cho Nhan Thư Đông.

Nhan Thư Đông ăn cũng không nhiều, nước dùng ăn thì phun ra chỉ ăn bánh sủi cải, Nhan Tâm Châu nhìn thấy nhú mày.

Nhan Thư Đông bắt chéo chân: "Bánh sủi cải này là lần trước mẹ làm, con ăn rồi."

"Thật không?" Nhan Tâm Châu quay lại không hề để ý, trong tầng trên tủ lạnh anh lấy ra bánh sủi cải nhìn cũng quen quen, đích thật là chính tay Lâm Diễm làm, nửa túi nước dùng này hẳn là lần trước dùng không hết để lại.

Nhan Tâm Châu nhớ tới trước kia Lâm Diễm rất thích vào bếp, tan tằm xong lúc về chỉ thích ở trong phòng bếp xoay sở mãi với các loại thức ăn, anh lúc ấy đã từng hỏi cô, sao em làm thế nào mà không thấy phiền toái vậy?

Lúc ấy cô đã trả lời như thế nào?

Nhan Tâm Châu nghĩ xa xăm một hồi, Lâm Diễm trong hồi ức sống động xuất hiện ở trong đầu, trời chiều ánh nắng còn sót lại từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cô lẳng lặng ngồi trên bàn cơm, một đôi tay nhỏ bé dính bột mì trắng trong thuần khiết thuần thực gói bánh chẻo, bộ dáng còn vô cùng cẩn thận, trên trán một vài cọng tóc xòa xuống.

Lúc anh về, cô tươi cười sáng lạn nói với anh: "Tâm Châu, anh giúp em đem tóc đằng trước vén ra sau tai đi."

"Làm vắn thắn đấy à?"

"Lần trước không phải anh nói muốn ăn bánh sủi cải ở cửa hàng trên trần à , đợi lát nữa xong rồi anh nếm thử xem, bánh sủi cải em làm có giống hương vị trên trần hay không"

"Em thực sự không ngại phiền phức à"

"Em ngoan ngoãn như vậy, anh còn không vừa lòng sao?" Lâm Diễm cười tủm tỉm hỏi lại, sắc mặt ửng đỏ.

Đúng vậy, Nhan Tầm Châu vuốt mặt, lúc trước anh còn có cái gì không hài lòng đây.

Nhan Thư Đông ăn xong một chén nước dùng, khó chịu trong lòng cũng vơi đi không ít, sờ bụng nhỏ căng lên của mình, hỏi Nhan Tầm Châu: "Nhan Ý Tuấn đi đâu vậy?"

"Thế nào, nhớ nó à?"

"Ai nhớ nó chứ." Nhan Thư Đông bĩu môi, trở về phòng ngủ.

--

Lúc Lâm Diễm từ trên xe Lý Đường xuống, Lý Đường đem thức thức ăn khuya đóng gói mang về đưa cho cô: "Trở về đói bụng có thể ăn."

"Cám ơn." Lâm Diễm nhận lấy đồ ăn khuya trong tay Lý Đường, "Còn phải cám ơn anh buổi tối đã mời em xem phim."

Lý Đường nhìn Lâm Diễm, sắc mặt hơi hơi ngưng đọng: "Uyển uyển, em có trách anh không?"

"Anh gọi em là Uyển Uyển, em đều phản ứng lại nhưng mà đến đây." Lâm Diễm đứng trước mặt Lý Đường, gió ban đêm thổi làm áo sơ mi của cô sần sật lay động, cô ngẩng đầu nhìn Lý Đường mở miệng, "Trách anh cái gì, Lý đội trưởng, kỳ thật em vẫn phải cảm ơn anh."

"Anh thật sự không xứng với lời cảm ơn của em." Lý Đường thản nhiên, sau đó vỗ vỗ cánh tay Lâm Diễm, "Vào đi thôi, đi ngủ sớm một chút."

Đi ngủ sớm một chút?

Lúc Lâm Diễm nằm ở trên giường lại nghĩ ngợi, làm sao mà cô ngủ được?

Giang Nham đi lên gõ cửa, Lâm Diễm khoác áo ra ngoài, Giang Nham đứng ở cửa nhìn mắt Lâm Diễm: "Chị ngủ sớm vậy."

"Không có việc gì khác để làm, thì sớm nằm xuống nghỉ thôi." Lâm Diễm nói, sau đó nhớ tới một việc, "Bây giờ thân thể mẹ cũng không còn yếu quá, chị định quay về nhà máy bên kia ở, như vậy về sau mỗi ngày chị đi làm cũng tiện."

"Vậy chị mua một chiếc xe đi, để em đưa tiền!" ý tứ của Giang Nham chân thành.

"Ý chị quả thực muốn đi học lái xe, nhưng mà tiền mua xe, tự chị cũng có." Lâm Diễm nói.

Giang Nham có hơi bi thương cúi đầu.

Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy hơi có lỗi liền giải thích: "Lượng tiêu thụ quần áo không tệ, hiện tại tiền trên tay chị cũng có thể đủ cho chị tự mua được một chiếc xe, về phần tiền của em, chờ ngày nào đó chị thực sự cần dùng tiền, chị sẽ không khách khí theo bám theo em mở miệng."

Giang Nham cười nhẹ, gãi gãi đầu: "Kỳ thật em nào có tiền đâu, là ý của ba mẹ, bọn họ đã già rồi chuyện tiền bạc không mở miệng được liền bảo em đến đây." Giang Nham nói xong, đưa cho Lâm Diễm một phong bì.

Lâm Diễm đảo mắt qua chi phiếu Giang Nham cầm: "Em trả lại cho bọn họ đi, chị bây giờ cũng không phải trẻ con, còn cần tiền tiêu vặt làm gì."

"Không phải tiền tiêu vặt đâu chị." Giang Nham giải thích nói, "Đây chính là một chút tâm ý của ba mẹ."

"Vậy chị lại càng không thể nhận ." Lâm Diễm nói.

Giang nham nóng nảy, nghĩ nghĩ, "Thì cứ coi là tiền tiêu vặt đi, từ nhỏ ba mẹ còn chưa cho chị tiền tiêu vặt, coi như là lần duy nhất ba mẹ tiếp viện cho chị đi."

"Như vậy đi, chị biết em khó xử, chị trước nhận lấy, ngày mai chị trả lại cho bọn họ." Lâm Diễm cầm lấy chi phiếu trong tay Giang Nham.

"Chị, có phải chị còn đau lòng chuyện quan hệ giữa ba mẹ và Trương Mộ Mộ." Giang Nham hỏi thật cẩn thận.

Lâm Diễm khẽ cười một tiếng: "Chị không có, chỉ là cảm thấy chuyện thật giống như là một trò đùa dai."

Giang Nham đồng tình gật đầu: "Nhưng mà em lần này rất thích trò đùa dai này của ông trời, từ nhỏ em đã luôn muốn có một chị gái, sau đó em biết được lúc còn nhỏ thật sự em từng có một người chị, chị không biết em có biết bao nhiêu tiếc nuối. Nhưng hiện tại tốt rồi, ông trời đã bù lại cho em tiếc nuối này".

Lời nói của Giang Nham làm cho Lâm Diễm hơi hơi động lòng, cô mở miệng nói với Giang Nham: "Đi ngủ sớm một chút đi."

"Ngủ ngon, chị."

"Ngủ ngon."

Lâm Diễm ngày hôm sau đưa chi phiếu trả lại cho vợ chồng Giang gia, cũng đưa ra ý kiến muốn bàn bạc đi ra ngoài sống, Ngu Cảnh Trường nghe xong lời cô bật người mở miệng: "Uyển uyển, có phải ba mẹ đã làm cái gì không tốt phải không?"

Lâm Diễm không am hiểu nhất chính là cách ứng phó trường hợp như vậy: "Không phải, chỉ là đi làm không có phương tiện mà thôi."

Giang gia như là sợ cô tâm ý đã quyết, buổi tối đặc biệt mời Phó Thiên đảm đương vai thuyết khách. Phó Thiên là chồng của em gái Giang Vũ, ông chủ của sở kế toán Lâm Diễm đã từng làm việc cùng vài ngày.

"Tiểu Diễm. Có phải còn chưa quen gia đình này phải không?"

Lâm Diễm lắc đầu: "Không phải."

"Có thể nói cho chú biết là nguyên nhân vì sao không?" Ý tứ của Phó Thiên cũng không giống như thay vợ chồng Giang gia đến hỏi, mà là xuất phát từ sự quan tâm của một người trưởng bối.

Lâm Diễm ngồi xuống đối diện Phó Thiên: "Cháu cảm thấy áp lực có hơi lớn mà thôi, có thể thói quen trong cuộc sống của một người cho tới nay cũng không có người nhà, chỉ là cháu không quen mà thôi."

"Như vậy đi, chú với ba mẹ cháu nói chuyện, tranh thủ bọn họ đồng ý cho cháu chuyển ra ngoài, nhưng cuối tuần nhất định phải về nhà ở, giống như hình thức của Giang Nham lúc trước, thế nào?"

Lâm Diễm nghĩ nghĩ: "Cám ơn chú, chú Phó."

"Phải gọi là dượng." Phó Thiên sửa lại cho đúng.

(Bên Trung chồng của cô là dượng)

Lâm Diễm mím môi cười cười.

Phó Thiên trời sinh biết thuyết phục người, Ngu Cảnh Trường rất cực đồng ý cho Lâm Diễm thời gian làm việc có thể đi ra ngoài ở, nhưng mà phải ở tại nhà mà bọn họ cung cấp.

Giang gia ở quảng trường thời đại có một khu bất động sản, cách nhà xưởng của Lâm Diễm chỉ cần hơn mười phút đi xe, Giang Vũ sang ngôi nhà cho cô, Lâm Diễm bây giờ được chứng nhận một thân phận mới, Giang Thanh Uyển.

Ý tứ của Ngu Cảnh Trường là: "Giang Thanh Uyển cũng không phải là thân phận ba mẹ cho con một lần nữa, mà là ngay từ đầu luôn là của con, nhưng mặc kệ con là Lâm Diễm vẫn là Uyển Uyển, án tử năm đó, mẹ sẽ cho con một sự trong sạch công đạo, mẹ năm đó không tin tưởng con, là thất bại của mẹ, nhưng hy vọng hiện tại tất cả mọi thứ mẹ làm, con sẽ cảm thấy không muộn."

Lâm Diễm trầm mặc không nói.

Sau khi từ Giang gia bàn bạc ra ngoài sống, Lâm Diễm bắt đầu lập hộ chiếu, hiện tại cô có một chút tiền thừa, sau đó cô đang nghĩ định lập hộ chiếu mua xe, không chỉ là có phương tiện đi làm, mà quan trọng nhất lúc này đây cũng là phương tiện đưa đón Đông Đông.

Lâm Diễm trước đây đã từng học lái xe, cho nên học lại đặc biệt nhanh, lúc học lái xe giáo viên khen ngợi cô vài câu: "Mấy người còn là sinh viên kia, còn không có chạy giỏi bằng em."

Năm đó, khoảng thời gian Lâm Diễm ở cùng Nhan Tâm châu, Nhan Tâm Châu đã từng dạy cô lái xe, anh còn nói sẽ mua cho cô một chiếc xe, để mỗi ngày lái xe cùng đi làm, cô sẽ trở thành người phụ nữ được hâm mộ nhất trong mắt người khác.

.....

Chạng vạng Lâm Diễm nhịn không được tới trường học gặp Đông Đông, sau đó xa xa liền nhìn thấy chiếc xe màu trắng đứng ở cổng trường.

Nhan Thư Đông cũng thấy Lâm Diễm , nhưng cũng không có ý định chạy đến trước mặt Lâm Diễm như trước đây, chỉ nhìn cô một cái sau đó lên xe, qua một lúc, xe chạy đi.

Lâm Diễm chỉ cảm thấy cước bộ của mình như là bị hàn khí vây lại đông lạnh, đã bắt đầu vào chiều tối đầu hạ nóng bức, toàn thân cô khắp nơi lại như là bị đông lạnh.

Buổi tối Lâm Diễm cứ theo lẽ thường học lái xe, Từ Gia Luân biết cô phải luyện tập, bèn kéo Lâm Diễm từ trong xe của giáo viên đến xe của mình: "Muốn học lái xe thì tìm anh, có chuyện cũng không cho anh giúp, làm bạn bè quá thiếu sót!"

Lâm Diễm khó nén thư thái nở nụ cười một lúc, sau đó nói: "Xe này của anh, em mà làm hỏng thì bồi thường không nổi."

"Vậy đem em bồi thường cho anh." Từ Gia Luân tận dụng mọi thứ để thể hiện tâm ý, nhìn thấy Lâm Diễm cười cười, vội vàng cầu xin tha thứ: "Anh quên, tuyệt không được ồn ào, tuyệt không phiền phức. . ."

Lâm Diễm "Cười khúc khích" một tiếng, Từ Gia Luân cũng cười tùm tùm nhìn cô: "Nhưng nói em nghe nè, thật sự không lo lắng cho anh sao? Bỏ lỡ anh thật không tốt đâu."

Lâm Diễm quay đầu, đùa giỡn: "Thật vất vả mới gặp được người đàn ông tốt như thế, tiếc là biến thành bạn bè."

"Ích kỷ, " Từ Gia Luân nói: "Phụ nữ các em đúng là ích kỷ, không chịu tiếp thu ý kiến, người như anh đi cả đời chắc gì đã tìm được, em cứ cả đời mà nương tựa vào cái tên họ Nhan kia đi, còn anh chỉ là cái tên dự bị mà thôi"

"Vậy được rồi, tên dự bị như anh hiện tại có thể đi" Lâm Diễm nói.

"Em nói anh đi, anh liền đi sao, anh không đi, anh cam tâm tình nguyện muốn làm kẻ dự bị, em quản được anh sao?" Từ Gia Luân nhìn Lâm Diễm, rồi lại nói: "Có thể một ngày nào đó em sẽ cho anh là người chính thức, không phải dao? Huống chi, anh đối với bản thân mình rất tin tưởng, cho dù là dự bị, nhưng cũng là kẻ dự bị có ý chí chiến đấu, có cơ hội chuyển thành chính thức, anh khẳng định anh là đối tượng đầu tiên em nghĩ tới, đúng không..."

Lâm Diễm thật sự là dở khóc dở cười, ngọn đèn màu lam bên trong xe chiếu xuống, cô hỏi Từ Gia Luân: "Anh rốt cuộc nhìn trúng em ở chỗ nào?"

Từ Gia Luân hỏi lại: "Thế em rốt cuộc ghét bỏ anh ở chỗ nào?"

Lâm Diễm lắc đầu cười: "Em nào dám ghét bỏ anh, là anh rất tốt, em không xứng với."

"Dừng lại!" Từ Gia Luân hai tay đặt trên đôi vai gầy của Lâm Diễm, "Lời này nói ra anh không thích ý nghe đâu, cũng không muốn nghe. Anh thừa nhận trước đây anh theo đuổi em có nghĩ tới một số điều, so sánh vấn đề thực tế, nhưng hiện tại là anh theo đuổi em, vấn đề này ở trong mắt anh cũng không thành vấn đề, cho dù về sau em không muốn sinh con nữa, anh cũng có thể chấp nhận, em chỉ có Đông Đông trở thành đứa con duy của em, vậy nó về sau cũng sẽ là đứa con duy nhất của Từ Gia Luân anh."

Thanh âm Từ Gia Luân hữu lực, mỗi một câu đều như là đá tảng dừng ở trái tim Lâm Diễm.

Nói xong, Từ Gia Luân nhìn thẳng vào mắt Lâm Diễm: "Lâm Diễm, anh vừa mới cam đoan như vậy, có phải có thể lay động em hay không?"

Lời tâm tình rất êm tai, không thể phủ nhận, Lâm Diễm thật sự bị lay động, nhất là câu "Vậy nó cũng sẽ là đứa con duy nhất của Từ Gia Luân anh."

Phụ nữ đều khát vọng được trân trọng, được che chở, được yêu thương, tâm nguyện của Lâm Diễm lại càng đơn giản, thầm nghĩ có thể có một ngôi nhà tránh mưa tránh gió, sau đó bên trong là một đứa con thuộc về người đàn ông của cô, mỗi khi mệt mỏi có một bờ vai có thể sẵn sàng cho cô dựa vào.

Vậy mà chung quy cô vẫn không dám bước ra khỏi thế giới nhỏ do chính mình tạo ra, thế giới này không cho phép có người lại đi vào lần nữa.

Từ Gia Luân có vẻ như đã nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Diễm, nhìn thấy ánh mắt Lâm Diễm kiên định lại mang theo một chút vẻ bị dụ dỗ, tựa như giọng nói của anh, thanh tuyến trầm mà có từ tính, như là mê hoặc, hoặc như là thôi miên.

"Lâm Diễm, anh cái gì cũng đều chuẩn bị tốt cho em, sẽ chờ quyết định của em."

"Thực xin lỗi." Lâm Diễm biết trước đáp án là như thế này.

"Dừng!" Từ Gia luân thu hồi thần sắc, lăm bầm lâu bầu, "Không sao, lần này không đáp ứng, anh đây lần sau tiếp tục nỗ lực hơn, hoặc là lần sau thổ lộ anh còn có thể chuẩn bị mọi thứ tình cảm sâu một chút, cho dù em là một khối đá tảng, anh cũng sẽ đem em nung nóng lên."

Lâm diễm: "Không đáng đâu, Triệu Nghiêu."

"Con người đời này gặp gỡ được một đối tượng hợp tâm ý thật sự quá khó khăn , có đáng giá hay không vấn đề này là của anh, chứ không phải của em Lâm Diễm."

Lâm Diễm: "Triệu Nghiêu."

"Đúng rồi, ngày hôm qua anh còn mơ thấy mẹ anh, bà nói chờ anh theo đuổi được em rồi, thì mang em đi thả cho bà nén hương." Từ Gia

Luân ngắt lời Lâm Diễm.

Lâm Diễm cũng không biết mẹ Từ gia đã qua đời rồi, nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Khóe môi Từ Gia Luân nhếch lên cười: "Mẹ anh mất từ rất sớm, lúc anh rời trần đi được hai năm thì bị ung thư phổi, sau khi mẹ anh qua đời, ba anh liền đưa anh trở về Từ gia, anh cũng từ Triệu Nghiêu biến thành Từ Gia Luân."

Lâm Diễm cúi đầu, trong lúc nhất thời không biết nói gì, không khí trong khoang xe trở nên trầm mặc và áp lực.

"Mẹ anh không phải người thứ ba đâu, bà là người vợ đầu tiên của người đàn ông kia, hai người cũng đã nói chuyện yêu đương trước khi kết hôn, sau này người đàn ông kia phát đạt rồi lại ngoại tình, mẹ anh cho ông ta hai sự lựa chọn, ly hôn hoặc là chấm dứt quan hệ với người phụ nữ bên ngoài kia, nhưng đàn ông đều là loài động vật có lòng tham, ông ta không muốn ly hôn, cũng không muốn chia tay với người phụ nữ kia, sau đó mẹ anh liền mang theo anh đi tới trấn này sinh sống, ông ta đầu tiên là một tuần đến thăm bà một lần, sau đó là một tháng một lần, sau đấy thì đến thời điểm lễ mừng năm mới lại tới một lần. Ở riêng lâu, hai người qua lại cũng không có ý tứ, cho nên lúc anh học tiểu học thì bọn họ ly hôn. Đến khi anh học cấp 2, anh ở trường học đánh nhau bị đuổi học, sau đó mẹ anh tìm ông ta dùng quan hệ để anh tới trường học đó, bởi vậy sau này anh gặp được em. Sau này mẹ dường như thần kinh không ổn, muốn đuổi anh về chỗ người đàn ông đó, lúc ấy anh thực sự giận dữ, cãi nhau với mẹ một trận, rất lâu không thèm để ý đến bà, sau đó anh mới biết được, bà muốn đuổi anh về chỗ người đàn ông kia là bởi vì bà phát hiện ra mình bị ung thư phổi."

"Mẹ anh qua đời rồi, người đàn ông kia ngay tại trước mộ phần của bà giả mù sa mưa khóc rất lâu, lúc sau đại khái là cảm thấy thiệt thòi cho anh,

cho anh rất nhiều cổ phần công ty, thậm chí ông ta còn phân rõ quan hệ với người phụ nữ kia, cam đoan không hề xằng bậy, ha ha, nhưng nào có ích lợi gì đâu, mẹ anh cũng đã chết, lời cam đoan của ông ta thật sự thối tha lắm, hai năm sau lại tìm một người phụ nữ tuổi còn nhỏ hơn cả anh, mấy ngày hôm trước mang theo bạn gái mới đi Nhật Bản chơi, anh thật hy vọng Nhật Bản lại có một lần sóng thần, trực tiếp chìm luôn ông ta. " Từ Gia Luân nói xong liền nở nụ cười, càng cười lại càng không thể ngừng, mà Lâm Diễm lại khóc.

"Ngốc ạ, em khóc cái gì?" Từ Gia Luân vươn tay lau nước mắt cho Lâm Diễm, "Có phải cảm thấy đàn ông đều không phải là loại người tốt phải không?"

"Đúng vậy." Lâm Diễm vừa cười vừa khóc, "Đàn ông các anh đều không phải là loại tốt đẹp gì."

"Nhưng em tin tưởng anh?" Từ Gia Luân nhìn thấy trong mắt Lâm Diễm tràn ngập nước, ngữ khí đột nhiên trở nên thoải mái, cả người đùa dai ngả tới gần về phía Lâm Diễm: "Mưa xuân thấm nhuận bình lặng có thể đối với em không có tác dụng, anh muốn thay đổi thành bá vương ngành thương cung nhỉ?"

Từ Gia Luân một giây trước thật sự nói giỡn với Lâm Diễm, nhưng khi anh không cẩn thận xẹt qua môi Lâm Diễm, ngược như bị nhóm một ngọn lửa, anh bị chính một câu vui đùa của mình châm ngòi.

Từ Gia Luân hôn Lâm Diễm, nâng lấy đầu cô, đầu lưỡi giành lấy cơ hội thâm nhập vào khoang miệng Lâm Diễm.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Chương 39.

Edit: Snow

Beta: Rika

Có đôi khi tâm tư bùng cháy thì hành vi sẽ có chút điên cuồng.

Từ Gia Luân đối với Lâm Diễm trừ bỏ càng hôn thì lại càng dùng sức, tay phải cũng không an phận luồn vào phía sau lưng Lâm Diễm, thuần thực cởi bỏ đi áo ngực của cô, âm thanh gầm nhẹ. Từ Gia Luân cảm thấy lửa nóng đang bốc cháy càng ngày càng mạnh, một mảng thanh xuân, tựa như một tên ma đầu nửa đêm tỉnh bên dưới chỉ có một khát vọng nguyên thủy.

Huống chi là một người đàn ông được hôn một người phụ nữ, chỉ biết làm thế nào cho người phụ nữ này cởi quần áo, mà không phải là dừng lại.

Lâm Diễm quay đầu tránh né Từ Gia Luân, nhưng rõ ràng là hành động kháng cự cũng không hề làm cho Từ Gia Luân từ bỏ động tác, mà anh lại trấn an cảm xúc của Lâm Diễm "Diễm Diễm, anh không dọa em."

Tuy rằng nói như vậy, nhưng tay của Từ Gia Luân đang vuốt ve phía trước Lâm Diễm, lòng bàn tay nóng rực kích thích làn da Lâm Diễm.

"Từ Gia Luân.... Anh dừng lại đi!" Lâm Diễm lúc này không phải là tức giận, mà là sợ hãi, Từ Gia Luân không phải là xa lạ, nhưng lần này anh lại làm cô nhớ đến lần ở trong xe với Phan Tuyền, khi ấy ở trong xe anh ta

cũng làm loại chuyện này đối với cô, cho nên cô bị ám ảnh, cả người lạnh run.

Từ Gia Luân bị Lâm Diễm hung hăng đập cho một đòn chí mạng, tuy rằng biết Lâm Diễm không phải là người như thế, nhưng là tính xấu của đàn ông làm cho anh ôm hy vọng, không chỉ không dừng lại, mà ngược lại anh còn đem áo Lâm Diễm kéo lên...

Đúng lúc này, một loạt âm thanh "tách tách" vang lên, đem cả người Từ Gia Luân đang chìm trong lửa dục tỉnh lại, trong nháy mắt anh còn đang nghĩ xem âm thanh từ đâu tới, tầm mắt dời từ đôi môi sưng đỏ của Lâm Diễm quay đầu thấy cửa xe của mình bị đập nát.

Điều khiển kính xe, anh thấy một người đứng bên ngoài, phản ứng đầu tiên của Từ Gia Luân là xem đó là ai sau đó thấp giọng nói với Lâm Diễm "Bọn họ muốn tiền, đừng sợ."

Nhưng người bên ngoài không phải là muốn đòi tiền mà là muốn đòi mạng.

Cửa kính xe bị đập nát, người bên ngoài tiến vào mở cửa xe, sau đó một tay kéo Từ Gia Luân ra khỏi xe, Từ Gia Luân bị kéo ra ngã xuống, nhưng nhanh chóng có thể đứng lên, hành động này cũng đủ để cho thấy trước kia Từ Gia Luân đúng là một cao thủ. Anh nhanh chóng đứng lên tuy rằng cả người có lão đảo một chút nhưng vẫn đi đến xe, cả người dán tại cửa xe, trong tiềm thức bảo vệ người phụ nữ ở bên trong.

Ban đêm vùng ngoại thành không có xe đi lại, ở đây chỉ có ngọn cây lay động trong gió đêm, lá cây bị thổi phất phần phật rung động sần sật. Từ Gia Luân lau vết máu ở khóe miệng, nhìn người đàn ông trước mặt mở miệng "Muốn tiền tôi có thể đưa cho anh."

Từ Gia Luân đương nhiên hiểu rõ, bởi vì trong xe có Lâm Diễm cho nên anh cũng không có hành động nóng vội, hướng chỉ đích lại nhiều hơn,

Từ Gia Luân vừa mới quan sát thấy chiếc xe đậu ở cách đó không xa, khẳng định những người ở trong xe đều là đồng bọn.

"Mày có thể cho tao bao nhiêu?" Người đàn ông này rõ ràng là rời đi lực chú ý của Từ Gia Luân, mở miệng nói chuyện với Từ Gia Luân hết sức tự nhiên, tay lại nhanh chóng tung ra một quyền, đánh vào sau gáy Từ Gia Luân, lực đạo chuẩn xác, sau đó Từ Gia Luân không thể đánh trả liền ngõa phịch xuống.

Lâm Diễm ở trong xe kích động muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, kết quả điện thoại còn chưa kịp gọi đi một cánh cửa xe khác đã được mở, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt đang cười tủm tỉm "Chương Tử..."

"Chị dâu, đại ca rất tức giận đó nha." Chương Tử nói xong nhìn Lâm Diễm một chút, sau đó hai mắt Lâm Diễm tối dần, mê man ngất đi.

Lúc Từ Gia Luân bị đánh ngã được đưa về trong xe, một chiếc xe đen khác nhanh chóng rời đi khỏi hiện trường.

Hôm nay anh ra tay có phần hơi mạnh, Nhan Tầm Châu trước đây có quyền kết giao bạn bè, sau đó anh lại đi theo Nhan Tầm Châu phạm không ít chuyện

Trong xe Nhan Tầm Châu ôm Lâm Diễm đang mê man vào trong lòng, hỏi Chương Tử " Cậu cho bao nhiêu thuốc...?"

Chương Tử chèn ép nói "Không nhiều lắm, cho nên buổi tối đại ca có vẫn nên kiểm chế..."

Nhan Tầm Châu không để ý đến lời nói đùa của Chương Tử, cúi đầu nhìn Lâm Diễm trong lòng mình, hướng Chương Tử nói " Không đến chỗ Đông Đông ở, đến vùng ven sông kia."

Chương Tử im lặng, nhưng vẫn trả lời một tiếng.

Chương Tử biết vùng ven sông đó Nhan tầm Châu có một ngôi nhà, nhưng anh biết Nhan tầm Châu đã thật lâu không đến nơi đó, thời điểm Chương Tử biết Nhan Tầm Châu anh không biết Lâm Diễm tồn tại, rất nhiều chuyện không rõ ràng làm anh nổi lên lòng hiếu kì, sau Chương Tử lại lăm chuyện bám theo mọi người hỏi thì ra khu nhà ven sông là đại ca muốn chuẩn bị dùng để kết hôn.

Nhà ở vùng ven sông luôn có người dọn dẹp nhưng Nhan Tầm Châu chưa bao giờ ở đó quá một ngày, cho nên ngôi nhà này từ trước đến giờ vẫn không thay đổi, ngay cả chữ "Hy" được dán ở đầu giường vẫn còn nguyên, thoạt nhìn vẫn còn màu đỏ tươi, chưa từng phai màu.

Nhan tầm Châu đem Lâm Diễm đặt ở giường lớn màu đỏ tươi, nhất lời mái tóc đen mềm xõa trên màu đỏ tươi của bộ gối uyên ương làm Nhan Tầm Châu thuận tay sờ soạn một phen, cảm thấy Lâm Diễm ngoan ngoãn làm cho anh động tâm, anh cúi xuống căn lên môi Lâm Diễm, ánh mắt trở nên đen tối không rõ.

Nhan Tầm Châu vào nhà vệ sinh tắm rửa một hồi, bên trong phòng tắm có rất nhiều đồ dùng, tất cả đều là đồ dùng trước kia Lâm Diễm mua, tuy rằng cái chai sạch sẽ hoàn toàn không có hao tổn gì, nhưng những thứ ở bên trong đã sớm quá hạn sử dụng không có cách nào dùng, trong phòng vệ sinh khói lượn lờ, Nhan tầm Châu từng muốn trở lại thời gian bảy năm trước đây.

Cửa phòng vệ sinh đặt hai đôi dép một nam một nữ, bảy năm trước, tất cả đều là vì lấy lòng Lâm Diễm.

Nhan Tầm Châu đi dép tiến đến bên giường, một bên lau tóc nhìn xem Lâm Diễm.

Một giọt nước rơi trên mặt Lâm Diễm, Nhan Tầm Châu bỗng nhiên cười nhẹ, đưa tay thay Lâm Diễm lau đi, động tác vô cùng mềm nhẹ lại rất cẩn thận.

Lâm Diễm vẫn như trước nhắm chặt hai mắt, Nhan Tầm Châu đưa tay vuốt ve lông mi Lâm Diễm, lông mi xẹt qua lòng bàn tay anh, Nhan Tầm Châu trong lòng ngứa ngáy cúi xuống hôn Lâm Diễm.

Một số hình ảnh hiện về sắc bén như lưỡi dao, chuẩn xác len lỏi vào trong lòng Nhan Tầm Châu, mà thân thể Lâm Diễm mềm mại lạnh lẽo, giống như một sợi dây thừng không ngừng trói chặt anh lại.

Đây là một trạng thái tình cảm yêu thương lẫn lộn, trầm luân không cách nào cứu vớt được, đúng lúc anh định đi vào trong người cô, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn chữ 'Hỷ' trên đầu giường, ghé vào bên tai Lâm Diễm thấp giọng nói: " Tiểu Hỏa, em nói cho anh biết, chúng ta còn có thể trở về, đúng không?"

Năm đó lúc Nhan Tầm Châu trở về tìm Lâm Diễm là lúc cô đang ở buổi lễ tốt nghiệp, sau khi thi tốt nghiệp, thành tích của Lâm Diễm vô cùng tốt, nhưng lúc đó Lâm Diễm lại quyết định không học nghiên cứu sinh, bạn cùng phòng của cô đều thấy vô cùng kỳ quái "Thật đáng tiếc."

Lúc ấy Lâm Diễm lại cảm thấy không đáng tiếc "Bạn trai mình công tác ở thành phố S, mình muốn ở cùng một chỗ với bạn trai mình."

Người bạn trai mà Lâm Diễm nói tới chính là Nhan Tầm Châu.

Cả phòng ngủ sôi trào, bạn cùng phòng của cô có điểm hưng phấn "Trời ạ, Lâm Diễm, cậu có bạn trai từ khi nào?"

"A Diễm, cậu làm công tác giữ bí mật thật là tốt quá đi."

" Có phải hay không quen qua mạng?"

"..."

Buổi tối Nhan Tầm Châu đến tìm Lâm Diễm mời cả hai bạn cùng phòng của cô ăn cơm, lúc trở về, lại là một trận ồn ào nữa.

"Vô cùng đẹp trai, mình vẫn cho rằng Hệ Thảo đẹp trai, kết quả bạn trai A Diễm lại đẹp nhất, ai... A Diễm, cậu tìm đâu ra một anh chàng như thế vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy, tuy rằng Hệ Thảo đẹp trai, nhưng Lâm Diễm, tớ đồng ý bạn quảng Hệ Thảo cùng với Nhan cái gì Châu..."

" Tớ cùng Hạ Vân một chút quan hệ cũng không có, các cậu cũng đừng có nói linh tinh." Lâm Diễm trên mặt lộ ý cười, sau đó nói "Anh ấy tên là Nhan Tầm Châu, chúng ta đã quen nhau từ trước, bây giờ gặp lại."

"A, nguyên lai là gặp lại, thật sự là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.*" Mấy người bạn cùng phòng cô lại tiếp tục ồn ào.

(*Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ: có duyên thì dù cách xa ngàn trùng cũng gặp lại)

"Bọn tớ rất có duyên." Lâm Diễm cười nói, khóe môi vẫn là nụ cười chưa tan.

Lúc đi rửa mặt, Lâm Diễm nhận được tin nhắn của Nhan Tầm Châu "Em ngủ chưa?"

"Em chưa, đang múc nước." Lâm Diễm trả lời lại.

"Sao lại múc nước?" Nhan Tầm Châu hỏi

Lâm Diễm kiên nhẫn giải thích cho anh "Chính là lấy nước ấm, ký túc xá không cung cấp nước ấm."

"À."

Nhan Tâm Châu nói một tiếng sau đó không nói gì nữa.

Nhưng là một từ "À" đơn giản như vậy lại làm cho Lâm Diễm trong lòng ngọt ngào không thôi.

Buổi tối khi ngủ, Lâm Diễm nhìn lại tin nhắn một lần, sau đó lại lấy ra trong sách một phong thư, đây là thư của Nhan Tâm Châu lúc ở bên kia viết cho cô.

Lâm Diễm cẩn thận bóc thư, Nhan Tâm Châu bên trong hay bên ngoài đều như nhau, chính là ngang ngược.

Gần tới lễ tốt nghiệp, ở lại ký túc xá không còn bao nhiêu người, vốn quản lý ký túc xá nữ rất chặt, ban ngày cầu thang đều có nam sinh ra vào, lúc Nhan Tâm Châu đến ký túc xá nữ tìm Lâm Diễm, dì quản lý ký túc xá thấy anh đẹp trai, cười tủm tỉm nói "Xuống sớm một chút nha."

Nhan tâm Châu nhìn dì quản lý ký túc xá một cái, không tiến lên lâu, mà là lấy điện thoại gọi cho lâm Diễm.

Thời gian trước Lâm Diễm bận rộn việc thực tập cùng làm thêm, luận văn vẫn không có thời gian để sửa chữa, mấy ngày nay sát đến ngày mới vội vàng viết luận văn, lúc Nhan tâm Châu gọi điện đến, cô còn đang mặc áo ngủ viết luận văn.

Nhan Tâm Châu tới muốn cùng Lâm Diễm đi ăn cơm chưa, Lâm Diễm thay quần áo đưa Nhan Tâm Châu tới căn-tin trường học ăn thử một bữa, Nhan Tâm Châu không quen tranh cãi việc ăn uống, lúc ăn cơm sắc mặt cũng không được tốt lắm.

Hai người gặp lại nhau, có nhiều chuyện đã thay đổi, trước kia Lâm Diễm cùng Nhan Tầm Châu ở chung đều là Nhan Tầm Châu dỗ Lâm Diễm, nhưng hiện tại đã đổi thành Lâm Diễm dỗ Nhan Tầm Châu.

"Anh không ăn được sao?"

"Cũng không tệ lắm." Nhan Tầm Châu cười một cái, sau đó hỏi Lâm Diễm " Buổi tối em có rảnh không, cùng đi chơi đi."

Sau đó Nhan Tầm Châu dường như suy nghĩ gì đó "Ký túc xá không có máy tính?"

Lâm Diễm gật đầu.

Kỳ thật, lúc học đại học cô cũng đã đủ tiền để mua máy tính, nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy quá lãng phí, trường học có phòng có máy tính dùng miễn phí, hơn nữa cũng không xa xôi gì, Lâm Diễm cũng không có nhiều tiền, sau khi tốt nghiệp cũng cần dùng nhiều tiền, không có người nhà để dựa vào, rất nhiều chuyện cô phải tự mình tính toán tỉ mỉ.

"Đừng đến phòng máy tính trường, buổi tối đến chỗ anh làm luận văn đi, chỗ anh có máy tính." Nhan Tầm Châu nói.

Lâm Diễm "Ừ" một tiếng, Nhan Tầm Châu cười nhìn cô một cái " Buổi chiều anh còn có việc, buổi tối anh sẽ đến đón em."

"Không thành vấn đề."

Buổi tối lúc Nhan Tầm Châu tới được, Hạ Vân chưa từ bỏ ý định đưa ra một yêu cầu, gần tới tốt nghiệp, mọi người đều hồi hộp, Hệ Thảo luôn thông báo tình huống, còn nhanh hơn cả tin tức của trường.

Đối diện ký túc xá của Lâm Diễm là lầu của nữ sinh năm ba, đúng 7h40, một nữ năm ba đứng trên lầu gọi cô: "Lâm Diễm học tử, Hạ Vân học

trường đang chờ học tử."

Lâm Diễm ở ký túc xá đang tập trung nghiên cứu luận văn, bị bạn cùng phòng kéo đến ban công, cúi đầu liền nhìn thấy dưới sân thấp đầy nến, Hệ Thảo chính là ngọc thụ lâm phong đứng ở bên trong, trên tay đang cầm một bó hoa hồng xanh.

(Snow: Hệ Thảo này chính là tên gọi khác của Hạ Vân.)

"Lâm Diễm, anh thích em." Hệ Thảo đứng dưới nói lên

Lâm Diễm đứng ở trên ban công lòng nóng như lửa đốt, không biết thế nào giải tán những bạn học thích xem náo nhiệt.

"Lâm Diễm, tớ cảm thấy cậu hẳn là xuống nói chuyện rõ ràng với Hạ Vân, nói cho anh ta biết cậu đã có bạn trai." Bạn cùng phòng Lâm Diễm đề nghị nói.

Lâm Diễm xoa xoa huyệt thái dương, đi xuống dưới lầu.

"Lâm Diễm đến đây" Trong đám người có người hô lớn, sau đó quần chúng vây xem Lâm Diễm đang cúi đầu đi đến trước mặt Hệ thảo, Hệ Thảo đưa bó hoa lên tặng Lâm Diễm " Lâm Diễm, anh theo đuổi em đã bốn năm, em có thể đáp ứng làm bạn gái anh không?"

Lâm Diễm lúc này thực sự vô cùng rối rắm, cô không thích mình trở thành đối tượng bị vây xem, nhưng nếu cô không đến, Hạ Vân khẳng định cũng sẽ không rời đi.

" Chuyện đó... Thực xin lỗi..." Lâm Diễm ngẩng đầu nói, nói đến một nửa, tay cô bị một người nắm chặt, lúc nhìn lên thì là Nhan Tầm Châu.

"Cô ấy là bạn gái tôi." Nhan Tầm Châu chỉ nói một câu sau đó liền kéo Lâm Diễm đi mất.

Hệ Thảo là người ở thành phố C, Lâm Diễm lúc mới ta tù làm quản lý ở quán bar liền gặp Hệ Thảo, lúc Hệ Thảo rời đi liền đem tiền mặt trong ví đưa cho Lâm Diễm sau đó hỏi "Lâm Diễm, em hồi hận sao?"

Lâm Diễm bị Nhan Tầm Châu tách đám người đưa đi, cô đi theo Nhan Tầm Châu ra cổng trường, sau đó đến phòng của anh ở Bắc Kinh, một căn phòng vô cùng đẹp.

"Phòng của một người bạn, tạm thời cho anh mượn ở." Nhan Tầm Châu nói xong, đưa cho Lâm Diễm một cốc nước "Người con trai lúc này đang tỏ tình với em?"

Lâm Diễm có điểm quần bách, không biết trả lời như thế nào.

"Thẹn thùng cái gì?" Nhan Tầm Châu cười to, sau đó còn pha chút thật sự nói "Tiểu Hỏa của chúng ta xinh đẹp như thế này, có người tỏ tình là bình thường."

Lâm Diễm uống nước, sau đó nói "Em cũng không biết là anh ta tỏ tình..."

"Vậy em có động tâm hay không?" Nhan Tầm Châu xoay người chống lại ánh mắt của Lâm Diễm "Thành thật trả lời anh, Tiểu Hỏa."

"Không có." Lâm Diễm lắc đầu sau đó dừng lại một lúc "Nhiều năm như vậy em chỉ động tâm với một người, người đó tên là Nhan Tầm Châu."

Nhan Tầm Châu mạnh mẽ rung động, sau đó liền ôm lấy Lâm Diễm, đem cô đặt ở trên sofa mềm mại, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn ánh mắt đen láy của Nhan Tầm Châu, ánh mắt thật sáng, so với sao còn sáng hơn.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Chương 40

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

-

Năm đó Lâm Diễm vẫn cho rằng mình và Nhan Tâm Châu có một khởi đầu rất tốt, trong tay cô cầm chắc được niềm hạnh phúc của mình, hai người nhiều năm không gặp, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, cũng không có gì cầu huyết hay hiếu lắm, cô học hành bài vở thành công, mà Nhan Tâm Châu cũng đã có sự nghiệp của riêng mình, chỉ còn chờ dắt tay nhau bước vào cách cửa hôn nhân với lời chúc phúc của mọi người, kết quả vẫn là do cô tự suy diễn, vừa hay lại xuất hiện một hồi bi kịch.

Ngược lại Lâm Diễm sau đấy ở thành phố C quen biết một đôi nam nữ, bọn họ mở đầu đã một đường tình gian nan, rõ ràng là một đám người bên ngoài cũng không xem trọng tình yêu ấy, cuối cùng bọn họ cố tình dốclòng, làm cho người ta ghen họng nhìn trôn trời, không thể không ủng hộ họ.

Cho nên hoa nở ra sao kết quả thế nào cũng không có liên quan trực tiếp gì đến cái mở đầu, bởi vì thứ tình cảm này, mặc kệ là vài năm, hay là vài chục năm, nếu phải thay đổi, trong nháy mắt cũng là chuyện thường tình.

Đêm đó Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu cũng không phát sinh quan hệ không thuần khiết gì, ngược lại dưới một dải ánh sáng trắng ôn nhu ban đêm, Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu nổi hứng lên chơi bài pu-khơ.

Cô và Nhan Tầm Châu song song khoanh chân ngồi ở trên ghế sofa, Nhan Tầm Châu thủ pháp thuần thục trộn bài chia bài, Lâm Diễm tựa lưng vào sofa mở miệng đặt câu hỏi: "Tầm Châu, mấy năm nay anh đi đâu vậy?"

"Anh đi khá nhiều nơi." Nhan Tầm Châu nói, khoe môi bỗng dưng hé ra một nụ cười, "Vừa mới bắt đầu chính là đi Quảng Châu, sau lại cùng bạn bè đi tới Macao, ở nơi nào có tiền vốn rồi, lại đi Hồng Kông phát triển."

Lâm Diễm yên lặng nhìn Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu búng xuống cái mũi Lâm Diễm: "Có phải cảm thấy người đàn ông nhà mình rất có tiền đồ không?"

Lực tay Nhan Tầm Châu lớn, không cẩn thận búng đau Lâm Diễm, Lâm Diễm giữ chặt cho cái mũi của mình, nước ở hai tròng mắt lập tức dâng lên.

"Rất đau sao?" Nhan Tầm Châu rướn người lên, gạt bàn tay Lâm Diễm đang giữ chặt, liền nhìn thấy một dòng đỏ tươi chính là máu mũi chảy ra, Nhan Tầm Châu bật người dậy luống cuống, đỡ đầu Lâm Diễm ra sau, cầm máu cho cô.

Cách hơi nước trong hốc mắt, Lâm Diễm thấy trên mặt Nhan Tầm Châu có một sự thật cẩn thận đến khẩn trương, cô tuy rằng thấy mơ hồ, nhưng trong lòng cảm giác lại chân thật như vậy.

Có đôi khi phụ nữ rất chú ý ở những điểm nhỏ nhất cuối cùng tìm được hạnh phúc, ngược lại dễ dàng nhất đã đánh mất hạnh phúc.

Cái mũi của Lâm Diễm bị bịt bởi hai cái nút bông, cô nằm ở sô pha nói với Nhan Tâm Châu: "Anh xuống tay cũng quá nặng đấy."

Nhan Tâm Châu khá bất đắc dĩ nở nụ cười, với tay đem theo khăn mặt lạnh từ phòng bếp đắp lên trên mũi ở Lâm Diễm: "Anh quên mất căn bản em là một cái giá thủy tinh, về sau anh sẽ chú ý hơn, lúc nào cũng chú ý."

Hồi ở trấn, Nhan Tâm Châu cũng có hơn một lần không cẩn thận làm Lâm Diễm bị thương, chỉ là rất nhẹ túm lấy tay cô, cánh tay cô liền trật khớp.

Trong lời nói của Nhan Tâm Châu mặt sau còn có ẩn ý , hai lỗ tai Lâm Diễm xoẹt cái đỏ lên, nghiêng đầu che dấu sự xấu hổ của mình.

Nhan Tâm Châu giữ chặt đầu Lâm Diễm: "Đừng nhúc nhích, cẩn thận lại máu chảy thành sông ."

Lâm Diễm bật cười: "Không có văn hóa sẽ không biết dùng từ ngữ ."

Nhan Tâm Châu cũng cười, sau đó yên lặng nhìn Lâm Diễm: "Cô bé, có phải ghét bỏ anh chỉ có văn bằng trung học thôi hay không?"

Lâm Diễm lắc đầu, chân thành nói: "Nếu Nhan Tâm Châu không phải chỉ có văn bằng trung học sẽ không phải là Nhan Tâm Châu ."

Trong mắt Nhan Tâm Châu hiện lên một tia thần sắc phức tạp, bất quá rất nhanh xua đi, tay anh xoa bóp vành tai Lâm Diễm: "Vậy em cảm thấy Nhan Tâm Châu là trình độ văn hóa gì?"

"Văn hóa tiểu học đi." Lâm Diễm cười đến run rẩy hết cả người, sau đó sửa sang lại thần sắc, khá nghiêm túc nói, "Nếu em là hiệu trưởng, có lẽ sẽ cho anh một cái chứng nhận tốt nghiệp tiểu học, không thể cao hơn đâu ."

"Được." Nhan Tầm Châu cho Lâm Diễm một ít hạt dẻ ăn, ngón trỏ các đốt ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào đầu Lâm Diễm, thần sắc ôn nhu, như là phá lệ dung túng Lâm Diễm "Tiểu kiều ngạo".

Nhan Tầm Châu nói cho cô biết ở đây có máy tính, lúc Lâm Diễm sử dụng thì phát hiện máy tính căn bản là hoàn toàn mới.

Buổi tối Nhan Tầm Châu không có ở nhà, Lâm Diễm trên bàn phím gõ ký tự, đưa luận văn viết tay vào trong máy tính, cô làm việc thật sự chuyên chú, lập tức quên cả thời gian, cuối cùng lúc đem toàn bộ luận văn sửa chữa xong, đã là chín giờ tối.

Nhưng Nhan Tầm Châu còn chưa trở về, Lâm Diễm đứng lên nhìn thức ăn khuya trước mắt cô, sớm đã nguội. Cô tiện tay nhắn tin cho Nhan Tầm Châu, bảo anh lúc nào về thì đem bánh chèo hấp đặt trong lò vi sóng hâm nóng lên.

Đúng lúc này, di động vang , là Nhan Tầm Châu gọi điện thoại tới.

"Lâm Diễm, còn ở nhà không?"

"Còn."

"Đợi lát nữa anh có mấy người bạn tới đây tổ chức sinh nhật, buổi tối em không phải đi về, giúp anh tiếp đón một chút."

"Nhưng em chưa chuẩn bị cái gì cả. . . ." Lâm Diễm khẩn trương.

"Em không cần chuẩn bị gì cả, chuẩn bị qua loa bản thân một chút là được ." Nhan Tầm Châu cười trong điện thoại.

Mấy ngày hôm trước Nhan Tầm Châu mua cho cô một bộ đồ trang điểm, Lâm Diễm trong phòng vệ sinh trang điểm, đối với bộ dáng quái dị cô thấy trong gương, lại lau hết son phấn ở trên mặt đi, cuối cùng chính là

đem tóc dài buông xuống, chia nửa ra sau tai, chất tóc của Lâm Diễm rất tốt thật là làm cho người ta hâm mộ, vừa thẳng vừa mượt, phối hợp trên mình váy liền áo ô vuông màu lam, có chút trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần không biết tả sao.

Nhưng mà lúc ấy Lâm Diễm vẫn tự ti muốn chết, sửa sang lại xong hết thấy sau lại tiếp tục ở phòng bếp tiếp gói bánh sủi cảo, cô không biết Nhan Tâm Châu muốn dẫn bao nhiêu bạn bè về, cho nên tận lực gói nhiều một chút, chờ chuông cửa vang lên, cô đã gói được mấy trăm cái bánh chẻo, bộ dáng khéo léo đáng yêu.

Bạn bè Nhan Tâm Châu đưa về có nam có nữ, trong đó có mấy người tự mang theo túi lớn đồ ăn tối, Nhan Tâm Châu tự nhiên đi đến trước mặt Lâm Diễm, quay đầu nhìn bánh chẻo bày trên bàn cơm: "Đã nói không cần chuẩn bị."

Lâm Diễm cũng cảm thấy rất quẫn bách, hình như đã làm mất mặt Nhan Tâm Châu rồi, sau đó cô lại bị Nhan Tâm Châu đưa đến trước mặt một người bạn anh: "Vợ nhỏ của tôi."

Con người một khi tiến vào nơi sắm vai diễn, sẽ thật sự đem chính mình hòa nhập loại vai diễn này, mặc kệ trước đây là con dâu nuôi từ bé, về sau vẫn cứ là vợ.

Bánh chẻo làm rất ngon, vốn cũng định không thể để lãng phí, lúc múc một tô bánh chẻo mang ra, không biết là hương vị thật sự không tồi, hay là bọn họ nể mặt mũi Nhan Tâm Châu, không chỉ có ăn sạch, mà còn tranh nhau ăn.

"Có cần em đi làm thêm nữa hay không?" Lâm Diễm hỏi, kết quả bị Nhan Tâm Châu một phen ôm vào trong lồng ngực mình, "Đã rất khoản đãi bọn họ rồi, anh không tốt đến mức bày lộc ăn."

"Đúng vậy, A Châu, cậu từ tìm đâu ra được cô vợ nhỏ thế này, chúng tôi nhìn thấy đều hâm mộ muốn chết." Có người lớn tiếng hỏi.

Nhan Tầm Châu xoa xoa mái tóc phía sau đầu Lâm Diễm, khoe miệng vẽ ra một vòng cung nhỏ: "Nuôi từ nhỏ đấy."

"Ha ha, Tiêu Tử, cậu thật đúng là phải học tập đấy, hiện tại thịnh hành nuôi từ nhỏ có biết không, lão đại của chúng ta là một người rất hợp thời đại đó. Một người đàn ông đeo kính chen vào nói.

"Được, lần sau tôi thật sự sẽ đi nhà trẻ chọn một người về nhà, nuôi từ nhỏ thành con gái, lần đầu tiên khẳng định không giả được." Cái người gọi Tiêu Tử kia, nói chuyện tuyệt không kiêng kị gì cả, Lâm Diễm ở một bên nghe thấy hai má phấm hồng.

"Chú ý chút đi." Nhan Tầm Châu nói.

"Gì, thật ra tôi chính là một cây chuối tiêu nhé, ngoài vàng trong trắng, rất thuần khiết." Tiêu Tử nói như vậy.

Lâm Diễm cảm thấy lời này thú vị, chậm chạp nở nụ cười, sau đó cảm giác trên lưng căng thẳng, cả người đã bị Nhan Tầm Châu ôm cả vào trong lồng ngực.

Nếu là tiệc sinh nhật, tự nhiên không thể thiếu bánh ngọt rượu ngon, bánh ngọt là được đưa tới sau, hai tầng lớn bánh ngọt, sinh nhật chính là của người đàn ông tên Tiêu Tử này, ngồi bên người anh ta là một mỹ nhân chân dài, hai người liếc mắt đưa tình vô cùng quen thuộc.

Rượu là Nhan Tầm Châu từ tủ rượu lấy ra, có trắng cũng có đỏ, lúc lấy rượu Lâm Diễm đi tới bên cạnh Nhan Tầm Châu nhẹ giọng hỏi: "Đây dù sao cũng là nhà của bạn anh, uống đồ của người ta có phải không được hay cho lắm. Nếu không hay là để em đi xuống mua?"

Lâm Diễm nói thật sự rất nghiêm túc, Nhan Tầm Châu nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô: "Không sao, người này còn nợ anh tiền, rượu này vừa lúc có thể gán nợ."

Lâm Diễm nửa tin nửa ngờ nhìn Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu không nhin được cười khẽ ra tiếng, đem hai bình rượu đỏ đặt vào tay Lâm Diễm: "Cầm cho bọn họ đi."

Khi Lâm Diễm cầm rượu trong tay mang tới phòng khách đặt trên bàn trà gỗ, Tiêu Tử ôm bạn gái mở miệng nói: "A Châu, cậu cất dấu nhiều rượu ngon như vậy từ lúc nào, tôi nhớ rõ ngôi nhà này cậu mới mua không bao lâu mà?"

Hóa ra cô bị lừa, căn bản đây không phải cái gọi là "Nhà của bạn", "rượu của bạn", Lâm Diễm quay đầu lại cầm tức Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu chỉnh ống tay áo vén lên cao, xán lạn cười với cô, sau đó mở miệng nói với Tiêu Tử: "Lần trước Liên Minh nhập một đám hàng, hơn mấy thùng rượu, nên đưa tôi từng này." Giọng nói Nhan Tầm Châu bình thường, nói xong đi đến phía sau Lâm Diễm, "Từng này uống hết còn rất nhiều, các cậu đừng để cho tôi tình."

"Đại ca yên tâm, chúng em tuyệt đối sẽ không khách khí với anh đâu." Người mặc áo khoác cười hì hì nói.

Nhan Tầm Châu cười tủm tủm ôm Lâm Diễm ngồi xuống.

Lúc sau bắt đầu chơi xúc xắc, Lâm Diễm vốn không muốn chơi, ngay cả thua mấy ván đều là Nhan Tầm Châu thay chẵn rượu, sau đó Tiêu Tử không chịu: "A Châu, anh giúp vợ chúng tôi không có ý kiến, chúng tôi cũng không ép của vợ của anh uống rượu, như vậy đi, đợi lát vợ anh thua nữa, chúng tôi liền lấy phương thức hỏi đáp để phạt cô ấy, không thành vấn đề chứ?"

Nhan Tầm Châu nhìn về phía Lâm Diễm, để cho chính cô quyết định, Lâm Diễm hơi gật đầu: "Không thành vấn đề."

Lại chơi, Lâm Diễm càng thêm cẩn thận, từ những ván trước cũng tổng kết được một ít kinh nghiệm, liên tục thắng hai ván sau đó còn hơi đặc ý, kết quả còn chưa kịp đặc ý vài phần, lại thua rồi.

"Tôi đây bắt đầu đặt câu hỏi nhé." Tiêu Tử thả một cái chén lớn bánh chèo đã ăn xong xuống bàn ăn, "Trên bàn có mấy cái chén?"

Đề bài này? Lâm Diễm nhìn Nhan Tầm Châu, mà Nhan Tầm Châu chỉ cười.

"Một bảy cái chén." Lâm Diễm trả lời như vậy, trong lòng tính toán vấn đề này có chỗ nào đó quái dị, bởi vì lúc cô nói xong, tất cả cười to, nhất là bạn gái Tiêu Tử dẫn đến, ở trong lòng Tiêu Tử, cười đến chảy cả nước mắt.

Lâm Diễm một cái giật mình, mạnh phản ứng lại đây, hé ra mặt bật người ửng đỏ như ánh nắng chiều.

"Một buổi tối bảy chén đĩa. Đại ca quả thật là một đêm bảy lần."

Lập tức lời cười đùa nổi lên bốn phía, Nhan Tầm Châu hôm nay phá lệ tâm trạng tốt, tùy ý cho ồn ào một chút, cuối cùng gần như là đêm khuya hai giờ mới tan cuộc, Tiêu Tử là người về cuối cùng, trước khi đi còn nháy mắt với Lâm Diễm, sau đó bị Nhan Tầm Châu đẩy ra ngoài cửa.

Một đám người sau khi rời đi, cả căn nhà đột nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ để lại một đồng hồ dồn đầy phòng.

Lúc Lâm Diễm dọn dẹp phòng khách bị Nhan Tầm Châu giữ chặt: "Ngày mai để cho người làm thêm giờ đến dọn đi."

Lâm Diễm bỏ đấy, sau đó hỏi: "Bọn họ đều là bạn anh à?"

Nhan Tâm Châu gật đầu: "Phải"

"Bọn họ là người như thế nào?"

"Là người giống như anh."

Lâm Diễm nâng mắt nhìn về phía Nhan Tâm Châu, Nhan Tâm Châu khoe miệng hiện một vòng cung lớn, nhìn Lâm Diễm nói: "Tiểu Diễm, những gì em thấy hôm nay chính là một phần cuộc sống của anh, nếu em không thể chấp nhận, vậy coi như anh chưa từng tới tìm em".

Ánh sáng đèn treo phòng khách sáng ngời, Nhan Tâm Châu đứng dưới ánh sáng của ngọn đèn xanh thẫm, lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ nam tính có vẻ phá lệ anh khí bức người, nhất là cặp mắt kia, hai mắt cong lên, trong mắt có một uông nóng rực đích thanh minh.

"Vậy anh có."

"Có làm những chuyện thương thiên hại lý* chưa phải không?" Nhan Tâm Châu thay Lâm Diễm đặt câu hỏi trước, sau đó tiếp theo trả lời: "Nếu em muốn hỏi anh đã từng làm chuyện thương thiên hại lý giống như năm đó mưu hại ba mẹ, anh không làm."

*Thương Thiên hại lý: những chuyện không có tính người.

. . .

Bên trong bức màn, bên ngoài bầu trời màu lam đêm hè trăng sáng nhô lên cao, ánh sáng trong thanh qua ngọn cây bên ngoài rồi ủa vào bên trong, lộ ra trên giường gỗ lớn, mảnh chăn màu trắng hỗn độn nửa che đậy hai người, ai cũng chưa ngủ.

Lâm Diễm cảm thấy nóng bức khó chịu, tóc vì mồ hôi nên dính ở trán, cổ, phía sau lưng mặt trên, phía dưới cũng đau đớn không thoải mái, nhưng chưa từng có một giây phút nào làm cho cô thỏa mãn như hiện tại.

"Đã ngủ chưa?" Nhan Tâm Châu mở miệng hỏi cô, giọng nói khàn khàn.

"Chưa." Lâm Diễm cảm thấy thân thể của mình từng lỗ chân lông đều bị mồ hôi ngăn chặn, kín không kẽ hở ẩm ướt và oi bức làm cho cô nhớ tới lúc sau 12 giờ trưa của mùa hè trong năm, làn da cách lớp áo mỏng dán vào trên chiếu, hơi thở đều nóng như lửa, mồ hôi giống như nước biển vây quanh cô, làm cho người ta cảm thấy khí nóng xuyên qua.

Gần đến lúc hừng đông, đột nhiên nổi lên đông tố, không khí càng thêm nặng nề khô nóng, bên trong xuất hiện ít khí lạnh, qua vài tiếng sau có tiếng sấm, bên ngoài nổi lên trên trận mưa to tầm tã, mưa theo gió hắt vào trên cửa sổ, loạt xoạt rung động, có cảm giác hơi mát xâm lấn phòng, hình như cửa sổ cũng không đóng kín.

Nhan Tâm Châu lại nhồm dậy, nửa quỳ tiến vào, ôm lấy Lâm Diễm từ phía sau, mỗi một tiếng sấm bên ngoài giáng xuống giống như nặng nề nhưng hữu lực, mỗi một lần xuyên vào đều như là xuyên thủng linh hồn của cô ở chỗ sâu trong cùng.

Tối hôm qua một đêm không chợp mắt, khi trời sáng thì con buồn ngủ kéo tới, hai người ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, sau đó hai người ở trên giường nói một số chuyện, Lâm Diễm kể chuyện cuộc sống đại học vài năm nay, Nhan Tâm Châu cũng thoáng kể một chút chuyện ngày trước ở bên ngoài như thế nào, trước hết ở Quảng Đông đầu cơ kiếm lợi xuất mỗi hàng, rồi sau đi sông bạc Ma Cao chia bài, sau lại một lần nữa dùng vốn tiền lời buôn bán đi Hồng Kông phát triển.

"Nhưng mà về sau anh muốn đem trọng tâm chuyển dời đến thành phố S." Nhan Tầm Châu nói như vậy.

"Thành phố S à, em cũng đến bên đó tìm công việc." Lâm Diễm nghiêm nhiên cảm thấy chần chẫn Nhan Tầm Châu đi chỗ nào cô phải đi chỗ đó, nhiều năm như vậy không có mục đích sống, đột nhiên xuất hiện một người có thể nắm tay cùng đi, sao có thể bỏ lỡ không ở cùng nhau được.

"Không thích Bắc Kinh sao?"

"Không thích, hoàn cảnh quá kém." Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu nói ra lý tưởng đời này, "Chờ chúng ta già rồi, trở về trấn dưỡng già, giống như ông nội vậy, làm một vườn toàn hoa quả, chờ trái cây chín rồi, liền gọi cho cháu trai cháu gái chúng ta về nhà, nhìn thấy bọn chúng tranh nhau dành ăn, khẳng định sẽ rất vui vẻ."

Lâm Diễm miêu tả một bản kế hoạch hiện lên cảnh tượng hạnh phúc xa xôi, Nhan Tầm Châu lúc ấy cũng không cảm thấy cuộc sống như vậy có gì thú vị, sau này anh mới hiểu được cuộc sống bình thường mới là chân thật nhất, đáy lòng cũng thấy tiếc nuối.

Sau đó Nhan Tầm Châu nhận một cuộc điện thoại gọi đến liền đi ra ngoài mấy giờ, giữa trưa anh về mang cho Lâm Diễm một phần thức ăn, sau khi ăn xong một mình Lâm Diễm đọc sách, anh xem báo, thời gian cứ trôi chậm rãi lại như đọng lại.

Sau này Nhan Tầm Châu thường xuyên mơ thấy buổi trưa sau 12 giờ kia , đêm lúc khuya tỉnh lại nhận thấy thời gian thật sự là quá mức xa xỉ như vậy, ngay cả trong giấc mơ cũng trở nên xa xỉ, sợ ngày nào đó ngay cả tư cách nằm mơ cũng không có .

--

Đơn xin việc của Lâm Diễm rất nhanh nhận được tin tức, vị trí là trợ lý, vừa vặn Nhan Tâm Châu cũng phải về thành phố S xử lý công việc, Lâm Diễm và Nhan Tâm Châu cùng đi tới cái cảng thành thị.

Sau khi thi tự luận chấm dứt, Lâm Diễm quay về Bắc Kinh xử lý chuyện tốt nghiệp, thuận tiện bắt đầu đóng gói hành lý gửi tới thành phố S.

Trước khi tốt nghiệp hai ngày, Hệ Thảo cuối cùng cũng đến tìm Lâm Diễm một lần, anh ở trên đường đến căn tin ngăn Lâm Diễm lại, liên tục hỏi cô ba vấn đề: "Em thật sự thấy sống tốt lắm sao? Người đàn ông kia có thể tin được không? Vì người đàn ông kia từ bỏ việc học nghiên cứu sinh, Lâm Diễm em thấy có đáng giá không?"

Lâm Diễm lúc ấy trả lời như thế này: "Bởi vì người kia là anh ấy, cho nên em chưa bao giờ tự hỏi bản thân mấy vấn đề này."

"Được, vậy chúc em hạnh phúc." Hệ Thảo lúc đi vô cùng thoải mái.

Lúc ấy một người bạn cùng phòng với Lâm Diễm kỳ thật vẫn còn thấy tiếc, cuối cùng một lần ở cái nơi lúc mọi người cùng nhau uống rượu tốt nghiệp, lôi kéo Lâm Diễm từ đáy lòng nói: "Tiểu Diễm, thật ra cậu có thể sống càng tốt hơn nữa, học hành nhiều năm như vậy cũng không phải để cậu chỉ làm bà chủ gia đình cho một người đàn ông."

Lúc Lâm Diễm tâm ý đã quyết dù có là trâu kéo cũng không kéo được cô về, cho tới nay quan niệm gia đình của cô quá nặng, điển hình cho tính cách của chòm sao Cự Giải, nếu sự nghiệp cá nhân và hạnh phúc gia đình buộc cô phải lựa chọn, không hề nghi ngờ gì cô sẽ lựa chọn về sau, hướng chi người cùng cô xây dựng gia đình lại là Nhan Tâm Châu.

Sau đó lúc Lâm Diễm từ nhà tù được thả ra, ngẫu nhiên ở trên mạng trường học thấy được một chút tin tức của bọn họ, ngoại trừ ba người bọn cô ra, còn lại đều sống khá tốt, cũng có thành tựu, một người học rất giỏi được giữ lại làm giảng viên đại học, một người lại một lòng trở thành một

nữ quản lí năm trăm vụ buôn bán lớn trên toàn quốc, còn có một người đã lấy chồng, năm ấy cô ra tù nghe nói cô ấy sinh đôi, hai đứa con gái, hạnh phúc mỹ mãn.

Trái lại năm đó tưởng như người tìm được hạnh phúc và phương hướng sớm nhất là cô, lại thành nữ quản lí cho hộp đêm, đời người thật châm chọc làm cho người ta cười đến rụng răng, tựa như sau đó lại gặp lại Hệ Thảo anh hỏi cô một câu: "Em có hối hận không?"

Về vấn đề hối hận này, Lâm Diễm nghĩ cũng không dám nghĩ đến, dọc theo đường đi đã vấp ngã gần chết, rồi sau đó hối hận chính là một loại cảm xúc tiêu cực vô dụng, cái cô cần chính là mọi thứ để tiếp sức cổ lên, chứ không phải là hối hận.

.....

Kết quả thi tự luận có rồi, Lâm Diễm đạt hạng nhất, tiếp đến là phỏng vấn, trước khi phỏng vấn, Lâm Diễm tự mua cho mình một bộ đồ phù hợp với thành phần tri thức, buổi tối Nhan Tầm Châu về, lúc cô mặc cho anh xem, Nhan Tầm Châu ôm thắt lưng cô, cúi xuống nói: "Đừng đi làm, rất vất vả."

Lâm Diễm lúc ấy làm sao lại cảm thấy vất vả được, cô đang đi trên con đường theo đuổi hạnh phúc, ngược lại cảm thấy vất vả một chút có thể làm cho hạnh phúc của cô càng bền vững.

Phỏng vấn xong là đến là vài lần thi vòng hai, Lâm Diễm lúc ấy với thứ hạng cao đoạt được chức vị trợ lý, cùng vào một nơi với cô chính là một cô gái người gốc thành phố S, S rộng lớn nhiều nhân tài.

Rất nhiều chuyện vì không đoán được nên kết cục hiện ra vô cùng tàn khốc, ví dụ như nguồn gốc hạnh phúc mở đầu bằng tình yêu, ví dụ như việc vượt mọi chông gai nghìn quân vạn mã con đường gian nan hoàn thành công việc, ánh sáng tình yêu lúc đầu tưởng hạnh phúc mỹ mãn mà đã quên

rằng nó cũng sẽ gặp phải lừa gạt và phản bội, giống như tìm được một công việc tốt, lại giống như thầm nghĩ về sau làm sao để tiền đồ vô hạn, đã quên mất công việc này cũng sẽ mang đến cho cô tai ương ngập đầu, thời gian năm năm rơi vào chốn lao tù.

Sau khoảng thời gian kia Lâm Diễm đã từng vừa bận rộn lại vừa sung túc, Nhan Tầm Châu cầu hôn cô, ngoài công việc ra cô còn phải chuẩn bị chuyện kết hôn. Cô và Nhan Tầm Châu đều không có mấy người thân, cho nên rất nhiều chuyện đều cần thân lực thân vi*. (Tự mình làm lấy).

Đó là một khoảng thời gian vội vã mà hạnh phúc, tuy rằng rất nhiều năm sau Lâm Diễm cảm thấy thật châm chọc, nhưng không thể phủ nhận, năm đó với Lâm Diễm chính là hạnh phúc.

Cuối cùng thời điểm phát sinh bi kịch, Lâm Diễm từng oán hận tất cả mọi bất hạnh đều đổ dồn vào cô, sau này mới phát hiện kỳ thật tất cả mọi bi kịch đều có biểu hiện từ trước, chỉ là lúc ấy cô đang bị ý nghĩ hạnh phúc chi phối, có một số việc tất cả đều không nhìn thấy.

Ví như Nhan Tầm Châu bắt đầu bận bịu không nhìn thấy người đâu.

Ví như cô ngửi thấy ở trên áo khoác của Nhan Tầm Châu mùi nước hoa.

Ví như đêm khuya cô gọi điện thoại cho Nhan Tầm Châu, điện thoại vang lên hai tiếng sau bị cắt đứt.

.....

Nhan Tầm Châu quen biết Trương Mộ Mộ ở trong một buổi tiệc rượu, sau khi tiệc rượu kết thúc, Trương Mộ Mộ đi tới gần, hàn huyên vài câu rồi Trương Mộ Mộ ngồi lên xe anh.

Phụ nữ gia thế tốt cộng thêm điều kiện cá nhân không tồi vô cùng tự tin và táo bạo.

Buổi tối Nhan Tầm Châu đưa Trương Mộ Mộ đến bãi biển bên ngoài gió đêm thổi lạnh, lúc thủy triều lên xuống, Nhan Tầm Châu nhìn mặt Trương Mộ Mộ, trong lòng có chút sinh ra nhớ nhung một người, lúc sau kéo ra thế nào cũng không đi, có lẽ lúc ấy Nhan Tầm Châu cũng hiểu được bản thân quá mức tự tin, tự cho là có thể nắm chắc thắng lợi, tự cho là đã quá đủ hiểu Lâm Diễm rồi, tự cho là nếu không có ích cũng chỉ là mất đi một người phụ nữ mà thôi, trên con đường đi báo thù anh đã bước quá nhanh, đi vội vàng đã quên tự hỏi bản thân: "Lâm Tiểu Diễm đối với anh mà nói, thật sự chỉ là một người phụ nữ thôi sao?"

Nhan Tầm Châu trốn Lâm Diễm qua lại với Trương Mộ Mộ một khoảng thời gian, hai người phụ nữ, hoa lan trầm tĩnh và hoa hồng, ban ngày anh ứng phó chu toàn Trương Mộ Mộ, buổi tối về nhà nhìn thấy Lâm Diễm lại mua thêm mấy món đồ dùng kết hôn, ý định của Nhan Tầm Châu sẽ không thể dừng lại, dừng lại. Anh khó chịu đến sắp không khống chế được nữa, lúc sau anh ôm Lâm Diễm đến đêm khuya.

Đó là một ngày cuối tuần thời tiết vô cùng tốt, anh đưa Trương Mộ Mộ bay đi Nhật Bản câu cá, lúc trở về đã là buổi chiều ngày hôm sau, thời tiết không tốt như lúc đi, có mưa nhỏ lất phất, anh có hơi nhớ Lâm Diễm, xuống máy bay liền chạy về nhà, anh mua cho Lâm Diễm một món quà, quà đặt ở trên sofa, là một bộ sách không còn xuất bản nữa, anh ở một cửa hàng sách Nhật Bản mua về.

Nghĩ đến đợi lát nữa Lâm Diễm lộ ra bộ dáng vui thích, anh cũng vui vẻ đi vào buồng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, gian ngoài truyền đến tiếng mở cửa, anh nghĩ chắc chắn là Lâm Diễm đã về, anh gọi hai tiếng, không ai đáp lại.

Nhan Tầm Châu tắm xong đi ra, anh tìm Lâm Diễm trong phòng một lần, không tìm thấy, nhưng anh xác định Lâm Diễm đã về rồi, trong phòng khách để lại một loạt dấu chân, là của Lâm Diễm

Lâm Diễm không đổi giày đã đi vào nhà, sau đó lại rời đi. Đầu óc Nhan Tầm Châu đột nhiên trở nên mụ mị, dự cảm không tốt càng không ngừng ăn mòn đại não, hoặc là đàn ông làm chuyện xấu, ở trong người thần kinh luôn luôn đầy căng thẳng, một ngày nào đó sự việc sẽ bại lộ, mà anh vẫn luôn là hiểu rõ điều đó.

Nhan Tầm Châu đi ra ngoài tìm Lâm Diễm, anh gọi điện thoại cho Lâm Diễm, kết quả là tắt máy, Nhan Tầm Châu thật không biết một Lâm Diễm nhu nhược sẽ chạy đi chỗ nào, lòng anh nóng như lửa đốt lái xe tìm một vòng lại một vòng.

Thành phố rất lớn, lúc ấy Nhan Tầm Châu cảm thấy những nơi Lâm Diễm có thể đi nhiều lắm, sau đó đến khi anh ở tiểu khu hoa viên đằng sau ven sông tìm thấy Lâm Diễm, mới hiểu được nơi Lâm Diễm có thể đi quá ít, hoặc phải nói thế giới của cô quá nhỏ.

Lâm Diễm ngồi trên ghế dài ở công viên, bóng cây trùng điệp, ban đêm mùa mưa nhỏ công viên có hơi ẩm ướt và lạnh lẽo, buổi tối ngay cả mấy người đi tản bộ cũng không có, mà Lâm Diễm cứ lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia, yên lặng giống như hòa tan vào trong màn đêm tối.

Nhan Tầm Châu đi bước một hướng tới chỗ Lâm Diễm, anh đi đến bên người Lâm Diễm thì dừng lại, một hồi lâu Lâm Diễm cũng không ngẩng đầu nhìn anh, nếu không phải anh nhìn thấy Lâm Diễm cứ co bả vai lại, anh thật sự hoài nghi người phụ nữ ngồi trên cái ghế dài này đã có dấu hiệu mất đi sinh mệnh rồi.

"Lâm Diễm." Anh mở miệng.

Thật lâu sau, Lâm Diễm rốt cục ngẩng đầu, đèn đường thăm đậm chiếu rọi lên là khuôn mặt đầy nước mắt, từ lúc ngẩng đầu đến lúc mở miệng nói chuyện, Lâm Diễm theo dõi nhìn anh thật lâu, sau đó giọng cô khàn đặc hỏi anh: "Anh còn trở về làm gì."

Trở về làm gì? Bản thân Nhan Tâm Châu cũng không biết, có tiếp tục sống cùng Lâm Diễm không? Anh còn muốn kết hôn với cô không? Anh và cô còn có tương lai sao?

Mấy vấn đề này, Nhan Tâm Châu không biết, cũng không muốn biết, sau đây một khoảng thời gian dài, anh bắt đầu trốn tránh Lâm Diễm, cho đến khi Lâm Diễm xảy ra chuyện, cô bị khởi tố có liên quan đến án rửa tiền.

Con người một khi lạc bước trên đường, lạc đường mà biết quay lại quá ít, nhiều người chính là càng chạy càng xa, có thể không quay đầu về được nữa, cũng có thể là không muốn quay đầu lại, có thể phong cảnh của con đường sai bước kia so với đường cũ cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu, kỳ thật đời người vốn chính là như vậy, yêu nhau cũng thế, chỉ cần còn sống, là có thể tùy cơ ứng biến, mà không phải cứ nhắc nói yêu thương là sẽ không thể thay đổi, ai cũng không có cách nào quy định ai và ai nhất định phải ở bên nhau, không phải sao?

Nhưng tình yêu của con người chính là cứng nhắc như vậy, cho dù có không biết bao nhiêu nhắc nhở nhưng vẫn cứ ngu xuẩn hết thuốc chữa như vậy, mà những người này phát sinh bi kịch thì tính tình có thể thay đổi, tỷ như Lâm Diễm.

Kỳ thật mấy ngày nay Lâm Diễm cũng có dự cảm rồi, dự cảm Nhan Tâm Châu càng ngày càng cách xa cô, trong lòng ít nhiều cũng hơi không vui, người nữ đồng nghiệp cùng vào làm một chỗ nói cho cô: "Đây là bạn trai cô đúng chứ, ngày hôm qua tôi đã nhìn thấy anh ta ôm Trương Mộ Mộ cùng đi dạo phố đấy."

Cô gọi điện thoại cho Nhan Tầm Châu, bị ngắt máy, cô lại gọi cho thư ký của Nhan Tầm Châu, thư ký nói cho cô Nhan Tầm Châu bay đi Nhật Bản, nói chuyện điện thoại xong Lâm Diễm ghé vào bồn cầu trong nhà vệ sinh nôn hết sạch như sông cuộn biển gầm.

Ngày đó cô vốn muốn nói cho Nhan Tầm Châu một tin tức tốt, nhưng mà tình cảm có thay đổi, chuyện tốt cũng sẽ biến thành chuyện xấu, hơn nữa chuyện xấu cứ một chuyện lại một chuyện.

--

Lâm Diễm ngày hôm sau thức dậy thật sự sửng sốt, không thể tưởng được bản thân khi còn sống còn có thể trở lại căn nhà vùng ven sông này, bên ngoài ánh mặt trời chói mắt, Lâm Diễm lại cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? !

Lâm Diễm thống khổ nhắm mắt lại, đứng lên ra khỏi phòng, thật không ngờ, cái người đó vẫn còn ở đây.

-

Một chương thật dài, thật hay, mình beta lại mà cảm thấy nhói lòng.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Chương 41.

Edit: Snow

Beta: Rika

Cửa phát ra một tiếng nhỏ đem Nhan Tầm Châu đang miên man nghĩ về chuyện cũ phục hồi tinh thần, anh nhìn Lâm Diễm một cái "Em tỉnh rồi sao?" Lúc hỏi thanh âm có điểm hơi trầm, giống như anh vừa mới đang ở trong mộng tỉnh lại, trên mặt còn có chút hoảng hốt.

Nhan Tầm Châu mặc một chiếc quần dài màu xám, cùng áo trắng ngồi ở trên sofa, từ trước nhìn vào trông có vẻ cô đơn, chiếc gạt tàn để trên bàn trà cũng đã đầy những mẩu thuốc lá.

Trong không khí còn phảng phất hương hoa, Lâm Diễm đứng tựa vào cánh cửa nhìn toàn bộ căn phòng một lượt, bàn trang điểm, bình hoa ở phòng khách, trên tường là ảnh chụp chung của hai người...

Nếu không phải Nhan Tầm Châu đưa cô về nơi này, Lâm Diễm có lẽ cũng đã quên cô và Nhan Tầm Châu đã từng có một đoạn thời gian như vậy, khi đó trong lòng cô còn tràn đầy niềm vui muốn gả cho người đàn ông này.

"Nơi này không có gì thay đổi." Nhan Tầm Châu mở miệng, vì hút thuốc lá nhiều, giọng nói có vẻ khàn đi "Nếu em thích, về sau chúng ta có thể ở nơi này."

"Ha ha ha..." Lâm Diễm cười to ra tiếng, Nhan Tâm Châu quay đầu nhìn về phía cô, biểu tình có chút kinh ngạc, bộ dáng nhìn có điểm ngốc.

"Việc đó còn không bằng giết tôi đi." Lâm Diễm đem tầm mắt từ ảnh chụp trên tường chuyển qua mặt Nhan Tâm Châu " Nhan Tâm Châu anh không cảm thấy kì quái khi nói ra những lời như thế hay sao, có thể trở sống cùng nhau, thật sự là buồn cười, có một số việc chúng ta có thể nghĩ rằng nó không xảy ra, nhưng là không thể, nếu cảm thấy năm đó anh hại tôi còn chưa đủ, hôm nay sao anh không trực tiếp giết tôi luôn đi."

Nhan Tâm Châu bỗng nhiên từ trên sofa đứng dậy "Muốn chết???"

" Không muốn chết, nhưng là nếu muốn chúng ta tiếp tục sống cùng nhau thì sống không bằng chết."

"Là như thế sao" Nhan Tâm Châu gục đầu xuống, tựa hồ như hỏi lời nói của Lâm Diễm, vấn đề rõ ràng rất đơn giản, nhưng càng nghĩ anh càng thấy thống khổ, qua vài giây, anh nói " Lần trước em còn có ít đồ ở đây, em có muốn lấy về."

Khoảng cách so với trước đã là tám năm, Lâm Diễm vốn coi nơi này là nơi quan trọng nhất, ở đây có bằng tốt nghiệp, các loại bằng cấp và giấy chứng nhận khác.

Hồi học đại học Lâm Diễm tham gia không ít các kì thi, nhận được vô số giấy chứng nhận, lúc Nhan Tâm Châu tìm thấy những thứ đó, trên mặt đã phủ một lớp bụi.

Lâm Diễm lạnh lùng nhìn Nhan Tâm Châu đưa ra một quyển những giấy chứng nhận từ trong thùng lấy ra, sau đó mở miệng: "Anh cảm thấy còn dùng đến nó hay sao?"

Nhan Tâm Châu bỗng ngừng động tác.

(Snow : ngược chết anh mất, thấy tội anh Châu quá đi à.)

"Thân phận con gái Giang gia đã hỗ trợ, anh đã quên sao?" Lâm Diễm ngữ khí thật thà lộ ra điểm trào phúng. "Những tờ giấy chứng nhận này đã từng mang đến rất nhiều vinh quang, nhưng chủ nhân của nó lại là một người đã từng ngồi tù, Giang gia muốn cho tôi thân phận mới, hiện là Giang Thanh Uyển."

Nhan Tầm Châu một lần nữa đem những thứ đó bỏ lại vào thùng, Lâm Diễm cùng ngồi xuống, đầu tiên từ bên trong lấy ra bằng tốt nghiệp đại học, cô xem, trong lòng có chút buồn.

Theo đó là giấy chứng nhận tiếng anh, cấp bốn, cấp sáu...

Những tờ giấy chứng nhận đó đều chứng minh cho quá trình trưởng thành của Lâm Diễm, hiện cô đang muốn cùng nó nhớ lại, ở trấn trên cũng tốt, ở Bắc Kinh cũng tốt, toàn bộ cô đều không cần bởi vì sinh mệnh của Lâm Diễm đều có một người đàn ông tên là Nhan tầm Châu.

Cuối thùng là những bức ảnh chụp, có của cô, có của Nhan Tầm Châu, còn có hai cái ảnh chụp chung, địa điểm chụp là ở Bắc Kinh, cô lúc đó đã từng hồ đồ hỏi Nhan Tầm Châu "Mau, chúng ta cùng nhau cam đoan về sau cả đời ở cùng nhau." Sau đó, Nhan Tầm Châu mỉm cười nhàm chán.

Đau! Đau! Đau! Tất cả đều là giả dối!

Qua một lúc, Lâm Diễm xem hết ảnh chụp chung của cô cùng Nhan Tầm Châu, sau đó nhìn thấy một đồng những bản thiết kế thời trang, đáy lòng không nói lên lời vui sướng, mà Nhan Tầm Châu, từ đầu đến cuối cũng không hề lên tiếng, không khen ngợi, cũng không ngăn cản cô, chính là Lâm Diễm lúc xem đến ảnh chụp của hai người thì thần sắc có chút đình trệ nhưng cũng rất nhanh liền qua đi.

Từ Gia Luân nằm viện, lúc Lâm Diễm đến thăm anh, một cánh tay phải bó thạch cao, nhưng năng lực cũng không tệ lắm, lúc Lâm Diễm đến, anh còn ở bên trong phát giận với một người con gái, đem một phần văn kiện ném xuống, lúc thấy Lâm Diễm, nộ khí cũng thoáng thu lại đối với thư ký vẫy vẫy tay: "Về công ty trước đi."

Nữ thư ký nhặt tập văn kiện lên rồi vội vã rời khỏi phòng bệnh của Từ Gia Luân.

"Không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì chứ?"

Hai người dường như mở miệng cùng một lúc, sau đó đồng thời lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

"Vừa rồi sao lại tức giận với tiểu cô nương nhà người ta như thế?" Lâm Diễm đặt túi hoa quả mình mang đến xuống bàn, sau đó kéo ghế ngồi xuống cạnh giường bệnh của Từ Gia Luân.

"Đó là thư ký, đầu óc ngốc nghếch, chỉ bảo hoài mà không nhớ." Từ Gia Luân giải thích, sau đó nhìn về phía Lâm Diễm " Tối qua không có việc gì chứ?"

"Không có gì."

"Là Nhan tầm Châu làm?"

"Không phải."

"Lâm Diễm, bây giờ em còn che chở cho anh sao?" Từ Gia Luân bởi vì tức giận khuôn mặt đỏ lên, sau đó kịch liệt ho khan.

Lâm Diễm rót nước cho Từ Gia Luân, Từ Gia Luân không cảm kích, đẩy tay Lâm Diễm ra.

Lâm Diễm đành phải đem cốc nước đặt lên đầu giường bệnh, dừng một chút mở miệng "Không phải là che chở cho Nhan Tâm Châu, mà là không muốn anh xảy ra chuyện gì."

Từ Gia Luân nghiêng đầu "Anh thì có chuyện gì?"

"Được rồi, vậy là anh muốn đi đánh anh ta hay kiện anh ta? Vẫn là cùng anh ngồi tìm biện pháp thích hợp thì hay hơn nhỉ?". Lâm Diễm hỏi lại Từ Gia Luân "Nhan Tâm Châu là gì, Triệu Nghiêu, anh cảm thấy là có thể kiện được anh ta sao? Đánh được anh ta sao?"

Từ Gia Luân trầm mặc, thật lâu sau anh mở miệng "Lâm Diễm, thật sự là rất bi quan."

Lâm Diễm không nói gì, cô không biết đáp lại Từ Gia Luân làm sao, một người phụ nữ không tin tình yêu cùng hôn nhân, không tin tình thân bằng bạn tốt, cuối cùng ngay cả pháp luật cũng không tin tưởng, cũng không có tín ngưỡng gì có thể ủy thác, làm sao cô có thể có những suy nghĩ tích cực được đây.

"Lại đây" Từ Gia Luân nói với Lâm Diễm

Lâm Diễm hồ nghi nhìn về phía anh "Chuyện gì?"

"Lưng có chút ngứa, mau!" Từ Gia Luân quay lưng lại phía Lâm Diễm "Đối với vấn đề này, không cần khách khí, quan trọng là không có việc gì."

Lâm Diễm "..."

"Nhanh chút" Từ Gia Luân thúc giục nói.

Lâm Diễm cách một lớp quần áo khế cử động tay

"Thật sự là trong lòng không muốn." Từ Gia Luân âm thầm ai oán, tính cách trẻ con nói "Vào vào trong vài cái sẽ chết à, như vậy không đến

được nơi."

Người bệnh rất khó phục vụ, Lâm Diễm dừng động tác "Em không làm nữa."

"Anh sai rồi..." Từ Gia Luân ngử khí mang theo diễm lấy lòng, ai oán nhìn về phía Lâm Diễm hai mắt thoáng qua ý cười " Diễm Diễm, thực giống cô vợ nhỏ."

"Phải không?" Lâm Diễm nở nụ cười, dừng lại " Vậy em về đây, mai một lần tới thăm anh"

"Mai một là thế nào chứ?" Từ Gia Luân lập tức hỏi.

Lâm Diễm không thể tưởng tượng được Từ Gia Luân hỏi như vậy, sắc mặt thoáng sửng sốt.

"Như vậy đi, em đi làm, cho phép mỗi ngày đến thăm một lần." Từ Gia Luân nói thế.

"Được." Lâm Diễm mấp môi dưới, lúc đi đến cửa phòng bệnh, Từ Gia Luân gọi cô lại, Lâm Diễm quay đầu.

Từ gia Luân nhìn cô, nói một câu "Thực xin lỗi."

"Hôm đó..." Từ Gia Luân một tay bó thạch cao hận không thể tát mình một cái " Lâm Diễm, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ thương tổn em, ngày hôm qua đầu óc bị heo gặm, xin lỗi."

"Sớm bình phục đi." Lâm Diễm nói

Lâm Diễm không ở Giang gia, trước như thế nào thì vẫn như thế, chỉ cần cuối tuần trở về một chuyến là được rồi, nhưng Ngu Cảnh Trường một

tuần lại đến tìm Lâm Diễm ba bốn lần, trên cơ bản là đưa canh bồ đến, biết Lâm Diễm khẩu vị không tốt, mỗi lần sau đều là canh dưỡng vị.

"Mẹ, về sau đừng làm như thế phiền toái." Lâm Diễm đem bình thủy đã rửa sạch, bỏ vào túi rồi nói với Ngu Cảnh Trường.

Nhìn con gái uống canh mình nấu, Ngu Cảnh Trường cảm thấy mỹ mãn, khoe miệng nổi lên ý cười: "Không phiền, tháng sau sẽ mở phiên tòa thẩm tra xử lý, đến lúc đó công việc nhiều, trước tiên cứ bồi bổ, đến lúc đó sẽ không mệt mỏi."

Lâm Diễm cúi đầu thu thập đồ dùng "Mẹ cũng nên chú ý thân thể."

"Mẹ và ba con đều đã già, thân thể tốt xấu không ảnh hưởng gì, con và Nham Nham, nên cố gắng quan tâm chăm sóc mình thật tốt."

"Mẹ sao đã già được." Lâm Diễm nắm lấy tay Ngu Cảnh Trường "Mẹ cùng ba con đều còn rất trẻ."

"Haha..." Ngu Cảnh Trường khẽ cười "Thôi, mẹ về trước, cuối tuần đừng quên về nhà ăn cơm, mẹ nấu món con thích, lại nói thực là tiếc nuối, cũng không biết còn được mấy lần ăn cơm mẹ nấu."

Lâm Diễm đưa mẹ đến khu nhà xưởng: "Có thời gian thì con sẽ về nhà."

Ngu Cảnh Trường liên tục gật đầu, lúc lên xe lại quay đầu nhìn con gái một cái sau đó mới lưu luyến lên xe.

Lâm Diễm rất băn khoăn, dù là Giang gia hay Nhan Tầm Châu, cô vẫn không bỏ được, Giang gia là huyết mạch tương liên, lần trước cô cùng Giang Nham kiểm tra AND, cô cùng Giang Nham là người thân tỷ lên 99,63% mà Nhan Tầm Châu thì sao? Có đôi khi Lâm Diễm nghĩ năm đó cô không sinh Đông Đông thì tốt rồi, nếu không có Đông Đông, cô có thể

thoải mái rất nhiều. Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ ở trong đầu, mặc kệ thế nào đây vẫn là hiện thực, cô chưa từng hối hận sinh ra tiểu tử kia.

Lúc mở phiên tòa cũng là thời gian Nhan Thư Đông thi cuối kì, sau đó bước vào thời gian nghỉ hè.

Lâm Diễm đến trường đưa con đi ăn cơm trưa, Nhan Thư Đông nhìn trong đó có gan heo liền rầu rĩ không vui, ăn không nhiều.

"Gan heo có nhiều chất bổ, ăn nhiều có thể nhanh cao." Lâm Diễm cười tủm tỉm nói với Nhan Thư Đông.

"Nếu ăn thì có thể trúng độc không?" Nhan Thư Đông chống đối Lâm Diễm, nó có điểm giống với cô, tiếp tục đem gan heo trong bát lấy ra.

"Được rồi, nếu không ăn, Đông Đông muốn ăn gì, mẹ đi mua." Lâm Diễm lại cho phép Đông Đông kháng nghị, bởi vì trong lòng cô quá rõ ràng con không thích gì, nhưng mà có đôi khi vì thân phận cha mẹ, muốn đưa nhỏ chỉ trích cùng bất mãn.

"Vì sao mẹ không thể ở cùng ba?" Mấy hôm trước Đông Đông có hỏi cô.

"Bởi vì mẹ thăm nghĩ muốn ở cùng con."

"Nhưng con muốn chúng ta cùng một nhà." Nhan Thư Đông rất ít khi khóc, nhưng ngày đó, khi nó nói xong câu nói kia nước mắt liền trào ra.

"Đông Đông, lần trước không phải nói là muốn ở cùng với mẹ sao? Lâm Diễm nhìn con, hỏi thật cẩn thận.

Nhan Thư Đông đỏ mắt, không nói lời nào.

Buổi chiều lúc học toán, Nhan Thư Đông nhìn bạn tốt Lục Hi Duệ uống đồ uống, sau đó hỏi Lục Hi Duệ "Nếu ba mẹ chỉ có thể chọn một, cậu

chọn ai?"

Lục Hi Duệ quay đầu nhìn bạn "Ba mẹ cậu muốn ly hôn à?"

"Bọn họ chưa từng ở cùng nhau."

Chưa từng ở cùng nhau làm sao có Nhan Thư Đông? Lục Hi Duệ có điểm không nghĩ ra, nhưng là vẫn giúp bạn tốt đưa ra chủ ý: "Có thể yêu cầu bọn họ ở cùng nhau."

"Nếu được, tớ cũng đã không hỏi."

"Đã yêu cầu rồi sao?" Lục Hi Duệ có điểm tiếc nuối đứng lên: "Nhưng chúng ta là trẻ con xác thực không có quyền gì."

"Vậy nếu ba mẹ không đồng ý, lựa chọn ba ba hay vẫn là mẹ?"

Lục Hi Duệ nghĩ nghĩ nói " Khẳng định là mẹ, ba ba đã nói qua, nếu mẹ ngày nào đó nhìn ba không vừa mắt tái giá, ba phải đi làm đồ cưới, cho nên không khác nhau."

Nhan Thư Đông đột nhiên rất muốn khóc, cũng là bởi vì hâm mộ.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Chương 42

Edit: Cherish Wang

Beta: Rika

Giữa trưa Lâm Diễm và Đông Đông cơm nước xong, buổi chiều tuy rằng đưa con đến trường học nhưng cô vẫn không hề rời khỏi đó, cô an vị ngồi ở một cửa tiệm mà Đông Đông thích nhất chờ nó tham gia xong cuộc thi cuối kỳ, sau đó sẽ lại nói chuyện với nó sau.

Sắp đến rằm tháng 7 thời tiết đã trở nên rất nóng bức, vì khách hàng không nhiều lắm, cửa tiệm cũng không mở điều hòa, không khí oi bức càng không ngừng đè nén lên thần kinh não Lâm Diễm.

Cô biết Đông Đông có thể sẽ chán ghét cô, nhưng có một số việc chính là như vậy không thể theo ý người, nhưng cho dù nó có thật sự chán ghét cô, cô cũng nhất định phải đoạt người lại từ tay Nhan Tâm Châu.

Lâm Diễm gọi một ly nước đá, nhưng ngực vẫn thấy vô cùng khó chịu, giống như lập tức bị ngàn cân nặng gì đó đè ép, lập tức lại bị đào một mảng, khoảng trống đó không biết là tư vị gì, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ thủy tinh, cách lớp thủy tinh đã có thể cảm nhận được ánh nắng gắt gao bên ngoài, nhức mắt người như vậy.

Đột nhiên di động trong túi vang lên, Lâm Diễm nhận điện: "Xin Chào."

"Xin chào, tôi là luật sư của Nhan tiên sinh, tôi chịu sự ủy thác của anh ấy muốn nói chuyện với cô."

Lâm Diễm đi xuyên qua khu trường là một quán cà phê nơi gặp mặt luật sư của Nhan Tầm Châu, tới nơi là một vị nữ luật sư xinh đẹp, dung mạo tinh xảo cùng dáng người cao gầy, làm cho cô có được một loại khí chất mạnh mẽ.

Lâm Diễm hơi hơi dựa vào ghế sofa mở miệng: "Cô tìm đến tôi có chuyện gì?"

"Xin chào, ý của Nhan tiên sinh là không muốn gặp mặt cô trên toà án, cho nên ủy thác tôi đến nói chuyện với cô, về quyền nuôi nấng con của hai người, anh ấy đồng ý việc cùng nuôi nấng nó."

"Nhưng hiện tại tôi cũng không muốn nhận cùng nuôi nấng." Lâm Diễm nâng mắt nhìn nữ luật sư xinh đẹp đối diện, "Trừ khi Nhan Tầm Châu đưa hộ khẩu của Đông Đông cho tôi, cũng sửa họ nữa."

"Giang tiểu thư, tuy rằng tôi là luật sư của Nhan tiên sinh, nhưng tôi cũng xin nêu cho cô ý kiến là, đưa bé đổi hộ khẩu sang cô với nó cũng không tốt, hơn nữa đứa con của cô đã được người ta gọi bảy năm bằng một cái tên, đột nhiên sửa lại họ đối với tâm lý của nó chắc chắn là sẽ có thương tổn rất lớn, nó còn phải đến trường, nếu đột nhiên sửa lại họ, cô thử nghĩ một chút, các bạn học sẽ nhìn nó thế nào, chẳng lẽ cô không muốn cho con của cô sống không phải bị chê cười?"

"Cô là luật sư, tôi nói cho cô, cô liền đem ý tứ của tôi chuyển lại cho Nhan Tầm Châu, nếu anh ta nhận điều kiện của tôi, tôi sẽ huỷ bỏ kháng án."

"Tôi nghĩ anh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý." Nữ luật sư xinh đẹp uống một ngụm cà phê rồi nói.

Lâm Diễm đứng lên định rời khỏi: "Vây tạm biệt."

"Giang tiểu thư, tôi khuyên cô nên nghĩ kĩ đi, cùng nuôi nấng đối với đứa bé là tạo thành thương tổn ít nhất rồi, tôi tuy rằng chưa làm mẹ, nhưng tôi cũng là phụ nữ, chúng ta không phải đều là lo lắng cho đứa bé trước tiên sao?" Nữ luật sư xinh đẹp theo Lâm Diễm đứng lên, "Nhan tiên sinh còn nói, trong lúc cùng nuôi nấng, cũng chính là lúc trước khi Đông Đông 18 tuổi, anh ấy sẽ gánh vác toàn bộ phí nuôi nấng Đông Đông, mặt khác cô và anh ấy tuy rằng chưa từng kết hôn, anh ấy cũng sẽ nhất định trả tiền phí phụng dưỡng cho cô."

"Ha ha." từ trong lồng ngực Lâm Diễm phát ra hai tiếng cười.

"Cô còn có ý kiến gì khác?" Nữ luật sư khí thế rất tốt, mỉm cười nhìn Lâm Diễm.

"Làm cho anh ta chết đi." Lâm Diễm nói.

Nữ luật sư hơi sửng sốt: "Tôi sẽ truyền đạt nguyên lời."

Lúc Lâm Diễm đi ra khỏi quán cà phê, cô bị ánh nắng mặt trời chiếu làm cho hơi hoa mắt, kỳ thật nếu không phải vì một câu cuối cùng của vị nữ luật sư kia, cô đã hơi động lòng, nữ luật sư nói không sai, ở dưới tình huống hiện tại này, cùng nuôi nấng thương tổn với Đông Đông đích thực là ít nhất.

--

Lúc Lâm Diễm lại quay về, Đông Đông đã thi xong hết, Lâm Diễm ở cổng trường chờ Đông Đông, lưng Đông Đông đeo một túi lớn từ bên trong đi ra, không được tự nhiên mà mở miệng với cô: "Mẹ lại tới nữa à?"

Lâm Diễm: "Tan học rồi ?"

"Không phải tan học, là được nghỉ hè." Nhan Thư Đông nói như vậy với Lâm Diễm, quay đầu nhìn thấy chiếc ô tô đậu ở ven đường, "Ba tới đón con."

Lâm Diễm: "Mẹ biết."

Nhan Thư Đông ngẩng đầu nhìn Lâm Diễm, dừng lại nói: "Con có thể hỏi mẹ một vấn đề được không?"

"Hỏi đi." Lâm Diễm cũng nhìn thấy xe của Nhan Tầm Châu, cúi đầu nhìn Đông Đông "Đông Đông muốn hỏi cái gì?"

"Nếu mẹ không kết hôn với ba, vậy mẹ có cùng người đàn ông khác kết hôn không?". Lúc Nhan Thư Đông hỏi xong cúi xuống phía dưới, cúi đầu nhìn đôi giày thể thao của mình, như là tỏ ra bản thân cũng tuyệt đối không để ý vấn đề này.

"Sẽ không." Lâm Diễm ngồi chồm hổm trước mặt con "Mẹ sẽ không ở kết hôn, mẹ chỉ có Đông Đông, cho nên."

"Cho nên cái gì." Nhan Thư Đông hỏi.

"Ở trên toà án nếu quan toà hỏi con muốn chọn cùng sống với ai, Đông Đông lựa chọn mẹ, được không?"

Nhan Thư Đông chớp chớp một đôi mắt xinh đẹp, qua một lúc nó trịnh trọng: "Được."

Nhan Tầm Châu đi xuống xe, Lâm Diễm không biết có phải mình nhìn lầm rồi hay không, trên mặt Nhan Tầm Châu cứ nhiên có một mảng bầm tím.

Nhan Thư Đông quay đầu nhìn Nhan Tầm Châu, nói với Lâm Diễm: "Vây hện gặp lạ ."

Lâm Diễm cảm thấy câu "Vây hện gặp lại" của Đông Đông đặc biệt ấm áp, cô gật gật đầu: "Tạm biệt, Đông Đông."

Nhan Thư Đông cúi đầu hướng đến chỗ Nhan Tâm Châu, lúc đi được một nửa quay đầu lại vẫy tay với Lâm Diễm, cho đến khi lên xe Nhan Tâm Châu.

--

Trên đường Lâm Diễm từ trường tiểu học quay về Giang gia nhận được ba cuộc điện thoại, người thứ nhất là trường học gọi, thúc giục cô cuộc thi tới; người thứ hai là Từ Gia Luân, ở trong điện thoại anh đặc ý dào dạt mà nói cho cô, anh hai giờ trước ở tòa nhà thời đại đánh nhau một trận với Nhan Tâm Châu, nhưng mà chính anh cũng bị thương, thật vất vả vừa từ bệnh viện đi ra sau lại phải đi vào, sau đó hỏi cô có muốn đi bệnh viện thăm hỏi anh hay không; người thứ ba điện thoại là Giang Nham gọi tới, bảo cô quay về Giang gia sớm một chút.

Lâm Diễm ở Giang gia gặp Lý Đường, lại nói đến cách từ lần trước cô cùng Lý Đường xem phim, cô đã nhiều ngày không nhìn thấy anh.

Lý Đường mặt than, có điều lúc nhìn thấy Lâm Diễm hơi dương khoe miệng, "Uyển Uyển."

Ở Giang gia ăn cơm chiều xong, Lý Đường nói với Lâm Diễm: "Đi ra ngoài tản bộ đi."

Lâm Diễm hơi không muốn đi: "Em muốn lên lầu nghỉ ngơi."

"Anh có lời muốn nói với em." Lý Đường tỏ ra không hiểu chuyện cự tuyệt lời nói của Lâm Diễm, thay đổi một cách mời khác.

Đằng sau biệt thự Giang gia có một công viên quy mô lớn, mùa hè chạng vạng có rất nhiều người đến đây tản bộ, đều là người già, cách đó

không xa có một quảng trường trên đó tổ chức một hội âm nhạc, một đám người lớn tuổi cả các bà dì trung niên đang khiêu vũ theo âm nhạc.

"Có đôi khi ngẫm lại thấy cuộc sống sau khi về hưu cũng rất tốt." Lý Đường đột nhiên mở miệng.

Lâm Diễm đi bên cạnh Lý Đường: "Lý đội trưởng, anh có chuyện gì nói muốn nói với em."

Lý Đường quay đầu: "Kỳ thật anh chỉ là muốn hẹn em đi ra ngoài một chút."

Lâm Diễm: "."

"Ngày kia sẽ mở phiên tòa , anh muốn để em thả lỏng tâm tình một chút, không có áp lực gì. Phán quyết của tòa án cho người mẹ có thể rất lớn." Lý Đường nói.

Lâm Diễm nhận thấy Lý Đường thật là có ý tốt, nói câu: "Cám ơn." , đúng lúc này, hai cô bé bán hoa tươi chạy tới, túm lấy chân Lý Đường: "Anh ơi, mua cho bạn gái anh một bông hoa đi, mong cho tình yêu của hai người ngọt ngào."

Lý Đường hình như là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, mở miệng hỏi Lâm Diễm: "Muốn hoa hay không?"

Hai cô bé xoay người nhìn về phía Lâm Diễm: "Chị ơi, chị mau nhanh đồng ý đi."

Lâm Diễm từng đọc được người ta đưa tin về đội bán hoa, trên đó viết mấy cô bé này đều là bị bọn người buôn lậu bắt cóc sau đó huấn luyện khống chế, nhất thời trong lòng trở nên ưu tư.

"Bao nhiêu tiền?" Lý Đường hỏi.

"15 đồng một đóa." Hai cô bé, một đứa lớn tuổi hơn trả lời Lý Đường, các bé đều mặc quần áo vừa bẩn vừa rách, khuôn mặt cũng bẩn như vậy, có điều miệng lại ngọt đến lợi hại.

"Anh mua hết." Lý Đường từ trong túi lấy ví ra thanh toán tiền, sau đó đưa hoa mua được cho Lâm Diễm, "Vậy cầm đi."

Lâm Diễm lúc nhận hoa nở nụ cười một chút, Lý Đường từng nói anh chưa từng nói qua chuyện yêu đương, cô tin rồi.

Trên đường trở về, Lâm Diễm đem chuyện từng xem qua về "Đội Bán hoa" nói cho Lý Đường, sau đó nói: "Đây không phải là chuyện cảnh sát các anh quản lí sao?"

Khẩu khí Lâm Diễm có hơi cứng nhắc, Lý Đường hơi hơi run sợ, không khí hai người lập tức trở nên xấu hổ.

Lâm Diễm cầm hoa bình ổn lại sắc mặt: "Rất xin lỗi, em đã quên hiện tại anh làm việc tại viện kiểm sát."

"Uyển Uyển, em lầm rồi." Lý Đường ngữ khí trầm ổn, không nhanh không chậm mở miệng, "Trị an Xã hội đích thực là thiên chức của cảnh sát, trước kia mẹ em phá được một đường dây tội phạm lừa bán trẻ con, sau lại....."

Lý Đường không tiếp tục nói tiếp, may mắn Lâm Diễm nghe cũng không kĩ lắm, lên tiếng: "Vậy sao?"

"Có phải cảm thấy cảnh sát rất vô dụng không." Dừng một chút, Lý Đường cười với Lâm Diễm nói, trong giọng điệu có chút thản nhiên và trào phúng, "Anh mới vừa lên làm cảnh sát được hai năm đã từng nhận được những vụ án như vậy, cũng mang được một đám trẻ con về nhà, nhưng không qua bao lâu, bọn nó lại xuất hiện ở những khu náo nhiệt, vì sao, sau

đó biết được bọn nó không phải bị người ta lừa bán, mà là bị chính cha mẹ mình buôn bán cho bọn phạm tội."

Lâm Diễm im lặng.

"Hoặc là anh thật sự cảnh sát lâu rồi, tâm cũng trở nên sắt đá." Lý Đường ra vẻ thoải mái, "Uyển Uyển, em thấy anh đi đá bóng thì thế nào?"

"Đá bóng?"

"Đúng vậy, thời đại học anh ở trong đội bóng đá." Lý Đường nói như vậy.

"Anh đang trách không được một chân trong đội tuyển quốc gia sao?" Lâm Diễm cười hỏi.

"Ha ha." Lý Đường cúi đầu cười khẽ ra tiếng.

Nhan Thư Đông về đến nhà sau lại tách khỏi Nhan Tâm Châu, như thế nào cũng không chịu ăn cơm, gây thơ dở trò bởi vì ở trường học đã ăn một túi bánh bích quy cho nên chơi thật sự đắc ý.

"Con muốn đến chỗ mẹ con." Nhan Thư Đông nói như vậy.

Nhan Tâm Châu nhưng thật ra rất sáng khoái, nói câu "Được" , kêu lái xe đem Nhan Thư Đông chở đến Giang gia.

Có điều một giờ sau Nhan Thư Đông sẽ trở lại, lúc sau trở về đập vỡ một chậu cây xương rồng trên ban công, sau đó tức giận leo lên giường, trùm chăn ở bên trong khóc lớn một hồi.

Kẻ lừa đảo Yến! Kẻ lừa đảo Yến! ! Kẻ lừa đảo Yến! ! !

--

Buổi tối trước khi mở phiên tòa, Lâm Diễm và luật sư gặp mặt thương lượng cụ thể công việc ngày mai: "Ngày mai quyết định của Đông Đông là quan trọng nhất."

"Đông Đông nói sẽ lựa chọn tôi."

"Vậy là thắng lợi một nửa rồi."

Nhưng ngày hôm sau mở phiên tòa, thời điểm quan tòa hỏi đến Nhan Thư Đông về vấn đề lựa chọn này, Nhan Thư Đông cũng không hề cho Lâm Diễm mừng rỡ cái gì, nó trả lời là: "Tôi lựa chọn ba tôi."

Cuối cùng thẩm lý và phán quyết chấm dứt, cô chỉ lấy được quyền thăm hỏi Đông Đông.

Lâm Diễm trong buồng vệ sinh tòa án nôn phun đặc phiên giang đảo hải - sông cuộn biển gầm*, toàn bộ mọi thứ trong bụng, đầu óc thật ra tỉnh táo lại không ít, lời nói của Đông Đông ban nãy cũng không phải mấu chốt, cô thua trận này quan tòa là nguyên nhân lớn nhất, là Giang Vũ, là cô rất tin tưởng luật sư của Giang Vũ, từ đầu tới cuối Giang Vũ căn bản không muốn để cho cô thắng quan tòa.

* ý chỉ nôn rất nhiều

Lâm Diễm rửa mặt trên vòi nước xong, dùng nước trong rửa mặt, lúc xoay người, liền nhìn thấy đứng ở phía đối diện là Nhan Tâm Châu.

Lâm Diễm đứng thẳng thân mình, đi qua bên người Nhan Tâm Châu, nhưng bị anh kéo được tay: "Giang tiểu thư, hôm nay luật sư của cô hình như phát huy thất thường."

Lâm Diễm: "Buông tay."

"Muốn quay về Giang gia sao?" Nhan Tầm Châu mỉm cười nhìn Lâm Diễm, "Tiểu Diễm, người ba tốt của em vì có thể để tôi buông tha ông ta, liền đem em đi bán đứng, đều như vậy rồi, em còn muốn quay về cái nhà kia sao?"

"Đúng vậy, có điều anh cảm thấy tôi có thể đi nơi nào, tôi có thể đi chỗ nào.", môi Lâm Diễm trở nên trắng bệch, chống lại ánh mắt của Nhan Tầm Châu, "Hoặc là anh để cho tôi đi chỗ nào, nếu không anh đi mua cho tôi một phần mộ đi !"

Nhan Tầm Châu: "."

Lâm Diễm im lặng, nhin không được nở nụ cười, sau đó dùng lực gạt tay Nhan Tầm Châu đi ra ngoài, nhưng đi chưa được mấy bước, "Uỵch" một tiếng, cả người ngã xuống ngoài cửa, cái trán không cẩn thận đập vào trên bờ tường trơn bóng, Nhan Tầm Châu quay đầu, liền thấy trên tường kia một mảng máu đỏ, như một dao sắc bén chuẩn xác không lệch đâm thẳng vào tim anh.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Chương 43.

Edit: Snow

Beta: Rika

Lâm Diễm nằm mơ, trong mơ là một khung cảnh tuyệt vời, Lâm Diễm trở về khi cô còn bé, lúc ấy, cô cầm trong tay hai đồng tiền đi mua bánh quẩy, màu vàng của bánh quẩy cùng vị ngậy của nó cô không thể nào quên được ngay từ khi ăn miếng đầu tiên. Khung cảnh trong mơ lại chuyển sang một bức tranh khác, không khí sáng sớm trong lành hơn sau cơn mưa đêm, cô mặc đồng phục cùng Nhan Tầm Châu ngồi nói chuyện ở vườn hoa trong trăn, ông lão bán bánh quẩy đang ngồi ăn đậu hũ vô cùng thỏa mãn, sau đó cô gặp phải ánh mắt ghét bỏ của Nhan Tầm Châu " Lâm Tiểu Hỏa, em đừng ngó nghiêng nữa, ăn xong rồi chạy nhanh đến trước, sau đó khi tan học về nhà tìm giúp anh cái cố, nói anh buổi tối không trở về nhà ăn cơm."

"Em không..." Cô vẫn tiếp tục chậm rãi ăn, sau đó Nhan Tầm Châu liếc mắt một cái " Nhan Tầm Châu, anh như thế là học không giỏi?"

"Anh học không giỏi, Lâm Tiểu Hỏa, tính cách cổ hủ này của em khi nào có thể sửa lại, không nhất định là đọc sách mới học giỏi." Nhan Tầm Châu liền bắt chéo hai chân sau đó mở miệng nói "Còn có ai giống như anh sớm như thế này đã nuôi dưỡng một bà vợ, em không biết anh so với những người con trai khác áp lực rất lớn a, hơn nữa hiện tại anh dốc sức làm cũng là cho tương lai của chúng ta."

"Em mới không cần dùng đến tiền đen."

"Em nói ai có tiền đen , Lâm Tiểu Hỏa, gần đây em ăn gì mà có lá gan lớn vậy?"

"Hừ, còn có e... sau khi lớn lên không nhất định phải gả cho anh... A a, Nhan Tầm Châu, anh đừng có véo lỗ tai em."

Nhan Tầm Châu nhanh tay nhéo lỗ tai cô: "Cho em không nói lung tung, xem em còn dám to gan lớn mật không."

Lâm Diễm chỉ cảm thấy lỗ tai mình rất đau, sau đó có người buông lỗ tai cô ra, nhưng là cánh tay này so với cánh tay trong mộng có chút mềm mại, mang theo chút ẩm ướt.

"Mẹ là đang ngủ sao?"

"Con đếm đến ba, mẹ nhanh chóng mở mắt ra đi, một, hai, ba..."

"Như vậy đi, con đếm đến mười..."

"Không được, nếu mẹ không tỉnh lại, con sẽ kéo lỗ tai mẹ."

Lâm Diễm mở mắt có điểm khó khăn, nhưng giọng nói bên tai lại càng ngày càng cao khiến cô cố gắng mở to mắt, sau đó không phụ sự chờ mong của cô, khi mở mắt ra cô thực sự thấy được Nhan Thư Đông.

"Đông Đông..." Lâm Diễm mở miệng, thanh âm khi vừa tỉnh ngủ có chút khàn khàn.

Nhan Thư Đông lập tức buông cái tay đang kéo lỗ tai Lâm Diễm ra, ánh mắt đen láy lóe sáng: "Mẹ rốt cục đã tỉnh."

Lâm Diễm khẽ cử động thân mình, nhưng phát hiện toàn thân vô lực, cái trán đau đớn, cô đưa tay lên sờ thử, phát hiện trên đó có băng bó: "Đông

Đông đến đây lúc nào?"

"Mẹ sao lại bị thế này?" Nhan Thư Đông không trả lời vấn đề của Lâm Diễm, mà là vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm cô, vừa nhìn cái mũi vừa phập phồng thở có chút đáng yêu: "Mẹ có đau không?"

Lâm Diễm tựa vào giường, cầm lấy tay con "Mẹ không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận bị ngã, sau đó đập vào tường."

Nhan Thư Đông không tin lời nói của Lâm Diễm, sau đó nó lại cúi đầu suy nghĩ "Kẻ lừa đảo, con không có giận mẹ, mẹ cũng đừng giận con nữa nha."

Khóe mắt Lâm Diễm nóng lên: "Mẹ khi nào thì cùng Đông Đông giận dỗi vậy..."

"Mỗi lần mẹ tức giận đều gặp chuyện." Nhan Thư Đông nói, nghĩ đến lúc đó, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút sợ hãi, dừng lại nó nói: "Nếu mẹ bị đâm chết, con sẽ không tha thứ cho mẹ."

Lâm Diễm cố hết sức mỉm cười: "Đông Đông đừng lo lắng, mẹ thực sự là không cẩn thận bị đập vào tường....Đông Đông bị dọa sao?"

Đôi mắt Nhan Thư Đông cũng đỏ lên, chớp chớp ánh mắt sau đó quật cường nói "Không có , nhưng hiện tại nhìn mẹ xấu chết đi được."

Lâm Diễm cười "Đông Đông của chúng ta đẹp là được rồi."

Nhan Thư Đông xoa đầu mình: " Ngày đó con nhìn thấy mẹ cùng một người đàn ông hẹn hò, con không thích người đàn ông kia."

Lâm Diễm nghe xong Nhan Thư Đông nói, nghĩ rằng người đàn ông mà Nhan Thư Đông nói có lẽ là Lý Đường, cô đưa tay nắm lấy tay con: "Mẹ không có hẹn hò."

"Mẹ nói dối, con còn nhìn thấy trong tay mẹ cầm hoa."

Lâm Diễm hết đường chối cãi.

Nhan Thư Đông hừ hừ: " Nhìn bộ dạng chú ta không đẹp trai hơn ba."

Lâm Diễm: "Không phải."

"Nhưng mà khẳng định không hung dữ như ba." Nhan Thư Đông là một đứa trẻ có chút không được tự nhiên, nó không chỉ không được tự nhiên ở tính cách, mà cũng là ở tình cảm đối với Nhan Tâm Châu.

Lâm Diễm giải thích không rõ ràng lắm, chỉ có thể nhận sai: "Mẹ sai rồi."

Nhan Thư Đông nghĩ ra một biện pháp giải quyết: "Như vậy đi, về sau nếu mẹ có hẹn đều phải mang con đi cùng."

Lâm Diễm không có biện pháp cam đoan với Đông Đông về sau không gặp gỡ đàn ông, chỉ có thể gật đầu: "Được, về sau đều mang theo Đông Đông..."

Nghe thấy Lâm Diễm nói như vậy, Nhan Thư Đông cũng biết mẹ mình cùng ba ba không có khả năng tái hợp, mặc kệ nó vẫn là đứa trẻ, tâm lý một khi làm tốt, thì không có gì là khó khăn.

Nghe được Lâm Diễm cam đoan, Nhan Thư Đông xoay người đi ra ngoài: "Con đi kêu bà ngoại."

Đang ở ngoài cửa bệnh viện là Ngu Cảnh Trường và Giang Nham, trong tay Ngu Cảnh Trường còn đang cầm đồ ăn, ngồi xuống bên giường Lâm Diễm, ôn nhu nói chỉ sợ thanh âm mình to quá làm con gái mình sợ.

"Bác sĩ nói con tỉnh lại là có thể ăn cơm, Uyển Uyển, chúng ta ăn một chút gì được không?"

Lâm Diễm nhìn Ngu Cảnh Trường, cố nén buồn nôn khó chịu mở miệng: "Nhan Tầm Châu đâu?"

"Anh ta đưa chị tới bệnh viện xong đi luôn rồi." Giang Nham nói.

"Ba đi rồi, mọi người không nhìn đến ba, ba đương nhiên phải đi." Nhan Thư Đông nói mấy câu, vô ý giúp ba ba mình.

Ngu Cảnh Trường xấu hổ ho khan một tiếng.

Nhan Thư Đông nắm tay Lâm Diễm: "Nếu mẹ còn muốn nhìn thấy ba, con giúp mẹ gọi điện thoại nha."

"Chị ta không muốn gặp ba cháu." Giang Nham ngữ khí lạnh nhạt mở miệng "Đông Đông chẳng lẽ cháu không biết mẹ cháu bị ba cháu bức thành dạng này?"

"Giang Nham..."

"Giang Nham, em im miệng cho chị." Lâm Diễm và Ngu Cảnh Trường nói cùng một lúc: "Con về nhà cho mẹ, mặt khác con về nói cha con ở nhà chờ mẹ, mẹ về nhà có chuyện muốn nói."

"Mẹ..." Giang Nham đang muốn giải thích, nhìn thấy mặt Ngu Cảnh Trường tối lại: "Con đi về trước, chị, chị chú ý nghỉ ngơi, buổi tối em qua thăm chị."

Sau khi Giang Nham rời đi, Ngu Cảnh Trường nói với Lâm Diễm "Uyển Uyển, lúc con hôn mê, mẹ cùng Nhan Tầm Châu có nói chuyện một lúc, là ba mẹ thực sự xin lỗi con, mẹ sẽ cho con một công đạo, nhưng con hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt, tất cả mọi chuyện, ba mẹ chờ con xuất viện rồi giải quyết, nhưng hiện tại, con ăn một chút gì đi, có được không?"

Lâm Diễm gật đầu, quay đầu nhìn về mặt buồn bực của Đông Đông: "Đông Đông..."

Nhan Thư Đông nghe thấy Lâm Diễm gọi, thu lại vẻ mặt buồn bực của mình, nhìn bà ngoại "Bà ngoại, để con cho mẹ con ăn cho, mẹ con rất nghe lời con."

Ngu Cảnh Trường vui mừng xoa đầu cháu: "Đông Đông thật ngoan."

Nhan Thư Đông cầm lấy chén nhỏ Ngu Cảnh Trường đưa, sau đó từng thìa đút cho Lâm Diễm, vừa đút vừa nói: "Thầy giáo nói chờ ba mẹ già đi, chúng ta là con thì phải có trách nhiệm chăm sóc cha mẹ, mẹ xem, hiện tại mẹ chưa già, con sẽ chiều cố mẹ..."

Lâm Diễm cười, khóe mắt lặn xuống một giọt nước mắt, Nhan Thư Đông có chút nóng nảy: "Mẹ đừng khóc mà, con đang muốn làm cho mẹ vui vẻ."

"Mẹ hiện tại rất vui vẻ, Đông Đông."

-

Gần tối bảo mẫu Giang gia có đến kêu Ngu Cảnh Trường trở về, Lâm Diễm sợ bệnh viện nhiều virus làm ảnh hưởng đến Đông Đông, liền nhờ Ngu Cảnh Trường đưa Đông Đông về trước nhưng nó không chịu.

Bảo mẫu là một người phụ nữ mập mạp, cười nói với Đông Đông: "Nếu Đông Đông ở lại đây, cháu sẽ ngủ cùng bác."

"Nếu thế thì thật là khủng bố." Nhan Thư Đông phản đối: "Cháu sao lại ngủ cùng bác, cháu có thể ngủ cùng mẹ."

"Nhưng mẹ cháu đang bị bệnh, cháu sẽ ảnh hưởng đến việc mẹ cháu nghỉ ngơi."

"Vậy được rồi." Đông Đông thỏa hiệp, trước khi đi lặng lẽ nói một câu với Lâm Diễm, Lâm Diễm nghe xong bèn ngẩn người.

Nhan Thư Đông lặng lẽ nói là: "Con vừa mới mở cửa sổ, nhìn thấy ba ba."

Lâm Diễm kéo kéo khóe miệng.

Lâm Diễm chỉ cảm thấy trán mình có vết thương, còn lại không có gì trở ngại, bác sĩ nói chờ cô tỉnh lại có thể xuất viện, chỉ cần cho cô chú ý nghỉ ngơi là được, nhưng bảo mẫu nhìn cũng vô cùng khẩn trương.

Lâm Diễm có chút kỳ quái, sau đó khi cô ở trong nhà vệ sinh tắm rửa thì nghe được bảo mẫu ở bên ngoài gọi điện thoại.

"Bà chủ yên tâm đi, tôi không nói cho cô chủ đâu, chỉ sợ là cô chủ cảm xúc không ổn định, mặc kệ giữ lại đứa nhỏ hay không, cơ thể vẫn phải chăm sóc tốt."

Lâm Diễm nhìn khuôn mặt tóc tai lộn xộn ở trong gương, sau đó sờ bụng mình, đưa tay đặt lên trên kính dùng sức, tạo thành vết dài nhon.

Buổi tối bảo mẫu ở bên phòng cách vách, Lâm Diễm nằm ở trên giường có thể nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ, cô xoay người, nhìn thấy ánh trắng sáng ngoài cửa sổ.

Buổi sáng, ánh nắng tươi sáng, nhưng là sáng tỉnh mơ liền nghe thấy âm thanh thất thanh của bảo mẫu "Uyển Uyển... Cô chủ..."

Bảo mẫu hoảng hốt như thế, bởi vì không thấy Lâm Diễm.

-

Tối hôm qua Lâm Diễm có gọi điện thoại cho Nhan Tầm Châu, sau đó anh đến bệnh viện đưa cô đi.

"Đi chỗ nào?"

"Tùy anh."

Nhan Tầm Châu đưa Lâm Diễm về căn nhà trọ cạnh trường đại học, lúc Lâm Diễm ngồi trên sofa nghỉ ngơi, Nhan Tầm Châu nhìn cô nói "Rất kỳ lạ, sao em còn có thể nhớ tới tôi."

"Có gì kỳ lạ đâu, tôi thấy rằng, chỉ có anh là người có thể đưa tôi ra khỏi bệnh viện."

Ánh mắt Nhan Tầm Châu có chút tối xuống, tiến đến sờ trán Lâm Diễm, xác định nhiệt độ cơ thể cô bình thường sau đó nói: "Em hẳn là lại ngốc vài ngày."

Lâm Diễm đứng lên đi đến phòng ngủ cách vách: "Anh ngày mai đến Giang gia đón Đông Đông về đi, tôi và anh cùng nuôi Đông Đông, tôi đồng ý cùng anh nuôi thằng bé."

Nhan Tầm Châu đứng ở phía sau Lâm Diễm: "Vì sao lại thay đổi chủ ý?"

"Tôi không đấu lại anh, cũng quá mệt mỏi, Nhan Tầm Châu, anh có từng bị người mình tin nhiệm nhất phản bội, có khi nào anh muốn có một cuộc sống thật tốt thì lại bị chính cuộc sống đó cho mình đau khổ... Cho đến nay tôi đều nghĩ đến có cố gắng thì sẽ có kết quả, nhưng thực sự là tôi sinh ra số phận đã luôn bế tắc, càng cố gắng giãy dụa, cố gắng chạy trốn đều không được, cho nên tôi thà không làm gì, thì sẽ sống tốt thêm vài năm..."

Nhan Tầm Châu trầm mặc một lúc lâu: "Em nên đi vào phòng nghỉ ngơi."

Khi từ bệnh viện ra Lâm Diễm chỉ mặc một áo sơ mi màu trắng, thân mình đơn bạc làm cho Nhan Tầm Châu nghĩ đến lúc Lâm Diễm sống với vợ chồng Lâm gia, gầy teo nhỏ, nhưng khi đó Lâm Diễm tràn đầy năng lượng không giống với hiện tại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt như tro tàn.

Lâm Diễm vào phòng, Nhan Tầm Châu gọi điện thoại đến bệnh viện, lúc kết thúc cuộc gọi, anh cảm thấy tâm tình của mình cũng trở nên thần kỳ.

Lâm Diễm mang thai.

Nhan Tầm Châu tay run rẩy đốt một điếu thuốc, giống như có một dòng máu, theo từ lòng bàn chân chảy đến trái tim, vòng vòng, sau đó vọt vào trong não, rồi lặp lại từng vòng như thế.

Có đôi khi nhân sinh chính là lặp lại thần kỳ như vậy, anh nghĩ đến mình cùng Lâm Diễm không có hy vọng gì, kết quả là ông trời vẫn cho anh một tia kinh kỳ.

-

Sáng sớm ngày hôm sau, di động Lâm Diễm liên vang không ngừng, cuối cùng vẫn dừng lại vì không có ai bắt máy.

Nhan Tầm Châu ngồi ở bàn ăn , thấy cô đi ra nói: "Lâm Diễm, anh nghĩ anh muốn cùng em nói chuyện."

"Nói chuyện gì?" Lâm Diễm đi đến cửa sổ, xoay người nhìn Nhan Tầm Châu "Chúng ta còn có cái gì mà bàn bạc?"

"Em mang thai." Nhan Tầm Châu nói, thần sắc trịnh trọng.

"A." Lâm Diễm có chút kinh ngạc há mồm: "Nhưng là việc này với anh có quan hệ gì?"

Nhan Tầm Châu dựa vào ghế: "Anh biết em giận anh, nhưng Lâm Diễm...Tiểu Hỏa, vì đứa nhỏ này, chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi, chúng ta quay lại trấn hoặc là đến Hồng Kông sống cuộc sống mới, em thích thế nào?"

Nhà trọ này vẫn có quần áo của Lâm Diễm, buổi sáng Lâm Diễm mặc một cái váy hoa, tóc tùy ý ở trên vai, sau khi ngủ dậy làm cho trên mặt khởi sắc thoát nhìn so với tối hôm qua tốt hơn nhiều, da Lâm Diễm rất trắng, trông cô lúc này vô cùng xinh đẹp.

"Đứa nhỏ?" Lâm Diễm cúi đầu nhìn bụng mình, cũng không biết mình mang thai có đúng không:"Tôi thực sự mang thai?"

"Đúng." Nhan Tầm Châu nhìn Lâm Diễm: "Em không biết?"

Lâm Diễm sờ bụng mình: "Tôi không biết."

Nhan Tầm Châu có chút sửng sốt, Lâm Diễm bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt sáng lên, trong nháy mắt, Nhan Tầm Châu đột nhiên có chút kỳ lạ, không biết Lâm Diễm suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Hỏa, anh thật sự muốn nói chuyện với em." Nhan Tầm Châu đứng lên đi đến bên cạnh Lâm Diễm, một tay anh vòng qua ôm lấy thắt lưng cô, một bàn tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại: "Nếu em cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống, trở về đi, trở về bên anh."

Lâm Diễm chống lại ánh mắt của Nhan Tầm Châu: "Anh muốn đứa nhỏ này?"

Nhan Tầm Châu gật đầu, thành thực nói: "Em và đứa nhỏ, anh đều muốn."

"Anh thật là tham."

"Đúng, anh rất tham lam, chưa bao giờ thấy đủ, nhưng là em có thể giúp anh sửa thói hư tật xấu này sao?"

"Có khi nào, bị anh thương, bị anh lừa, cuối cùng còn muốn tôi sắm vai cứu vớt anh, Nhan Tầm Châu, anh không phải nghĩ tôi là thánh nhân chứ?"

Nhan Tầm Châu đưa tay đặt ở bụng Lâm Diễm, anh chưa bao giờ biết nói cầu xin tha thứ, nhưng giờ khắc này, anh cảm thấy nếu không nói thì sẽ không còn cơ hội gì: "Tiểu Hỏa, anh dùng sinh mệnh cam đoan, anh sẽ đối tốt với em, không hề lừa em, chăm sóc cho e cùng đứa nhỏ thật tốt, chúng ta lại xây dựng một gia đình, tựa như em năm đó nói, chúng ta có thể trở lại trần trên, chúng ta trồng cây, chờ con cháu chúng ta trưởng thành, chúng ta liền hái quả cho bọn chúng ăn..."

Có đôi khi, cuộc sống giống như một chiếc lưới, thật vất vả mới có thể thoát ra tấm lưới ấy nhưng lại rơi vào một tấm lưới khác, có vô hình, có hữu hình. Nếu như trong lòng có vương bận, thì vĩnh viễn không bao giờ tìm được lối thoát.

Chỉ là Lâm Diễm không muốn người không liên quan quấy rối đến trái tim của mình.

Ánh mặt trời buổi sáng sớm, Nhan Tầm Châu ngồi trên sô pha cùng Lâm Diễm nói rất nhiều, mọi việc phát triển đến bước này, ai cũng không phải là người thắng cuộc, ai cũng không thể điều khiển cuộc sống của người khác, cảm thấy mệt mỏi không chỉ có Lâm Diễm.

Nhan Tầm Châu nói với Lâm Diễm án tử của Nhan gia, Giang Vũ cùng Vương Lực cầu kết hạp cha mẹ anh làm sao, Nguyễn Mỹ làm sao bị Vương Lực hại.

"Vương Lực chính là chó săn của Giang Vũ." Nhan Tầm Châu nhìn Lâm Diễm "Anh lúc trước chính là muốn tìm Vương Lực để báo thù, sau lại biết càng nhiều, nổi hận như lửa, nó mỗi ngày ở trong lòng anh càng ngày càng tràn đầy, anh không dám thừa nhận mình sai lầm, anh mỗi ngày đều lấy cho mình một cái cớ, bao gồm cả bỏ tù em, anh đều nói cho chính mình, đây không phải vấn đề của anh, hết thảy đều là vấn đề của Giang gia."

Nhan Tầm Châu nói xong, có một số việc vẫn là rất khó mở miệng, bởi vì người anh phải đối mặt là Lâm Diễm, cho dẫu bây giờ đều là Lâm Diễm chịu ảnh hưởng, cho tới bây giờ Lâm Diễm vẫn thiện lương nhiệt tâm, thế giới của cô dù đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất, lòng cô so với anh vẫn sạch sẽ.

Sau đó Nhan Tầm Châu đột nhiên không biết giảng giải cùng Lâm Diễm như thế nào, giải thích năm đó anh rốt cục vì sao cùng Trương Mộ Mộ kết hôn? Là báo thù? Là vì giúp cô tra tìm chân tướng, hay vẫn là vì mượn Trương gia để phát triển sự nghiệp của mình, anh hiện tại thật sự đã quên năm đó mình nghĩ như thế nào, nếu có thể trở lại, anh thực muốn đánh cho Nhan Tầm Châu năm đó một trận nhừ tử.

Nhưng hiện tại mục đích của anh đều đã đạt được, thế nhưng một chút vui sướng cũng không có.

Sau khi anh cùng Trương Mộ Mộ kết hôn, đến khi ly hôn rồi sinh con, năm đó sau khi Trương Mộ Mộ mang thai, anh cùng với một người đã trao đổi đứa nhỏ.

Lâm Diễm nói anh có hứng thú không chế vận mệnh người khác, anh ngay lúc đó xác thực trong đầu anh có ý niệm như vậy, anh chờ xem vừa ra vừa xoay lại vở kịch trong đó, bao gồm cả Lâm Diễm cùng Giang gia đều có thể chứng kiến.

Mấy năm gần đây anh làm rất nhiều chuyện, sự nghiệp cũng thành công, chính là ngày hôm sau tỉnh dậy anh lại như trước cảm thấy nhàm chán, sau đó Nhan Đình Văn qua đời làm cho anh cảm thấy cuộc sống càng nhàm chán, cuối cùng một người thân rời đi làm cho cuộc sống của anh chỉ còn thù hận.

Sau đó anh cho rằng mình làm thế là vì báo thù, mãi cho đến khi nhìn thấy Lâm Diễm, anh mới hiểu được, mấy năm nay anh nhàm chán như vậy là bởi vì Lâm Diễm không có ở bên cạnh anh.

Lâm Diễm nói cô đáng thương, mà anh mới chính là người đáng thương nhất.

-

Nhan Thư Đông giữa trưa ăn cơm cùng Giang gia sau đó trở về nhà trọ, Lâm Diễm cầm điện thoại di động nạp pin sau đó khởi động máy, sau đó gửi cho Ngu Cảnh Trường một tin nhắn dài, rồi một nhà ba người cùng nhau ăn cơm trưa, buổi chiều Nhan Tâm Châu nhận được điện thoại phải đi ra ngoài một chuyến, mà Lâm Diễm cũng đi đến nhà xưởng.

Trợ lý Nhạc Minh thấy cô đến liền oán giận: "Chị Lâm, rốt cục chị làm bà chủ kiểu gì vậy, ba ngày thì hai ngày không thấy người đâu, chị không biết có nhiều người đến đây nhưng không có chị để ký tên hợp đồng."

Lâm Diễm nhìn xung quanh nhà máy mấy trăm mét vuông, nhà máy này tuy rằng cuối cùng không đem cuộc sống của cô từ vũng bùn ra, nhưng là lại trả lại cho cô quãng ngày phong phú, làm cho cô từ người ở trong vũng bùn nhìn thấy một chút ít ánh sáng.

"Nhạc Minh, gần đây chị bận bịu nhiều việc, cho nên nhà máy tạm thời giao cho em."

"Đừng, chị Lâm, em chỉ là một trợ lý."

"Không, năng lực của em rất tốt."

"Nhưng là chị Lâm ..."

"Tạm thời chị không ở thành phố S, em có vấn đề gì thì điện thoại cho chị, đây là số điện thoại mới của chị."

"Chị còn đổi số, ruột cục là có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, chị mang con đi du lịch vài ngày."

"Chị không sợ em đem nhà máy bán đi hay sao?"

"Nếu em có thể tìm được người mua giá tốt, bán cũng được."

Nhạc Minh giống như rít gào, cậu chỉ là một thực tập sinh, một thực tập sinh.

Buổi tối Lâm Diễm nói với Nhan Tầm Châu: "Em muốn mang theo Đông Đông đi về trấn ở vài ngày."

Lâm Diễm nói, anh kỳ thật nghĩ Lâm Diễm cùng Đông Đông đi đến Mỹ, nhưng nếu cô nói là đến trấn thì đến trấn đi.

"Được, anh sẽ sắp xếp." Nhan Tầm Châu nói, sau đó tiến đến muốn gần gũi Lâm Diễm, bị Lâm Diễm cự tuyệt.

Nhưng ngày hôm sau lúc Lâm Diễm lên xe, Nhan Tầm Châu vẫn là bá đạo ở miệng Lâm Diễm cắn một ngụm.

Nhan Thư Đông trên xe tủm tỉm cười nhìn khóe miệng Lâm Diễm, chỉ vào chỗ xước da của cô nói: "Mẹ, mẹ có đau không? Nhan Thư Đông hỏi xong, liền ôm gối ra sau nằm, sau đó cảm khái nói rằng mình đang nhớ lại

chuyện lúc bé: "Lúc ông cố qua đời sau đó con không còn ở trấn, không biết ông cố ở trên trời có thể còn nhớ tới con không?"

"Nhớ chứ, Đông Đông rất ngoan mà."

"Nhưng là trước kia còn thường chọc ông, con mỗi ngày tìm người đánh nhau..." Nhan Thư Đông nói đến đây, đem tay mình hướng đến: "Mẹ, mẹ xem, con có cơ bắp."

Lâm Diễm sờ cánh tay con: "Cơ bắp thật lớn."

Mặt Nhan Thư Đông mang theo một chút đặc ý: "Đối với con trai, cánh tay là quan trọng nhất, chờ con lớn một chút, có thể dìu mẹ, lại lớn một chút, có thể đem mẹ nâng lên."

Lâm Diễm cười hỏi: "Con đem mẹ nâng lên làm gì?"

"Đem mẹ ném ra." Nhan Thư Đông cố ý làm Lâm Diễm tức giận, tiểu hài tử này mồm miệng thực sự lợi hại, nhiều lúc thường làm cho các bạn nữ cười ra nước mắt, điểm này nó cùng Nhan Tầm Châu thực sự giống nhau như đúc, Lâm Diễm có đôi khi thật lo sợ Đông Đông sẽ làm con gái nhà người ta rơi nước mắt.

"Lần trước có một bạn nữ ở lớp bên cạnh nói thích con, muốn con làm bạn trai bạn ấy." Đường dài, Nhan Thư Đông ở trong lòng Lâm Diễm nói lên tình sử của mình "Bạn ấy viết thư tình cho con, sau đó con gấp thành máy bay ..."

"Thật sự là một tiểu tử hư..." Lâm Diễm nói.

"Nhưng con không thích bạn ấy làm sao bây giờ? Nhan Thư Đông nói vô cùng khó xử.

"Vậy Đông Đông có thích bạn nữ nào không?"

Nhan Thư Đông lắc đầu: "Con chỉ thích cùng chơi với bạn nam à."

Lâm Diễm sờ sờ đầu Đông Đông: "Thật sự là một xú tiểu tử."

-

Lâm Diễm trở lại trấn, ở tiểu viện gieo trồng các loại hoa quả, hoa tường vi nở khắp một mặt tường, đẹp không sao tả xiết.

Lâm Diễm muốn quay về trấn, lý do rất đơn giản, cô muốn làm như lời anh nói.

Trong trấn có nhiều trẻ con, Nhan Thư Đông không muốn theo chân bọn chúng đi chơi, mỗi ngày liền ở tiểu viện ôm lấy chậu hoa bùn đất, Lâm Diễm nhìn sau đó mua đồ ăn vặt cho bọn trẻ hàng xóm.

Ngày hôm sau, một đám con trai to lớn đến kêu Nhan Thư Đông: "Nhan Thư Đông, theo chúng ta đi chơi đi."

"Chơi cái gì?"

"Trèo cây bắt chim nhỏ,"

"Mình mới..."

Lâm Diễm đẩy con: "Mau đi chơi cùng bạn đi, sau khi trở về mẹ hấp cua cho con ăn."

Nhan Thư Đông vô cùng miễn cưỡng theo một đám con trai đi ra ngoài, Đông Đông ra khỏi cửa, Lâm Diễm vào nhà vệ sinh uống thuốc.

Hôm nay uống thuốc đã là ngày thứ ba, Lâm Diễm ghé vào bồn tắm nhìn máu ở đùi, nói cho chính mình không có gì tiếc nuối, chính là nước mắt vẫn không tự giác chảy xuống.

Thật sự càng sống càng yếu đuối, bụng quặn đau chập rối hết, Lâm Diễm mềm người tựa lên tường, mọi người đều hoài niệm về tuổi trẻ của mình, chẳng sợ khi đó trong mắt mọi người mình là người ngu ngốc.

Lâm Diễm cũng không nhớ nổi năm đó mình đem Đông Đông sinh ra như thế nào, cho nên con cái với mẹ cần duyên phận, tỷ như đứa nhỏ này với cô không có duyên phận.

Lúc chạng vạng Nhan Thư Đông về đến nhà, Lâm Diễm đang ngủ gục trên bàn, Nhan Thư Đông không nhìn thấy của ở trên bàn như Lâm Diễm hấp, có điểm thất vọng đánh thức Lâm Diễm: "Sao mẹ lại ngủ lúc này?"

Lâm Diễm mệt mỏi ngẩng đầu: "Đông Đông đã về rồi sao?"

Nhan Thư Đông gật gật đầu, nhìn con của còn sống trong phòng bếp: "Mẹ không hấp của sao?"

Lâm Diễm cười cười xin lỗi: "Mẹ ngủ quên, Đông Đông cùng các bạn đi chơi một chút đi, mẹ sẽ rất nhanh làm cho con."

Nhan Thư Đông cau có, sau đó đem hai con của cầm lấy, lúc ra cửa nói với Lâm Diễm: "Đây là thú cưng, con muốn nuôi dưỡng chúng, mẹ đừng hấp."

"Biết rồi." Lâm Diễm đứng lên đi vào phòng bếp, tay chân có điểm vô lực, cô đứng lên sau đó liền choáng váng.

Đêm khuya Nhan Tầm Châu đột nhiên trở về, ở trên giường vuốt ve bụng Lâm Diễm: "Thực hy vọng lần này là một bé gái."

Lâm Diễm chỉ có thể cười.

Nhan Tầm Châu hỏi Lâm Diễm: "Cười cái gì?"

Lâm Diễm lắc đầu, ngữ khí nhẹ nhàng: "Không có gì."

Nhan Tầm Châu cũng cười, sau đó hỏi Lâm Diễm: "Mấy ngày nay Đông Đông có nghe lời không?"

"Nghe lời." Lâm Diễm nói.

"Anh ngày mai buổi sáng đi, anh mua cho em cùng con ít đồ, em thay anh đưa cho Đông Đông nhé."

"Anh thật là có tâm."

Nhan Tầm Châu nở nụ cười, dừng tay nghiêng đầu nhìn Lâm Diễm: "Tiểu Hỏa, em đừng trách anh, anh vốn đã ngừng lại, như lần này Giang Vũ sợ sẽ đến cục cảnh, trước căn anh một cái."

"Đừng nói với em những lời này."

"Được, anh không nói." Nhan Tầm Châu nói, sau đó ôm Lâm Diễm ngủ chỉ một lúc là sáng sớm, thời gian vài giờ tựa như giấc mộng.

Nhan Thư Đông ngủ dậy thấy trên bàn có một hộp quà, liền chạy vào bếp hỏi Lâm Diễm đang làm điểm tâm " Đây là cho ai?"

"Cho Đông Đông."

"Cảm ơn mẹ." Nhan Thư Đông cầm hộp quà, Lâm Diễm bưng thức ăn: "Là ba con mua đến."

"Ba? Vậy ba đâu rồi?"

"Đi rồi."

Nhan Thư Đông che giấu tiếc nuối trong đáy mắt, nhìn đến hộp quà lại thất vọng một hồi: " Là sách! Không biết con ghét nhất là đọc sách sao."

Tối hôm qua Nhan Tâm Châu mang đến ba món quà, của cô là một cái vòng cổ, Đông Đông là một quyển bách khoa toàn thư, còn có một phần là con ngựa phi thúy điêu khắc.

Nếu đứa nhỏ trong bụng sinh ra, thật là một con ngựa nhỏ.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Chương 44.

Edit: Rika

Nhan Thư Đông gần đây mồm miệng càng ngày càng ngọt, cậu bé thấy Lâm Diễm bưng bánh bao nóng hồi lên liền hoan hô: "Mẹ của con vừa hiền vừa đẹp." Sau đó vừa ăn vừa cười gian, lại bắt đầu nói: "Nếu như mỗi ngày có thể được ăn bánh bao do mẹ hấp, thì con thật sự hạnh phúc chết mất."

Lâm diễm vỗ đầu Nhan Thư Đông: "Không được nói bậy."

Nhan Thư Đông nhướn mày: "Nói một chút có chết ai đâu."

Thật đúng là leo mép, Lâm Diễm lại gõ một cái lên đầu cậu.

"Ba" một tiếng, Nhan Thư Đông ôm đầu khiêu nại: "Con sẽ tố cáo mẹ ngược đãi trẻ em."

Lâm Diễm cười tủm tỉm: "Được."

Nhan Thư Đông hừ lạnh, lại thấy Lâm Diễm muốn quay vào trong bếp, có chút bất mãn: "Mẹ còn làm cái gì nữa, nhanh nhanh lại ăn nè, con một mình ăn không hết."

Lâm Diễm quay đầu: "Chờ chút, mẹ đang làm đồ ăn cho buổi trưa."

Nhan Thư Đông hơi phiền muộn: "Được rồi."

Ăn sáng xong, Nhan Thư Đông như 'Tiểu thái gia' nằm ườn trên ghế đọc sách Nhan Tầm Châu mua cho, sau đó trở mình nói: "Quá đơn giản, cái này lúc năm tuổi con đã biết, Hệ Mặt Trời có Sao Kim, Sao Thủy, Sao Thổ, Sao Mộc, Sao Hỏa, Trái Đất, Sao Thiên Vương. . . còn có Sao Hải Vương..."

Lâm Diễm tháo tạp dề, nói: "Có đúng hay không còn có sao Diêm Vương nữa?"

Nhan Thư Đông khép sách lại: "Mẹ, sao Diêm Vương sớm đã bị loại ra khỏi Hệ Mặt Trời rồi."

Lâm Diễm lúc này mới nhớ tới sao Diêm Vương sớm đã bị loại khỏi Hệ Mặt Trời, cô nhìn Nhan Thư Đông cười nói: "Kiến tức của mẹ lạc hậu mất rồi, Đông Đông lợi hại hơn mẹ."

"Bình thường thôi, trước đây con xem phim hoạt hình đã có nói đến rồi." Nhan Thư Đông tiếp tục đọc sách, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Mẹ, mẹ lớn lên ở đây sao?"

Lâm Diễm nhìn sắc trời trong xanh bên ngoài: "Đúng, nơi này là quê hương của mẹ."

"Quê hương. . ." Nhan Thư Đông đọc lại từ này một lần: "Cô giáo có nói quê hương là nơi một người sinh ra và lớn lên, vậy đây chính là một nửa quê hương của con."

Lâm Diễm gật đầu: "Đúng."

"Còn ba ba?"

"Ba cũng thế."

"Ba mẹ từ nhỏ đã biết nhau?"

Lâm Diễm: "Coi như là vậy đi."

Nhan Thư Đông 'A' một tiếng, sau đó bất đắc dĩ cảm khái: "Biết nhau sớm thật không tốt."

Lâm Diễm hơi kinh ngạc nhìn Nhan Thư Đông, không biết vì sao thẳng bẻ lại nói như thế. Nhan Thư Đông bắt đầu giải thích: "Sớm gặp sớm tan."

Lâm Diễm cười, cười đến mức lòng chua xót, đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gọi Nhan Thư Đông ra ngoài chơi, Nhan Thư Đông bật người từ trên salon nhảy xuống, chạy tới tìm mẹ nói: "Mẹ, con đi đá banh nhé."

Lâm Diễm dặn dò: "Đừng chơi quá mệt."

"Được ạ." Nhan Thư Đông sung sướng chạy ra khỏi cửa.

Nhan Thư Đông đi rồi, Lâm Diễm ngồi trên sa lon một hồi, sau đó cầm mở tivi xem tin tức, nhìn một chút tin tức bát quái, thăm nghĩ gần đây thành phố S thật náo nhiệt.

Lâm Diễm mấy ngày nay thân thể mệt mỏi rã rời, lưng đau nhức, cô nằm dựa vào ghế salon nghỉ ngơi, cô chớp mắt một chút, cô đột nhiên nghĩ tới sau này Đông Đông trưởng thành rồi thành gia lập nghiệp, cô chỉ còn lại một mình. Mà đây cũng là điều tốt, chí ít cô còn có thể nhìn thấy con trai thành gia lập nghiệp, nếu như cô không thể nhìn thấy, thì phải làm sao...

Lâm Diễm đi tìm một thầy thuốc Đông Y trong trấn, trong trí nhớ của cô vị thầy thuốc này cực kỳ nổi danh, trước đây trong trấn ai có bệnh gì không tiện đi bệnh viện, đều tìm đến ông.

Gần mười năm, không biết ông ấy còn ở chỗ cũ không, nhiều năm trôi qua rồi, trong trấn đã thay đổi khá nhiều, từ một trung tâm trấn biến thành

thành thị, mặc dù không có công ty đường trắng và giày da của Nhan gia, kinh tế vẫn phát triển lên, làm thay đổi bộ mặt trấn.

...

Ông thầy thuốc đã đổi địa chỉ, Lâm Diễm tìm kiếm nhiều lần, rốt cục cầm địa chỉ mới đi tới một khu mới được mở rộng, lúc tiến vào cô nhìn thấy trên cửa viết Tòa nhà Giang Thị.

Trước nhà ông vẫn đông như trẩy hội, Lâm Diễm xếp hàng lâu mới đến phiên mình, khi còn bé Lâm Diễm thường hái thuốc bán cho ông, đã sắp hai mươi năm, tuy ông đã già hơn, nhưng tinh thần thoạt nhìn vẫn rất tốt.

Ông không nhận ra Lâm Diễm, sau khi nhìn sắc mặt của cô một chút, rồi hỏi cô mấy vấn đề, sau đó là bắt mạch, một hồi hỏi, đáp, nhìn, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: "Tuổi còn trẻ sao lại hành hạ bản thân mình thành cái dạng này?"

Lâm Diễm: "Rất nghiêm trọng sao?"

"Đừng lo lắng, phỏng chừng có thể sống được nửa năm." Ông nói.

Lâm Diễm mặt tái đi.

"Hiện tại biết sợ?" Ông nhíu mày bắt đầu giáo huấn: "Nếu từ giờ không chú ý chăm sóc thân thể cho tốt, đừng nói nửa năm, chỉ sợ nửa tháng cô cũng không sống được."

Lâm Diễm thở dài một hơi.

Ông thầy thuốc ghi phương thuốc cho cô, lúc viết xong, ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm: "Cô nhìn có chút quen mặt, có đúng hay không Nhan gia. . ."

Lâm Diễm làm bộ không nghe thấy, cầm giấy lên đi lấy thuốc.

Vẫn chưa tới mười giờ, Lâm Diễm cầm một đồng thuốc về, Đông Đông vẫn chưa về, nhưng lúc cô mở cửa ra, liền nhìn thấy Nhan Tầm Châu ngồi trên sô pha.

Lâm Diễm hơi sững sờ, sau đó mặt không thay đổi mở miệng nói: "Anh không đi?"

Nhan Tầm Châu không trả lời cô, cô đi vào phòng bếp, đem thuốc đông y để xuống, sau đó bắt đầu tìm ấm sắc thuốc.

Nhan Tầm Châu nhìn qua... nhìn cô: "Em đi đâu vậy?"

"Xem bệnh." Lâm Diễm nói.

Giọng nói của Nhan Tầm Châu có điểm lạnh, trong đó mang theo chút nhàn nhá mệt mỏi rã rời: "Xem bệnh gì?"

Lâm Diễm không nói chuyện.

Sau đó là trầm mặc, trầm mặc một hồi lâu, Nhan Tầm Châu đột nhiên đứng lên, anh đem gói thuốc ném xuống đất: "Lâm Diễm, được, được lắm!"

Lâm Diễm đứng thẳng người, đưa mắt nhìn xuống gói thuốc bị anh ném đi, sau đó ngẩng đầu nhìn Nhan Tầm Châu, người đàn ông này cả người lúc này phát ra lệ khí đáng sợ, sắc mặt đỏ rực, tay cầm ly trà, không có biện pháp kiềm nén lửa giận đang phur trào như núi lửa, gương mặt tuấn tú bởi vì phẫn nộ cực độ mà vặn vẹo, tựa như một con sư tử đang nổi giận.

Lâm Diễm bình tĩnh đứng ở phòng bếp nhìn Nhan Tầm Châu trong phòng khách tức giận, mãi đến khi anh bỏ ly trà xuống, Lâm Diễm mới mở miệng nói: "Nhan Tầm Châu, anh đang tức giận cái gì? Tôi hiện tại là gì của anh? Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi nguyện ý sinh con vì anh?"

Nhan Tầm Châu hai mắt đỏ bừng: "Lâm Diễm."

"Anh có khả năng cưng chiều đàn bà, lại có tiền, người nguyện ý sinh con cho anh có cả đồng ngoài kia, thế nhưng trong đám đàn bà đó không có tôi."

Nhan Tầm Châu cười trầm thấp, sau đó ngẩng đầu: "Vậy em sớm đã..."

Lâm Diễm: "Tôi và anh là như thế nào, tôi nạo thai còn muốn tôi nói với anh sao?"

Lâm Diễm nói, nhưng thật ra chậm rãi chờ Nhan Tầm Châu khôi phục bình tĩnh, chỉ là đôi mắt vẫn đỏ rực như trước, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Diễm: "Em lập lại lần nữa."

"Tôi nói lại lần nữa cũng như vậy, tôi mang thai con của anh trong lòng tôi cảm thấy ghê tởm, cho nên anh muốn tìm ai sinh cũng được, nhưng mời anh cách tôi xa một chút."

Nhan Tầm Châu ngồi phịch xuống, động tác cứng ngắt, sau đó anh cũng không nói gì. Lúc Lâm Diễm một lần nữa nhìn về phía phòng khách, Nhan Tầm Châu đã không thấy bóng dáng, anh đi.

Sau một lát, từ bên ngoài đi vào một phụ nữ tầm bốn mươi tuổi, bà vào nhà, trước tiên dọn dẹp đồng lộn xộn trong phòng khách, sau đó ngồi đối diện nói với Lâm Diễm: "Vừa rồi Nhan tiên sinh trở về, nói tôi đến chăm sóc cô..."

Lâm Diễm nhìn về người phụ nữ, mở miệng nói: "Tôi không mang thai, bà đi đi."

Người phụ nữ trung niên tiếp tục nói: "Nhan tiên sinh cũng không bảo tôi đi."

Lâm Diễm: "Nhưng tôi cho bà đi."

Người phụ nữ trung niên cũng là một người bướng bỉnh: "Tôi không đi."

Lâm Diễm tự mình đi vào phòng ngủ, người phụ nữ trung niên không chỉ sắc thuốc cho Lâm Diễm, còn hầm canh gà, trong đó còn có không ít vị thuốc bắc bổ máu, trong phòng bếp nồng nặc mùi vị thuốc đông y.

Khi Nhan Thư Đông về nhà, mở cửa ra liền ngửi thấy mùi, cậu liền hỏi: "Mùi gì vậy? Mẹ, mẹ đang làm cái gì đó?"

Nhan Thư Đông vừa nói vừa đổi giày, đi tới phòng bếp, nhìn thấy người trong đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự hưng phấn: "Dì Hứa, sao dì lại tới đây?"

Dì Hứa cười tủm tỉm ngồi xuống trước mặt cậu: "Đương nhiên là nhớ Đông Đông rồi, cho nên dì tới đây thăm con nè."

Nhan Thư Đông vui vẻ chạy giới thiệu cho Lâm Diễm: "Mẹ, đây là dì Hứa trước đây chăm sóc con."

Lâm Diễm miệng hơi giật giật, không biết muốn nói gì, nhưng dì Hứa là người của Nhan Tầm Châu, cho dù bà từ nhỏ chăm sóc Đông Đông, cô cũng không thể tùy tiện được.

Nhan Thư Đông ngẩng đầu nhìn LÂM Diễm nói tiếp: "Dì Hứa là người rất tốt."

Lâm Diễm sờ sờ đầu Nhan Thư Đông, cong khóe miệng.

Dì Hứa cướp đi phòng bếp của Lâm Diễm, nấu một bàn cơm, Nhan Thư Đông luôn mồm nói dì Hứa tốt: "Đã lâu con chưa được ăn đồ ăn của dì Hứa nấu."

"Vậy Đông Đông có thích ăn không?"

"Thích."

Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy có chút ghen tỵ, cô nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy, chờ Đông Đông thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con, chắc trong lòng cậu cô cũng giảm đi mức độ quan trọng mất rồi.

Trong phòng, Nhan Thư Đông nói với Lâm Diễm: "Mẹ, mẹ đừng có dùng thái độ hung hăng đối với dì Hứa, dì là một người tốt, lúc ba ba không cho con ăn cơm đều là dì len lén mang đồ ăn cho con..."

Lâm Diễm xoa bụng con: "Ba cho con nhịn đói mấy lần?"

Nhan Thư Đông suy nghĩ một chút, sau đó đưa mười ngón tay ra: "Năm...sáu...bảy...tám...a, thật nhiều, không nhớ nổi."

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Diễm vang lên, là số của công ty.

Lâm Diễm đi tới bàn công nghe điện thoại: "Nhạc Minh."

Nhưng người nói chuyện lại là Giang Nham.

"Chị."

Lâm Diễm: "Có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì..."

"Vậy chị cúp máy."

"Chị, chị khi nào thì...về nhà?"

Lâm Diễm nhìn một mảnh hoa tường vi mọc trên tường: "Sau hãy nói."

Giang Nham ở đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc, dừng lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Đông Đông ở bên cạnh chị sao? Nó có khỏe không? Em có chút nhớ nó..."

"Nó ở bên chị, rất tốt." Lâm Diễm trả lời.

Giang Nham lại trầm mặc một hồi, sau đó đi vào vấn đề chính: "Chị, mẹ rất lo cho chị, chị gọi điện thoại cho mẹ chút được không?"

"Chị ổn, em nói mẹ đừng có lo lắng nhiều." Lâm Diễm nói.

Giang Nham lên tiếng nói tiếp: "Mẹ cùng ba cãi nhau, mẹ đòi đi ra ngoài..."

Lâm Diễm tựa người vào lan can: "Em cũng nói mẹ giữ gìn sức khỏe."

"Vâng." Giang Nham im lặng hồi lâu, sau lại nói ra một câu buồn nôn: "Chị, mặc kệ thế nào, em sẽ đều đứng về phía chị."

Lời Giang Nham nói mặc kệ thật giả, nhưng cũng làm cho cô cảm thấy có chút cảm động: "Được, chị biết rồi."

Lâm Diễm sau khi nói chuyện với Giang Nham sau, cô vào trong phòng khách xem tivi, gần đây cổ phiếu của Giang Thị đã ngừng tăng mấy ngày, cô nhìn các câu hỏi của các phóng viên với Giang Vũ, Giang Vũ cũng trả lời mọi người: "Đây là bị một doanh nghiệp mưu hại, xin mọi người nhất định phải tin vào thị trường bất động sản của Giang Thị, ngoài ra tôi cũng đã cho điều tra, có tin tức trước tiên sẽ thông cáo báo chí ngay."

Bất động sản của Giang Thị nhờ Giang Vũ mà phát lên, thế nhưng có người lại bình luận: "Phát triển nhanh, đi cũng nhanh."

Lâm Diễm thấy câu nói này, nhớ tới lúc ở nhà trọ với Nhan Tầm Châu tại Bắc Kinh đã từng nói với cô: "Nếu có một ngày anh có năng lực đối phó

với kẻ thù, anh cũng không cần một mạng đổi một mạng, cũng không cần đẩy họ vào tù, cho dù xử một người ở tù chung thân cũng chẳng có ý nghĩa gì. Ở xã hội này, những chuyện đã qua không thể thay đổi được gì, mười tám với mười lăm năm cũng không khác gì mấy, vào tù rồi được thả ra mà thôi. Cho nên anh không quan tâm tới việc đó, anh chỉ muốn kẻ đó nếm trải cảm giác ngã từ trên cao xuống mà thôi.

Nhan Tầm Châu khi nói những lời này ra, cô chỉ nói: "Em vĩnh viễn ủng hộ anh."

Lâm Diễm bây giờ muốn hỏi, không biết lúc đó Nhan Tầm Châu nói chuyện với cô mang tâm tình như thế nào?

Bất động sản của Giang Thị chuyển biến xấu không ngừng, mọi tin tức đều bị báo chí phơi bày ra. Những chuyện bị bưng bít che giấu trước kia, cũng không thể che giấu được. Thế nhưng, lúc này truyền thông không chỉ viết bài về Giang Thị, mà còn tìm những hình ảnh vui chơi của Giang Nham phơi bày ra.

Lâm Diễm dạo qua một số kênh lớn, hiện tại Giang Thị là tin hot nhất, nhưng chuyện của cô thì bị đưa tin ít hơn, cô chỉ thấy người này nói về con gái của Giang gia, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Mặt khác, thông tin đứng đầu là bất động sản của Giang Thị, tin thứ hai là Nhan Tầm Châu. Anh có tham gia một vài chuyên mục tài chính kinh tế, rồi lúc kết thúc có một cô gái lên tặng hoa.

Cuối chương trình đó còn hỏi về vấn đề tình cảm, MC hỏi Nhan Tầm Châu: "Nhan tiên sinh, anh là người nổi danh trong giới đầu tư tư nhân, tôi có một chút tò mò, đối với vấn đề tình cảm, Nhan tiên sinh định thế nào, ví dụ như một vấn đề đơn giản thế này, hai người phụ nữ, một người yêu anh, một người anh yêu, anh sẽ chọn ai?"

"Sống chung là một điều rất khó, về vấn đề tình cảm, tôi thiên về người yêu tôi, suy nghĩ của tôi rất đơn giản, mặc kệ sự nghiệp thế nào, tôi giàu có ra sao, trong lòng tôi chỉ có một ước ao đó là khi về nhà được ăn cơm do vợ nấu."

"..."

Hỏi đáp kết thúc, một người cô gái cầm một đóa hoa lên tặng, người này chính là Nghiêm Kha. Cái này liên hợp với nội dung câu hỏi vừa nãy, không những tiết lộ Nghiêm Kha là người phụ nữ hiện nay của Nhan Tầm Châu, mà truyền thông còn đồn đãi rằng anh dự định sẽ kết hôn.

Người này cô biết, cô đã từng làm chung với Nghiêm Kha. Lâm Diễm nhìn lên tivi, thấy hai người đứng chung một chỗ, cảnh này thật ấm áp.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Chương 45:

Edit: Rika

Lâm Diễm thay số điện thoại, người biết cũng không nhiều, mỗi ngày điện thoại gọi đến phần lớn đều là của trợ lý Nhạc Minh, mỗi ngày cậu ta báo cáo tình hình nhà xưởng, cũng không có gì xảy ra, cuối tuần cậu ta còn gửi bản báo cáo tới để cho cô kiểm tra.

Nhưng khi nói chuyện điện thoại, Nhạc Minh cũng thường cùng Lâm Diễm đùa giỡn: "Chị Lâm, chị mà không trở lại, em sẽ đem nhà xưởng bán đi đó."

Lâm Diễm trả lời: "Bán đi, giúp chị tìm người bán giá cao tí."

"Thiệt hay giả đó?" Nhạc Minh ngữ khí có điểm khoa trương: "Được rồi, chờ em làm ăn có tiền, chị phải bán cho em đầu tiên đó."

Lâm Diễm cười.

Sau đó, Nhạc Minh có điểm do dự mở miệng: "Cái kia, Từ tổng, từ trong tay em lấy số mới của chị rồi."

Lâm Diễm nhìn Đông Đông ở trong phòng khách đang dùng gậy tre câu cá: "Chị biết rồi." Cô tắt điện thoại, mới phát hiện đã lâu cô chưa liên lạc với Từ Gia Luân, chỉ biết là anh bởi vì đánh nhau với Nhan Tầm Châu mà vào bệnh viện.

Từ Gia Luân có số mới của cô, nhưng cũng không gọi cho cô, Lâm Diễm có chút ngạc nhiên, kỳ thực cô cũng không am hiểu trò chơi nam truy nữ gì đó, trước kia Nghiêm Kha nói cô vô cùng cứng nhắc và nghiêm chỉnh, chỉ là từ trước tới giờ cô không muốn làm liên lụy đến ai, hơn nữa cũng không muốn đụng chạm đến ai, nếu sa vào thì sợ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Ngày thứ hai, Lâm Diễm từ trong cửa hàng nhang đèn đi ra, có một chiếc xe màu trắng dừng ngay trước chân cô, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt đang ông đeo kính, táo kính mắt xuống, là khuôn mặt tuần lẳng tươi cười của Từ Gia Luân: "Này, mỹ nữ, có cần đi nhờ xe không?"

Lâm Diễm quay đầu nhìn Từ Gia Luân: "Trời ạ."

"Anh không phải là đến đây tìm em, đừng quên trường cũ của anh cũng ở đây." Từ Gia Luân nói.

Lâm Diễm mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, Từ Gia Luân đem kính râm nhét vào kính chắn gió đằng trước, sau đó tùy ý hỏi Lâm Diễm: "Dạo này có khỏe không?"

Có đôi khi có người hỏi: "Dạo này có khỏe không?" Ngoại trừ muốn biết đối phương có khỏe hay không, họ còn muốn biết mình có nhớ tới họ hay không?

Lâm Diễm: "Khỏe..."

Từ Gia Luân quay đầu nhìn bó nhang trong tay cô, hỏi: "Đi chỗ nào?"

Lâm Diễm chỉ chỉ trạm xe bus trước mặt: "Anh đem em thả xuống chỗ đó là được rồi."

"Lâm Diễm, em thật sự coi anh và em là tình cờ gặp mặt sao?"

Lâm Diễm á khẩu không trả lời được: "VẬY CUA TRÁI ĐI, EM MUỐN ĐI THĂM BA MẸ EM MỘT CHÚT."

Từ Gia Luân mở miệng: "CÓ CẦN PHẢI MUA CHÚT GÌ KHÔNG?" rồi dừng lại, anh nói tiếp: "LÀ BẠN BÈ, CÓ CẦN KHÔNG?"

Lâm Diễm lắc đầu, Từ Gia Luân nở một nụ cười tươi sáng, xoay đầu xe rồi cảm khái nói: "NÓI THẬT, TRẦN NHỎ BÂY GIỜ THAY ĐỔI THẬT LỚN, TRƯỚC ĐÂY ĐƯỜNG XÁ NHỎ XÍU, ĐI MỘT VÒNG KHÔNG CẦN HẾT MỘT TIẾNG ĐỒNG HỒ, BÂY GIỜ PHÁT TRIỂN MẠNH MẼ, LÂM DIỄM, EM XEM KIA, ANH NHỚ KỸ EM THƯỜNG ĐÁ CẦU BÊN KIA ĐƯỜNG."

Lâm Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ: "EM KHÔNG THÍCH ĐÁ CẦU."

"ĐÚNG THẾ, CHO NÊN TRONG Đám HỌC SINH NỮ, EM LÀ NGƯỜI ĐÁ KÉM CỐI NHẤT, NGÀY ĐÓ LÚC ANH ĐI NGANG QUA THẤY EM ĐÁ CẦU RỒI ĐẾM, SỐ LƯỢT ĐÁ CỦA EM TUYỆT KHÔNG VƯỢT QUÁ MƯỜI NGƯỜI."

Chuyện cũ bị Từ Gia Luân nói toẹt ra, trước mắt Lâm Diễm chợt hiện lên hình ảnh khi xưa, cô cẩn thận suy nghĩ một chút: "LẦN ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ TRƯỜNG TỔ CHỨC CUỘC THI ĐÁ CẦU SAO, VÌ ĐỂ ĐỦ NHÂN SỐ, TẤT CẢ HỌC SINH NỮ ĐỀU PHẢI THAM GIA..."

Từ Gia Luân lại cười: "ĐÚNG VẬY, KHI ĐÓ ANH CẢM THẤY THẬT KỲ QUÁI, NỮ SINH TAY CHÂN MẠNH KHÁNH ĐÁ CẦU RẤT KHÔNG THÍCH HỢP, CÓ PHẢI LÀ DO DẬY THÌ CHƯA HẾT KHÔNG?"

Lâm Diễm cười ra tiếng.

"SAU ĐÓ VỀ NHÀ ANH NGHĨ CÓ PHẢI ĐÁ CẦU QUÁ KHÓ KHÔNG, THẬT LÀ TỘI CHO CÁC BẠN NỮ, CHO NÊN SAU ĐÓ ANH LIỀN MUA MỘT QUẢ CẦU, KẾT LUẬN LÀ ANH KHÔNG NGHĨ SAI VỀ BẠN NỮ ẤY, CÔ ẤY THẬT SỰ LÀ DẬY THÌ CHƯA HẾT."

Lâm Diễm một bên vừa cười vừa mắng: "Triệu Nghiệu, anh thật sự là..."

Từ Gia Luân lái chậm xe, nói tiếp: "Lâm Diễm, em nhất định nghĩ là chúng ta biết nhau là ở sơ trung (cấp 2), kỳ thực lúc em học tiểu học, anh đã chú ý em, nếu như anh không nói, có thể vĩnh viễn em sẽ không biết, lúc ấy có một bé trai rất muốn tìm em chơi cùng, cậu ta nghĩ em đá cầu quá tệ, cho nên rất muốn nắm tay em dạy một hồi."

Lâm Diễm im lặng, Từ Gia Luân cười cười: "Anh nói nhiều như thế không phải là muốn gây áp lực cho em, anh biết lúc này anh không nên nói loạn nữa, chuyện phiền não của em chất một đồng lớn, anh không muốn trở thành người gây phiền phức cho em, thế nhưng anh cũng có lo lắng, anh mong muốn em tìm được một người tin tưởng để nói chuyện, em có thể nghĩ đến anh, mà không phải anh đã tới rồi sao?"

Lâm Diễm thấy Từ Gia Luân là một người cực kỳ am hiểu đạo lý "Viên đạn bọc đường" của đàn ông, nếu như cô khi học đại học gặp lại Từ Gia Luân, cô có thể không quen Nhan Tâm Châu.

Có đôi khi duyên phận lại là một hồi nghiệt duyên, đúng thời gian thì tạo cho mình một cuộc gặp gỡ, căn bản không làm cho người ta có cơ hội xoay sở, một khi đi nhầm thì trọn đời không thể tìm ra lối thoát.

Một ba mẹ Lâm Diễm ở phía sau núi, từ đường cái đi vào một đoạn đường, đi ngang qua một ruộng dưa hấu, mắt Từ Gia Luân sáng lên: "Lâm Diễm, em chờ anh chút, anh xuống dưới hái cho em một quả."

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng chó sủa, Từ Gia Luân vội núp phía sau Lâm Diễm, rồi nhanh chóng kéo cô đi: "Ai mà thiếu đạo đức như vậy, ở đây lại nuôi một con chó sủa."

Lâm Diễm có điểm dở khóc dở cười: "Người trộm dưa không thiếu đạo đức sao? Để phòng trộm lại là người thiếu đạo đức?"

Từ Gia Luân đặt một cánh tay lên vai Lâm Diễm: "Anh chính là ngang ngược như vậy đó!"

Lâm Diễm quay đầu nhìn cánh tay đặt trên vai mình, Từ Gia Luân đồng dạng nhìn cô một cái, cố sức kéo Lâm Diễm vào trong lòng mình: "Nhìn cái gì, anh ngang ngược thế đó."

Lâm Diễm cười ra tiếng.

Nhiều năm như vậy, số lần Lâm Diễm tảo mộ cho vợ chồng Lâm gia chỉ tính trên đầu ngón tay, cô ngồi xổm xuống đất thắp hương, rồi nói với Từ Gia Luân: "Hiện em đã hiểu lợi ích của việc con cháu đầy đàn, sau khi mất đi mộ phần cũng được náo nhiệt vui vẻ."

"Phải không? Anh thấy em không phải là người thích náo nhiệt?" Từ Gia Luân nói xong liền cười.

Lâm Diễm: "Không phải là thích náo nhiệt, mà là sợ tịch mịch."

Từ Gia Luân chặc lưỡi một cái: "Anh cũng sợ tịch mịch, Lâm Diễm, nếu như sau này già rồi mà chúng ta vẫn chưa tìm được người muốn gả đi, chúng ta cũng có thể leo núi ngắm cảnh, hoạt động gân cốt, trồng hoa làm vườn."

Lâm Diễm gật đầu: "Được đó."

Từ Gia Luân từ dưới đất chậm rãi đứng lên, sau đó kéo Lâm Diễm, nhìn còn một bó nhang, liền hỏi: "Còn đi chỗ nào nữa sao?"

Lâm Diễm nhìn Từ Gia Luân: "Tới Nhan gia."

Từ Gia Luân trầm ngâm một hồi rồi nói: "Đi, tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo*, em phải đi thắp nén nhang."

(* Tích thủy chi ân đương dùng tuyền tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.)

Xung quanh phần mộ của Nhan gia quanh năm luôn có người xử lý, thoát nhìn sạch sẽ ngăn nắp, trước bia mộ đều đặt một bó hoa tươi còn chưa khô, Lâm Diễm đoán rằng là do Nhan Tầm Châu lưu lại.

Từ Gia Luân không đi vào mộ viên của Nhan gia, mà là ở bên ngoài chờ Lâm Diễm, lúc Lâm Diễm đi ra, trong miệng anh còn đang cắn một cọng cỏ, cười hì hì nháy mắt với cô: "Nếu như lúc đó anh cũng tìm một cô con dâu nuôi từ bé thì tốt quá rồi."

Lâm Diễm đi tới trước mặt Từ Gia Luân, mở miệng hỏi: "Lúc nào trở lại?"

"Một vài ngày". Từ Gia Luân nói: "Chủ yếu là công ty không có anh cũng không sao, anh tới nơi này coi như là nghỉ phép."

"Còn chưa đi sao?"

"A, đi, em đợi anh với."

"Xì..."

"Thật là, mà em nuôi con cạp nhỏ, thấy người là muốn cắn." "Con cạp nhỏ" trong miệng Từ Gia Luân chính là Nhan Thư Đông.

Lâm Diễm nhớ tới, mấy ngày nữa là sinh nhật của Đông Đông.

Bởi vì Giang Vũ nói muốn đầu tư ở trấn, nhưng chuyện bất động sản của Giang thị gặp bất trắc lại truyền đi rất nhanh, lúc cô trở lại liền nghe hai người đàn ông trung niên ngồi dưới bóng cây thảo luận.

"Ông còn không mau đem cổ phiếu bất động sản của Giang thị mà bán đi?"

"Lần này ngay cả chút tiền vốn cũng không có, ông đây thật muốn nhảy lầu."

...

Lâm Diễm nhìn tin tức bất động sản của Giang thị trên báo, tụt xuống 168, lúc cô nhìn lại tin tức cổ đông, Giang Vũ sở hữu 34%, Giang Nham 8%, hai người cộng lại là 42%.

Cổ đông thứ hai là một người tên Hồ Tĩnh Tuấn, Lâm Diễm tìm tin tức về người này, sau đó ít nhiều hiểu được.

Nếu như cô nhớ không lầm, lần trước ở Hồng Kông cô có nhìn thấy qua Nhan Tầm Châu cùng người này gặp mặt.

Thực sự là một người đàn ông đáng sợ, lúc Lâm Diễm tắt máy tính đã nghĩ vậy, sau đó cô đứng lên đến bên lịch treo tường, nhìn ngày sinh nhật của Đông Đông.

Lâm Diễm cùng Đông Đông nhắc tới ngày sinh nhật, Đông Đông toàn nói sớ diện: "Có cái gì tốt đâu..."

Lâm Diễm: "Con có thể mời bạn học tới nhà mừng sinh nhật với con."

"Con không thích."

"Nhan Thư Đông!"

"Được rồi..." Kỳ thực cậu nghĩ hẳn là không có ai đến.

Sân trước nhà có một khoảng trống, một đám nhóc đang chơi đùa, Lâm Diễm mang theo Nhan Thư Đông đi ra cửa, một bé gái tóc thắt biếm liền gọi Nhan Thư Đông: "Hi, Thư Đông, có muốn cùng chơi với nhau không?"

Nhan Thư Đông không có hứng thú liền lắc đầu: "Không thích."

Lâm Diễm nhìn các bạn nhỏ nói: "Ngày mai là sinh nhật của Đông Đông, mấy đứa có muốn ăn sinh nhật không?"

Lâm Diễm nói xong, Nhan Thư Đông đang kiêu căng đột nhiên chùng xuống, sau đó cả người bị Lâm Diễm đẩy lên phía trước: "Nhanh mời các bạn đi."

"Không được, không biết bọn nó có tới hay không?" Nhan Thư Đông nói.

Lâm Diễm nhú mày: "Nhan Thư Đông!"

Nhan Thư Đông rốt cục bước lên, đi tới trước mặt đám bạn mở miệng nói: "Ngày mai mời các bạn tới tham dự, nhưng chỉ đi một mình."

Nhan Thư Đông nói xong, bầu không khí bất chợt trầm xuống, xung quanh lặng ngắt như tờ, căn bản không ai nói gì, Nhan Thư Đông nhìn lướt qua, đang lúc muốn quay đầu đi, Lâm Diễm cười tủm tỉm đi tới kéo Nhan Thư Đông trở về, mở miệng nói với bọn trẻ: "Ngày mai dì làm rất nhiều món ngon, ngoài ra còn có bánh kem rất lớn, mai các cháu nhớ đến nhé."

"Em trai của cháu có thể đi cùng được không?" Một cô bé hỏi.

"Đương nhiên có thể." Lâm Diễm trả lời.

Khi về nhà, Nhan Thư Đông đối với Lâm Diễm có chút bất mãn, sau đó bị Lâm Diễm đưa ra danh sách đồ ăn ngày mai ra thuyết phục, dì Hứa thấy thế liền cười nói: "Đông Đông rất nghe lời cô, trước đây Nhan tiên sinh dùng hết mọi cách cũng không thể tha đổi được cái tính ngang bướng của Đông Đông."

Dì Hứa chượt nhớ tới vài món ăn, trọng tâm câu chuyện vừa chuyển, liền cùng Lâm Diễm nói chuyện, chủ đề chủ yếu là nói về cuộc sống của Nhan Thư Đông khi còn ở với Nhan Tâm Châu.

"Nhan tiên sinh có đôi khi tức giận bắt Đông Đông lên lầu, cơn tức của Đông Đông càng lớn hơn nữa, lên lầu thấy cái gì cũng muốn đập, sau đó đến buổi tối, Nhan tiên sinh lại bảo tôi làm bữa tối cho Đông Đông, lúc đầu tôi thật khó có thể tưởng tượng được trên thế giới này lại có một đôi cha con không được hòa hợp như thế... Một gia đình bình thường, hai vợ chồng sẽ có một người đóng vai phản diện, trước mặt Nhan tiên sinh, Nhan phu nhân tỏ vẻ rất quan tâm tới Đông Đông, thế nhưng cũng là một người phụ nữ có tâm tư, ngay cả đứa con trai mình nuôi nấng cũng không quan tâm, thì làm sao có thể đối tốt được với Đông Đông... Hiện tại nói đến đáng thương, thì đứa trẻ kia mới thật sự là đáng thương..."

Lâm Diễm mở to hai mắt nhìn dì Hứa.

Dì Hứa lúc này mới ý thức được mình nói gì, nhìn Lâm Diễm nói: "Tôi đi mua một ít rau củ."

-

Hôm sau, rất sớm đã có người gõ cửa, Lâm Diễm đứng lên mở cửa, người tới chính là người chuyển phát nhanh.

Lâm Diễm ký nhận, phần quà này đến từ Nhan Tâm Châu, cô quay về phòng ngủ rồi đưa quà cho Đông Đông, Đông Đông vẫn còn ở trên giường, đưa hai tay ra mở quà: "Không cần suy nghĩ, nhất định là mô hình, hằng năm ba đều tặng cái này, một chút thay đổi cũng không có."

Quả nhiên, trong hộp là một mô hình rô bốt mới, Nhan Thư Đông cầm ra, có chút hưng phấn: "Là loại mới nhất."

Lâm Diễm sờ sờ đầu Đông Đông, sau đó cũng đem quà của mình lấy ra, của cô cũng là mô hình, cô nhờ Từ Gia Luân mua cho Đông Đông, bởi vì lần đầu tiên cô nhìn thấy phòng của Đông Đông, trong đó bày toàn là mô hình, nên cô cho rằng Đông Đông thích mô hình.

"Trời ạ, giống nhau như đúc." Đông Đông có điểm kích động, thấy Lâm Diễm hơi trầm xuống, liền nói: "Cũng không giống lắm, một hồng, một xanh."

Từ Gia Luân cũng tới tham dự sinh nhật của Đông Đông, anh mua cho Nhan Thư Đông một bộ sách thiếu nhi, bởi vì hôm qua Lâm Diễm có dặn dò, cho nên hôm nay Nhan Thư Đông cũng không có vẻ mặt khó chịu khi nhìn thấy Từ Gia Luân, ngược lại còn lễ phép cảm ơn: "Cảm ơn chú Từ ạ."

"Thực sự là mặt trời mọc ở hướng Tây." Từ Gia Luân nói.

Nhan Thư Đông hừ một tiếng: "Ai nói thế?"

Từ Gia Luân đặt tay lên xoa đầu Nhan Thư Đông, sau đó nói với Lâm Diễm: "Có gì cần anh giúp không?"

Lâm Diễm cùng dì Hứa sáng sớm đã bắt đầu bận rộn, hiện tại đã đến trưa rồi, những bạn nhỏ trong xóm cũng sắp tới, Lâm Diễm nhìn đồng hồ: "Không biết bánh ga-tô vì sao còn chưa tới, Gia Luân, anh gọi điện thoại thúc giục giùm em đi."

"Được."

Lâm Diễm đưa tờ danh thiệp tiệm bánh cho Từ Gia Luân, Từ Gia Luân đi tới ban công gọi điện thoại, phía xa xa bỗng xuất hiện chiếc xe việt dã màu đen, đúng là xe của Nhan Tâm Châu.

Cửa sổ xe hạ xuống, Nhan Tâm Châu nhìn lên ban công, sau đó chậm rãi đóng cửa sổ xe lại.

Từ Gia Luân thấy chiếc xe chậm rãi rời đi, quay đầu liếc nhìn Lâm Diễm ở trong phòng, hơi nở nụ cười.

Từ Gia Luân khi học đại học từng rất nổi danh, lúc đó anh được gọi bằng cái tên "Không con gái nào không theo đuổi được", về phần Lâm Diễm, anh là lần đầu tiên dụng tâm theo đuổi một người con gái như thế, cho nên kết quả cuối cùng, ngạn vạn lần cô dừng làm anh thất vọng.

Nhan Tâm Châu về nhà sau khi sinh nhật của Đông Đông kết thúc, buổi tối khi Đông Đông đi ngủ, Lâm Diễm cùng Nhan Tâm Châu đi tới một quán ăn nhỏ trong trấn.

Ở cái quán ăn nhỏ này, lần đầu tiên Nhan Tâm Châu và Lâm Diễm bình tĩnh nói chuyện.

Bởi vì giờ cũng đã tối, các hàng quán mở nhiều, cho nên cũng tương đối vắng khách, Nhan Tâm Châu đem điều thuốc dụi tắt, sau đó nói: "Lâm Diễm, anh muốn mang Đông Đông đến Hồng Kông học."

...

Hai tháng, bất động sản Giang thị đổi chủ, Ngu Cảnh Trường tự mình hoàn thành các thủ tục để cho Lâm Diễm chống án, Nhan Thư Đông cũng đã làm tốt các thủ tục cùng Nhan Tâm Châu tới Hồng Kông đi học.

Lúc Đông Đông đã cùng Nhan Tâm Châu tới Hồng Kông, Giang Nham đã hỏi qua Lâm Diễm: "Chị, chị lúc đó buông Đông Đông ra là vì nguyên nhân gì?"

"Chị không có buông nó." Lâm Diễm cười trả lời: "Chị chỉ cảm thấy như thế là tốt đối với Đông Đông, chị hiện tại mỗi ngày online nói chuyện cùng Đông Đông, hơn nữa nghỉ đông và nghỉ hè Đông Đông sẽ về đây, nếu nhớ nó, thì chỉ cần ngồi máy bay vài tiếng là gặp được."

Giang Nham không tin: "Có phải hay không là vì mẹ?"

Lâm Diễm: "Đừng đem chị nghĩ vĩ đại như thế, Đông Đông hiện giờ ở Hồng Kông tốt vô cùng, nếu nó theo chị, trái lại lại không tốt như thế."

Lâm Diễm thực sự không thể chu cấp được mọi thứ cho Đông đông như Nhan Tầm Châu, mặc dù cô không quan trọng vật chất, nhưng nếu chăm sóc Đông Đông không tốt, cô thực sự không đành lòng.

Thật ra, có đôi khi buông tay, không có nghĩ là đã bỏ được

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Chương 46

Edit: Rika

Nhan Tầm Châu đi Hồng Kông để lại một phần tài liệu cùng một đoạn ghi âm trong điện thoại, nội dung cuộc ghi âm là Trương Mộ Mộ nói chuyện cùng với người đồng nghiệp cũ của Lâm Diễm, cú điện thoại này xảy ra sau khi cô ngồi tù.

"...Tôi thật không nghĩ lại xử như thế, không phải nói trọng án kinh tế ngồi tù ít nhất phải mười năm sao....Cô không cần cảm ơn tôi, tôi cái gì cũng không giúp cô cả...Nhưng cô tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về, nếu có chuyện gì nữa tôi thật không giúp được cô..."

Năm đó người đồng nghiệp của Lý Đường từ Mê-hi-cô mang cô ta về nước, lần thứ hai Lâm Diễm cùng cô ta gặp lại thật sự không nhận ra, đã nhiều năm, giờ cô ta cũng đã là mẹ của hai con, thân hình hơi mập ra, ăn mặc đẹp dễ quý giá.

Lý Đường nói cô ta gả cho một Hoa kiều ở Mê-hi-cô, chồng cô ta mở một công ty sản xuất đồ chơi, bọn họ đang có ý định đi du lịch cùng với hai con.

Lâm Diễm lúc trước ngây ngô trong phòng giam, lúc đó cùng phòng cô có một phụ nữ bởi vì ngồi tù mà căn nhần cả ngày, cô ta có nói một câu: "Trên thế giới này, hạnh phúc cùng đau khổ luôn tồn tại song song, có

người hạnh phúc, thì sẽ có người đau khổ, hoặc trả giá cho những hành động mình gây ra."

Trên thế giới này đúng là có người vui, có kẻ buồn, bởi vì con người bản tính ích kỷ, cho nên ai cũng đi tranh đoạt cái gọi là hạnh phúc, không nghĩ tới rằng, hạnh phúc của mình đôi khi lại là bi kịch của người khác.

Cho nên người đồng nghiệp đang giàu có hạnh phúc lúc ở tòa án khóc hết nước mắt, hy vọng pháp luật có thể giảm nhẹ tội của cô ta, cô ta khóc lóc kể lể nói năm đó bị Trương Mộ Mộ sai khiến, cô ta là người vô tội.

"Lúc trước ba tôi bệnh nặng, chủ tịch ngân hàng nói ông ta cho tôi một khoản tiền, bảo tôi giúp ông ta một việc, lúc đó thật sự tôi không có biện pháp, sau chủ tịch ngân hàng lại gặp chuyện không may, tôi lúc đầu muốn tự thú, nhưng Trương Mộ Mộ nói sẽ giúp tôi ra nước ngoài, cô ta bảo tôi đem một khoản tiền đưa vào tài khoản của Lâm Diễm... Tôi không muốn ngồi tù, tôi rất sợ, ba tôi cần có người chăm sóc, tôi không muốn ba tôi gặp chuyện không may..."

Lâm Diễm tức trước đến nay đều sống dưới đáy của xã hội, hơn nữa tính cách cô từ nhỏ cứng nhắc cẩn thận, cô từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ dám làm chuyện gì to lớn, cuộc đời của cô từng ngày trôi qua một cách an toàn, cô cố gắng học tập để sau này có cơ hội thay đổi cuộc sống, cô không dựa dẫm vào ai, từng bước nỗ lực tiến lên.

Cô vẫn luôn nghĩ mình đã cẩn thận như thế, nếu như cuộc sống là một trò chơi, cô tuyệt đối không có khả năng vi phạm quy mà game over, thế nhưng Lâm Diễm không biết, lúc trước cô và Nhan Tầm Châu qua lại với nhau, cô đã phạm vào quy tắc trò chơi của chính mình.

Nếu một người phụ nữ có gia đình giàu có cùng vật chất làm hậu thuẫn, cuộc đời của cô ta sẽ trở nên thập phần phấn khích, mà Lâm Diễm lại không có cuộc sống phấn khích như thế, cô cần mỗi bước đi thật cẩn

thận, kết quả cuối cùng cô cũng thua bởi một chữ tình, cho nên có đôi khi cuộc sống căn bản không cần tính toán quá kỹ, chỉ bằng tùy tâm sở dục mà đi.

Trái ngược với Lâm Diễm, có vài người từ nhỏ đã sống trong đỉnh cao của xã hội, tôn quý, cao ngạo, cảm giác về sự ưu việt, chỉ cần một câu nói của người ta có thể đem nàng giam vào trong tù, thiêu đốt tuổi thanh xuân đẹp nhất của đời người.

.....

Cuối cùng tòa án trả lại sự trong sạch cho Lâm Diễm, quốc gia bồi thường cho cô một khoản tiền tổn thất về tinh thần, tiền bồi thường dựa theo thu nhập tiền lương bình quân trong khoảng thời gian cô đi tù năm năm.

Lúc đó Lâm Diễm đã nghĩ, nếu như lúc năm năm đó, khi tốt nghiệp đại học cô không gặp lại Nhan Tâm Châu, cô hiện tại làm gì? Làm ở công ty? Ở lại làm giáo viên? Hay là giúp chồng nuôi dạy con? Lâm Diễm nhớ tới lúc Nhan Tâm Châu chưa xuất hiện, cô muốn ở lại trường làm giảng viên, mà trong danh sách đưa xuống lúc đó cũng có tên của cô.

Thật đáng tiếc, cuộc sống không có 'Nếu như...'

Ngoài ra, ba mẹ của Trương Mộ Mộ cũng thay con gái họ trả tiền bồi thường cho cô, nhưng Lâm Diễm không muốn nhận số tiền này. Hai người bọn họ thiếu chút nữa quỳ xuống dưới chân Lâm Diễm, để cho cô đưa đơn bãi nại. Về phần Trương Mộ Mộ, tòa án không tìm được cô ta, ba mẹ cô ta cũng nói không biết cô ta đi nơi nào, mặt khác cảnh sát cũng không tra được thông tin Trương Mộ Mộ đã xuất ngoại.

Quan hệ của con cái cùng ba mẹ khó có thể nói rõ được, có đôi khi ba mẹ vì con, cũng có khi con cái vì ba mẹ, nói chung là tình phụ mẫu huyết mạch tương liên, ai có thể nói bỏ là bỏ được?

Lâm Diễm từ tòa án đi ra, luật sư liền gọi cô lại: "Có người nhờ tôi nói chuyện với cô, không biết Giang tiểu thư có thể bớt chút thời gian được không?"

Lâm Diễm lắc đầu: "Tôi không có gì để nói."

Luật sư gật đầu nói: "Người ủy thác có nói với tôi nếu cô không muốn nói chuyện, thì để tôi thay người đó nói một tiếng xin lỗi."

Trên đường trở về, Từ Gia Luân hỏi cô về cảm giác khi giải được án oan, Lâm Diễm cười nói: "Cảm thấy mỗi người đều đối với cô nói câu xin lỗi, nghe thật phiền."

Lâm Diễm nói xong cũng trầm mặc, Từ Gia Luân vốn là người nói nhiều cũng cảm thấy có điểm trúc trắc, sau đó nhớ tới câu nói thịnh hành lúc trước, mở miệng nói: "Thực sự là có lỗi với tổ tông, nếu như xin lỗi có tác dụng, thì làm cảnh sát để làm gì?"

"Lâm Diễm, anh nói cho em biết, nếu như sau này còn có người tới trước mặt em nói xin lỗi, em cứ làm như vậy..."

"Làm như thế nào?" Lâm Diễm quay đầu nhìn Từ Gia Luân.

Từ Gia Luân dùng sức xì một tiếng khinh miệt: "Tạt thẳng nước lạnh vào mặt, chúng ta tuy rằng không thể làm quay trở lại để xóa khoảng thời gian thương tổn ấy, nhưng cũng kiếm cách nào để trút giận chứ."

Lâm Diễm cười ra tiếng, ngực trống rỗng: "Hiện tại tức giận, thật không đáng."

Từ Gia Luân bật người ủng hộ Lâm Diễm: "Đúng là không đáng, hiện tại không cần vội vàng, cứ chậm rãi cho ngày trôi qua, lúc trước ăn phải quả đắng, coi như là tích đức là được."

"Nào có ai có bộ dáng tích đức như thế..." Lâm Diễm cười trừ.

"Đương nhiên là có, Lâm Diễm, căn cứ theo nhận định của anh, nửa đời sau của em nhất định hạnh phúc tràn đầy."

"Cho anh chút phúc đức đó." Lâm Diễm nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, biển quảng cáo không ngừng chạy ngược về sau, cô cũng không biết nửa đời sau của cô dài đến bao giờ.

Từ Gia Luân thấy cô trầm mặc, thử mở miệng: "Nếu không chúng ta tìm một chỗ ăn mừng đi?"

"Được." Lâm Diễm gật đầu đáp ứng.

Từ Gia Luân có chút ngoài ý muốn khi thấy Lâm Diễm đáp ứng sáng khoái như vậy, nhất thời tâm tình kích động: "Vậy tìm nơi tốt một chút, chúng ta phải ăn mừng một trận thật lớn."

Hai người đi ăn mừng, giống như là một cuộc hẹn hò, lúc Từ Gia Luân đưa cô về, anh hỏi cô: "Hiện tại em ở một mình?"

Lâm Diễm gật đầu.

"Anh có thể lên nhà ngồi một chút được không?" Từ Gia Luân nhìn sắc mặt của cô rồi mở miệng.

"Khuya lắm rồi, để lần sau đi."

Từ Gia Luân cũng không miễn cưỡng: "Là anh không nghĩ chu toàn, như vậy anh về trước."

Lâm Diễm xoay người đi lên lầu, mới đi vài bước liền bị Từ Gia Luân kéo lại: "Thực sự không cùng anh nói lời tạm biệt à."

Lâm Diễm cười híp mắt lắc đầu: "Trên đường lái xe cẩn thận một chút."

Lúc trở về, Từ Gia Luân luôn cảm thấy ngọt ngào, có một vài người không phải là đối tượng kết hôn tốt nhất, anh ngoại trừ Lâm Diễm ra thì không cảm thấy ai hợp làm vợ mình cả.

Kỳ thực Lâm Diễm có cái gì tốt, Từ Gia Luân nghĩ, chỉ là xinh đẹp một chút, thế nhưng trên người cô tồn tại nhiều vấn đề lắm, ví dụ như tuổi không còn nhỏ, có con, mẫu chốt nhất là không yêu anh...

Thế nhưng chung quy lại cô rất tốt, giống như một sợi dây thừng buộc chặt trái tim anh, mỗi khi anh muốn buông tha cô thì nó lại thắt chặt thêm.

--

Lâm Diễm về đến nhà, cùng Nhan Thư Đông trò chuyện qua mạng, Đông Đông đã đi học ở Hồng Kông, ở trường mới rất nhiều bạn ở các quốc gia khác, mà Nhan Thư Đông tiếng anh lại không tốt, mà trường ấy lại dạy song ngữ, Nhan Thư Đông hiện tại rất nhức đầu vì môn tiếng Anh.

Cho nên mỗi ngày Lâm Diễm cùng Đông Đông thông qua mạng nói chuyện bằng tiếng Anh.

"Hello, mom..." Đông Đông nói xong, bỗng ở đâu xuất hiện một cái đầu của trẻ em, Nhan Thư Đông chán ghét quay đầu trừng mắt: "Nhan Ý Tuấn, em Get out! Get out!"

Lâm Diễm ở đầu bên này có điểm đau đầu: "Thư Đông, không được làm như thế."

Nhan Thư Đông rầm rì, Nhan Ý Tuấn cười híp mắt, đem đầu đưa vào camera máy tính, sau đó nhìn Lâm Diễm nói: "Anh, mẹ, mẹ."

"Đó không phải là mẹ của em." Nhan Thư Đông lạnh lùng mở miệng.

Nhan Ý Tuấn đột nhiên ủy khuất: "Anh... mọi người đều nói ba không phải là ba của em, mẹ cũng không phải là mẹ của em, thế nhưng anh là anh của em, vậy mẹ của em...có phải hay không... là mẹ của anh..."

"Làm sao có thể! Mẹ là mẹ của anh, không phải là mẹ của em, mẹ của em là Trương Mộ Mộ, em đi ra đi." Nhan Thư Đông đẩy cậu bé, thế nhưng Nhan Ý Tuấn kéo góc áo cậu không buông, Nhan Thư Đông quay đầu đẩy mạnh một cái: "Đi ra ngoài!"

"Thư Đông!" Lâm Diễm quát lớn, sau đó từ trong màn hình đã không nhìn thấy mặt Nhan Ý Tuấn nữa.

Nhan Thư Đông nghe Lâm Diễm nói, ít nhiều ý thức được hành động của mình, đem Nhan Ý Tuấn kéo lên, giải thích: "Mẹ là mẹ của anh, không phải mẹ của em, mẹ của em là Trương Mộ Mộ."

"Thế nhưng anh Chương Tử nói không phải..." Tiểu Ý Tuấn ủy khuất, trên mặt mang theo nước mắt: "Vậy ai là mẹ của em, anh với em cùng mẹ giống nhau mà..."

Lâm Diễm tựa lưng vào ghế, nhìn khuôn mặt đáng thương của Nhan Ý Tuấn, nghĩ Nhan Tầm Châu nghiệp chương quá sâu.

Nhan Thư Đông kêu to: "Dì Hứa, dì Hứa..."

Sau một lát, dì Hứa liền tới, ôm lấy Nhan Ý Tuấn đang quần lấy Nhan Thư Đông, Nhan Ý Tuấn đi rồi, Nhan Thư Đông liền nói chuyện cùng Lâm Diễm: "Mẹ, con thấy thật là phiền..."

Lâm Diễm: "Đông Đông thử nói tiếng anh những lời vừa rồi xem sao?"

"Mẹ có cần phải nghiêm túc thế không?" Nhan Thư Đông tuy rằng nói như vậy, những cậu bé cũng nỗ lực phiên dịch lời của mình: "Mom, I'm so..."

Nhan Thư Đông ngập ngừng một hồi lâu, sau đó tức giận đập bàn: "Không được, không học nữa, không học nữa, con muốn về, con muốn về!"

"Đông Đông, con có thể nói là: I am bored, hoặc I 'm so upset, vân vân..." Lâm Diễm nói.

"Vậy tiếng Anh thật đáng ghét nói như thế nào?" Nhan Thư Đông hỏi.

"I hate English." Lâm Diễm nói xong, thì nói với Đông Đông một câu: "Đông Đông chờ chút, mẹ có chút việc."

Nhan Thư Đông nhìn Lâm Diễm rời đi, thấy Nhan Tâm Châu mở cửa đi vào liền nói: "Get out!"

Nhan Tâm Châu không quan tâm liền hỏi: "Mẹ con đâu?"

"Có việc đi ra ngoài." Nhan Thư Đông trả lời.

"Đi ngủ sớm một chút." Nhan Tâm Châu nói xong, liền đi ra ngoài.

Lâm Diễm vừa nấu một nồi cháo thuốc, mùi vị thuốc Đông Y nồng nặc sôi trào trong nồi, Lâm Diễm múc một chén, sau đó đẩy nắp nồi lại, bưng chén cháo một lần nữa đi tới trước máy tình, Nhan Thư Đông lại cứng nhắc mở miệng hỏi: "What you eat?"

"Là What are you eating." Lâm Diễm sửa lại cho đúng.

Nhan Thư Đông từ máy tình nhìn về Lâm Diễm bên kia, sau đó chua xót nói: "Buổi tối con ăn không no..." Nhan Thư Đông nói đến đây liền dừng lại, mỗi lần đều dùng cố nói Nhan Tâm Châu không tốt, cho nên hôm nay cậu thay đổi cái cố khác: "Con muốn mẹ làm đồ ăn cho con."

"Lần sau gặp mặt, mẹ sẽ làm món ngon cho con ăn." Lâm Diễm nói.

"Nhưng mà biết đến bao giờ?" Nhan Thư Đông hiện tại đã không còn trông mong cả nhà ba người đoàn tụ, nhưng cậu cũng chỉ là một cậu bé, chỉ biết nói ra hết tất cả bất mãn trong lòng của mình.

Lâm Diễm quay qua Nhan Thư Đông cười, sau đó nhìn đồng hồ, cùng cậu trao đổi vài câu tiếng Anh đơn giản, sau đó hối thúc cậu đi ngủ.

Đông Đông không muốn ngủ, nhìn màn hình nói tùm lum, cuối cùng Lâm Diễm mới nói một câu: "Vậy mẹ đi ngủ", sau đó tắt webcam.

Lâm Diễm ngồi chờ Đông Đông thoát trò chuyện, thế nhưng sau khi Đông Đông thoát ra xong, nhìn vào máy tính, cô cảm thấy tịch mịch cô đơn.

--

Ngu Cảnh Trường tự thú để được thăm tra bí mật, đối với chuyện lúc trước bà cố ý che giấu sự thật cũng xử phạt nặng, đồng thời hủy bỏ chế độ ưu đãi lương hưu.

Còn Giang Vũ, bất động sản Giang Thị đổi chủ, xuất huyết não vào viện.

Ngu Cảnh Trường cùng Giang Vũ mặc dù ly hôn, thế nhưng lúc Lâm Diễm đi tới bệnh viện, thấy Ngu Cảnh Trường vẫn ngồi bên cạnh ông, nói: "Đừng cho rằng tôi tới chăm sóc ông là tôi đã tha thứ cho ông, chỉ cần một ngày Uyển Uyển không tha thứ cho ông, tôi cũng không tha thứ cho ông."

Giang Vũ dựa lưng vào giường bệnh, bởi vì có Ngu Cảnh Trường bên cạnh nên ông cảm thấy hạnh phúc, vui cười hơn hờ: "Lăng Lăng, vậy bà giúp tôi cầu xin con gái tha thứ cho tôi đi."

"Tự ông đi mà nói."

Lâm Diễm gõ cửa một cái. Mở miệng: "Ba, mẹ."

"Uyển Uyển..." Ngu Cảnh Trường thả khăn mặt xuống, kéo Lâm Diễm vào phòng bệnh: "Con đến một mình?"

Ngu Cảnh Trường nhìn mồ hôi rịn trên trán cô, liền nói: "Con hẳn là nên gọi điện thoại cho Nham Nham, để nó đến đón con."

"Không có gì đâu." Lâm Diễm để thực phẩm dinh dưỡng và hoa quả trên bàn, nói một chút về chuyện cô và Giang Nham tính mở cửa hàng thời trang, Giang Vũ nằm một bên nghe chăm chú, sau đó nói ra ý kiến của mình: "Mở ở thị trường nước ngoài là rất tốt, thế nhưng cơ sở của hai đứa hiện nay còn rất yếu, không thích hợp đi trên con đường một cách nhanh chóng thế này, Uyển Uyển, kỳ thực buôn bán cũng giống như đối nhân xử thế, không nên vội vàng."

"Ông đối nhân xử thế thất bại, có tư cách gì giáo dục con gái?" Ngu Cảnh Trường nhìn thoáng qua Giang Vũ nằm trên giường bệnh.

Giang Vũ giải thích: "Tôi cung cấp ý kiến để con gái quyết định mà."

"Mẹ, thực ra ba nói cũng rất đúng." Lâm Diễm cầm tay Ngu Cảnh Trường, bà hơi xúc động, vỗ tay cô: "Uyển Uyển, lần trước khi con khám bệnh, chỉ là một chút bệnh nhỏ, con đừng lo lắng, hiện tại nhà chúng ta có hai người cần quan tâm, thứ nhất là ba con sớm ngày xuất viện, thứ hai chính là con cần phải chăm sóc bản thân mình cho tốt, biết chưa? Công việc bề bộn như vậy, con cũng đừng quá cố sức, nhà cửa tuy không cần khang trang chỉnh tề nhưng con phải khỏe thì mới tốt được."

Lâm Diễm gật đầu: "Con biết rồi."

Lúc Lâm Diễm đi ra tình cờ nhận được điện thoại của Lý Đường, cho nên thuận tiện anh đưa cô về.

Cuối thu, trời nắng gay gắt, cái nóng của những ngày cuối hè, trong xe Lý Đường bật máy lạnh rất thấp, Lâm Diễm sau khi lên xe, đen điều hòa tăng mười độ.

"Anh tương đối sợ nóng." Lý Đường thoáng giải thích.

Lâm Diễm ừ một tiếng.

"Trương Mộ Mộ đúng là nhờ Vương Lực hỗ trợ từ Vân Nam xuất ngoại trái phép, cảnh sát đã tra được tin tức, đợi khi tìm được cô ta anh sẽ báo em."

Lâm Diễm hiện tại thực sự không còn quan tâm quá nhiều đến Trương Mộ Mộ nữa, lần trước skhi kết quả thẩm tra xử lí kết thúc, lúc cô nhìn người đồng nghiệp bị đưa vào tù, đi ngang qua hai người con trai của cô ta mắng chửi cô là mẹ đàn bà độc ác.

Cô vô tội ngồi năm năm tù, cuối cùng lại trở thành người đàn bà độc ác.

Lâm Diễm mở miệng nói: "Không tìm được thì thôi."

"Lâm Diễm, pháp luật không thể tùy ý như thế được." Lý Đường quay đầu giải thích với Lâm Diễm: "Hiện tại cảnh sát truy bắt Trương Mộ Mộ, không phải vì trước kia cô ta hãm hại em, mà còn vụ án bắt cóc nữa, mặc khác Vương Lực cũng đã bị truy nã, nhưng còn dư đảng của hắn ta đâu?"

Lâm Diễm mím môi: "Pháp luật đôi khi cũng có tùy ý đấy."

"Xin lỗi." Lý Đường nói.

Lâm Diễm không muốn xé rách vết thương của mình, đơn giản ngậm miệng không nói lời nào, Lý Đường cũng có ý chuyển đề tài này, cho nên có một lúc, cả hai người đều trầm mặc, lúc xuống xe, Lý Đường mở miệng: "Uyển Uyển, cuối tuần này có rảnh không?"

Lâm Diễm lắc đầu: "Cuối tuần này Đông Đông về, em phải đến sân bay đón nó."

Lâm Diễm cùng Giang Nham ăn cơm tối, sau khi ăn xong Giang Nham lại trò chuyện với Lâm Diễm, cười to nói rằng giờ mình là một quý công tử nghèo túng, người gặp người chê.

"Đó là trước đây em giao du với bạn không tốt." Lâm Diễm nói.

"Cũng không phải là bạn, có mấy người, hai ba ngày đầu còn gọi điện thoại nói em nếu có khó khăn gì cứ đến tìm bọn họ."

Nghe đến đó, Lâm Diễm hơn phân nửa là biết Giang Nham đang nói tới ai, không khỏi có chút tức giận: "Giang Nham, vì một người phụ nữ, em còn muốn gì nữa?"

"Chị, kỳ thực sau đó cô ấy có tìm em muốn tái hợp lại, sau đó em đã đồng ý."

"Không có tiền đồ." Lâm Diễm nói.

Giang Nham nói tiếp: "Về sau, khi Giang gia gặp chuyện không may, cô ấy lại biến mất."

Lâm Diễm đi tới tủ lạnh, lấy lon bia quăng cho Giang Nham: "Cho em."

"Chị, em lại không biết chị giấu rượu nha." Giang Nham lập tức nhìn Lâm Diễm: "Không được, chị không biết rằng thân thể của chị không thể

uống rượu bia được sao?"

Cái này không phải là Lâm Diễm mua, là Nhan Tầm Châu lần trước lưu lại. Lâm Diễm cười ngồi xuống bên cạnh Giang Nham: "Cái này mua lâu rồi."

Giang Nham "a" một tiếng, nói với Lâm Diễm: "Vậy chị mang thuốc Đông Y tới, chúng ta cạn chén."

"Ai muốn dùng thuốc Đông Y uống với em." Lâm Diễm nói.

"Nào nào, chị." Giang Nham tựa như một cậu bé to lớn làm nũng. Lâm Diễm không thể làm gì khác hơn là bưng một chén thuốc Đông Y ra, trước tiên rót thuốc vào trong ly, cùng Giang Nham cùng một cái.

"Chúc chị sống lâu trăm tuổi!" Giang Nham nói.

Lâm Diễm: "Chúc em trai ái tình viên mãn."

"Chị tốt cục cũng gọi em là em trai." Giang Nham cảm động nói.

Lâm Diễm đánh Giang Nham một quyền, Giang Nham lăn ra ghế salon, đột nhiên mở miệng hỏi: "Chị, hiện tại Lý soái ca cùng Từ soái ca đều cùng theo đuổi chị, chị nói em nghe một chút, chị hướng về ai nhiều hơn?"

Lâm Diễm suy nghĩ một chút, nghiêm túc nhưng lại nói như đùa giỡn: "E hèm, nói về tướng mạo thì chị thích Lý Đường, thế nhưng so sánh cùng Triệu Nghiêu...chính là Từ Gia Luân thì chị cảm thấy ở cùng một chỗ với Từ Gia Luân dễ chịu hơn."

"Em rõ ràng thấy anh Từ đẹp trai hơn, anh Lý tướng mạo chuẩn đàn ông, thế nhưng ngũ quan lại không đẹp như anh Từ..."

"Em không cảm thấy ánh mắt Từ Gia Luân rất đào hoa sao, chớp mắt rất nhanh nữa?"

"Ha ha, lần trước anh Từ nói mỗi lần anh ấy chớp mắt thì chị sẽ nhìn thật lâu, cho nên anh ấy nói đây là mị thuật của anh ấy để thu hút chị."

"Như vậy sao, vậy em nhắc nhở với anh ta, anh ta nhìn chị chăm chăm như thế, không phải là có vấn đề gì chứ."

Giang Nham cười lẩn lộn trên ghế salon.

-

Buổi tối Nhan Thư Đông online, bởi vì nói chuyện với Giang Nham, cho nên cô lên muện năm phút, sau khi online, liền nhìn thấy Nhan Thư Đông chống cằm thì thầm: "Ông trời nói thời gian là vàng là bạc, mẹ, mẹ lãng phí rất nhiều tiền tài của con."

Lâm Diễm: "Vậy, lần sau mẹ dùng tiền tiêu vặt trả cho con."

Nhan Thư Đông đưa một bài thi cho Lâm Diễm xem: "Mẹ nhìn nè, Toán, 100 điểm."

Thấy điểm ghi trên bài thi, Lâm Diễm khen ngợi con: "Đông Đông thật lợi hại."

"Toán này cũng đơn giản mà mẹ." Nhan Thư Đông mặc dù nói thế, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy hưng phấn.

Lâm Diễm vẫn không quên nhắc nhở con: "Mặc kệ thế nào, Đông Đông lần này thi cần phải nỗ lực hết mình đó, không được chủ quan, con nhớ lời mẹ nói chưa?"

"Con biết rồi, chẳng không kiêu bại không nản..." Nhan Thư Đông cố ý kéo dài giọng, sau đó nhớ tới một vấn đề, liền hỏi: "Chẳng không kiêu

tiếng Anh nói như thế nào mẹ?"

Lâm Diễm thoáng suy nghĩ một chút: "Chắc là to be not elated by success nor disturbed by failure..."

"Quá khó nhớ." Nhan Thư Đông ngữ khí khoa trương: "Con chẳng muốn học đâu."

Đúng lúc này, Nhan Tầm Châu mặc tây trang từ ngoài cửa đi vào, lúc Nhan Thư Đông quayd đầu lại, Nhan Tầm Châu đã đứng sau lưng cậu.

Bởi vì Nhan Thư Đông thi Toán được 100 điểm, cho nên Nhan Tầm Châu đã đáp ứng cậu bé tội được ăn tôm hùm và cua hấp.

Sau khi Nhan Tầm Châu mang theo Nhan Thư Đông tới Hồng Kông, Lâm Diễm lần đầu tiên nhìn thấy anh qua webcam, cô cùng Đông Đông nói chuyện như thế này gần một tháng, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Nhan Tầm Châu.

"Lâm Diễm". Qua webcam, Nhan Tầm Châu đột nhiên mở miệng.

Lâm Diễm đáp một tiếng.

"Anh mang Đông Đông đi ra ngoài ăn khuya." Nhan Tầm Châu nói mang theo có chút thương lượng.

Bởi vì Nhan Tầm Châu khách khí, cho nên cô cũng trả lời rất khách khí: "Được, vậy mai em nói chuyện cùng với Đông Đông."

"Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Chương 47:

Edit: Rika

Nhan Thư Đông gần đây cũng không nhìn tới Nhan Tầm Châu, nguyên nhân bởi vì nghĩ rằng ba không thích nhìn mẹ, vừa rồi thấy cậu nói chuyện với Lâm Diễm qua mạng, rõ ràng là mặt trời đã lên cao, sau khi tắt máy liền hỏi: "Đêm nay mẹ đã nói gì với con?"

"Sao ba không tự hỏi mẹ?". Nhan Thư Đông cầm cặp lên, lúc ra cửa mang giày, Nhan Ý Tuấn cũng đang buộc giày dưới sự hướng dẫn của dì Hứa, thấy Nhan Thư Đông, chân thấp chân cao nhìn Nhan Thư Đông: "Anh ơi, em tự học được cách cột dây giày."

"Vây em giúp anh cột lên đi." Nhan Thư Đông đưa giày ra trước mặt Nhan Ý Tuấn, kết quả Nhan Ý Tuấn vui cười hờn hờng ngồi chồm hổm xuống buộc giày cho Nhan Thư Đông.

Nhan Thư Đông thầm mắng trong lòng: "Ngốc nghếch!"

Nhan Thư Đông gần đây cứ tự cho mình là trung tâm, bởi vì nghĩ ai ai cũng muốn làm thỏa mãn cậu, giống như Nhan Tầm Châu, Nhan Ý Tuấn, còn có Liên Minh, Chương Tử. Cậu nghĩ rằng mình là trung tâm, là ngôi sao giữa bọn họ, cho nên cảm thấy phiền não, có chút tịch mịch không biết nói chuyện với ai, chỉ có Lâm Diễm là tốt, thế nhưng mỗi ngày chỉ có buổi tối mới có thể trò chuyện được.

--

Lâm Diễm hiện tại mỗi ngày đều chạy vài vòng xong rồi mới đến công ty, cô và Giang Nham mượn một văn phòng ở Quảng trường Thời Đại, hiện tại nhà máy nguyên liệu hoạt động khá tốt, cô cùng Giang Nham đang chuẩn bị xây dựng nhà xưởng công ty, mau chóng hoàn thành các thủ tục pháp lý nhằm mục đích đem công ty phát triển mạnh hơn.

Thật ra chuyện ở công ty, Lâm Diễm cũng không quan tâm nhiều lắm, cô mỗi ngày chỉ dùng thời gian để tập thể dục và vẽ tranh, Giang Nham tuy rằng bình thường cà lơ phất phơ, nhưng giờ có công việc thì thay đổi hẳn, anh rất nghiêm túc, mặc dù quá khứ của Giang gia không tốt, thế nhưng cũng còn rất nhiều người còn quan hệ rất tốt, hơn nữa lúc trước Giang Nham dùng thời gian để kết giao bạn bè, hiện tại anh muốn chính thức làm ăn, ở thành phố S vẫn rất tốt.

Lúc trước Lâm Diễm thi bằng lái xe, các hạng mục thi đều đã qua, hiện tại cô đang lái thử xe, cô muốn tranh thủ luyện tập nhiều một chút, để tháng sau khi Đông Đông đẻ, cô có thể lấy xe chở con đi vài vòng.

Mà Từ Gia Luân viện lý do vì an toàn, mỗi ngày ngồi ngay bên cạnh cô, lái nhai liên miên làm cho cô giận sôi máu.

Lâm Diễm một bên cẩn thận lái xe, một bên hỏi: "Triệu Nghiêu, gần đây anh rất rảnh có phải không?"

Từ Gia Luân ngồi ở ghế lái phụ nhìn cô đang chăm chú lái xe, nói: "Đó là chuyện quan trọng hiện nay chính là anh đang theo đuổi em, những chuyện khác căn bản không cần quan tâm."

Lâm Diễm mím môi cười cười, đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, sau đó nhìn về phía trước không chớp mắt: "Triệu Nghiêu, chúng ta không thích hợp."

"Lại nữa rồi." Từ Gia Luân vò đầu lo lắng nói: "Lâm Diễm, vấn đề này chúng ta đã thảo luận rất nhiều lần, thích hợp hay không thích hợp thì ở cùng một chỗ mới biết được, anh chỉ hỏi em một câu, em dám ở cùng với anh sao?"

Lâm Diễm im miệng không nói, sau đó mạnh mẽ dừng xe lại, động tác dứt khoát không giống người mới lái xe, sau khi dừng xe, Lâm Diễm quay đầu nói: "Đã biết rõ kết quả, vì sao còn muốn hao tâm tốn phí để được ở cùng một chỗ? Triệu Nghiêu, em và anh không giống nhau, em không chơi nổi."

"Động tác dừng xe vừa nãy rất tốt." Từ Gia Luân gật đầu tán dương nói, nụ cười lan tới đáy mắt: "Ai nói với em là anh chơi đùa, Lâm Diễm, em đừng vì lịch sử phong tình của anh mà phán anh tội tử hình, có thể em nhìn anh là người hoa tâm... có đúng không..."

Xem ra Giang Nham đã đem mọi khuyến cáo nói cho Từ Gia Luân, Lâm Diễm quay đầu: "Em nghĩ anh không phải là vấn đề tướng mạo..."

"Nói thật, gương mặt này của anh là tốt nhất trong mắt đám con gái, nhưng trong mắt em lại chẳng có phân lượng gì cả." Từ Gia Luân vui đùa nói mang theo chút tiếc nuối, sau đó nhìn chăm chú vào mắt Lâm Diễm, buộc cô nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Diễm Diễm, em có thể nói cho anh nghe suy nghĩ của em lúc này được không?"

Từ Gia Luân nói, một lát sau Lâm Diễm mới mở miệng nói: "Giữa chúng ta tồn tại nhiều vấn đề lắm, hơn nữa lại không phải là vấn đề nhỏ, vấn đề của Đông Đông, vấn đề về gia đình anh, còn nữa, Triệu Nghiêu... Anh thực sự không ngại quá khứ của em sao?"

Ánh mắt Từ Gia Luân chăm chú, thế nhưng ngữ khí rất nhẹ nhàng: "Ai mà lại không có chút quá khứ, Lâm Diễm, anh cũng không phải là cái

gì mà kim đồng ngọc nam, em có ngại không?"

Lâm Diễm bị Từ Gia Luân hỏi đến tận cùng, sau đó bên tai vang đến tiếng nói như lời thề son sắt của anh: "Em có biết vấn đề lớn nhất giữa chúng ta là gì không?"

Lâm Diễm: "Là gì?"

"Em không yêu anh". Từ Gia Luân nói

Lâm Diễm vô ý thức nháy mắt, thản nhiên nói: "Anh đã biết..."

"Thế nhưng anh cũng chẳng quan tâm đâu." Từ Gia Luân đem lời nói tiếp: "Anh không quan tâm em có yêu anh hay không, chỉ cần em cho anh một cơ hội để anh yêu thương em."

Lời này thực sự là quá đẹp, Lâm Diễm đưa tay vỗ trán, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Từ Gia Luân.

Từ Gia Luân nở nụ cười sáng lạn: "Có thể coi anh như bạn trai chuẩn mực được không?" Cái gì mà bạn trai chuẩn mực, Từ Gia Luân giải thích: "Lâm Diễm, chúng ta thử gặp gỡ một đoạn thời gian, có được hay không?"

Ngồi ở trong xe cũng có thể cảm giác được ánh mắt trời bên ngoài, Lâm Diễm nhìn xe cộ chạy bên ngoài, sau đó trả lời: "Được..."

Lâm Diễm cảm giác khi mình nói ra từ "Được" này, cũng đại biểu cho việc cô sẽ mất đi một người bạn tốt, cô cũng có chút ngoài ý muốn vì sao lại đáp ứng Từ Gia Luân, có thể là do tâm lý của cô chẳng, tính cách của cô có thể chống cự được súng đạn, đao to búa lớn, nhưng đối với "Viên đạn bọc đường" này lại không có một chút khả năng chống cự.

--

Đông Đông sẽ đến lúc ba giờ, hai giờ rưỡi Lâm Diễm chờ ở phi trường, kết quả qua ba giờ rưỡi mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Đông Đông.

"Còn chưa tới sao?" Từ Gia Luân ngồi xuống bên cạnh Lâm Diễm.

"Sao anh lại tới đây?" Lâm Diễm hỏi, vừa nghiêng đầu, mái tóc đen vừa vẩy phủ lên vai người bên cạnh.

"Đừng quên anh là bạn trai chuẩn mực của em." Từ Gia Luân ngửa tay sờ tóc cô: "Anh biết lo lắng của em, em sợ Đông Đông nhìn thấy anh sẽ không vui, nhưng mà Lâm Diễm à, em ngoại trừ là một người mẹ, em cũng đừng quên, sau này khi Đông Đông trưởng thành, sẽ rời xa em, có rất nhiều chuyện em cố gắng chiều theo ý con, đó chính là hại Đông Đông."

"Còn chưa tới mà?" Từ gia luân đi ở lâm diễm đích ngồi xuống bên người.

Lâm Diễm mím môi cười cười: "Đạo lý này em biết, có đôi khi em suy nghĩ không cần thận."

"Vậy anh giúp em hiểu rõ hơn nhé." Từ Gia Luân nói, ngẩng đầu nhìn cửa an ninh, đưa tay đặt lên vai Lâm Diễm: "Đông Đông đến rồi, chúng ta đi thôi."

Đông Đông tới, Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn cửa an ninh, có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Nhan Tâm Châu cùng Đông Đông đi tới.

Nhan Thư Đông thấy sắc mặt của Từ Gia Luân có điểm không đúng, Lâm Diễm thấy Nhan Thư Đông có chút khó chịu khi nhìn thấy cánh tay của Từ Gia Luân đặt trên lưng cô, về phần Nhan Tâm Châu, trên mặt vẫn không có biểu tình gì cả.

Cho nên trong bốn người, chỉ có Từ Gia Luân mang vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

"Đông Đông." Lâm Diễm đi tới trước mặt Đông Đông, sau đó ngồi xổm xuống: "Đi máy bay có mệt hay không?"

Nhan Thư Đông lắc đầu, tuy rằng tâm tình khó chịu, nhưng vẫn ôm cổ Lâm Diễm: "Kẻ lừa đảo, đã lâu không gặp."

"Đúng thế, Đông Đông có nhớ mẹ hay không?"

"Mẹ thật buồn nôn." Nhan Thư Đông buông tay ra, khẩu khí biến đổi: "Có chút nhớ."

Lâm Diễm lần thứ hai ôm con trai vào trong ngực: "Thế nhưng mẹ rất nhớ rất nhớ Đông Đông đó."

"Nhan tổng, xin chào." Từ Gia Luân bên kia đưa tay ra bắt tay với Nhan Tầm Châu: "Không biết Nhan tiên sinh có lên máy bay quay về Hồng Kông không?"

Nhan Tầm Châu không bắt tay với Từ Gia Luân, thanh âm lãnh đạm: "Tôi có việc phải xử lý, còn muốn ngây ngốc ở đây hai ngày." Nói xong, cúi đầu nhìn hai mẹ con đang ngồi xổm dưới đất.

Lâm Diễm ôm con trai, sau đó đứng dậy nói: "Vậy em trước mang Đông Đông đi."

Nhan Tầm Châu nhìn Lâm Diễm, thật không còn gì để nói, chỉ gật đầu một cái, nói một từ: "Được."

Lâm Diễm nắm tay Đông Đông xoay người, Từ Gia Luân đi bên cạnh, mấy ngày nay tâm tình anh rất là vui sướng, cảm giác như đang ở trên mây.

Nhan Thư Đông sau khi về kể cho Lâm Diễm nghe rất nhiều chuyện ở Hồng Kông, Từ Gia Luân hỏi Nhan Thư Đông có muốn đi đâu hay có hoạt động gì không, Nhan Thư Đông lắc đầu: "Không có."

Có đôi khi, một đứa trẻ tỏ ra nhu thuận cũng không phải là chuyện tốt.

Nhan Tâm Châu nhìn Lâm Diễm cùng Từ Gia Luân mang theo Đông Đông rời đi, cảm giật thật buồn cười.

Vì sao lại buồn cười, biết rõ đây là một tử cục, anh vì sao vẫn không buông bỏ được.

Đúng lúc này, Nhan Thư Đông len lén quay đầu nhìn Nhan Tâm Châu, hướng về anh làm một động tác khinh bỉ, sau đó ra dáng vẻ đẹp trai quay đầu, hỏi Lâm Diễm: "Mẹ, mẹ muốn kết hôn với chú Từ sao?"

Phiên ngoại nhỏ.

Nhan Thư Đông cùng Lục Hy Duệ đều đặc biệt thích uống coca, sau tiết thể dục, Lục Hy Duệ uống một ngụm coca rồi mở miệng: "Ba ba mình nói không nên uống coca nhiều, bởi vì có thể giết chết tinh trùng."

Nhan Thư Đông hỏi: "Cái gì là giết chết tinh trùng?"

Lục Hy Duệ nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Có khả năng là có ảnh hưởng tới hai mắt, uống nhiều coca có thể biến thành người mù."

"Thật là đáng sợ!" Nhan Thư Đông phun ra ngụm coca vừa mới uống: "Ông đây không muốn biến thành người mù."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Chương 48:

Edit: Rika

"Em...không sao chứ?" Nhan Tầm Châu một hơi chạy xuống, nhưng nhìn Lâm Diễm khỏe mạnh từ trong xe đi xuống, anh lúc này cũng vừa vặn chạy tới bên cạnh cô. Anh chú ý tới cái trán của cô hơi rách da một chút, có tia máu đọng lại, nhìn cũng không nghiêm trọng lắm, anh cầm tay Lâm Diễm kéo ra, ý bảo cô hoạt động tay chân một chút: "Thân thể thế nào, có cảm thấy không khỏe hay không?"

Lâm Diễm nhìn Nhan Tầm Châu mặc áo ngủ còn chưa kịp cài nút áo, cô mở miệng nói: "Em không sao..." Ký ức đột nhiên trở về mùa hè năm ấy, bởi vì trong phòng cô bất chợt xuất hiện một con rắn nhỏ làm cô la toáng lên, Nhan Tầm Châu đang tắm vội vàng cầm cái khăn tắm quấn quanh người, vọt nhanh tới phòng cô, nhanh chóng bắt lấy con rắn nhỏ, sau đó mắng cô: "Tối nay chừng cách thủy nó cho em ăn."

Nhan Tầm Châu nghiêng đầu nhìn chiếc xe, chỉ là đèn sau bị nát, vấn đề không lớn lắm, anh bắt đầu điều chỉnh lại hành vi, có đôi khi vì quá quan tâm mà loạn cả lên.

Nhan Tầm Châu đúng là chạy bằng cầu thang bộ, chưa mất tới mười phút đã chạy hơn mười tầng lầu, lúc xuống trên gương mặt tái nhợt, đầy mồ hôi, anh hơi điên chinh khí tức, cả người giống như kẻ làm việc ngốc đến mức không còn tỉnh táo nữa.

Gây ra chuyện là một người thanh niên tối qua ăn chơi suốt đêm, mặt mũi sáng sủa tiểu bạch kiểm, ở một bên tai có đeo một chiếc bông tai, năng sớm chiều vào làm kim cương lập lòe chiếu sáng.

Người đàn ông thấy xe của Lâm Diễm thì nghĩ chỉ là chuyện nhỏ, anh ta căn bản không muốn xuống xe, dự định ở trong xe đưa cho chủ nhân chiếc xe đó ít tiền thì xong chuyện. Chỉ là anh ta nhìn thấy người phụ nữ trong xe xinh đẹp, cho nên anh thay đổi cách suy nghĩ, cho rằng đây là một cơ hội làm quen trời cho, lúc xuống xe mới thấy Nhan Tâm Châu, trong lòng giật thót, Nhan Tâm Châu không phải là đã thoái ẩn ở thành phố S sang Hồng Kông rồi sao?

Anh ta đưa mắt nhìn cách ăn mặc của Nhan Tâm Châu, yên lặng xoay người, vai run run.

Anh không dám cười, cũng không muốn cười, thế nhưng có đôi khi hành động nhanh hơn suy nghĩ, anh ta quả thật không thể nào nín nhịn được.

Sắc mặt Nhan Tâm Châu đen thui, Lâm Diễm nhàn nhạt mở miệng: "Em không sao, anh vào trong xe đi, em tự xử lý được."

May là sáng sớm nên người qua lại không nhiều, cho nên ở đây cũng không vây thành một đám người hiếu kỳ xem, thế nhưng lúc này Nhan Tâm Châu dù mặc áo ngủ, nhưng cả người vẫn toát lên cỗ khí tức ngạo nghễ uy nghiêm, chỉ là Lâm Diễm vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Nhan Tâm Châu lên xe, anh ngồi ở ghế lái phụ, qua kính chiếu hậu nhìn cô và người gây ra tai nạn nói chuyện với nhau, người này anh đã gặp qua hai lần, thế nhưng cũng không tính là quen biết, em trai của nhà họ Hắc, anh cùng Hắc gia giao tiếp thì đã gặp qua. Nghĩ vậy, Nhan Tâm Châu cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ trên người mình, nhin không được cũng cười rộ lên.

Trong xe của Lâm Diễm có một tượng đá bằng ngọc, hình dạng hai người ôm nhau hạnh phúc, Nhan Tầm Châu ngửa tay cầm lấy nhìn, sau đó nhìn thấy phía dưới có khắc chữ "Suốt đời an khang", lạc khoản là Triệu Nghiêu (Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ).

Thực sự là một buổi sáng xui xẻo, Nhan Tầm Châu nghĩ vậy.

Lâm Diễm tốn chưa tới năm phút đồng hồ đã giải quyết xong việc này, cô cũng không phải là một người khó chịu, đối phương cũng rất sáng khoái, hai người thảo luận rồi đưa ra cách bồi thường tổn thất cho cô, sau đó hỏi: "Người vừa rồi là Nhan tổng sao?"

Đối phương biểu hiện gương mặt thân tình, Lâm Diễm lắc đầu: "Không phải."

Lâm Diễm cảm giác mình và Nhan Tầm Châu hiện tại là "Lộ tẩu lộ, kiêu quá kiêu", tuy rằng nổi hận lúc xưa giờ không còn nữa, nhưng cũng không phải... Chỉ một việc nhỏ như thế này cũng như bỏ đá xuống giếng, hưởng chi hiện giờ còn mang bộ dáng như vậy xuất hiện, bất kể là dù nào có bị úng nước, cũng chẳng có quan hệ gì với cô cả. (Lộ tẩu lộ, kiêu quá kiêu: Có đường qua đường, có cầu vượt cầu.)

Chỉ là hai người đã không còn quan hệ gì cả, sợ nhất là thiếu nợ lẫn nhau, rồi lại dây dưa nhau.

Nhan Tầm Châu thản nhiên tựa lưng vào ghế, lúc Lâm Diễm lên xe, nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí có chút khẩn cầu: "Lâm Diễm, giúp anh về khách sạn lấy đồ..."

Thật đúng là buổi sáng không tốt đẹp, Lâm Diễm và Nhan Tầm Châu đều nghĩ thế.

Lúc Nhan Tầm Châu ra khỏi phòng cũng không mang theo thẻ phòng, cho nên anh phải tìm nhân viên phục vụ để mở cửa, thế nhưng khách sạn

Nhan Tầm Châu đang ở quán ký nghiêm ngặt, căn bản không tin lời anh nói, cuối cùng còn bắt Nhan Tầm Châu đi xác nhận, còn muốn anh ký tên lên các tờ giấy cam đoan mới để nhân viên đi mở cửa phòng cho cô lên lấy đồ.

Nhan Tầm Châu cũng không mang nhiều quần áo, Lâm Diễm tìm được một cái quần màu vàng nhạt cùng với một cái áo sơ mi trắng, cô đem quần áo bỏ vào trong một cái túi đen rồi mang đến cho Nhan Tầm Châu.

Lâm Diễm cầm quần áo và đồ dùng hàng ngày từ cửa sổ xe đưa cho Nhan Tầm Châu, rồi đi sang một bên đợi anh thay đồ, chỉ là đợi một lúc lâu, vẫn không thấy anh xuống xe.

Lâm Diễm không chịu được, đi tới gõ cửa xe, tức giận nói: "Xong chưa?"

Cửa sổ xe hạ xuống, Nhan Tầm Châu trong xe đã thay đồ xong và ngồi một cách thoải mái, đối mặt với vẻ tức giận của Lâm Diễm, thần sắc anh vẫn đạm nhiên như trước: "Tiểu Hỏa, chúng ta tâm sự một chút."

Nhan Tầm châu chiếm chỗ ghế lái, cầm đồ trang trí trong xe mà Từ Gia Luân tặng cô, mở miệng nói: "Tiểu Hỏa, người đàn ông kia không tốt." Người đàn ông kia trong miệng anh ý chỉ Từ Gia Luân.

Lâm Diễm mím môi: "Cảm ơn, nhưng chuyện của tôi không cần anh quan tâm."

Nhan Tầm Châu thật sự quan tâm, cho tới nay anh cảm giác mình tặng quà cho cô khá ít, những năm trước kia, anh lo lắng cô không biết có đủ học phí để đi học không... Nhưng những chuyện này anh chỉ là lo lắng chứ không chu cấp nhiều cho cô, hiện tại hai người cách biệt, anh đặt mình vào vị trí của cô mà suy nghĩ, thật cũng có nhiều thiếu sót.

"Từ Gia Luân căn bản không muốn giúp ba anh ta làm việc, anh ta mang một ít tài sản của Từ thị, ra nước ngoài đầu tư bất động sản, anh ta ở lại thành phố S không lâu, sau này nếu như em muốn ở cùng anh ta... trừ phi em đồng ý xuất ngoại..."

Khẩu khí của Nhan Tầm Châu nhàn nhạt, nói xong thì đưa mắt nhìn Lâm Diễm, Lâm Diễm vẫn bình tĩnh nghe anh nói cho xong.

"Tôi đã biết rồi, anh có thể xuống xe."

Nhan Tầm Châu cũng không nói gì nữa, chỉ là lúc xuống xe nói thêm vài câu: "Sau này lái xe chú ý một chút, còn nữa, xử lý cái trán đi, nếu không thì đi bệnh viện xem cho chắc..."

Lâm Diễm trở lại khu nhà, Nhan Thư Đông đã tự mình hâm nóng sữa lên uống, quả thật làm cho cô thật bất ngờ. Từ Gia Luân đang ngồi ăn sáng, sau khi cô vào cửa liền nói: "Anh mua nhiều điểm tâm, thế nhưng Đông Đông không thích ăn bữa sáng anh mua, cho nên tự uống sữa nóng."

Nhan Thư Đông ngồi trên ghế sa lon gác chéo chân: "Lẽ nào cháu ăn hay không ăn cũng cần phải đợi chú bảo sao?"

Lâm Diễm nhìn Đông Đông cười, cậu bé liền quay đầu đi chỗ khác.

Trán Lâm Diễm có vết thương nhẹ, không chú ý thì cũng không nhìn ra, thế nhưng ánh mắt của Từ Gia Luân rất tinh tường, liền kéo cô ra ban công hỏi: "Trên trán là chuyện gì xảy ra?"

"Anh nói nhỏ một chút." Lâm Diễm không muốn để cho Đông Đông nghe được, hạ giọng thoáng giải thích với Từ Gia Luân: "Trên đường xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, đèn xe sau bị hư một chút."

Từ Gia Luân nhìn khắp người cô, sau đó đưa tay sờ cái trán, nói: "Vào đi thôi."

Lâm Diễm lúc xuống xe đã dùng gương kiểm tra cái trán của mình, chỉ là trầy nhẹ một chút, cô nghĩ vấn đề cũng không lớn lắm, chỉ là không ngờ Từ Gia Luân lại có một đôi hỏa nhãn kim tinh, mà thị lực của Nhan Thư Đông cũng không kém.

Lúc Từ Gia Luân về, Nhan Thư Đông đi tới bên cạnh hỏi cô: "Có phải là mẹ ngã sấp từ trên giường xuống hay không?"

Lâm Diễm tắm xong rửa tay sạch sẽ rồi nói: "Lúc đi cầu thang..."

"Lớn như vậy rồi mà còn không cẩn thận." Nhan Thư Đông nói giọng tỏ vẻ rất là người lớn, giả vờ thành thực, cho tới nay cậu đều nghĩ là con trai phải chiều cổ con gái, bất kể là lúc này bờ vìa của cậu còn rất non nớt, thế nhưng cậu vẫn có cảm giác mình phải bảo vệ Lâm Diễm.

Nhan Thư Đông nhích tới gần xem vết thương trên trán Lâm Diễm: "Mẹ có đau hay không?"

"Đông Đông thôi cho mẹ liền hết đau". Lâm Diễm ngồi trên ghế sa lon cười híp mắt nói.

Đối với con trai, cô làm nũng một chút cũng có cảm giác rất thoải mái và vui vẻ.

Nhan Thư Đông do dự một chút, sau đó liền thối lên trán Lâm Diễm, một bên thối một bên hỏi: "Như vậy thật sự có hiệu quả sao?"

Đương nhiên là có hiệu quả, đây là thứ thuốc thần kỳ nhất thế gian, đang lúc hơi ấm thối vào cái trán của cô, Lâm Diễm liền đưa tay ôm lấy cậu: "Được rồi, mẹ không đau, Đông Đông rất giỏi, rất yêu thương mẹ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Thư Đông đỏ lên, không được tự nhiên nói: "Ai bảo mẹ là mẹ của con."

Đông Đông được nghỉ năm ngày, sáng sớm Lâm Diễm cùng cậu thảo luận về việc nghỉ ngơi và chơi bời, ngoài việc đi chơi một số nơi, còn tranh thủ thời gian đi gặp một số bạn học thân.

Nhan Thư Đông lên QQ trên máy tính của Lâm Diễm cùng bạn cũ liên lạc, Lâm Diễm nhìn QQ của Nhan Thư Đông, lúc trước là "Thiếu niên thiên tài" đổi thành "Tiểu chim yến thiên tài."

"Mẹ là chim yến mẹ, con chính là chim yến con." Nhan Thư Đông nói một cách tự nhiên.

Đối với một người mẹ, lời nói ngon ngọt của con là lời nói tuyệt nhất, nghe Đông Đông nói xong, Lâm Diễm cảm động đến tận tận.

Trước ngày Đông Đông phải về lại Hồng Kông, buổi trưa Lâm Diễm mời một số bạn của cậu đến nhà liên hoan, Đông Đông lấy quà ở Hồng Kông ra, lúc liên hoan tặng cho các bạn, sau khi ăn xong thì nói chuyện phiếm một hồi, cảnh tượng náo nhiệt làm Lâm Diễm rất vui, cho đến bây giờ cô vẫn còn nhớ một câu nói của một anh bạn nhỏ đánh giá về Đông Đông: "Quái gở, lạnh lùng, không vui." Lúc đó Lâm Diễm rất buồn bực, ai nói con trai cô không vui vẻ nào?

Buổi chiều tụ hội rất vui vẻ, chỉ là thời gian nhắc nhở cô, ngày mai Đông Đông đã đi rồi.

Nhan Tầm Châu đặt chuyến bay sớm nhất, anh tự mình đi tới khu nhà đón Đông Đông, Lâm Diễm thu dọn đồ đạc cho con rồi cùng cậu đi taxi tới sân bay.

Khó khăn nhất là lúc chia ly, lúc Nhan Thư Đông ở trước quầy đăng ký liền khóc thút thít, Lâm Diễm phải lau nước mắt cho con: "Đông Đông ngoan, không được khóc, lần sau mẹ đến Hồng Kông thăm con."

Nhan Thư Đông dùng tay áo lau nước mắt: "Lần sau là lúc nào?"

Lâm Diễm nhìn về phía Nhan Tầm Châu, Nhan Tầm Châu mở miệng nói: "Tháng sau Nhan Thư Đông có một trận đá banh, em có thể đến không?"

Lâm Diễm trận đá banh đó chỉ là cái có, nhưng cô vẫn gật đầu: "Tháng sau mẹ sẽ đến thăm Đông Đông."

"Ngอắc tay nào." Nhan Thư Đông đưa ngón út ra.

Lâm Diễm đưa tay ra: "Được, ngอắc tay."

Nhìn cảnh hai mẹ con thâm tình như thế, Nhan Tầm Châu đứng bên cạnh nở nụ cười buồn, anh cũng muốn Lâm Diễm có thể nói với mình chút gì đó, thế nhưng từ đầu tới cuối, tất cả lực chú ý của cô ấy chỉ tập trung trên người con trai mà thôi.

Giờ khắc này đột nhiên anh rất rõ ràng, Lâm Diễm có thể tìm bất kỳ người đàn ông nào để sống cùng nhau quãng đời còn lại, thế nhưng sẽ không bao giờ lựa chọn anh, nhưng giữa anh và cô ấy ít ra còn có Nhan Thư Đông, vì thế lòng của cô ấy cũng sẽ không cách xa anh lắm.

Lâm Diễm đi ra sân bay, một chiếc xe màu trắng bạc dừng ngay trước chân cô, sau đó từ cửa sổ lộ ra cái đầu của Từ Gia Luân: "Công chúa của tôi, mời lên xe."

--

Nhan Thư Đông lên máy bay, bởi vì chia tay Lâm Diễm nên trong lòng phiền muộn không muốn nói chuyện, thế nhưng lúc gần đến Hồng Kông, bỗng dưng mở miệng ra, miệng không ngừng nói với Nhan Tầm Châu là Từ Gia Luân rất tốt.

Quả thật mấy ngày nay anh thật không nhìn thấy Từ Gia Luân, thế nhưng qua miêu tả của Nhan Thư Đông, Từ Gia Luân dường như có mặt

24/24, luôn luôn bên cạnh Lâm Diễm.

"Kỳ thực, con nghĩ có bố dượng cũng không tệ lắm."

"Mỗi ngày chú ấy đều đến rất sớm, đem bữa sáng cho con, còn biết con thích ăn cái gì, mỗi ngày đều làm con hài lòng..."

"Chú ấy lớn lên so với ba cũng rất đẹp trai, còn thường cười híp mắt, đối với trẻ con cũng rất tốt..."

"..."

Đối với mỗi lời nói của Nhan Thư Đông, Nhan Tầm Châu một điểm nghe cũng không nổi, anh bực bội nói với con trai: "Con có thể im lặng được rồi đó."

"Con đâu có nói chuyện với ba, con tự nói chuyện một mình cũng không được sao?" Nhan Thư Đông phản bác lại: "Mẹ nói, sau này nếu có nhiều người muốn làm bố dượng, con có quyền lựa chọn, không giống như ba, chẳng có tìm mẹ kế gì cả."

Nhan Tầm Châu nghiêng đầu nhìn con mình: "Không biết xấu hổ, lúc đó con sẽ không nói thế."

Nhan Thư Đông hừ lạnh, không thèm để ý tới Nhan Tầm Châu nữa.

Một lát sau Nhan Tầm Châu hắng giọng, đưa tay đặt lên đầu Nhan Thư Đông, trong giọng nói mang theo một cổ trầm tĩnh an ổn: "Ba biết con nghĩ gì, ba cũng muốn cùng mẹ con tái hợp lại, thế nhưng, Thư Đông, chuyện của người lớn rất phức tạp, không phải là như con muốn là có thể ở chung được."

Nhan Thư Đông rõ ràng không nghe Nhan Tầm Châu nói, quay đầu ra nhìn về phía bầu trời xanh ngoài cửa sổ, từ trong bụng phun ra vài khẩu

khí uất ức: "Ba trước đây không phải nói là nếu cố gắng thì nhất định sẽ thành công sao?"

Nhan Tâm Châu có chút bất ngờ khi con trai anh còn nhớ kỹ những lời nói này, nếu cố gắng, thì nhất định sẽ thành công, lúc đó anh mang tâm trí muốn báo thù. Thời gian thật sự trôi chốc con người, đảo mắt cái đã thấy ngay lời nói lúc trước của mình có bao nhiêu là buồn cười.

Nhan Thư Đông sau khi nói xong nhìn Nhan Tâm Châu, như muốn từ trên mặt anh phát hiện ra chút biến đổi gì đó, thế nhưng không có, Nhan Tâm Châu thần sắc bình tĩnh nói với cậu: "Những lời này không thể áp dụng vào chuyện tình cảm được, Thư Đông, sau này lớn lên con sẽ hiểu."

Anh nói, Nhan Thư Đông tức giận đá phía ghế trước, dánh dấp ngang ngược tảo bạo này giống y hệt Nhan Tâm Châu khi còn bé.

--

Từ Gia Luân biết Nhan Thư Đông không thích mình, mà vừa vặn mấy ngày nay anh biến mất, là do anh phải đi ra nước ngoài một chuyến, thế nhưng mấy ngày này anh nhớ cô như bị nghiện thuốc phiện, làm cho anh phải nhanh chóng trở về thành phố S.

"Xe của em đã sửa xong, đợi lát nữa anh đưa em đi tới lấy xe." Từ Gia Luân nói với Lâm Diễm một vài chuyện, sau đó mới nói đến việc chính: "Anh có quen một người bạn sửa xe rất tốt, nếu không anh bỏ tiền ra thay đổi trang bị chiếc xe của em nhé?" Lâm Diễm đang nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ liền quay đầu lại nhìn anh, mở miệng nói: "Triệu Nghiêu, buổi tối cùng em ăn cơm một bữa nhé."

Từ Gia Luân mím môi, ngăn chặn cảm giác không tốt trong lòng: "Có phải là do anh biểu hiện quá tốt, muốn ăn cơm chúc mừng anh sớm chuyển thành chính thức?"

Lâm Diễm im lặng không nói.

Có đôi khi không phải nhất định chỉ có phụ nữ mới có giác quan thứ sáu, giác quan thứ sáu của Từ Gia Luân mấy ngày nay cho anh biết, về nước khẳng định không có chuyện gì tốt, chỉ là chuyện xấu này lại đến quá nhanh.

Lúc ăn cơm, Từ Gia Luân làm bộ giật mình: "Diễm Diễm, anh có gì không tốt sao?"

"Không, chỉ là trước kia anh nói chúng ta thử gặp gỡ xem sao, hiện tại thử một chút, em phát hiện chúng ta không thích hợp." Lâm Diễm ngẩng đầu: "Triệu Nghiêu, chúng ta sau này có thể ít gặp nhau."

"Vì sao lại ít gặp nhau, em sợ nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Từ Gia Luân hai tay đặt trên bàn ăn, thật lòng nói: "Lâm Diễm, bởi vì anh thích tính cách của em, nhưng hiện tại anh rất hận cái tính đó, em rất vô tình, vô tình đối với người quan tâm mình."

"Lâm Diễm thành thật nói: "Em không có gì để nói, lúc trước em nghĩ ai chúng ta có thể trở thành những người bạn tốt, thế nhưng..., giống như anh nói, bạn bè tri kỷ đều là do chính bản thân mình ích kỷ kiếm cơ thể thôi."

Từ Gia Luân thấp giọng cười: "Không nghĩ tới cuối cùng em lại dùng câu nói đó nói với anh."

Lâm Diễm: "Em nói thật với anh mà thôi."

Từ Gia Luân ngẩng đầu, trong mắt có chút không rõ: "Có phải là Nhan Tâm Châu đã nói gì với em?"

"Lẽ nào anh thực sự có tính toán khác?" Lâm Diễm cười.

Từ Gia Luân gõ gõ ngón tay lên bàn... Anh có một thói quen như vậy, càng mất tự tin anh càng làm thế để cố tỏ ra vẻ bình tĩnh, anh đúng là đối với Từ thị có tính toán khác, thế nhưng với Lâm Diễm là chân thật.

Chỉ là có đôi khi, anh cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, muốn chiếm cái gì đó thành của riêng mình không phải tỏ vẻ bề ngoài là được.

Cho nên, đối với việc Nhan Thư Đông đi theo Nhan Tâm Châu, làm anh rất tán thành, anh chỉ thích Lâm Diễm, không thích những người khác, cũng không thính nịnh bợ ô dù, cũng chẳng bao giờ có khát vọng Nhan Thư Đông sẽ thích anh, anh tin tưởng vào sức mạnh của thời gian, chờ đến một ngày nào đó, anh và cô cưới nhau, anh và cô sẽ có những đứa con của mình, chỉ là anh đã đánh giá quá thấp sức ảnh hưởng của Nhan Thư Đông đối với Lâm Diễm.

Nếu như Nhan Thư Đông chỉ là trọng tâm trong sinh mạng của Lâm Diễm, anh sẽ nhẫn nại đợi nó đi, thế nhưng sự thật nói cho anh biết anh đã sai rồi, Nhan Thư Đông không phải là trọng tâm, mà là mạng sống của cô.

Có đôi khi tình cảm trước sự phá hoại, bức một người thỏa hiệp, một người lại buông tay.

Từ Gia Luân cuối cùng hỏi lại Lâm Diễm: "Diễm Diễm, em thật sự muốn thế sao?"

Lâm Diễm gật đầu: "Triệu Nghiêu, em rất cảm ơn anh trong thời gian qua đã thật sự quan tâm đến em."

"Đừng nói những lời này, anh không thích nghe." Từ Gia Luân trên mặt mang nét cười, dưới ánh sáng của ngọn đèn lại có vẻ mờ ảo, sau đó anh đưa mắt nhìn cô: "Diễm Diễm, anh thật sự rất thích em, thích tính cách mạnh mẽ cương liệt của em, cho nên em hay nghĩ lại chút đi, em xác định chúng ta phải chia tay sao?"

Lâm Diễm trầm mặc thật lâu, sau đó ngẩng đầu, nghiêm túc nói ra suy nghĩ trong lòng: "VẬY...anh có thật sự nghĩ chúng ta sau này sẽ không có con sao?"

Lâm Diễm hỏi xong, Từ Gia Luân trầm mặc, anh quen nói năng ngọt xớt, thế nhưng giờ phút này đối mặt với Lâm Diễm, anh thật sự cảm giác mình không thể nói được gì, anh yêu cô, nhưng anh cũng không đành lòng làm tổn thương cô.

"Xin lỗi..." Từ Gia Luân mở miệng, bởi vì lời Lâm Diễm nói, anh không làm được.

Lâm Diễm gục đầu xuống, sau một lát rồi nói: "Là do em ép buộc anh, Triệu Nghiêu, anh thực sự rất tốt, nhưng em..."

Từ Gia Luân lặng lẽ nhìn Lâm Diễm sau đó đưa tay vỗ mặt một cái, hít một hơi thật sâu nói: "Bạn cùng bàn, chúc em hạnh phúc, không làm tri kỷ được, chí ít khi gặp lại chúng ta cũng có thể là những bạn học cũ."

Lâm Diễm gật đầu, cười đứng lên.

"VẬY ôm một cái." Từ Gia Luân thoải mái đứng lên, sau đó vươn tay ra.

Cái ôm biệt ly không phải là lễ tiết, chỉ là muốn lưu lại một hồi ức, sau này nhớ lại cũng cảm thấy ấm lòng.

Từ Gia Luân cho rằng, đàn ông khi chia tay còn muốn giả vờ giả vịt, tuy rằng rất muốn ôm nhưng lại không làm, anh sợ nếu giờ không ôm, thì sau này sẽ không còn có cơ hội để ôm cô nữa, vì thế ngay cả chút hồi ức cũng không có.

Anh đối với Lâm Diễm nói rất nhiều lời chân tình, thật thật giả giả, chính anh cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng anh thật sự yêu cô, tuy rằng

cô không phải là người thú vị, nhưng thiếu cô, cuộc đời anh trở nên chán nản vô vị.

Hóa ra tình yêu là như thế, chỉ tiếc, tình yêu cùng bản xung đột lợi ích, anh vẫn chọn cái thứ hai.

Cho nên lỗi không phải ở cô, nói đúng hơn chính là anh.

...

Lâm Diễm cơ bản một tháng đến Hồng Kông một lần, có đôi khi là Nhan Thư Đông đến, loại quan hệ này làm cho tâm tình cô thay đổi, thân thể cũng tốt hơn, cô nói với Nhan Tầm Châu là cô nhớ con nên muốn đưa con về chơi.

Nhan Tầm Châu đồng ý với yêu cầu của cô, chỉ là khoảng thời gian này Nhan Thư Đông đang tham gia một cuộc tranh tài, cậu muốn cô tham gia cùng, là cuộc thi một nhà ba người.

Thế nhưng buổi tối, lúc cô đang nghỉ ngơi thì chuông điện rung lên.

Cô cầm máy, là số Nhan Thư Đông: "Mẹ, mẹ sẽ đến chứ?"

Lâm Diễm đưa tay đặt ở bàn phím, day day huyết thái dương, trả lời: "Đông Đông lợi hại như vậy, mẹ đương nhiên sẽ đến rồi vũ Đông Đông."

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Chương 49:

Edit: Rika

Beta: E.l.f

Trước khi Lâm Diễm đến Hồng Kông, cô quay về Giang gia ăn một bữa tối, sau khi ăn xong cô cùng Ngu Cảnh Trường nói chuyện, trọng tâm vẫn là chuyện tình cảm, bà hỏi cô có muốn tìm một người đàn ông khác để sống chung không.

"Mẹ, mẹ không nghĩ một người là quá đủ rồi sao?" Lâm Diễm hỏi ngược lại.

"Mẹ sợ con sống một mình cô đơn, Lý Đường thì mẹ thấy con không thích nó, hiện giờ con cũng vừa mới chia tay Từ Gia Luân...." Ngu Cảnh Trường nắm lấy tay Lâm Diễm, trên mặt ngoài quan tâm còn có áy náy: "Vẫn là do ba mẹ làm con thua thiệt, hiện tại con như thế này, mẹ làm sao có thể an tâm được?"

"Con không phải còn mọi người sao?" Lâm Diễm nhìn Ngu Cảnh Trường nói.

"Thế nhưng ba mẹ rồi cũng sẽ già."

"Vậy chị còn có con." Giang Nham đẩy cửa phòng ra định đặc đi tới, hai tay đặt ở vai Lâm Diễm: "Mẹ, mẹ quan tâm cái gì, uống cho mẹ là một

phần tử trí thức cao cấp, hiện tại phụ nữ còn cần đàn ông sao, mẹ thật là lạc hậu, hiện tại giá trị của chị con, chắc chắn, đếm không hết."

"Cái thằng nhóc này." Ngu Cảnh Trường đứng lên từ trong tủ sắt lấy ra một bộ trang sức: "Uyển Uyển, từ nhỏ đến lớn mẹ chưa tặng con cái gì cả, đây là trang sức lúc trước bà ngoại tặng cho mẹ, hiện tại mẹ tặng nó cho con."

Lâm Diễm cự tuyệt: "Để sau này tặng cho vợ của Giang Nham."

"Em còn chưa muốn cưới vợ đâu, chị, chị hãy cầm đi, ba mẹ hiện tại bị áp lực tâm lý, chị muốn càng nhiều, ba mẹ càng thích." Lời Giang Nham nói quả đúng là thật, chỉ là anh vẫn bị Ngu Cảnh Trường mắng cho một trận.

Sau khi Ngu Cảnh Trường rời đi, Lâm Diễm cùng Giang Nham ở trên sân thượng ngắm trời đêm, thành phố S lúc này rét đậm, tiết trời lạnh lẽo, ánh trăng chiếu từng đợt ánh sáng mờ hồ trên mặt đất, bóng cây lay động.

"Chị, chị thực sự đã chia tay anh Từ?" Giang Nham bắt đầu hỏi chuyện bát quái.

Lâm Diễm ôm chặt áo choàng xoay người, cười híp mắt nhìn Giang Nham: "Theo lý thuyết em cùng Lý Đường có tình cảm tốt hơn Từ Gia Luân, thế nhưng sao giờ em lại hỏi chuyện của Từ Gia Luân mà không hỏi Lý Đường?"

"Em không có... cho tới nay em đều là kẻ hai mặt..." Giang Nham bắt đầu lảng tránh sang chuyện khác: "Chị, Hồng Kông gần đây cũng rất lạnh, ngày mai chị đi cần phải mang thêm nhiều áo ấm."

Mặt Lâm Diễm hiện lên nét cười, đây là một nụ cười đậm nhiên thư thái: "Chị biết rồi."

"Chị, đồ đạc đã chuẩn bị xong hết chưa? Mẹ làm bánh đường nâu chị có bỏ vào chưa? Đông Đông thích nhất là ăn bánh này của mẹ làm... Được rồi, chị và Đông Đông ở Hồng Kông đón năm mới, bao giờ trở lại?" Giang Nham lại tiếp tục nói sang chuyện khác, từng chuyện từng chuyện, tận lực che giấu vấn đề của Lý Đường.

Lâm Diễm vỗ xuống vai Giang Nham: "Hành lý đã chuẩn bị xong, bánh ngọt cũng đã bỏ vào."

Nếu Giang Nham không muốn trả lời câu hỏi của cô, cô cũng không hỏi thêm nữa, không biết cũng không sao, nhưng cô vẫn cảm động vì những lời dạn dò của Giang Nham dành cho cô.

Kỳ thật hai ngày trước mẹ của Lý Đường có tới tìm cô, bà mặc dù nói chuyện rất khéo, nhưng từng cử chỉ lời nói đã biểu đạt rất rõ, không chấp nhận cô làm con dâu: "Nếu như cháu không có việc gì, thì cháu và Lý Đường quả thật là xứng đôi."

Mẹ Lý vì chuyện này tìm đến cô, cô cũng không nói với ai, cũng không bị đả kích, nhưng Giang Nham làm sao biết mẹ Lý không thích cô, lần trước cô nhìn thấy mặt mũi Lý Đường bầm tím, chắc là kiệt tác của Giang Nham rồi.

"Ai da da, nghĩ lại chị em ta thật là thân thiết." Giang Nham cảm khái nói: "Quay về với việc chính, em định sẽ không kết hôn, chị, không bằng chúng ta cứ sống thế này đến cả đời đi."

Lâm Diễm đưa tay sửa lại cái cổ áo cho Giang Nham: "Con gái tốt đầy ra đó, Giang Nham, chị không cho em bị quan như thế."

Giang Nham toét miệng cười, thở ra một hơi: "Chị, chị thật đúng là chỉ cho phép quan binh phóng hỏa mà không được thua à? Hiện tại nhìn chị thế này, em thật sự không muốn kết hôn."

"Có sao?" Lâm Diễm cười cười, đưa tay vén mái tóc bị gió thổi loạn, gương mặt cô dưới ánh trăng hiện nét nhu hòa, khả ái mà dịu dàng.

Giang Nham nhìn Lâm Diễm, nhẹ giọng nói: "Chị, có ai đã từng nói chị rất trẻ chưa?"

"Trời, chị mà trẻ á?" Lâm Diễm ngẩng đầu nói đùa.

Giang Nham nhanh chóng nói: "Không, bởi vì hiện tại nhìn chị giống như một cô gái mười tám tuổi vậy."

Lâm Diễm bật cười không ngớt.

Có thể là do tuần trước cô đi hiệu làm tóc, thay đổi một chút nên nhìn có vẻ khác đi: "Em cảm thấy thế nào?"

Một phụ nữ ba mươi tuổi, thay đổi một kiểu tóc thực sự nhìn khác đến thế sao?

Sáng sớm Lâm Diễm đã lên máy bay đi Hồng Kông, nhiệt độ bên ngoài so với suy nghĩ của cô ấm hơn một chút, nắng sớm chiếu vào làm ấm cả người.

Chương Tử lái xe tới đón Lâm Diễm, Nhan Thư Đông ngồi ở ghế lái phụ, ló đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy Lâm Diễm liền huyết sáo: "Oa, đại mỹ nữ."

Lâm Diễm nghe thấy liền đi tới, đưa tay xoa mặt Nhan Thư Đông: "Gọi mẹ nào."

Nhan Thư Đông thật lâu không khoe mẽ trước mặt Lâm Diễm, ngọt ngào kêu một tiếng: "Mẹ..."

Một tiếng mẹ này làm cho bao mệt mỏi của cô tan biến hết.

Chương Tử đi xuống cầm lấy hành lý của Lâm Diễm: "Chị dâu, đưa cho em."

Lâm Diễm nói: "Chương Tử, đừng gọi tôi như vậy."

Chương Tử thật sự rất khổ não, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ. Lâm Diễm kéo hành lý đến sau xe, Chương Tử cũng vội đến giúp cô.

Lâm Diễm mở miệng: "Để tự tôi làm."

Chương Tử nhìn Lâm Diễm cười: "Chị để em thể hiện trước mặt đại ca."

Lâm Diễm suy nghĩ lời Chương Tử nói, mở cửa xe liền thấy Nhan Tâm Châu đang ngồi trong đó, anh cũng nhìn tới kiểu tóc mới của cô, nhìn xong rồi nói: "Ngày mai phải thi rồi, đợi lát nữa chúng ta còn phải đi mua đồ dùng, cho nên anh đến." Lời giải thích gượng ép, thế nhưng đích thực là Nhan Tâm Châu ngồi trong xe nghĩ mãi mới ra được.

Lâm Diễm nhìn ra bên ngoài: "A" một tiếng.

"Hai ngày nay trị an không tốt lắm, hai ngày trước mới xảy ra vụ chém giết, chị... Mẹ Đông Đông, buổi tối chị nên ở gần lão đại, gần đây Hồng Kông có nhiều khách du lịch, cho nên tìm khách sạn còn phòng trống cũng hơi khó." Chương Tử vừa lái xe vừa nói, sau khi anh nói xong, Nhan Thư Đông liền quay sang nhìn Lâm Diễm: "Đúng thế, tối hôm qua con và dì Hứa đã sửa sang lại phòng cho mẹ rồi."

Lâm Diễm sợ nhất là ánh mắt thiết tha như thế của Nhan Thư Đông, chờ mong cô gật đầu đồng ý.

"Ngày mai đi họp báo khá sớm, ở tại chỗ của anh thuận tiện hơn." Nhan Tâm Châu mở miệng, Lâm Diễm quay đầu nhìn anh: "Vậy làm phiền anh."

Ánh mắt Nhan Tầm Châu dừng lại trên áo khoác màu vàng da dê của cô, luôn cảm thấy nó rất đẹp, nghe Lâm Diễm nói thế, anh liền nói ra một câu khô khốc: "Không phiền phức."

Chương Tử cùng Nhan Thư Đông đưa mắt nhìn nhau, sau đó cả hai đều tự thở dài, nhất là Nhan Thư Đông, hai tay ôm ngực, bộ dáng buồn bực.

Cuộc thi được tổ chức ở trung tâm văn hóa Hồng Kông, các đề mục chủ yếu liên quan đến tranh tài, bởi vì khó nên hệ số điểm khá lớn, cho nên mới cần hoạt động gia đình, một nhà ba người tại nơi thi đấu lắp ráp người máy, cho nên toàn bộ phụ kiện cần dùng đều là máy móc. Mà Nhan Thư Đông đối với các loại đồ chơi máy móc rất có hứng thú, đây là điều Lâm Diễm luôn quan tâm đến.

Mặc cái gì đi dự thi, hai cha con lớn nhỏ đều nhường quyền quyết định cho cô, nhất là Nhan Thư Đông, đối với cô hoàn toàn tín nhiệm: "Mẹ của con là nhà thiết kế thời trang, lựa chọn trang phục nhất định là đẹp nhất."

Lâm Diễm thừa dịp Nhan Thư Đông không chú ý, hỏi Nhan Tầm Châu: "Có thể không mặc được không?"

Nhan Tầm Châu: "Có thể, nhưng không mặc trái lại có vẻ hơi quái dị."

Lâm Diễm đã đáp ứng Nhan Thư Đông lần này tham gia tranh tài, cô cũng đã xem tin tức của năm ngoái, mỗi gia đình đều mặc đồng phục, có trang phục tự gia đình thiết kế, ví dụ như viết những câu nói khôi hài của gia đình ở dưới, hay là những lời yêu thương...

"Vậy bộ này được không?" Lâm Diễm chọn một bộ đồ bình thường nhất, màu thì chính là màu xanh mà Nhan Thư Đông yêu thích, chỉ là kiểu

dáng có vẻ giống như đồ lao động, nhưng phía sau có một cái mũ thật to, còn in một nhân vật hoạt hình màu đỏ nữa.

Đông Đông không phải là một đứa trẻ kén chọn, cậu nhìn bộ đồ với vẻ thỏa mãn: "Mẹ đã chọn, con tất nhiên phải thích rồi."

Sau đó là trả tiền, Lâm Diễm giành trả tiền, nhưng Nhan Tầm Châu lấy lại rồi đưa thẻ tín dụng ra: "Được rồi, cảm ơn bộ đồ của em."

Tình cảnh này, làm Lâm Diễm nhớ tới một cặp vợ chồng đã ly hôn, bọn họ cùng nuôi con gái, tất cả mọi chi tiêu đều nhất loạt phải tính kỹ rõ ràng.

Lâm Diễm đưa hóa đơn cho Nhan Tầm Châu: "Đây là hóa đơn, đợi lát nữa thanh toán."

Nhan Tầm Châu nở nụ cười, tâm tình không rõ là vui sướng, có lẽ đối với anh, đã thật lâu không có cảm giác sung sướng như vậy rồi, anh đưa tay cầm lấy cái túi trong tay cô: "Đi thôi."

Chương Tử ở trên xe chờ mọi người, thấy Nhan Thư Đông lên xe một mình, liền đưa tay kéo cánh tay của cậu: "Xảy ra chuyện gì?"

Nhan Thư Đông nói: "Chuyện gì là chuyện gì, đang đi chậm phía sau đó."

Chương Tử nghe thế liền hát một bài: " Mở ra cánh cửa khóa trái tim, từng tầng, từng tầng một..."

Nhan Thư Đông che lỗ tai lại: "Shut up!"

"Nghe không hiểu, nghe không hiểu." Chương Tử tiếp tục hát vang: "Gửi cho em trái tim yêu tha thiết, xoay người bỗng dưng như điều đứt dây..."

Lâm Diễm cùng Nhan Tầm Châu lên xe, Nhan Tầm Châu cũng nhú mào: "Chương Tử."

Chương Tử không dừng lại, hỏi Lâm Diễm: "Chị . . . mẹ Đông Đông, chị thấy tôi hát thế nào, gần đây có sự giằng co của một công ty âm nhạc, tôi đổi nghề chuyển sang làm ca sĩ có được không?"

"Có thể... thử xem." Lâm Diễm nói.

Đông Đông xoay người, hai tay đặt trên ghế, tuy rằng nhìn mẹ cậu, nhưng cũng nói với Chương Tử: "Chương Tử, chú đừng tin lời mẹ con, mẹ con thiện lương nên không đành lòng dả kích chú đó thôi."

Chương Tử ô hô một tiếng, chuyển từ hát sang ngâm thơ: " Người tôi yêu thương nhất..."

Một đường đi về, Chương Tử cùng Đông Đông nói chuyện rất nhiều.

Chương Tử dừng ở bên ngoài khu đỗ xe, cách đó không xa một người đàn ông mặc âu phục đi tới, Nhan Tầm Châu xuống xe nói với Chương Tử: "Cậu đem hành lý lên lầu hai, phòng ba."

Lâm Diễm đến Hồng Kông cũng đã nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy khu căn hộ cao cấp của Nhan Tầm Châu ở Hồng Kông, bởi vì mấy lần trước cô đến toàn ở khách sạn.

Khu căn hộ này, Nhan Tầm Châu mua đã lâu, vị trí địa lý của căn phòng vô cùng tốt, tọa bắc triều nam*, lưng tựa núi, nhìn ra biển, lúc trước Nhan Tầm Châu nhìn trúng căn phòng này là vì thiết kế sân thượng, bởi vì Lâm Diễm rất thích đọc sách ở sân thượng, anh nghĩ rằng cô sẽ thích căn phòng này.

(Tọa bắc triều nam: được hiểu là ngoảnh lưng về hướng Bắc, quay mặt về hướng Nam. Những căn hộ chung cư có cửa sổ quay về hướng Nam,

Đông Nam hoặc Tây Nam thường thu hút được lượng ánh sáng tự nhiên vào nhà tốt nhất. Điều đó đảm bảo ngôi nhà luôn trong trạng thái ấm áp về mùa đông, mát mẻ về mùa hè. Đây được coi là hướng tốt cho sự lưu thông của không khí. Theo thuyết phong thủy, việc luân chuyển tốt các luồng khí, giúp căn hộ chung cư có thể tập trung được các nguồn năng lượng tốt và phân tán được các nguồn năng lượng xấu.)

Kỳ thực, lần đầu tiên anh đưa cô tới Hồng Kông đã muốn dẫn cô tới nơi này, anh còn có ý định hỏi cô có đồng ý ở cùng với anh không? Thế nhưng mọi thứ thay đổi không lường, vì một số quan hệ của Lâm Diễm với Lý Đường, một số vấn đề rắc rối khác với cô, đáy lòng anh vừa khao khát vừa trân quý tình cảm đối với cô.

Căn hộ có hai phòng ngủ chính, Nhan Tầm Châu một phòng, còn một phòng di Hứa đã cùng Đông Đông và Tuấn Tuấn sửa sang lại, Nhan Thư Đông hỗ trợ bày biện trang trí, Nhan Ý Tuấn phụ trách lau sàn.

Nhan Thư Đông liếc nhìn Nhan Ý Tuấn một cái đầy hàm ý.

Nhan Ý Tuấn im lặng một hồi rồi cũng ngồi chồm hổm xuống: "Để em giúp anh..."

Bởi vì giữa hai người còn có một Nhan Thư Đông nên Lâm Diễm có cảm giác mối quan hệ với Nhan Tầm Châu đã được định trước là không thể dứt bỏ, sở dĩ mỗi lần gặp mặt đều giống như kẻ thù, lòng cũng không hề thoải mái, như lời bác sĩ nói, mỗi ngày tâm tình đều phập phồng lên xuống không ổn định thì cả đời sẽ chẳng bao giờ thoải mái. Quan trọng là cứ thế này cũng tốt, cho dù cô và Nhan Tầm Châu không thể ở bên nhau thì vẫn còn đỡ hơn khi cứ phải kéo dài bầu không khí giương cung bạt kiếm mỗi lần gặp gỡ.

Nhan Tầm Châu vừa về nhà đã muốn gặp Lâm Diễm và Nhan Thư Đông. Lâm Diễm sau khi lên lầu liền ngồi lì trong phòng không ra.

Trong phòng, Nhan Thư Đông khoe với Lâm Diễm bảng điểm thi cuối kỳ có kèm lời phê của giáo viên. Viên mắt Lâm Diễm đỏ hoe ngân ngấn nước, vui mừng khi con trai cô đã có thêm nhiều tiến bộ.

"Thực ra, con có thể đạt được thành tích tốt hơn nữa..." Nhan Thư Đông nằm trong lòng mẹ thủ thỉ.

"Nếu như ba mẹ lại có thể về bên nhau lần nữa..." Nhan Thư Đông vòng vo, mãi vẫn không nói được hết câu. Cậu nghĩ đến lời Nhan Tâm Châu đã nói ngày hôm qua: "Không nên làm mẹ con khó xử. Người sai là ba, mẹ con không thể tha thứ cho ba là đúng, chỉ là vì con nên mẹ đã phải hi sinh rất nhiều rồi."

Ba còn nói rất nhiều, Nhan Thư Đông nghe hiểu hết, cậu cũng hiểu được có lẽ ba đã tìm mẹ để xin lỗi mà không được tha thứ, thoát trông mẹ có vẻ yếu đuối, dễ bị bắt nạt nhưng thực ra không phải.

Nhan Thư Đông cảm nhận được sự âu yếm, cưng chiều của mẹ khi mẹ nhẹ nhàng xoa đầu mình, bỗng dưng cảm thấy thật hy vọng mình có thể nhanh lớn lên một chút, đủ chín chắn, đủ trưởng thành để có thể bảo vệ mẹ xinh đẹp. Hơn nữa, Nhan Thư Đông còn hy vọng, lớn lên rồi sẽ không phải từng ngày mong ngóng một nhà đoàn tụ như khi còn bé tí nữa, giống như chú Chương Tử nói vậy, đã lớn rồi thì khỏi cần quan tâm.

"Mình là người lớn, cần gì phải quan tâm họ có ở bên nhau hay không, chỉ cần đừng bắt mình phải làm việc là được rồi."

"Mẹ, lắp ráp robot yêu cầu những gì vậy?" Nhan Thư Đông hỏi về cuộc thi ngày mai.

Lâm Diễm cũng không am hiểu về lĩnh vực này cho lắm, nghĩ một lát mới nói: "Cần nhất là tốc độ, hay là để mẹ đi luyện tập trước nhỉ?"

"Không cần thử." Nhan Thư Đông khoát khoát tay: "Con với ba làm cái gì cũng nhanh lắm."

Niềm say mê với máy móc, linh kiện điện tử của Nhan Thư Đông được di truyền từ Nhan Tâm Châu. Thăng bé còn hi vọng sẽ có một ngày được tự tay lắp ráp súng ống. Có một lần, không biết Nhan Tâm Châu tìm ở đâu ra một khẩu súng rất tinh xảo làm quà sinh nhật đưa cho Lâm Diễm. Cô bảo cô không cần món quà kiểu ấy, Nhan Tâm Châu nhếch miệng cười: "Chỉ là một món đồ chơi thôi, không phải hàng thật."

"Dù gì thì em cũng không cần."

"Cứ cất đi. Sau này làm quà cho con chúng ta cũng được. Em không thích nhưng chắc chắn con thích."

Lâm Diễm đã quên mất thời điểm nói câu ấy, Nhan Tâm Châu được mấy tuổi. Cho dù cô thật sự rất hận người đàn ông này thì cô vẫn phải công nhận một điều, tất cả những hồi ức đẹp nhất của một thời thanh xuân tươi trẻ của cô đều có hình bóng của anh trong đó.

Nhan Ý Tuấn không biết đã chạy đi đâu, dì Hứa tới tìm Nhan Thư Đông xem có thấy thằng bé đâu không. Nhan Thư Đông nhìn mẹ: "Con đi tìm em ấy."

Từ trước tới giờ, Nhan Ý Tuấn vẫn luôn là cái đuôi của Nhan Thư Đông, lẻo đẻo đi theo khắp nơi khắp chốn, mỗi một câu nói rời khỏi miệng đều là "anh Thư Đông". Mặc dù bình thường Nhan Thư Đông vẫn thấy chán ghét thằng nhóc ấy nhưng lúc dì Hứa bảo không thấy Nhan Ý Tuấn đâu, lòng cậu vẫn có hơi sốt ruột.

Sau khi Nhan Thư Đông, căn phòng liền rơi vào im lặng. Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn về phía tủ âm tường cạnh giường, bên trong có tiếng khóc thút thít của một đứa bé. Cô đứng dậy đi qua đó, đưa tay đẩy cánh cửa màu trắng. Đúng như cô nghĩ, Nhan Ý Tuấn đang ngồi co ro trong đó, nước mắt

nước mũi tèm lem. Thấy cánh cửa tủ mở ra, thằng bé ngẩng đầu nhìn Lâm Diễm, đôi mắt ngấn nước long lanh ngỡ ngác, meo meo hỏi Lâm Diễm: "Dì có biết mẹ con ở đâu không?..."

Lâm Diễm lắc đầu: "Dì không biết."

"Có phải mẹ không cần con nữa không?" Nhan Ý Tuấn tiếp tục hỏi.

Lâm Diễm không thể trả lời được câu hỏi này, nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của Nhan Ý Tuấn, cô cũng không đành lòng nói dối, đành ngồi xổm xuống nhìn thằng bé: "Thực xin lỗi con, dì không biết."

Nhan Ý Tuấn lại khóc nức nở. Hồi lâu sau, thằng bé mới dè dặt hỏi Lâm Diễm: "Vậy con và anh Thư Đông không cùng mẹ sao?..."

Lâm Diễm thật sự không biết phải trả lời ra sao, cứ ngồi xổm như thế đến tận lúc Nhan Tầm Châu vào phòng, gọi dì Hứa tới ôm Nhan Ý Tuấn đi.

...

"Nhan Ý Tuấn rốt cuộc là con ai?"

Nhan Tầm Châu nhún vai: "Cứ xem như là con riêng của anh."

Nhan Ý Tuấn là một đứa bé bị bỏ rơi, lúc ấy Nhan Tầm Châu ăn chơi trác táng, khiến bạn gái mang bầu. Cha đã tìm gặp Trương Mộ Mộ khi đó đang mang thai, đưa cô tới một bệnh viện ở nông thôn dưỡng thai, đến lúc sinh thì tráo con, dùng một đứa bé bị bỏ rơi thay thế.

Đáng tiếc đứa bé do Trương Mộ Mộ sinh ra bị bệnh viêm não, chỉ sống được đến ba tuổi.

Cuộc sống của Nhan Tầm Châu sau mười tám tuổi bắt đầu bằng những gam màu u tối, chỉ biết chơi bời, có lẽ phải đến khi gặp gỡ rồi yêu Lâm Diễm suốt một năm, anh mới có cảm giác mình cũng giống với một

con người. Mỗi đêm tỉnh dậy sau giấc mộng, anh lại nghĩ, thực ra người mà Tiểu Hỏa yêu thương không hẳn chính xác là mình. Anh chỉ cố nguy trang cho bản thân giống với hình tượng mình hướng tới, mà hình tượng ấy lại vừa khớp với mẫu đàn ông mà Lâm Tiểu Hỏa thích, mẫu đàn ông tự lực cánh sinh. Mặc dù gia cảnh không đến nỗi nhưng phải thừa nhận, trước khi gặp Tiểu Hỏa, Nhan Tầm Châu lúc ấy đã sa sút cực điểm.

Quãng thời gian ấy, mỗi khi có Lâm Tiểu Hỏa ở bên cạnh, Nhan Tầm Châu luôn cảm thấy hạnh phúc vừa xa vừa gần. Anh không ngừng đặt câu hỏi vì sao cô lại là con gái của Giang gia? Vì sao Giang gia lại có thể sinh ra một người con gái tốt đến thế? Vì sao anh lại ngu ngốc tự huỷ hoại cuộc đời và lợi ích gia đình mình?

Nếu không xảy ra biến cố, chắc chắn cô vẫn sẽ là con dâu nuôi từ bé của anh, cho dù cuộc đời anh không ổn định thì anh vẫn có thể cho cô một mái ấm gia đình giống như bao người đàn ông mang họ Nhan khác, sống có trách nhiệm.

Nhan Tầm Châu trả lời bằng giọng điệu nhẹ nhàng. Anh cúi đầu, giữ nguyên bộ dạng bình tĩnh, cố gắng đè nén cảm xúc nặng nề phập phồng trong lồng ngực. Lâm Diễm bình tĩnh nghe hết, cô nghĩ hẳn là Nhan Tầm Châu đã phạm nhiều chuyện sai lầm, nhưng may mắn là anh đã không bỏ rơi Nhan Ý Tuấn.

"Ban đầu anh đã nghĩ sẽ bỏ rơi Ý Tuấn." Nhan Tầm Châu cất giọng tự giễu: "Nhìn thẳng bé, anh lại nhớ đến quãng thời gian dơ bẩn kia. Nếu không có đứa bé ấy, anh đã không đại đột cùng Trương Mộ Mộ kết hôn, có lẽ em cũng sẽ... Em sẽ tha thứ cho anh một khi nhìn thấy được những thay đổi tích cực của anh sau những sai lầm ấy, phải không?"

Ngữ khí thành thật của Nhan Tầm Châu cộng thêm ánh mắt chân thành của anh khiến Lâm Diễm nhớ tới lúc cô dạy cho anh làm bài khi

trước, anh làm hết bài tập cô giao rồi đưa mắt nhìn cô, cất giọng thành thật: "Em thấy anh làm đúng chưa?"

Lâm Diễm cúi đầu nở nụ cười, gật đầu: "Anh làm tốt lắm."

Nhan Tầm Châu nghiêng đầu nhìn Lâm Diễm cong khoé môi cười, đã rất lâu rồi anh không được nhìn thấy cô cười như thế, tựa như thể thời gian thắm thoát trôi qua, bỗng chốc tất cả lại quay ngược về quãng thời gian tươi đẹp khi trước.

Ngày hôm sau là ngày diễn ra cuộc thi, Nhan Thư Đông đạt được giải nhất. Chương Tử ngheu ngao: "Cha con hợp sức, giết cả ngàn quân."

Nhan Thư Đông thay Lâm Diễm kêu lớn tỏ vẻ bất bình: "VẬY còn mẹ? Mẹ con cũng tham gia đấy."

"Lần này có thể đạt được giải cao như thế, thật ra chị... Chị dâu... chị chính là động lực để hai cha con nhà kia lập nên công trạng đấy."

Lúc diễn ra trận đấu, Lâm Diễm đứng bên cạnh nhìn hai cha con trở tài. Cô không hiểu gì về máy móc, chỉ sợ sự có mặt của mình sẽ làm ảnh hưởng đến sự tập trung của Nhan Tầm Châu và con trai, cho nên không giống với những gia đình khác là một nhà ba người cùng liên thủ, nhà cô là hai người làm, một người đứng xem là cô, thi thoảng lại đưa hộ hai cha con mấy linh kiện điện tử.

"Chú Chương Tử, chú nói sai rồi, mẹ con có công lớn nhất đấy nhé...." Nhan Thư Đông cười tươi như hoa, nhướn mày liếc Lâm Diễm: "Mẹ không quấy rầy đã là việc lớn rồi."

"Nhan Thư Đông!" Lâm Diễm giả vờ giận dữ, vươn tay ra khều khều móng vào gáy con trai. Thằng nhóc vênh váo đắc ý, trốn sang phía Nhan Tầm Châu: "Ba ba, ngăn mẹ lại đi."

Lâm Diễm dừng lại ngay trước khi chạm phải anh. Nhan Tầm Châu bán đứng con trai, túm cổ áo thằng bé lôi ra trước mặt Lâm Diễm, tùy ý cô xử.

Nhan Thư Đông luôn mồm kêu khổ nhưng trong lòng lại mừng muốn chết. Cảnh tượng này diễn ra đúng như suy nghĩ từ nhỏ tới giờ trong trí óc cậu. Hạnh phúc gia đình là gì? Chính là ba mẹ ở cạnh nhau, có thể cùng nhau chơi trò chơi, sau đó dưới cơn mưa nhỏ, cậu sẽ có thể đường đường chính chính nắm tay ba mẹ, rảo bước về nhà.

Nhan Tầm Châu và Lâm Diễm cùng nhau thương lượng chuyện về Nhan Thư Đông.

"Nếu em thật sự muốn Đông Đông ở với em, thì anh chắc chắn sẽ đồng ý để thằng bé về bên em."

"Em..."

Nhan Tầm Châu nhìn thoáng qua Lâm Diễm: "Còn nếu để thằng bé ở đây với anh, anh nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt.... Uhm, mặc dù bây giờ không có chuyện gì, nhưng dù thế nào thì con ở với anh vẫn sẽ an toàn hơn."

Anh thật sự hy vọng con trai sẽ đi theo mình, có điều như vậy sẽ chỉ có thể gặp cô một tháng một lần. Nếu Nhan Thư Đông đi theo anh thì đồng nghĩa với việc Lâm Diễm sẽ tới Hương Cảng mỗi tháng một lần để thăm con trai. Thôi cũng được, chsi ít thì anh vẫn còn có cơ hội gặp lại cô.

Với Lâm Diễm mà nói, để Nhan Thư Đông sống cùng Nhan Tầm Châu tất nhiên không phải không tốt. Ở thời điểm hiện tại, thằng bé thay đổi như thế nào, cô rất rõ, huống chi ở đây còn có Nhan Ý Tuấn, Chương Tử...

"Đế Đông Đông ở đây với anh, em rất yên tâm" Lâm Diễm nói.

Lâm Diễm chỉ ở lại nốt ngày hôm nay, vừa khéo là những ngày cuối cùng của năm cũ. Nhan Tầm Châu quyết định làm luôn tiệc tất niên, còn dì Hứa lo vất bảnh chèo làm điểm tâm sáng.

Ngày mai Lâm Diễm sẽ về, nên Nhan Thư Đông không vui. Phải đến khi cô cam đoan đầu năm sẽ lại đến Hương Cảng thăm hai cha con, thẳng bẻ mới ngoác miệng cười hài lòng. Có đôi khi, một gia đình hạnh phúc cũng được thể hiện qua từng lời hứa được thực hiện.

"Nếu mẹ bận việc không tới thăm con, vậy để ngày nghỉ, con qua đó thăm mẹ nhé?"

Lâm Diễm xoa đầu con: "Ngoan lắm."

Buổi tối ăn cơm, bàn ăn được dọn lên toàn món ngon. Đám người Chương Tử vừa ăn vừa uống rượu, cười nói hớn hở, tựa như xem nhà của Nhan Tầm Châu là quán bar.

"Mẹ, cũng uống chút gì đó đi..." Chương Tử thay vì gọi "Mẹ Thư Đông" thì lại gọi tắt thành "Mẹ", điều này khiến Nhan Thư Đông chẳng hài lòng tẹo nào: "Mẹ của chú chắc?"

"Cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà, ba cháu cũng có thèm để ý đâu." Chương Tử cười toe toét, đúng lúc di động trên bàn reo vang.

Anh liếc nhìn Nhan Tầm Châu và Lâm Diễm một cái, tay cầm điện thoại, ánh mắt cầu cứu nhìn sang Liên Minh ngồi bên cạnh: "Làm sao đây?"

Liên Minh vỗ vai anh: "Biểu cảm gì thế kia? Bạn gái tìm thì lo mà đáp đi chứ sao?"

Chương Tử đành chạy ra khỏi phòng nghe điện thoại, cố tình chạy xa thêm một đoạn nữa tránh bị người ta nghe lén: "Ôi, Tiểu Kha, có chuyện gì tìm anh vậy..."

"Phiền anh chuyển điện thoại cho anh Tầm Châu."

"Không được rồi... Anh có ở chỗ đại ca đâu." Chương Tử cười giả lả: "Nghiem Kha à, chuyện giữa đại ca với chị dâu, đâu phải ai muốn chen chân vào là chen được đâu. Anh nói thật, em không cần phải cố gắng lấy lòng nữa đâu. Cả đời này, đại ca sẽ chỉ yêu thương chị dâu thôi, những người khác không có cơ hội đâu. Tình yêu không được đáp trả thì đau khổ lắm, không phải sao?"

"Lâm Diễm lại tới nữa rồi à?" Nghiem Kha hỏi.

Chương Tử vội phủ định: "Không phải..."

"Gạt người, em thấy cả rồi." Giọng Nghiem Kha không xa không gần truyền lại, Chương Tử cả kinh trở mắt đứng nhìn cô đã xuất hiện ở cửa lớn.

Chương Tử bất giác gắt lên: "Em đừng có đi vào!"

Nghiem Kha nhìn khoảng cách giữa hai người rồi từ tốn mở miệng nói qua điện thoại: "Sự xuất hiện của anh không làm thay đổi được mối quan hệ nào cả, nhưng ít ra, em với Lâm Diễm cũng là người quen, vào gặp mặt là được rồi."

"Nghiem Kha, mẹ kiếp, nếu em dám đi vào thì đừng hy vọng đại ca tha thứ cho em." Chương Tử giả giọng uy hiếp.

"Chương Tử, anh sai rồi, sự tồn tại của em không quan trọng..." Nghiem Kha tắt máy, chậm rãi bước từng bước lên cầu thang. Mỗi bước chân của cô là một dòng suy nghĩ. Yêu một người không sai, yêu một người không nên yêu cũng không sai, nhưng đã biết yêu phải người không

nên yêu lại vẫn ôm mộng tưởng về một chuyện tình cổ tích thì sai hoàn toàn.

Cửa lớn chỉ khép hờ chứ không khoá, Nghiêm Kha đưa tay đẩy cửa nhưng còn chưa kịp bước vào đã bị Chương Tử ôm thốc lên, nhanh chân đưa ra xe rồi nhét cả nguwoif cô vào trong.

"Mẹ kiếp, Nghiêm Kha, em có còn chút tự trọng nào không hả?"

Nghiêm Kha bật khóc, hồi lâu mới nói: "Kể từ lần đầu tiên gặp được anh ấy, em đã chẳng còn thứ gì gọi là lòng tự trọng nữa rồi."

Trên đời này chỉ có một Nhan Tầm Châu, cũng chỉ có anh mới khiến cô yêu đến cam tâm tình nguyện hy sinh vì anh. Ngay cả khi anh hỏi cô có thể giúp anh quan tâm, chăm sóc một người phụ nữ khác không, cô vẫn không ngại ngần mà đồng ý.

Mỗi ngày anh gọi cho cô chỉ vì những gì liên quan đến một người phụ nữ khác, cô vẫn rất vui vì được nghe giọng anh.

Anh chịu nói chuyện với cô, chỉ vì người phụ nữ khác. Cô chẳng qua cũng chỉ là một loại phong cảnh bên đoạn đường anh đi nhưng lại cam tâm tình nguyện vì anh mà chịu khổ.

Ngày hôm sau Nhan Tầm Châu cùng Nhan Thư Đông đưa Lâm Diễm ra sân bay. Lúc sắp đi qua khu vực kiểm tra an ninh, Lâm Diễm tạm biệt con trai: "Đông Đông, gặp lại con sau nhé."

"Vâng. Lần sau gặp, mẹ."

Lâm Diễm hôn lên má con trai. Nhan Thư Đông cũng học theo cô, hôn lên má mẹ, sau đó phì cười: "A, buồn nôn quá."

Vốn dĩ còn có lần sau gặp mặt nên buổi tiễn biệt này coi như cũng không buồn là mấy.

Sau khi hai cha con Nhan Tầm Châu rời đi, Lâm Diễm bắt đầu đi hoàn tất thủ tục, nhưng cuối cùng máy bay lại trễ giờ vì khâu kiểm tra có đôi chút trục trặc nhỏ.

Mãi đến chín giờ, các khâu kiểm tra mới kết thúc, chuyến bay cũng tạm thời bị hoãn bay, Lâm Diễm lại đành phải nghỉ lại tạm trong một nhà khách.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Chương 50

Edit Rika

Đây là một khách sạn gia đình, bố trí mọi thứ ngăn nắp sạch sẽ khác biệt, nhưng hiệu quả cách âm quá kém, Lâm Diễm đứng ở trong phòng mà có thể nghe rõ ràng tiếng nói chuyện của đôi nam nữ phòng bên cạnh. Lúc cô đi tắm, cô phải bật TV thật to lên. Bên ngoài bỗng vang lên tiếng chuông cửa, cô đi tới, nhìn qua mắt mèo trên cửa, nhìn thấy người bên ngoài, cô kinh ngạc không thôi.

Lâm Diễm mở cửa, nhưng tay cô vẫn để ở chốt cửa, không có ý định mời Nghiêm Kha vào phòng.

Nghiêm Kha mặc một cái áo da phối cùng quần jean, lộ ra dáng người thon dài, mang một bộ trang sức trang nhã, màu son dưới ánh đèn chiếu vào có vẻ lấp lòe sáng bóng.

"Chị Lâm" Nghiêm Kha mở miệng.

Lâm Diễm hơi tựa người vào cửa, nói: "Có chuyện gì?"

"Kỳ thực tôi không nên xuất hiện trước mặt chị..." Nghiêm Kha nhìn Lâm Diễm, tựa hồ đang đắn đo muốn nói gì đó.

Lâm Diễm cười ra tiếng, đơn thuần là nhìn biểu hiện của Nghiêm Kha mà buồn cười.

"Tôi chỉ muốn biết, chị suy nghĩ như thế nào, đến cuối cùng chị có muốn cùng Nhan đại ca ở cùng một chỗ không?" Nghiêm Kha rút cuộc hỏi đến mục đích chính.

"Ha...vậy ra cô cố ý chạy tới đây chỉ để hỏi vấn đề vớ vẩn như thế..." Lâm Diễm hơi kéo dài âm cuối, khóe miệng nở ra nụ cười giễu cợt: "Nghiêm Kha, cô thật là rảnh rỗi."

"Chị coi tôi như người điên cũng được." Nghiêm Kha tự khinh thường bản thân mình, như Chương Tử đã nói, phụ nữ chỉ cần tìm được người đàn ông yêu mình, chứ đừng quá cố chấp đâm đầu vào một người cứ mãi lợi dụng mình.

Chỉ là, Nghiêm Kha từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Tâm Châu đã biết từ đó cô đã đánh mất chính mình. Thuở nhỏ, cha cô là một con nghiện cờ bạc, mẹ cô bệnh nặng, cô làm việc tiếp khách ở trong quán rượu, cô gặp gỡ và quen biết anh bồi bàn tên A Đình, cô thích A Đình bởi anh ta là một anh chàng đẹp trai, và thế là cô và anh ta bắt đầu yêu đương tìm hiểu nhau, sau này A Đình lại ham mê cờ bạc, thua sạch tiền, không có tiền trả, anh ta còn có ý định bán cô cho ông chủ sòng bạc, lúc đó Nhan Tâm Châu lại cứu cô, đó là bước chuyển ngoặt đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Nghiêm Kha cảm thấy mặc dù mình đã không còn trẻ nữa, nhưng cô cũng không thể nào quên được cái ngày Nhan Tâm Châu xuất hiện và cứu cô, anh mặc vest đen, mở bung ba hàng cúc áo sơ mi trắng, ống tay áo vén lên, trên cổ tay đeo một vòng tay màu bạc, gương mặt tuấn lãng sắc bén, tầm mắt anh nhìn cô chăm chăm, sau đó mở miệng: "Tiếp tục đánh cuộc cũng chẳng có ý nghĩa gì, đợi lát nữa thắng rồi lấy tiền đi." Trên chiếu bạc, ánh đèn chiếu một bên mặt anh, làm nổi bật lên những đường nét như điêu khắc, làm mê mẩn ánh mắt người khác.

Kết quả đương nhiên là Nhan Tâm Châu thắng, ông chủ sòng bạc đưa cô tới một căn phòng . Nhan Tâm Châu uống say, phải có người đỡ anh tiến vào, nhưng khi người vừa đi, anh liền khôi phục lại sự tỉnh táo.

Cô là người anh thắng cuộc có được, nhưng anh không hề chạm vào cô, thoát nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, vì thế anh nằm trên ghế sa lon chớp mắt, mãi đến một lúc lâu, anh mới ngẩng đầu dậy nói: "Cô làm gì mà còn ở đây?"

"Tôi không dám đi..."

"Vậy cô tạm ở đây nghỉ ngơi đi."

Sau nửa đêm, Nhan Tâm Châu cầm một điều thuốc đốt lên hút rồi hỏi cô: " Nếu như một người phụ nữ cực hận một người đàn ông, vậy cô ấy có thể tha thứ cho anh ta rồi sau đó hai người lại ở cùng nhau được không?"

"Vậy phải xtoi người phụ nữ ấy có yêu sâu đậm người đàn ông đó không?" Cô trả lời.

Anh rít vào một hơi, sau đó thổi khói ra, giọng anh có vẻ khàn khàn: " Sau hận thù còn có thể có tình yêu sao?"

Sau hận thù còn có tình yêu sao? Nghiêm Kha không biết, cho nên cô chưa bao giờ hận người đàn ông này, bởi vì cô sợ nếu như có một ngày cô yêu anh, đtôi anh trở thành một loại tín ngưỡng, còn nếu không yêu, không, cô sợ nhất là loại chuyện này.

...

"Cho nên hôm nay cô đến hỏi tôi yêu Nhan Tâm Châu bao nhiêu sao?" Lâm Diễm hỏi.

"Đúng, chị không cần anh ấy, nhưng anh ấy là người mà tôi cầu còn không được." Khuôn mặt xinh đẹp của Nghiêm Kha hiện lên vẻ chán chường. "Chị Lâm, tôi thực sự không vứt bỏ được, chị vĩnh viễn không bao giờ biết được cái cảm giác hèn mọn đi cầu xin tình yêu của người khác... đôi khi hi vọng, rồi lại thất vọng. Cho nên có lúc, tôi thật sự mong hai người trở lại với nhau, để tôi thật sự chết tâm."

"Vậy quả thật là ép buộc cho cô rồi." Lâm Diễm nhìn Nghiêm Kha, người đã từng cùng cô xây dựng lên sự nghiệp, nhưng cuối cùng lại tát cô một bạt tai, nhưng không thể không phủ nhận là cô ta thật đáng thương.

Nhưng cô cũng không có tư cách gì mà cười nhạo Nghiêm Kha, cô và Nghiêm Kha, là hai con người hoàn toàn khác nhau.

"Nghiêm Kha, tôi nghĩ cô biết tôi và Nhan Tâm Châu công việc bề bộn, không có khả năng ở cùng nhau, tôi cũng đã nói tôi hận anh ta, lẽ nào cô trải qua nhiều năm như vậy, lại nghĩ rằng tôi cố tình theo đuổi lại anh ta sao?"

Nghiêm Kha cúi đầu: "Xin lỗi, tôi thực sự đến nhầm chỗ."

Lâm Diễm cười cười: "Vậy tạm biệt cô."

Nghiêm Kha đi vài bước, xoay người lại nói: "Thật xin lỗi."

Lâm Diễm trầm mặc không nói.

Câu xin lỗi này là Nghiêm Kha xin lỗi chính bản thân mình phản bội Lâm Diễm, tuy rằng Lâm Diễm là tình địch của cô, nhưng cũng là người bạn duy nhất của cô, tình cảm mâu thuẫn, hai người xung đột, Nghiêm Kha vẫn cho rằng tình yêu là quan trọng nhất.

--

Lâm Diễm cùng Nghiêm Kha nói chuyện khoảng 10 phút, lúc Nghiêm Kha đi rồi, cô lên giường nằm một lúc lâu, đang lúc chuẩn bị đi tắm, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, là tiếng đàn ông, giọng Quảng Châu: "Cháy! Cháy!"

Lâm Diễm đẩy cửa ra, mùi khói xộc tới nồng nặc.

Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, đóng cửa lại, vào toilet thấm một cái khăn ướt, phòng của cô là phòng cao nhất của khách sạn, đẩy cửa sổ ra, đôi nam nữ phòng bên đang vội vàng như kiến bò chảo nóng, người đàn ông đang muốn nhảy xuống, thì người phụ nữ mắng: "Anh điên à! Anh muốn thành thịt vụn sao?"

Cô nhanh chóng nhìn ra phía sau tính toán, Lâm Diễm bịt khăn ướt theo hàng hiên đi xuống, phía sau muốn tốc độ nhanh nhất làm ra phán đoán, Lâm Diễm lựa chọn ôm khăn mặt theo cầu thang đi xuống, cầu thang thoát hiểm đều là khách trọ chạy loạn, tại lầu ba, có một bé gái lạc cha mẹ khóc lớn, đang thời điểm sinh mạng nguy hiểm, không anh rảnh dừng lại xem chuyện gì cả.

Lâm Diễm tiến đến ôm cô bé, lấy khăn ướt đưa cho cô bé chụp mũi lại, cô bé còn nhỏ nhưng cũng hiểu chuyện, che mũi cho cô và cả bé nữa.

Nhưng cô đang mang giày cao gót, ôm một bé gái chạy liều mạng nên té ngã, sau đó cô cảm thấy có người túm vai cô, đầu nặng nề, rồi ngất đi.

Mọi người đều chạy trốn xuống dưới, nhưng có một người phụ nữ từ bên ngoài vọt vào, người này chính là Nghiêm Kha, cô vừa rời khỏi khách sạn vài bước thì thấy có cháy, cô lập tức liều mạng chạy vào.

Yêu một người, yêu đến điên cuồng, yêu đến mức sợ người phụ nữ mà người đó yêu gặp chuyện không may, Nghiêm Kha cảm thấy mình chắc là người duy nhất như thế. Cô đi từng lầu một, khói càng lúc càng lớn, người

đạp người xô đẩy chen lấn, khói càng lên cao càng dày đặc, cô một mình xông lên lầu sáu

...

"Khách sạn đột nhiên bốc cháy, cảnh sát điều tra cho rằng đây là cuộc tấn công có chủ ý, rất may không có ai tử vong, thế nhưng một phụ nữ Trung Quốc bị mất tích, sáu người bị thương, về phần nguyên nhân cụ thể, cảnh sát đang tiếp tục điều tra." Trên TV, tin tức đưa tin cập nhật vụ cháy hiện lên liên tục.

Lúc Nghiêm Kha tỉnh lại, vì hít khá nhiều khói, nên cổ họng đau rát, Nhan Tầm Châu từ khi Nghiêm Kha tỉnh lại đến một lần, Nghiêm Kha nhìn thấy anh đến liền vội giải thích: "Không phải em, không phải em... em... em cũng không nhìn thấy chị Lâm..."

Nhan Tầm Châu ngồi bên cạnh giường hỏi Nghiêm Kha mấy vấn đề, lúc ra khỏi phòng bệnh, Chương Tử vội vã đi tới: " Là do thằng Việt làm, bọn nó cố ý gây ra hỗn loạn rồi nhân cơ hội cướp chị dâu đi, sau đó dùng một chiếc xe giả xe cứu thương rồi thoát khỏi hiện trường."

Nhan Tầm Châu đã hơn 48 tiếng không ngủ, hai vành mắt đỏ bừng, thâm đen, cảm như nhọt ra, một lát sau anh như nhớ chuyện gì, nói: "Đừng nói cho Đông Đông biết."

Chương Tử gật đầu: "Vậy giấu Đông Đông đi, ngoài ra em còn tăng cường bảo vệ Đông Đông cùng Tuấn Tuấn, người thì thiếu, phải đi mượn người ở Quảng Đông."

Nhan Tầm Châu đốt một liều thuốc nâng cao tinh thần, lúc lên xe anh nói với Chương Tử: "Người ngoài chớ mang theo nhiều, tìm mấy người thân thủ tốt nhất, còn lại để Liên Minh sắp xếp."

"Đại ca, em cũng đi."

"Khả năng của cậu, nên đi theo Liên Minh đi."

Nhan Tầm Châu lúc này còn có tâm tư đùa giỡn, chỉ là càng nhanh càng luống cuống tay chân, anh không dám để cho đầu óc của mình một khắc ngừng lại, biết được Lâm Diễm xảy ra chuyện, trước mắt anh lại hiện lên một số hình ảnh, một người con gái huyết nhục mơ hồ nằm trên vũng máu, anh đưa tay lau gương mặt đó... hiện ra là hình ảnh của Lâm Diễm.

Lúc Nguyễn Mị chết cũng là bộ dạng đó, đem hình ảnh Nguyễn Mị biến thành Lâm Diễm, anh thống khổ xoa nhẹ huyết thái dương.

--

Lâm Diễm luôn cảm giác mình ngủ thật lâu, lâu đến mức sợ mình sẽ không tỉnh lại nữa. Lúc cô tỉnh lại, trước mặt là một con rắn độc màu sắc sặc sỡ đang thè lưỡi nhìn cô.

Tay chân cô không bị trói buộc, nhưng toàn thân không có chút sức lực nào cả, trên người không có một chút đau đớn nào, thế nhưng toàn thân không ngừng run rẩy, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy con rắn mà thôi, cô tự nhủ mình phải bình tĩnh, lúc đó con rắn dọc theo chân cô bò lên, không biết sức lực từ đâu tới, đưa tay cầm con rắn vứt ra xa, đập vào cánh cửa bằng gỗ.

"Ba ba..." hai tiếng vỗ tay vang lên, Lâm Diễm ngẩng đầu, người vừa đi vào là một tên đàn ông có dáng người bình thường, nhỏ gầy, mang mắt kiếng gọng vàng, tròn kính dày cũng không che giấu được sự khôn khéo trong ánh mắt người đó.

Lâm Diễm nghiêng đầu quay qua chỗ khác.

Người đàn ông lần thứ hai kéo cầm cô lại: "Đừng sợ, chúng tôi cũng chỉ là thay người khác làm việc mà thôi."

Lâm Diễm "A" một tiếng, người đàn ông sai người mang nước tới rồi đút cho cô uống, sau đó nói: "Cô muốn nói cái gì?"

Lâm Diễm uống nước, cổ họng bỏng rát được thoải mái đôi chút, cô nhìn người đàn ông đưa nước cho mình uống, gian nan mở miệng: "Tôi nghĩ các anh bắt nhầm người rồi..."

"Không không không, để bắt được cô chúng tôi rất khó khăn, cô có thể không biết, Nhan Tâm Châu vẫn phải người âm thầm bảo vệ cô, chúng tôi phải làm rất nhiều mới dẫn dắt được những người đó rời đi, khổ cực như vậy để bắt cô, vậy cô nói đi, làm sao chúng tôi bắt nhầm người được?"

Lâm Diễm đột nhiên cười ha ha.

Tên đó hỏi cô: "Cô cười cái gì?"

Lâm Diễm: "Không thể nói được..."

Lâm Diễm được đổi một gian phòng tốt hơn một chút, phòng gỗ đơn giản, bên trong bày một ít vật dụng, thoạt nhìn so với trước sạch sẽ hơn chút, quan trọng nhất là không có rắn.

Sau đó, mỗi ngày sẽ có người mang cơm tới cho cô, mỗi bữa đều là gạo nếp với một ít hải sản, cơm tối thì có thêm một chút hoa quả. Từ lúc cô tỉnh lại đến nay đã là 5 ngày, cô không biết mình phải chờ tới bao giờ, cũng không biết cái đang chờ đợi cô là sự sống hay cái chết?

Đã từng có một thầy bói nói cô là người sẽ được hạnh phúc đến cuối đời. "Hạnh phúc đến cuối đời", Lâm Diễm nở một nụ cười, cô chưa thấy hạnh phúc cuối đời ở đâu, chỉ biết đời này cô khẳng định đã mang nợ Nhan Tâm Châu, hận Nhan Tâm Châu.

Trong năm ngày này, Lâm Diễm không có làm bất cứ hành động trốn thoát nào, cô bình tĩnh như thể mình đang làm khách, kết quả lại có người

không thể bình tĩnh được.

"Bọn tôi đã thông báo cho Nhan Tâm Châu, thế nhưng đã năm ngày trôi qua, anh ta còn chưa xuất hiện." Người vào vẫn là tên đàn ông đó, lúc này trong mắt hắn có chút không giải thích được.

"Tôi đối với Nhan Tâm Châu căn bản là không có gì quan trọng cả, các người có thể thả tôi ra." Lâm Diễm nói, tận dụng làm cho giọng mình cứng rắn: "Các người cần bao nhiêu tiền, tôi có thể trả cho các người."

"Đừng có đùa." Tên đó nhìn cô: "Chúng tôi đã điều tra tin tức của cô, công ty cô tuy rằng kinh doanh làm ăn phát đạt, thế nhưng theo như câu nói của người đại lục, tiền của cô chưa đủ nhét kẽ răng của bọn tôi, hơn nữa chúng tôi cần sự hứa hẹn của Nhan Tâm Châu... Thôi, tuy rằng chúng tôi cần tiền cùng súng ống đạn dược, nhưng còn có người muốn một cánh tay của anh ta...những cái này, cô có thể cung cấp sao?"

"Các người không phải nói Nhan Tâm Châu sẽ không tới sao?" Lâm Diễm từ mép giường đứng lên: "Trung Quốc chúng tôi có một câu 'Thu lượi đúng lúc', ý tứ như thế nào hắn anh cũng hiểu được."

"Ha ha.." Tên đó cười ra tiếng, đưa ngón tay chỉ cô: "Thay vì nhận ít tiền từ cô, còn không bằng dùng cô làm lễ vật."

Hai chữ "lễ vật" làm Lâm Diễm nổi cả da gà, thế nhưng trong lòng cô biết tên kia vẫn đang chờ Nhan Tâm Châu. Khi mặt trời lặn, hai cô gái tiến đến, tuy rằng không thạo ngôn ngữ, thế nhưng từ biểu hiện của hai cô gái, Lâm Diễm biết là hai người này mang cô đi tắm.

Lâm Diễm cầm chặt trong tay cái bàn chải đánh răng đã được mài ở đuôi, cô đem bàn chải đánh răng giấu trong ống tay áo, đang lúc đi theo hai cô gái này, cô chợt ngẩng đầu, và nhìn thấy một người quen.

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Chương 51:

Edit: E.l.f

Tuy Lâm Diễm nghe không hiểu người ở đây đang nói gì, nhưng cũng biết bọn họ đang dùng tiếng Việt Nam thì thầm với nhau. Tiếng Việt có cách phát âm gần giống với tiếng Quảng Đông. Nhan Tâm Châu là người Quảng Đông, nhớ lúc ở Bắc Kinh, anh thường dùng tiếng Quảng Đông để nói chuyện điện thoại, đến lúc cúp điện thoại, anh quên mất nên vẫn dùng tiếng địa phương để nói chuyện với cô. Đến khi có cú gọi khác tới, anh bất giác chuyển giọng, chợt phát hiện ra cô không hiểu hết được những gì anh nói, mặt ngơ ra khiến cô ôm bụng cười lăn lộn.

Cô nhìn thức ăn cũng mang máng đoán ra được mình đang ở đâu, trong thức ăn có gạo nếp, hải sản, cho dù không phải đang ở Việt Nam thì cũng là một nước nào đó thuộc Đông Nam Á.

Có lần Lí Đường nói cô biết Trương Mộ Mộ trốn đến tỉnh Vân Nam sau đó xuất ngoại, chạy tới một nước gần đó, chẳng phải là Việt Nam sao? Hết thấy đều rất đúng dịp, vì thế sau khi bị bắt cóc, Lâm Diễm sớm đã nghĩ đến Trương Mộ Mộ.

Cho nên lúc vừa nhìn thấy Trương Mộ Mộ, cô một chút cũng không hề kinh ngạc.

Trương Mộ Mộ đi sau hai người đàn ông mặc đồ vest, ra hiệu cho hai người đó đứng ngoài đợi mình, lại kêu hai người phụ nữ đang ở trong

phòng đi ra ngoài. Hai người họ có vẻ sợ Trương Mộ Mộ, dạ một tiếng liền rời khỏi phòng.

Cô ta đóng cửa lại, sau đó bước tới gần Lâm Diễm. Đôi giày cao gót gõ tiếng lộc cộc trên sàn nhà.

Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn Trương Mộ Mộ. Cô ta từng bước lại gần cô, đứng trước mặt cô mới mở miệng nói: "A, Giang tiểu thư, cô đừng có dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi, sẽ chỉ khiến tôi muốn vứt cô ra làm mồi cho rắn thôi."

"Cô hao tâm tổn trí bắt tôi tới làm mồi cho rắn, có vẻ quan tâm tôi quá nhỉ?" Lâm Diễm đáp lại. Mấy ngày nay cô uống khá ít nước, giọng nói trở nên khàn khàn yếu ớt, nhưng vẫn không tỏ vẻ gì là sợ hãi cô ta.

"Ha, cứ tưởng rằng Nhan Tầm Châu sẽ lập tức tới đây tìm cô, nhưng hoá ra là không tới à?" Trương Mộ Mộ cười nói, mang theo vẻ hưng phấn, giống như việc Nhan Tầm Châu tìm đến đây là điều hết sức vui sướng.

"Ha, phải không?" Lâm Diễm lên tiếng.

"Cô chắc thất vọng lắm nhỉ?" Trương Mộ Mộ hỏi lại Lâm Diễm, "Nhan Tầm Châu đi Hương Cảng một mình, không dẫn cô theo, thế nhưng lại sẵn sàng để Nghiêm Kha đi cùng... Giang tiểu thư, địa vị của cô trong lòng anh ta cũng thấp kém quá đấy."

"Thế thì cô nên bắt Nghiêm Kha mới phải." Lâm Diễm trả lời.

"Đừng có dùng tiểu xảo với tôi." Trương Mộ Mộ khinh thường, "Cô kích động tôi cũng vô ích. Bắt cóc cô tới đây cũng không phải việc của tôi, tôi làm sao có khả năng chứ. Có điều... So với việc ghét Nghiêm Kha thì tôi càng ghét cô hơn."

Lâm Diễm không nói chuyện, khoé miệng nhếch lên khinh miệt.

"Có biết vì sao tôi ghét cô không?" Trương Mộ Mộ tiếp tục hỏi.

Lâm Diễm ngẩng đầu: "Tôi và cô, tính ra cũng như nhau, đều là nạn nhân, hẳn là nên liên thủ đối phó với anh ta mới phải nhỉ? Cô không thấy cô bắt nhầm người rồi à?"

"Nhưng tôi cứ ghét cô đấy." Trương Mộ Mộ nhìn chăm chăm Lâm Diễm, "Lúc ấy tôi cùng Nhan Tâm Châu đã ở bên nhau, nhưng chỉ vì một cú điện thoại của cô, anh ta lập tức trở về. Tôi không phục, cho nên mới đẩy cô vào tù. Thế nhưng kết quả là, toà án chỉ phán cô năm năm. Nhưng, bất kể thế nào, tôi vẫn thắng cô rồi, Giang tiểu thư ạ. Cả đời này, Trương Mộ Mộ tôi chỉ thua cô một người đàn ông."

"Ban đầu tôi cũng chỉ đơn thuần là ngứa mắt, ghét cô thôi, nhưng càng ngày tôi lại từ ghen ghét thành thù hận. Bởi vì cô, dì Giang mới không thích tôi, thậm chí còn ghét bỏ tôi. Bà còn nở lòng khuyên tôi đi tự thú. Thật buồn cười, chỉ vì cô, chớp mắt bà đã thay đổi, vì cô, bà đã vứt bỏ tôi. Dựa vào cái gì chứ? Lúc bà buồn chán, là ai ở bên trò chuyện cùng bà? Lúc bà đau khổ, là ai ở bên nhỏ nhẹ dỗ dành bà? Là tôi, đều là tôi!"

Trương Mộ Mộ càng nói càng kích động, bắt đầu chỉ thẳng mặt Lâm Diễm: "Cũng tại vì cô, vì cô nên cuộc hôn nhân của tôi tan nát, vì cô khiến con trai tôi không còn, vì cô khiến tôi từ một người có nhà trở thành kẻ phải trốn chui trốn lủi!"

Mặc kệ Trương Mộ Mộ kích động bao nhiêu, Lâm Diễm nghe vào vẫn không có cảm giác gì. Mỗi người đều chỉ đứng ở góc độ bản thân để nhìn nhận vấn đề, cho rằng một tội phạm giết người nhận án tử hình là đặc biệt đáng thương. Nếu Trương Mộ Mộ phải chịu uỷ khuất, vậy cô thì sao?

Trương Mộ Mộ dần bình tĩnh lại, khoé miệng nhếch lên một nụ cười, sau đó gần từng tiếng nói với Lâm Diễm: "Đợi lát nữa thôi, cô sẽ được đưa tới phục vụ cho đại ca nơi này hưởng thụ. Ông ta tên An Lạ, là một người

bị nhiễm AIDS, cho nên tôi cảm thấy, thay vì giết cô thì chi bằng chậm rãi, từ từ tra tấn cô, cho dù một ngày nào đó cô trốn thoát được khỏi nơi này thì cũng đã mang trong mình mầm bệnh thế kỷ ấy. Cô rất thương con trai cô nhỉ? Ha, đáng tiếc là, đến lúc ấy, cô sẽ không có cách nào có thể lại gần con trai mình nữa!"

Lâm Diễm sửng sốt, Trương Mộ Mộ cười đắc ý.

Lồng ngực như có ai đốt lên một ngọn lửa, hừng hực cháy. Lâm Diễm lấy bàn chải đánh răng được mài nhọn cô đã chuẩn bị sẵn, xẹt một cái ngang mặt cô ta.

Nhất thời, trên má trái của Trương Mộ Mộ xuất hiện vết cắt rớm máu. Cô ta thất kinh, quên đánh trả, ôm má kêu to.

Tiếng kêu la của Trương Mộ Mộ dẫn tới một người đàn ông cao gầy. Lâm Diễm đã đoán được trước chuyện này, chỉ ngẩng cao đầu nói với anh ta: "Tôi có thể nghe lời, hợp tác với anh, nhưng tôi cần anh đảm bảo giữ vững an toàn cá nhân của tôi."

Người đàn ông trước mặt có vẻ rất hài lòng với câu nói này của cô, đưa tay kéo cô ra sau lưng mình. Chiều cao của anh ta so với Lâm Diễm hơn không bao nhiêu, nhưng dù sao anh ta cũng là đàn ông, dùng sức nắm tay cô khiến cô bị đau, bàn tay nắm lấy cổ tay cô lạnh lạnh, như chạm vào da rắn khiến người ta tê cả da đầu.

Dù sao thì như thế này còn tốt hơn việc bị ném tới cho gã đàn ông nhiễm AIDS kia. Tuy cô không biết rốt cuộc thì Nhan Tầm Châu có tới cứu cô hay không, nhưng tốt nhất kéo dài thời gian được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Người đàn ông gọi hai người phụ nữ bên ngoài vào đưa Trương Mộ Mộ đi. Bọn họ vừa trông thấy vết cắt trên mặt cô ta lập tức bị dọa cho kinh

hoảng, e dè lại gần Trương Mộ Mộ, nói với cô ta bằng tiếng Việt Nam mà Lâm Diễm không hiểu.

Trương Mộ Mộ quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Diễm cùng người đàn ông đang bảo vệ cô.

"Cô ta cũng nhiễm AIDS?" Lâm Diễm nhẹ giọng mở miệng hỏi.

"Phải, nhiễm từ cha tôi."

"Lão đại An Lật mà cô ta nói, là cha anh?"

"Phải, ông là lão đại ở nơi này."

Người này nói tiếng phổ thông khá lưu loát, Lâm Diễm nghi ngờ anh ta không phải người Trung Quốc. Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô: "Mẹ tôi là người Trung Quốc, chính xác hơn là Liễu Châu, Quảng Tây."

Lâm Diễm hơi hoảng hốt rút cánh tay vẫn bị anh ta nắm chặt về. Anh ta hơi sững sốt rồi bật cười: "Yên tâm, tôi không bị nhiễm căn bệnh kia. Cha tôi bị nhiễm từ một người phụ nữ da đen, tuy rằng sau đó ông vẫn đem bà ta ra làm mồi cho rắn, nhưng không phải là người ghi hận trong lòng, hằng năm đến ngày bà ta mất, ông vẫn thắp hương bình thường..."

Thật sự là một nơi đáng sợ!

Anh ta nhìn gương mặt trắng bệch vì sợ của Lâm Diễm, bất giác đưa tay lên sờ mặt cô, bàn tay lạnh như băng khiến cô giật nảy mình: "Đừng sợ, chỉ cần cô ngoan ngoãn hợp tác, tôi đảm bảo cô sẽ an toàn trở về Trung Quốc, đoàn tụ với con cái."

Con... Đông Đông... Từ khi bị đưa tới đây, Lâm Diễm một chút cũng không dám nhớ tới Đông Đông, chỉ cần trong đầu cô hiện lên gương mặt

nhỏ nhắn của con trai, lòng cô liền đau nhói, không nhận được nỗi lo lắng, thậm chí tuyệt vọng của bản thân.

--

Nhan Thư Đông gần đây rất buồn bực. Chú Chương Tử nhất quyết bắt cậu ở nhà nghỉ ngơi, khiến cậu không được ra ngoài. Ba ba không có ở nhà, lên mạng tìm mẹ cũng chỉ thấy cái hình đen thui. Mặc dù đã gửi cho mẹ rất nhiều tin nhắn nhưng mãi vẫn không thấy mẹ trả lời một tin, cuối cùng thì Nhan Thư Đông cũng tức giận, kết tội cả ba lần mẹ là những kẻ lừa đảo, một kẻ họ Lâm, một kẻ họ Nhan. Đến tối, cậu lại lên mạng xem mẹ có online hay không, nhưng đáp lại vẫn là cái avatar đen thui ấy.

Ngay lập tức, tâm trạng của Nhan Thư Đông hạ xuống rất nhanh, đồng dạng với cái hình đen thui kia. Cậu tức tối, đưa tay lên gạt nước mắt, hung hăng đập mạnh lên bàn phím.

Nhan Ý Tuấn đang ngồi một bên xếp mô hình thấy vậy liền sợ hãi, tuy nhiên vẫn ngập ngừng đứng lên, đi tới kéo góc áo Nhan Thư Đông: "Anh, anh đừng khóc... Chúng ta cùng xếp mô hình đi."

Nhan Thư Đông vừa tức giận, lại vừa lo lắng, bất an. Mà một đứa trẻ mười tuổi thì phải làm gì để thể hiện nỗi bất an, tức tối trong lòng? Câu trả lời là hành động! Đập mạnh lên bàn phím vẫn không hả giận, cậu hung hăng nhào tới đập nát mô hình người máy dưới đất, tay chân người máy văng tứ tung.

Người máy nát, Nhan Thư Đông lại càng khóc to hơn. Nhan Ý Tuấn phát hoảng, vội vàng chạy đi kêu dì Hứa.

Nhan Thư Đông đoán chắc mẹ đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại không dám hỏi dì Hứa, chỉ sợ lại nhận được câu trả lời xác nhận điều này. Giờ phút này, cậu chỉ mong mẹ mình đang đi chơi đâu đó, không có thời gian lên mạng. Tuy rằng, nếu mẹ đi chơi mà không nói với cậu một tiếng

cũng sẽ khiến cậu tức tối, khó chịu, nhưng chẳng thà như thế còn hơn ở đây bất an, không biết tình hình chỗ mẹ ra sao.

--

Lâm Diễm bị nhốt trong một căn phòng rộng khoảng chừng 20 m², mỗi ngày đều có người đưa cơm tới cho cô. Cứ cách hai ngày lại có người đem cho cô một bộ quần áo để thay, mỗi lần lại một màu khác nhau. Có lẽ đây là quần áo phụ nữ Việt Nam thường mặc, phần eo được cắt may rất đẹp, gần giống với sườn xám của Trung Quốc, mang vẻ thanh lịch lại thoải mái.

Sáng hôm nay lại có người đem đồ tới cho cô, sau khi họ rời đi, Lâm Diễm lấy ra một tờ giấy giấu dưới lớp lót quần áo. Chữ viết trên tờ giấy rất quen thuộc với cô. Tuy Nhan Tâm Châu đọc sách, luyện chữ không nhiều, nhưng đã từng tham gia một khoá học viết thư pháp, cho nên chữ viết của anh rất đẹp, uyển chuyển, thanh thoát, hoàn toàn trái ngược với tính cách của anh.

Lâm Diễm xem xong lời nhắn liền thả vào bồn vệ sinh, giặt nước. Mẩu giấy xoay tròn trong nước rồi trôi xuống hầm. Cô thở phào nhẹ nhõm rồi mới thông thả thay đồ.

Quần áo được đưa tới hôm nay là một bộ quốc phục của Việt Nam - áo dài màu trắng, trên ngực thêu một bông hoa mẫu đơn màu tím, phía dưới là một chiếc quần trắng rộng thùng thình, còn có một đôi giày đế bằng màu đen. Lâm Diễm đứng trước gương, nhìn từng đường cong cơ thể thấp thoáng phía sau tà áo dài này, trầm tư suy nghĩ. Có lẽ, sau khi ra khỏi đây, cô không nên phân rõ giới hạn với Nhan Tâm Châu nữa.

Buổi chiều, người đàn ông cao gầy kia lại quay lại, nhìn bộ trang phục cô đang mặc, khen ngợi: "Cô mặc quốc phục Việt Nam lại còn đẹp hơn người bản xứ rất nhiều."

"Cảm ơn." Lâm Diễm đứng dậy, trả lời cung kính lại tự nhiên, "Anh cần tôi làm gì, xin cứ nói."

"Tạm thời không có." Anh ta nhìn mái tóc đen dài của Lâm Diễm một lát rồi xoay người bước đi.

Trời chạng vạng tối. Bên ngoài có vài ba tên đứng gác. Lâm Diễm hơi sốt ruột, không biết Nhan Tầm Châu có tới cứu được cô hay không.

Khi màn đêm buông xuống, Lâm Diễm ngồi bên cửa sổ nhìn lên bầu trời có lác đác một vài ngôi sao nhỏ... Bầu trời có vẻ rất thanh bình. Lâm Diễm đưa tay lên xoa mặt, cuộc đời cô xui xẻo nhất chính là gặp phải Nhan Tầm Châu .

Nửa giờ sau là tới phiên đổi ca trực của mấy người đứng gác ngoài cửa, cũng là lúc cơm tối được đưa tới cho cô. Thời gian chậm chậm trôi qua, lòng bàn tay Lâm Diễm ướt mồ hôi, mãi đến khi cô có cảm giác cả người mình đã ướt rượt thì ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ. Lâm Diễm quay đầu, một người phụ nữ mặc áo choàng từ bên ngoài đi vào.

Lâm Diễm bước tới đóng sập cửa lại. Người phụ nữ vừa xuất hiện là người câm điếc, diễn tả điều muốn nói bằng hành động. Từ nhỏ cô đã quen với cử chỉ thay lời nói của cha mẹ cũng là người câm điếc nên cô xem vẫn hiểu.

Cô ta nói mình đến là để giúp Lâm Diễm trốn đi, xin cô cứ yên tâm.

Lâm Diễm làm hành động cảm ơn.

Người phụ nữ này có làn da ngăm đen, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc. Cô ta đưa cho Lâm Diễm một khẩu súng lục, sau đó tự tay giắt vào thắt lưng một khẩu súng khác.

Một lát sau, đầu đó có tiếng chân dồn dập, có lẽ là đám người kia đang đuổi tới đây. Người phụ nữ liền kéo tay Lâm Diễm chạy ra ngoài, có vẻ cô rất thông thuộc nơi này, chạy một mạch qua các gian phòng, đi thẳng đến một rừng cây nhỏ.

Ở đó có một người đàn ông mặc bộ quần áo bảo hộ lao động màu xám đang đứng chờ.

Người này cô đã từng gặp một lần, chính là người đã đánh nhau với Từ Gia Luân, ra tay rất mạnh.

"Xin hãy theo tôi." Anh ta chỉ nói một câu sau đó liền nắm lấy cổ tay Lâm Diễm, kéo cô đi về một hướng khác.

Lâm Diễm gật đầu, sai chân chạy theo anh ta. Chạy được mấy bước, cô bỗng quay đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ đi cùng cô, chỉ thấy hướng chạy của cô ta ngược lại với cô.

Ngoài bìa rừng có một chiếc xe tải đã đậu sẵn, người đàn ông mở cửa xe giúp Lâm Diễm, sau đó cũng ngồi vào, khởi động xe.

Suốt cả quá trình, Lâm Diễm gần như kiệt sức. Cô quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài, tất cả đều là đồi núi, đường sá ngoằn ngoèo, ở giữa được ngăn cách bởi một con sông rộng chừng hai mươi mét, mực nước khá cao, mặt nước khá yên ả, có một vài thuyền bè đang neo đậu. Quay đầu nhìn ra sau, từ chỗ xe đang đậu đến phía gian nhà kia là một khoảng khá xa. Nhìn lại phía trước, lòng cô bỗng trầm xuống khi thấy trạm kiểm soát: "Tại sao chúng ta vẫn chưa nhanh đi khỏi đây?"

"Chưa đi được. Nếu dễ dàng thoát khỏi đây như thế thì chúng tôi đã sớm cứu cô từ lâu rồi." Người đàn ông cúi đầu nhìn tờ giấy thông hành trong tay: "Lát nữa, cô hãy nhớ im lặng tuyệt đối, bất kể nhìn thấy gì cũng đừng lên tiếng."

Lâm Diễm: "Được."

Xe dừng lại trước trạm kiểm soát, người đàn ông đưa giấy thông hành cho gã bảo vệ. Gã ta nheo mắt nhìn tờ giấy thông hành rồi cho qua.

Lâm Diễm thở phào nhẹ nhõm, người bên cạnh cũng như trút được gánh nặng, chờ xe chạy xa được một đoạn mới mở miệng giải thích: "Nơi này là nhà máy sản xuất dược phẩm, kẻ bắt cóc cô cũng chính là chủ nhà máy này, hẳn ta chuyên làm việc trái pháp luật, có thể xem là kẻ xấu nhất trong đám kẻ xấu."

"Phải rồi, cô có thể gọi tôi là A Phong. Tôi họ Dương, tên Dương Kiểm Phong." Anh ta nhìn thoáng qua Lâm Diễm, "Tôi quen Nhan Tâm Châu khá lâu rồi."

Lâm Diễm hỏi: "Nhan Tâm Châu đâu?"

Anh ta nhếch miệng: "Đang ở bên trong."

Lâm Diễm được đưa tới một ngôi nhà trệt, sau đó mới biết hoá ra Nhan Tâm Châu còn đang ở trong nhà máy dược phẩm đàm phán, Dương Kiểm Phong nhân cơ hội cứu cô ra.

Căn nhà này còn có mấy người nữa, Dương Kiểm Phong bảo Lâm Diễm không cần sợ: "Bọn họ đều là người của chúng tôi... Cô cứ yên tâm chờ ở đây, tôi quay lại xem Tâm Châu thế nào."

Lâm Diễm gật đầu: "Anh cứ đi đi."

Khi Dương Kiểm Phong quay lại nhà máy, Nhan Tâm Châu đàm phán vẫn chưa xong. Anh ta giải quyết hai tên đứng gác bên ngoài cửa xong lập tức đến bên Nhan Tâm Châu: "Người phụ nữ của cậu đã an toàn rồi đi. Tôi tới giúp cậu."

Bóng đêm giăng kín, Nhan Tầm Châu nghiêm mặt nhìn về phía anh ta: "Không phải tôi đã nói cậu ở lại bảo vệ cô ấy sao?"

Một tiếng súng vang lên, có viên đạn lạc đang bay về hướng này. Dương Kiếm Phong nói nhanh: "Người phụ nữ của cậu thì tự cậu phải bảo vệ lấy." Mà anh ta sẽ chỉ sát cánh với anh em của mình.

...

Lâm Diễm lại lần nữa bị bắt, lần này cô không bị đưa tới một gian phòng nào khác, mà là một đại sảnh rộng lớn xa hoa, ở chính giữa sảnh, Nhan Tầm Châu đang nhắm thẳng súng vào đầu một người đàn ông trung niên khoảng năm, sáu mươi tuổi, có lẽ là lão đại An Lạt mà Trương Mộ Mộ nhắc tới.

"Nhan Tầm Châu, bỏ súng xuống." Người đàn ông phía sau Lâm Diễm cất tiếng đe dọa, khẩu súng trong tay hắn ta cũng nhắm thẳng vào gáy cô: "Thử nói xem, nếu cùng nổ súng thì tôi hay anh nhanh hơn đây?"

Một, hai, ba... Hắn ta đã lên đạn.

Sau khi Dương Kiếm Phong rời đi được 5 phút, Lâm Diễm lại bị chính người đàn ông cao gầy kia bắt trở về. Cô không phải là một người lạc quan cho lắm, cho nên lần này bị bắt lại, cô cũng biết may mắn không nhiều. Chỉ là giờ phút này, cô chân chính đối mặt với Thần Chết, tay chân không tự chủ được mà run bần bật. Họng súng lạnh băng kề sát gáy cô, nhắc nhở cô, lần này thật sự kết thúc rồi!

Một hồi yên lặng thật lâu, cuối cùng Nhan Tầm Châu mở miệng: "Mau thả cô ấy ra." Khẩu súng trong tay anh thôi chĩa vào đầu lão An Lạt.

Ngay lập tức, anh bị bắn một phát đạn, ngã quỵ xuống đất nhưng bàn tay vẫn nắm chặt khẩu súng không buông.

Người đàn ông phía sau Lâm Diễm buông cô ra, giơ chân đá văng khẩu súng trong tay Nhan Tầm Châu. Khẩu súng lập tức văng lên ghế sofa.

Lâm Diễm cố gắng giữ bình tĩnh nhưng nước mắt vẫn không kìm được mà rơi xuống. Cô cúi đầu nhìn Nhan Tầm Châu, anh nằm dưới đất, áo sơ mi trắng bên trong áo vest sớm đã nhuộm đỏ máu tươi. Lâm Diễm chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói.

Lão đại An Lạt vừa thoát khỏi họng súng bước lên mấy bước, giơ chân đạp lên đầu Nhan Tầm Châu hai cái rồi quay sang nhìn Trương Mộ Mộ: "Không phải cô nói muốn chặt đứt cánh tay hắn sao? Lên đi."

Trương Mộ Mộ cầm lấy một khẩu súng cùng với ống tiêm, đi đến ngồi xuống trước mặt Nhan Tầm Châu, súng chĩa vào bả vai anh, mở miệng hỏi: "Nhan Tầm Châu, anh có từng yêu tôi chưa?"

Nhan Tầm Châu ngẩng đầu, nhìn cô ta: "Ở đây có quá nhiều người, cúi xuống đi, tôi nói cho cô hay..."

"Tôi không tin anh." Trương Mộ Mộ lật cánh tay anh nhưng lại không tự chủ được mà run, ống tiêm cũng lăn xuống đất.

"Vô dụng." An Lạt cúi bần: "Nếu cô không đành lòng thì để lão già này giúp cô." Vừa dứt lời liền ra hiệu cho một người đàn ông mặc quần áo công nhân màu xám đi tới, cầm ống tiêm, từ từ đưa tới gần Nhan Tầm Châu. Lâm Diễm Lâm Diễm run bần người. Khi thuốc phiện vừa được bơm vào cơ thể Nhan Tầm Châu, cô rớt cuộc không chịu nổi nữa, quỳ sụp xuống: "Đừng..."

Nhan Tầm Châu từ từ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt anh chứa nhiều cảm xúc mà Lâm Diễm không thể biết, có sợ hãi, có hối hận, có thương xót và cả không đành lòng chấp nhận số phận.

"Cạch" một tiếng, khẩu súng trên thắt lưng cô rơi xuống đất. Ông trời không tuyệt đường của ai bao giờ, ngay lúc ấy, cô liền bắt lấy, ném sang chỗ Nhan Tầm Châu: "Tầm Châu, bắt lấy..."

Đám người kia không ngờ lại tạo được cơ hội phản công cho Nhan Tầm Châu một cách thuận lợi đến vậy. Vừa bắt được khẩu súng, anh lập tức bắn một phát chuẩn xác vào đùi người đàn ông phía sau Lâm Diễm. Cô lập tức chạy về phía anh.

Đúng lúc này, Dương Kiếm Phong ôm một đứa bé tới. Đứa bé khóc ầm ĩ, vừa thấy người đàn ông trúng đạn liền gào lên ôm tòi: "Ba ba, cứu con."

Dương Kiếm Phong đàm phán: "Thả bọn tao đi, thằng bé sẽ được an toàn. Bằng không, đừng trách ông đây vứt nó xuống sông làm mồi cho cá."

Anh ta nhìn con trai khóc lóc, vừa định thoả hiệp thì đã nghe cha mình lớn tiếng: "Lỗ!"

Nhan Tầm Châu cuối cùng vẫn có thể dẫn Lâm Diễm chạy ra chiếc xe tải đậu bên ngoài. Người lên xe đầu tiên là Lâm Diễm, sau đó là Nhan Tầm Châu, cuối cùng là Dương Kiếm Phong, thế nhưng đến phút cuối anh ta lại bị trúng đạn ở bắp đùi, ngã quy xuống đất.

"Hai người đi đi!" Dương Kiếm Phong quát.

Nhan Tầm Châu chỉ nhìn đồng đội vài giây rồi lập tức khởi động xe phóng đi.

Xe đi rất nhanh trong im lặng. Mãi đến khi đi tới bên một bờ hồ, Nhan Tầm Châu mới nói với Lâm Diễm: "Chúng ta xuống xe ở đây thôi."

Lâm Diễm không chút nghĩ ngợi xuống xe theo Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu không tắt máy, để xe đâm thẳng xuống lòng sông, sau đó dẫn theo Lâm Diễm bắt đầu leo núi.

"Con sông này khá rộng, muốn qua được thì sẽ phải chờ cứu viện, chúng ta không đủ thời gian, hơn nữa chiếc xe dễ gây chú ý, nên đành phải làm cách này thôi." Nhan Tầm Châu giải thích.

Lâm Diễm không trả lời.

Sau đó Nhan Tầm Châu đột nhiên dừng lại nhìn cô: "Em còn tiếp tục được không?"

Lâm Diễm sửng sốt. Người đàn ông này, tại sao không nghĩ tới việc mình đang bị thương, áo sơ mi trắng bên trong áo vest đã thấm máu đỏ mà còn có thời gian quan tâm cô?

"Đừng lo cho anh, đâu phải máu của anh đâu." Nhan Tầm Châu nói.

Nhưng còn thuốc phiện?

Lâm Diễm không nói gì, chỉ im lặng đi theo sau Nhan Tầm Châu tìm được một hang nhỏ sau ngọn núi trước mặt, xung quanh có rất nhiều cây cỏ nhiệt đới, còn có khá nhiều cây đại thụ che chắn, hoàn hảo!

Nhan Tầm Châu kéo cô tới nằm rạp sau một lùm cây nhỏ rồi nói: "Đêm mai là đêm giao thừa rồi, người Việt Nam có phong tục đi cầu bình an, cầu lộc tài, cho nên ngày mai sẽ có rất nhiều dân bản tới đây hái cành hoặc ngọn cây non, chắc chắn cũng sẽ có thuyền tới. Em hãy nhân cơ hội lên thuyền, tìm đến cửa hàng của một người tên Đại Lệ, ở đó sẽ có người đưa em về nước."

Anh sắp xếp ổn thoả cho cô, thế nhưng... Lâm Diễm nhìn anh: "Vậy còn anh..."

"Anh..." Nhan Tâm Châu không nói hết câu.

Lâm Diễm biết anh nhất định sẽ không bỏ mặc sống chết của anh em, nhưng chung quy thì trong lòng vẫn như bị một tảng đá lớn đè lên. Gió thổi xào xạc. Anh đưa tay lên xoa đầu cô: "Mấy ngày nay em đã vất vả rồi..."

Nhan Tâm Châu nói bằng giọng nhẹ nhàng, thanh âm rất thấp. Lâm Diễm quay sang nhìn anh, vừa trông thấy màu máu đỏ ghê người trên vạt áo anh, nước mắt liền rơi xuống: "Anh đã bị thương như thế, liệu còn có thể cứu được người khác sao?"

"Cô ngốc... Không phải anh đã nói đây là máu của người khác sao?" Nhan Tâm Châu cười, cầm lấy tay cô: "Nếu em không tin, vậy thì kiểm tra thử xem."

Lâm Diễm cẩn thận kiểm tra, thật sự anh không hề bị thương. Cô thật không biết mình bị làm sao, vui đến thế nhưng nước mắt lại rơi càng nhiều.

Sao đêm nay rất đẹp, màn đêm giăng kín khắp nơi. Nhan Tâm Châu nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má Lâm Diễm, sau đó gạt hết cỏ dại vương trên tóc cô. Đã khá lâu anh không được cùng cô nói chuyện như thế này. Đêm nay, không ngờ trong hoàn cảnh này, anh lại một lần nữa được trở về mùa hè năm mười bảy tuổi ấy, cô dựa vào lòng anh cùng thủ thi chuyện trò.

Có một tiếng động nhỏ vang lên, cô bỗng hỏi anh: "Có khi nào có rắn không nhỉ?"

Nhan Tâm Châu "suyt" một tiếng: "Đừng dụ rắn tới." Sau đó anh cởi áo khoác ngoài khoác lên người cô, ôm lấy cô vào lòng: "Đừng sợ, trời sắp sáng rồi."

Trời sắp sáng, nhưng người chờ trời sáng lại nóng lòng sốt ruột!

Bệnh đau bao tử của Lâm Diễm lại tái phát, cô đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng. Nhan Tầm Châu phát hiện ra bất thường, cúi xuống hỏi cô: "Em làm sao vậy?"

"Bệnh cũ..." Lâm Diễm trả lời, dựa đầu vào ngực anh. Xung quanh cô là cỏ tươi thơm mát, không khí thoáng thoang mùi máu, còn có mùi hương đặc trưng của Nhan Tầm Châu. Lâm Diễm đột nhiên cảm thấy mình điên rồi, ở nơi này, ở hoàn cảnh chạy trốn này, sao đầy trời, cỏ dại mọc khắp nơi, đầu óc cô lại chợt hiện lên cảnh tượng đen tối khác.

"Liệu bọn họ có đuổi tới đây không?" Lâm Diễm hỏi nhỏ.

"Sẽ không, chỉ cần trời sáng là tốt rồi." Nhan Tầm Châu trả lời, bàn tay trượt xuống hông cô, nhẹ nhàng xoa lên vùng dạ dày.

"Tốt hơn chưa?" Một lát sau, Nhan Tầm Châu hỏi.

Cũng không hẳn là tốt, nhưng nhờ anh mát-xa nhẹ nhẹ như thế khiến cô cũng dễ chịu hơn.

Lâm Diễm đáp: "Khá hơn nhiều rồi."

Anh bật cười, tay vẫn tiếp tục xoa bụng cô. Trời mãi vẫn chưa sáng, nhưng vì bên cạnh có anh nên lòng Lâm Diễm vẫn cảm thấy rất an toàn.

"Tiểu Hỏa, chúng ta nói chuyện gì đó vui vẻ tí đi..." Nhan Tầm Châu đột nhiên nói.

Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn trăng treo trên đỉnh đầu: "Em với anh còn chuyện gì vui vẻ để nói?"

Bỗng nhiên cả hai cùng bật cười, sau đó Nhan Tầm Châu lại nói: "Anh kể cho em nghe chuyện cười."

Lâm Diễm rất mệt, cô chỉ cảm thấy muốn ngủ: "Em muốn ngủ một lát."

"Đừng ngủ." Nhan Tầm Châu vỗ nhẹ lên mặt cô: "Để anh kể chuyện cười cho em. Trước kia..."

Anh còn chưa bắt đầu, cô đã phì cười: "Vốn dĩ chẳng có cái gì hay ho cả đúng không?..."

Thật buồn cười, trước kia cô ở bên anh, đã nghe anh nói những điều này, cũng nói cô là người không may mắn, kết quả đúng là nửa đời cô chẳng lấy gì làm hay ho cả.

Lâm Diễm nhin không được cười: "Gặp phải anh, đúng là em xui xẻo quá."

Nhan Tầm Châu cũng cười: "Có lẽ kiếp trước là em đã nợ anh." Tay anh vẫn nhẹ nhàng mát-xa cho cô: "Nếu kiếp trước em nợ anh, vậy kiếp này chính là anh nợ em."

Cho nên nếu có kiếp sau, anh sẽ vẫn nợ cô, bọn họ sẽ lại vẫn gặp nhau, lại cùng bên nhau như kiếp này...

"Ha ha, nếu vậy thì anh lo mà trả nợ đi."

"Ừ, cho nên kiếp sau em nhớ đến tìm anh đòi nợ đấy."

Nhan Tầm Châu thật sự cảm thấy có lẽ kiếp sau tốt hơn kiếp này rất nhiều. Điều này bỗng nhiên lại khiến anh cảm động! Đã rất lâu rồi, anh không còn nhớ cảm động rốt cuộc mang tư vị gì. Anh thò tay vào túi áo trên người Lâm Diễm, lấy ra một chiếc chìa khoá đưa cho cô: "Chìa khoá này là của em. Ở Trấn Nhân."

Bỗng nhiên cảm thấy những lời này giống như là lời sau cùng của anh, Lâm Diễm vội lắc đầu: "Em không cần."

Nhan Tầm Châu nhếch miệng, nhét chìa khoá vào túi áo cho cô: "Yên tâm đi, anh sẽ không chết."

Giống như cô nói, anh và cô không có chuyện gì vui vẻ đáng để nhớ lại, cho nên anh nhất quyết không thể chết được.

"Anh không được chết đâu đấy nhé." Lâm Diễm thấp giọng nói.

"Được rồi được rồi, chết cái gì chứ." Nhan Tầm Châu bỗng trở về làm một chàng trai trẻ mười bảy tuổi ngang ngược phách lối, dùng sức ôm thắt lưng cô, kéo cô ghì chặt vào lòng: "Đã lâu không được ôm em như thế này, thật tiếc quá..."

Được ôm cô như thế này thật tốt, chỉ là anh không thể chắc liệu ngày mai trời sáng, anh có thể bình an trở về bên cô được hay không. Cho nên không chắc chắn được thì tốt nhất là không nên quyến luyến. Anh chỉ ôm cô một lát, đặt lên má cô một nụ hôn.

Một nụ hôn nhẹ ôn nhu mang ý vị cáo biệt chua xót, chỉ hi vọng người sẽ không vội quên đi chiếc hôn đại diện cho tình yêu vĩnh hằng này!

Đột nhiên anh nghĩ, thật tiếc quá, anh và cô không có mấy kỉ niệm đẹp, liệu sau này, khi nhớ đến anh, cô có nhớ tới rằng anh là một người yêu cô thay vì một gã đàn ông tồi?

Thực ra nghĩ anh là một gã tồi cũng được, chí ít thì cô cũng sẽ nhớ tới anh.

...

Ngày hôm sau Lâm Diễm đi theo một đoàn người tới đây cầu lộc rồi đi, tuy không tìm được cửa hàng mà anh nói nhưng cô cũng may mắn gặp được Lí Đường và đám cảnh sát Trung Quốc khác.

May mắn là thế, vốn dĩ cô cứ tưởng niềm vui sẽ nhân đôi khi Nhan Tâm Châu trở về cùng cô, nhưng tiếc là anh đã không quay lại.

Ngay khi trở lại Hương Cảng, Lâm Diễm liền mang theo Nhan Thư Đông và Nhan Ý Tuấn rời đi, họ không quay lại thành phố S, mà đi tới một nơi khác - Trấn Nhân.

Vẫn chưa tìm thấy Nhan Tâm Châu!

Lâm Diễm cảm thấy khả năng anh trở về bình an là rất thấp, nhưng lại không dám nói cho hai đứa trẻ biết. Đến khi Chương Tử đưa tới mấy bộ quần áo cũ của anh, hỏi cô: "Có cần bọn em làm cho đại ca một ngôi mộ chôn quần áo và di vật không ạ?"

Nhan Ý Tuấn hỏi: "Cái gì gọi là mộ chôn quần áo và di vật?"

Nhan Thư Đông chột hiệu, chạy tới cướp lấy quần áo trên tay Chương Tử, kéo Nhan Ý Tuấn chạy tới một ngọn núi nhỏ khóc đứt hơi khản cổ.

Mộ chôn quần áo và di vật đã hoàn thành, Lâm Diễm mời hai vị hoà thượng tới niệm kinh, cầu cho anh có thể siêu sinh siêu thoát.

Con người, vào thời khắc hoạn nạn nhất thường hay mê tín. Lâm Diễm tin, nếu có kiếp sau, hi vọng anh sẽ có được cuộc sống yên ổn, an vui cả đời. Khi nhỏ có tuổi thơ no đủ, vui vẻ, trưởng thành luôn mang niềm tin, ý chí phấn đấu, gặp được người con gái anh yêu thương, sống hạnh phúc đến già, dầu cho có sinh lão bệnh tử!

Nhan Tâm Châu...

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chương Kết

Chương 52: Chương kết

Edit: Rika

Lâm Diễm mở một quán cơm ở trấn, trong quán có ba đầu bếp, mười người phục vụ, hai người rửa chén cùng một phụ bếp, hơn nữa dì Hứa cũng làm quản lý, buôn bán cũng coi như phát đạt, thế nhưng nhìn lại, một gia đình danh tiếng sống khá giả sung túc so với một tiệm cơm coi như có sự khác biệt không nhỏ.

Nhan Thư Đông một lần nữa lại chuyển trường, học ở trấn trên, giáo dục mấy năm nay phát triển, được quan tâm và coi trọng, cho nên Nhan Thư Đông học ở đó cũng rất tốt.

Lâm Diễm đã tìm qua nhiều mối quan hệ, vì cô nghe nói hiệu trưởng trường tiểu học này là người trước đây đã dạy cô,

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, vẫn còn treo tấm hình cô thi đỗ thủ khoa. Mắt Nhan Thư Đông nhìn quanh, đi vào nhìn thấy hình của mẹ mình treo trên tường, không khỏi cảm khái: "Mẹ lúc trước xinh đẹp quá."

Hiệu trưởng cười ha ha, ngồi ở ghế hỏi Nhan Thư Đông vài câu, Nhan Thư Đông trả lời làm hiệu trưởng càng thêm tươi cười, quay đầu lại nói với Lâm Diễm: "Tiểu Diễm, con của em rất giỏi đó."

Hiệu trưởng đưa cho Nhan Thư Đông thư giới thiệu, Lâm Diễm cầm rồi cùng con đi ra, lúc ra khỏi phòng, cậu ngựa đầu hỏi cô: "Biểu hiện vừa

rồi của con không tệ nha."

Lâm Diễm ngồi xõm xuống, giơ tay kéo miệng cậu: "Đông Đông lợi hại nhất, lợi lát nữa về mẹ sẽ mua cho Tuấn Tuấn một ít hạt dẻ, sau đó buổi tối chúng ta cùng dì Hứa ăn liên hoan nhé."

"Con còn chưa được vào mà, ngay mai nhập học còn có cuộc thi nữa." Nhan Thư Đông gọi cho cô một chậu nước lạnh, sau đó lại ngọt ngào nói: "Nhưng mẹ yên tâm đi, mẹ đã chuẩn bị cho con nhiều đề để con làm rồi, nhắm mắt lại con vẫn có thể làm được."

Lâm Diễm xoa xoa mái tóc của con trai: "Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng cần phải mở tiệc chúc mừng."

Nhan Thư Đông càng ngày càng hiểu chuyện, thời gian trước vì Nhan Tâm Châu mà tình cảm của Nhan Thư Đông và Nhan Ý Tuấn mâu thuẫn nghiêm trọng. Sau khi đưa hai đứa về đây, cô luôn tìm hai đứa nói chuyện phiếm, đọc sách cho chúng nghe, dạy một chút đạo lý gọi là tình anh em.

Sau đó có một ngày, Nhan Thư Đông đã chạy tới hỏi cô: "Mẹ, có phải mẹ rất khó chịu hay không.... Mẹ đừng lo, con rất nhanh sẽ lớn lên, sau đó con sẽ bảo vệ mẹ."

Đứa trẻ này quá mức hiểu chuyện, ngoại trừ làm mẹ cảm động, còn có nhiều hơn sự chua xót, hai ngày nay để được vào học tiểu học, cậu đã vất vả học đến khuya, không giống như cậu trước đây không thích học, đột nhiên bây giờ trở nên cần cù, mọi sự thay đổi của cậu cô đều thấy tận mắt cả.

Mỗi lần nhìn thấy Nhan Thư Đông cầm sách tiếng Anh đọc từ vựng, Lâm Diễm đều muốn rơi lệ, trong đầu suy nghĩ, có một số việc cũng không nên lưu giữ quá nhiều, cô cũng không phải là không khó chịu, cái cảm giác đau khổ tới chết đường như đã chai sạn, nhớ tới lời nói của Nhan Tâm Châu đêm hôm đó, cảm giác được sự đau đớn của anh, cảm giác mọi thứ...

Lâm Diễm dừng lại bên một tiệm bán hạt dẻ, mua hai túi hạt dẻ, lúc lên xe thì quên cài dây an toàn, sau đó Nhan Thư Đông nói với cô với giọng bất mãn: "Cài dây an toàn! Cài dây an toàn!"

Lâm Diễm cười xin lỗi, cài dây an toàn vào : "Được rồi!"

Nhan Thư Đông lúc này mới tạm hài lòng, sau đó nói: "Sau này lúc không có mặt con, con muốn mẹ phải tự giác, người lớn cả rồi, không nên để cho một đứa trẻ suốt ngày giám sát như thế được."

"Được rồi, mẹ xin lỗi, lần sau nhất định sẽ sửa cái thói hư tật xấu này." Lâm Diễm nói.

"Được rồi, mẹ chuyên tâm lái xe đi." Nhan Thư Đông hai tay ôm ngực ngồi ở ghế phụ bên cạnh tài xế, miệng nói liên tục: "Không được có lần sau nữa."

Lâm Diễm: "..."

Thực sự là càng ngày càng giống ông cụ non rồi, Lâm Diễm nghĩ chắc mình có thể nhường lại vị trí trụ cột gia đình được rồi đó.

Thành tích học tập của Nhan Thư Đông rất tốt, ưu tú hơn người, hiệu trưởng trường tiểu học nói với cô: "Thành tích như thế, rất đáng được biểu dương, con trai cô chăm chỉ lại thông minh, học sinh như thế, chúng tôi cầu còn không được."

Lâm Diễm thưởng cho Nhan Thư Đông một con rô bốt, lúc nhận được món quà, cậu còn nói một câu: "Nếu như cha có đây thì tốt rồi..."

Tốt...Cuộc sống không có nhiều cái gọi là tốt, hoàn hảo hay tốt có thể được thay bằng vừa đủ, tình yêu vừa đủ, hạnh phúc vừa đủ, tình thân vừa đủ, cả đời vừa đủ... Chỉ là có đôi khi cuộc sống cũng không cho ta cái gọi là vừa đủ, nó lại muốn cướp đi tất cả của chúng ta.

Lúc Lâm Diễm nói cho Nhan Thư Đông hiểu, cậu bé nghe và gật đầu, sau đó ôm Lâm Diễm, ghé vào tai cô nói: "Xin lỗi... con chỉ cần có mẹ là đủ rồi, là hoàn toàn đủ rồi..."

--

Giang Nham cùng Ngu Cảnh Trường một đoạn thời gian sẽ đến thăm cô, có lúc cô lại quay về thành phố S để thăm mọi người, công việc của Giang Nham cũng phát triển tốt, Lâm Diễm lúc rảnh rỗi sẽ phác họa vài bản thiết kế, sau đó gửi qua đường bưu điện về công ty.

Ngu Cảnh Trường cùng Giang Vũ đã trở lại với nhau, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm chúc mừng.

"Uyển Uyển, lúc trước cha thật sự hồ đồ, nghe đồng nghiệp nói ra nói vào, lại không tự đứng ra giải quyết." Giang Vũ nói, trong giọng nói tràn đầy sự tự trách: "Lăn lộn thương trường càng lâu, thủ đoạn lợi hại, thế nhưng cha lại hành xử quá hồ đồ."

Giang Vũ nghĩ không ra việc này lại gây ra tai nạn chết người, chờ sau khi sự việc được đưa ra ngoài ánh sáng, ông không nghĩ tới việc chịu trách nhiệm, mà lại làm mọi cách che giấu, trốn tránh, người càng lớn tuổi lá gan càng nhỏ, đứng càng cao thì càng sợ ngã xuống, bởi vì sợ thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng, cho nên càng nhát gan tí tiện, bây giờ thì khác, không bị công danh lợi lộc che mắt, tim mắt của ông liền nhìn rõ nhân tình thế thái hơn.

Lý Đường lần trước bắt được trùm buôn bán ma túy đang bị truy nã nên đã lập được công lớn, được chuyển công tác tới Bắc Kinh, trước khi đi, anh tới thăm Lâm Diễm một lần, ăn toàn bộ các món ăn Lâm Diễm nấu.

Người làm trong quán cơm của Lâm Diễm là hai cô gái sinh sau năm 90, bởi vì mị lực của đại soái ca Lý Đường quá lớn, cho nên hai cô bé cứ lấy điện thoại ra chụp hình liên tục.

"Được rồi, giờ cũng trễ rồi, tan ca rồi các em đừng có ở lại trong quán nữa, về nhà đi." Lâm Diễm mặc dù nói nghe nghiêm khắc, thế nhưng trong mắt hai cô bé, Lâm Diễm còn không có được cái khí phách 'làm chủ' của Nhan Thư Đông.

"Không được, chị ơi, thật vất vả mới có thể tận mắt gặp được một đại soái ca như thế này, chị để hai tụi em nhìn cho no mắt tí được không?". Hai cô bé cầu xin Lâm Diễm.

Lâm Diễm cười nhìn Lý Đường, Lý Đường cũng cười, sau đó ngẩng đầu nói: "Vậy hai em chụp cho anh và bà chủ của em một tấm hình nhé."

Lâm Diễm và Lý Đường chưa bao giờ chụp hình chung cả, hơn nữa cô và Lý Đường đều không phải là người thích chụp ảnh, và nếu có chụp cũng không có chụp loại ảnh như thế này.

"Ai da ai da, anh cảnh sát đẹp trai, anh thật là, cái tay của anh đâu, không lẽ anh chèo của bà chủ chúng tôi không thon sao? Nhanh lên nào."

Lý Đường mím môi cười cười, liếc mắt nhìn Lâm Diễm, vốn định đưa tay đặt bên hông của Lâm Diễm, nhưng lại dừng lại, đặt ở trên vai."

Trong hình, Lý Đường cao hơn Lâm Diễm một cái đầu, tay trái đút túi quần, tay phải nhẹ nhàng khoác lên vai Lâm Diễm, miệng hơi cười.

Không ôm eo, thì khoác vai, như thế là thích hợp đối với tình bạn của hai người, thời gian từ từ tiến để cho cô tựa vào, không gần không xa, không mặn không nhạt.

Lâm Diễm lái xe đưa Lý Đường đi, đột nhiên cô hỏi: "Trương Mộ Mộ không muốn gặp Tuấn Tuấn sao?"

Lý Đường gật đầu: "Lần trước anh giúp em chuyển lời rồi, nhưng thái độ cô ta rất cương quyết, cự tuyệt thẳng thừng."

Lâm Diễm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Kỳ thực em cũng không muốn để cho bọn họ gặp nhau, thế nhưng lương tâm không cho phép, nếu như Trương Mộ Mộ muốn gặp Tuấn Tuấn, em cũng phải dẫn cậu bé đi gặp, Tuấn Tuấn rất hiểu chuyện, em cũng rất thích nó."

"Như thế cũng được." Lý Đường thở dài.

Lâm Diễm tiễn Lý Đường ra xe lửa, trước lúc lên tàu, Lý Đường cho phép bản thân phóng túng một lần, đưa tay ôm chặt lấy cô.

"Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại, Lý Đường."

"Chăm sóc bản thân thật tốt, có chuyện gì nhớ gọi cho anh."

Lâm Diễm gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Cám ơn món quà anh mang tới..."

Món quà mà cô nói tới chính là khẩu súng lục nhỏ tại hiện trường xưởng thuốc, trong súng đã không còn đạn, đó là súng của Nhan Tâm Châu, Lý Đường nói đưa cho cô coi như lưu lại một kỷ niệm về Nhan Tâm Châu.

Kỳ thực khẩu súng cũng chẳng mang tới kỷ niệm gì, nhưng lúc trở về, Lâm Diễm mở tấm vải bọc ra xem, dưới ánh đèn bàn, thì thấy trên thân súng lưu lại một ít máu.

Máu này chắc là của Nhan Tâm Châu, chỉ là vết máu sớm đã khô.

Dần dần, tầm nhìn không rõ nữa, nước mắt bỗng từ đâu tuôn ra, rơi trên khẩu súng như những đóa hoa héo rũ.

...

Trường của Nhan Thư Đông có đại hội thể dục thể thao mùa thu, Nhan Thư Đông cầm chắc top 3. Hiện tại cậu thực sự như thần đồng toàn diện, học giỏi, thể thao giỏi, tính tình tuy rằng hơi chút ngang bướng, nhưng vẫn được mọi người hoan nghênh, ít nhất là ở trường học không ít bạn nữ yêu mến, bởi vì Lâm Diễm thấy không ít thư tỏ tình trong cặp sách của cậu.

Nhan Thư Đông đối với vấn đề này liền giải thích: "Lần trước con đem mấy lá thư tình gấp thành máy bay phóng về cửa lớp cho các bạn nữ, mẹ nói con làm như thế là thiếu phong độ, thế nhưng mẹ không dạy con cách xử lý như thế nào, cho nên trước hết con bỏ cặp mang về."

Lâm Diễm thực sự thấy phiền não: "Nếu không thì như vậy nè, con hồi âm cho các bạn nói học tập là quan trọng và vân vân..."

"Vậy cũng được đó." Nhan Thư Đông trong mắt như nở hoa, cả mặt cười tươi: "Nếu như thế, mẹ giúp con hồi âm cho các bạn đi."

"Con, xú tiểu tử."

Thời điểm đại hội thể dục thể thao diễn ra, Lâm Diễm mang Nhan Ý Tuấn đến sân xem thi đấu. Nhan Ý Tuấn bắt đầu gọi Lâm Diễm là mẹ, lúc Đông Đông đạt hạng nhất toàn trường, Nhan Ý Tuấn vui đến hoa chân múa tay: "Anh trai thật là lợi hại!!!"

Lâm Diễm cười sờ đầu Nhan Ý Tuấn: "Tuấn Tuấn sau này cũng lợi hại như thế."

Nhan Ý Tuấn cố sức gật đầu: "Con và anh trai đều lợi hại, sau này lớn lớn hai anh em sẽ bảo vệ mẹ."

Lâm Diễm đem Nhan Ý Tuấn kéo ôm vào trong lòng.

Lúc Nhan Thư Đông nhận giấy khen rồi được lên phát biểu, hiệu trưởng có hỏi cậu sau này muốn trở thành người như thế nào, Nhan Thư

Đông dùng âm thanh non nớt nói : "Con muốn là một người đàn ông chân chính."

Cái gì mà người đàn ông chân chính, từ rất nhiều năm trước Nhan Tâm Châu mặc dù không làm được, nhưng đối với con trai anh đã dạy như thế - là đàn ông phải đỉnh thiên lập địa, không ăn trộm, không cướp đoạt, không lừa dối, không háms lợi làm ăn bất chính, không thể ăn cháo đá bát, qua cầu rút ván, trong lòng phải vị tha, yêu con người, yêu quê hương, yêu đất nước, yêu cuộc sống, đối với người nhà thì yêu thương hòa ái, khi ra xã hội cần phải cứng rắn mạnh mẽ.

Nhan Thư Đông lại một lần nữa ở đại hội thể dục thể thao lấy không ít phần thưởng cùng giấy khen, cậu đưa giấy khen cho Lâm Diễm, phần thưởng thì đưa cho Nhan Ý Tuấn. Nhan Ý Tuấn rất vui vẻ, ngày hôm sau ở nhà trẻ cố gắng nỗ lực, nhận được phiếu bé ngoan, cả một đồng kẹo và hoa, cậu đem về nhà đưa kẹo cho anh trai, hoa thì đưa cho Lâm Diễm.

Lâm Diễm đem giấy khen cùng phiếu bé ngoan của hai đứa dán lên tường.

Lâm Diễm mua cho Nhan Thư Đông cùng Nhan Ý Tuấn giường đôi của trẻ em, trước là để cho hai đứa ngủ chung một phòng, sau là anh em gần gũi dễ dàng bồi đắp tình cảm, tuy rằng lúc này Nhan Ý Tuấn đã trở thành một cái đuôi của Nhan Thư Đông rồi.

Lâm Diễm có một bộ chìa khóa ở Nhan gia do Nhan Tâm Châu đưa, nhưng cô không muốn trở lại nơi đó, lúc rảnh rồi cô chỉ đi qua nhìn một chút, phòng của cô, phòng của Nguyễn Mị, phòng của Nhan Tâm Châu...

Trong phòng của Nhan Tâm Châu có một cái rương lớn, trước đây anh không cho cô động vào cũng không cho cô xem, hiện tại cô có thể xem mà không cần lo anh ngăn cản.

Trong rương tất cả đều là những vật dụng của cô trước đây, nào là kẹp tóc, laptop, hộp dưỡng da chưa dùng hết, còn có một số đồ vật do cô tự tay làm, tấm vải thêu hoa....

Trong đó còn có một tờ giấy do Nhan Tầm Châu viết, chữ khá to: "Lâm Diễm là một cô gái gốc nghèo".

"Anh mới là đồ nghèo", cô nói thầm trong miệng, xong rồi đứng lên.

Đối diện quán ăn của cô mới mở một nhà hàng, tuy rằng không lớn nhưng mỗi ngày đều rất đông khách, theo như lời Nhan Thư Đông nói đó là: " chủ nhà hàng đó buôn bán phá giá, cạnh tranh không công bằng

Lâm Diễm ôm mặt: "Mẹ cũng lo lắng, buôn bán ngày càng giảm, mẹ cũng không biết phải làm sao đây..."

"Hừ, tất nhiên là do nhà hàng đối diện đoạt mỗi làm ăn của chúng ta, làm cho chúng ta sập tiệm." Bếp trưởng mập mạp bức bối nói: "Đúng là không biết xấu hổ, tôi chưa từng thấy ai lại không biết xấu hổ như thế, ngang nhiên mở cửa hàng cướp mỗi làm ăn của người khác."

Lâm Diễm nhìn về phía dì Hứa, bà cũng lên tiếng: "Mới khai trương mà đã như thế rồi, còn nếu tiếp tục như vậy nữa, chắc chúng ta không còn khách quá."

"Hay là chúng ta tìm hiểu cách kinh doanh của họ, có được không?" Lâm Diễm nói.

"Làm như thế cũng không ổn." Người phục vụ trong cửa hàng cô nói: "Nhà hàng đối diện chúng ta đang khuyến mãi giảm giá, cái gì mà nói bà chủ nhà hàng xinh đẹp liền được miễn phí, tôi lớn như thế này rồi, lần đầu

tiên thấy có người làm ăn như thế, căn bản là không muốn kiếm tiền, còn chủ nhà hàng kia là có bệnh, bệnh nặng lắm rồi!"

Kinh doanh kém, người người nhàn rồi, ba bốn người tụm lại chơi bài, trên lầu có một vị khách nam duy nhất ăn xong đi xuống tính tiền, thấy trong sảnh một đám người đang chơi bài, liền nói: "Nào có ai buôn bán như mấy người, gọi người tính tiền cũng không thấy mang giấy tới."

Nhan Thư Đông liền đứng lên tính tiền, gần đây Lâm Diễm đang luyện cho Nhan Thư Đông học tính toán, cho nên mỗi lần rảnh rỗi cậu có thể tính tiền giúp cô.

"Tổng cộng năm trăm sáu mươi hai đồng tám hào, giảm giá cho chú tám hào, còn năm trăm sáu mươi hai."

"Sao lại đắt như thế?" Người nọ nóng nảy, đưa tay giật lấy phiếu tình tiền: "Đồ nhóc con, đừng có ăn nói lung tung."

Nhan Thư Đông nhướn mắt lên: "Chú à, chú gọi món ăn chính là cá muối với tôm hùm, không lẽ chú cho rằng chú đang ăn là mấy con tôm nhỏ sao?"

"Này..."

"Xin lỗi, cậu bé còn nhỏ." Lâm Diễm vội lên tiếng xin lỗi, vỗ vỗ đầu cậu, sau đó nói với vị khách nọ: "Nhưng quả thật đúng là năm trăm sáu mươi hai ngàn tám hào, tôi giảm cho anh sáu mươi hai ngàn tám hào, còn năm trăm được không?"

Vị khách nọ thấy Lâm Diễm xinh đẹp và ăn nói nhẹ nhàng, liền vui vẻ trả tiền, thế nhưng trước khi đi lại nói nhỏ: "Tôi thấy đồ ăn các người làm ngon mới đến, chứ nhà hàng đối diện tuy miễn phí nhưng tôi chưa từng ghé qua."

Lâm Diễm cười: "Vây lần sau anh lại đến nhé."

Khách đi rồi, Nhan Thư Đông khó chịu: "Buôn bán như vậy mà cũng được sao?"

"Khánh hàng là thượng đế mà, chúng ta nhẹ nhàng họ mới trả tiền chứ." Lâm Diễm nói.

Nhan Thư Đông ngồi phịch xuống ghế ở bàn thu ngân: "Nhẹ nhàng thì con biết, nhưng con có thấy mẹ thu lợi được gì đâu". Nói xong, Nhan Thư Đông kéo học tử ra lấy hai đồng tiền, sau đó ném cho Nhan Ý Tuấn một cái: "Đi, anh hai mang dẫn em đi mua kem ăn."

--

Nhan Ý Tuấn cầm trong tay que kem đang tan thành nước, lúc này hai cậu đang ngồi ở trong nhà hàng sang trọng đối diện cửa hàng nhà mình.

Nhan Thư Đông bắt chuyện với nhân viên phục vụ: "Có phải ở đây ăn được miễn phí không?"

"Đúng thế, cậu bé." Người phục vụ nhìn hai cậu bé đẹp trai, sau đó hỏi: "Ba mẹ của hai em đâu?"

"Chỉ là bữa ăn thôi, không cần ba mẹ dẫn đi." Nhan Thư Đông nói.

Người phục vụ cười cười, sau đó sờ sờ đầu nói: "Vây thì hai đứa phải trông nom lẫn nhau nhé, nếu như muốn được miễn phí, thì phải khen mấy câu, sau đó cầm một tờ giấy, viết mấy câu chúc mừng là được."

"Có thể viết Vạn sự như ý không?" Nhan Ý Tuấn chen vào nói.

"Đúng, có thể viết như thế, cậu nhóc thật thông minh." Người phục vụ nói xong, liền đi sang bàn khác tiếp khách.

Người phục vụ đi rồi, Nhan Thư Đông nháy mắt với Nhan Ý Tuấn mấy cái, Nhan Ý Tuấn liền cầm con sâu đưa cho Nhan Thư Đông, Nhan Thư Đông quan sát xung quanh, sau đó ném vào trong chén cháo, rồi la lên : "A, một con sâu thật to."

Nhan Thư Đông và Nhan Ý Tuấn đứng lên, tay chỉ vào con sâu teong bát cháo. Nói ra như kịch bản đã thảo luận trước.

"Mấy người giải thích đi, vì sao trong bát cháo lại có con sâu lớn như thế?"

Nhà hàng mới khai trương được hai ngày, tình huống như thế này là lần đầu tiên xảy ra, phục vụ cũng là người mới, không biết phải xử lý tình huống trước mắt như thế nào. Anh ta vội vàng cho người gọi quản lý tới.

Mà người quản lý quả nhiên là lợi hại, liếc mắt một cái liền nhìn ra sự khẩn trương của Nhan Ý Tuấn, anh ta đưa tay nắm lấy tay cậu bé, mở ra, rõ ràng trong tay cậu còn một con sâu to y hệt như con sâu trong bát cháo.

"Cậu bé, hai đứa sao lại nghịch ngợm như vậy cơ chứ, ở nhà ba mẹ dạy hai đứa như thế nào?"

Nhan Thư Đông tiến lên kéo tay Nhan Ý Tuấn lại: "Rõ ràng nhà hàng mấy người có chuyện, thiên hạ này là gì có vụ ăn uống miễn phí cơ chứ. Tôi nghi ngờ mấy người làm ăn bất lương, muốn hạ độc hại chết người."

"Này cậu nhóc, cậu còn nhỏ mà mồm miệng độc địa quá, tôi hạ độc làm gì. Ông chủ của tôi nhiều tiền, muốn đãi mọi người miễn phí. Hừ hừ, tôi sẽ đợi ba mẹ của hai cậu tới." Người phục vụ mở miệng nói.

"Chuyện gì mà ầm ĩ vậy".

Đúng lúc này, một giọng đàn ông không nhanh không chậm vang lên, người phục vụ và quản lý nhà hàng quay lại, đồng thanh nói: " ông chủ".

Lúc này Nhan Thử Đông và Nhan Ý Tuấn quay đầu lại, trợn mắt nhìn, sau đó nước mắt chảy dài: " Ba ba..."

____ Hoàn Chính Văn____

ĐOẠT TỬ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

Edit: Rika

Lâm Diễm lúc rảnh sẽ giúp ba mẹ cô nhặt ít ve chai, sẵn tiện bán kiếm chút tiền. Có lúc tình cờ gặp Nhan Tầm Châu ở sân tập thể dục, anh ngồi trên cầu thang, chàng trai mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, cơn gió mùa hè thổi tới làm rối mái tóc anh, sau đó anh giơ tay lên, trong tay cầm một chai nước đã uống hết: "Ở đây còn 1 chai nè."

Lâm Diễm đứng cách đó không xa vẫn không nhúc nhích, Nhan Tầm Châu là cố ý để cô đi tới đó, sau một lúc thấy cô vẫn đứng im đó không tới, anh đem cái chai đặt ngay chỗ mình ngồi, sau đó nhảy xuống bậc thang rồi bước đi.

Lúc ba mẹ cô gặp chuyện không may, Nhan Tầm Châu biết được là do tình cờ nghe bà của mình nói chuyện. Lúc Nhan Tầm Châu gặp Lâm Diễm lại lần nữa, cô đã trở thành con dâu nuôi từ bé của anh.

Kỳ thực, con dâu nuôi từ bé cũng chỉ là một cách nói mà thôi, điều quan trọng là bà của anh cực kỳ thích cô.

Nhan Tầm Châu giai đoạn thiếu niên cực kỳ quậy phá, đoạn thời gian đó, anh nghiêm nhiên nhìn Lâm Diễm thật không vừa mắt.

Mà cái loại cảm xúc đáng ghét này tới nhanh rồi đi cũng nhanh, khi anh bắt đầu gọi cô là "Lâm Tiểu Hỏa", cũng là lúc anh đem cô gắn liền với sự tồn tại của chính bản thân mình.

Cho nên, có đôi khi Nhan Tầm Châu cảm thấy Lâm Diễm so với mình càng cổ chấp hơn.

Lúc ở Bắc Kinh, Nhan Tầm Châu có hỏi cô, cô đối với anh là loại tình cảm gì.

Lâm Diễm cười cười, nói với anh: "Sẽ không nói cho anh biết đâu."

Sau lần sinh nhật đó, mỗi lần đến sinh nhật cô anh liền dẫn cô ra ngoài, mua đồ mới cho cô, sô-cô-la, bánh kem, bảo bọn đàn em gọi cô là chị dâu, anh đối với cô rất tốt, ai ai cũng nhìn thấy cả.

Lâm Diễm chính thức nảy sinh tình cảm với anh, là sau lần anh bị Nhan An đánh.

Lần đó Nhan Tầm Châu gây chuyện rắc rối lớn, bị Nhan An phát hiện nên bắt anh lại đánh, Nhan An lấy dây thắt lưng đánh chát chát vào người anh, nhưng Nhan Tầm Châu không hề kêu la một tiếng.

Buổi tối, cô lén lấy ít cơm đưa cho anh, từng miếng từng miếng dứt anh anh, cô còn hỏi anh bị đánh có đau không?

Nhan Tầm Châu cười đến rạn rở: "Đồ ngốc, đàn ông không sợ đau, cũng không được kêu đau."

Đêm đó Lâm Diễm không trở về phòng đọc sách, mà là ngồi dưới đất nói chuyện cùng với Nhan Tầm Châu.

Nhan Tầm Châu nói về bản thân mình, về lý tưởng, ước mơ, dự định co tương lai pgias trước, tuy là suy nghĩ còn ngây ngô của tuổi thiếu niên, nhưng Lâm Diễm lại nghe rất là nhập tâm.

"Thị trấn này chỉ là một cái ao nhỏ, một ngày nào đó, anh sẽ ra bên ngoài thế giới, bơi ra biển lớn tạo dựng sự nghiệp cho riêng mình."

"Vậy anh cần phải học thật giỏi mới được."

"Đồ ngốc"

"Anh mới là đồ ngốc."

Tuy rằng ngoài miệng cô mắng anh, nhưng trong lòng luôn ghi nhớ từng lời anh nói. Tuy rằng lời nói lúc tuổi thiếu niên khó thành hiện thực, nhưng cô luôn thầm cầu chúc cho anh thành công.

Lâm Diễm tới nhà hàng đối diện mang hai cậu nhóc về.

Nhan Thư Đông trước giờ là đứa trẻ không thích thể hiện thái quá cảm xúc của mình trước mặt Nhan Tâm Châu, cho nên lúc này, Nhan Ý Tuấn là người vui vẻ nhất, cậu bé kích động khoa tay múa chân, bộ dáng vui sướng hạnh phúc: "Thật tốt quá, ba ba đã trở lại."

Về phía Lâm Diễm thì cô hoàn toàn không có cảm xúc gì cả. Đối với biểu hiện này của cô, Chương Tử quả thật không hiểu: "Lúc trước đại ca bị thương, nhìn chị dâu rất thương tâm, sao giờ đại ca trở về, sao bộ dáng của chị dâu lại..."

"Cô ấy làm sao?"

Chương Tử cười gượng hai tiếng: "Biểu tình của chị dâu như có người tới đòi nợ vậy."

Nhan Tâm Châu nhìn về phía Nhất Minh, Nhất Minh còn ngây ngô nói: "Đúng đúng... Chương Tử nói đúng"

Nhan Tâm Châu đứng yên lặng, đưa mắt nhìn về phía nhà hàng đối diện, xa xa thấy thấp thoáng bóng dáng của Lâm Diễm, bóng dáng quen thuộc ấy luôn khắc sâu trong lòng anh. Nhan Tâm Châu đưa mắt nhìn về

phía tay phải của mình, lại nhìn về phía nhà hàng đối diện, khóe miệng bỗng dưng nở nụ cười nhạt.

Đi qua ngưỡng cửa sinh tử, điều anh nhận ra rằng đó là làm Lâm Diễm hạnh phúc, anh khát khao có được nó, nhưng anh lại không dám quá tham lam, như hiện tại, cũng đã đủ rồi.

Nhan Tầm Châu đã trở lại, nhưng không ai biết trong lòng Lâm Diễm rốt cuộc nghĩ như thế nào, cũng không có biểu hiện gương vỡ lại lành, cũng không phân rõ giới hạn là cả đời không qua lại với nhau, nói tóm lại thái độ của cô rất mập mờ.

Có lẽ đối với thái độ này của cô, cả Chương Tử và Nhất Minh cũng không thể hiểu được, nhưng Nhan Tầm Châu lại hiểu.

Bà chủ độc thân lại xinh đẹp, chắc chắn sẽ có nhiều người theo đuổi, tuy nhiên mỗi người tới làm quen đều bị Nhan Thư Đông nói: "Không có ai tốt cả." Trong đó còn có một người là thầy giáo của Nhan Thư Đông.

Tiểu Phân là người phục vụ trong quán, cô vừa dọn dẹp vừa nói: "Có biết vì sao dạo này chúng ta buôn bán được không?"

"Tại sao?"

"Cái này cũng phải cảm ơn tôi đi, bởi vì tôi đem tin tức bà chủ của chúng ta còn độc thân đồn ra bên ngoài." Tiểu Phân nói cực kỳ vui vẻ mà không hề để ý tới ánh mắt cổ quái của mọi người.

Sau đó vang lên tiếng ho nhẹ, Tiểu Phân quay đầu, liền thấy Nhan đại soái ca, phía sau còn đi theo một người cũng đẹp trai.

Người đẹp trai trong mắt Tiểu Phân đó là Chương Tử, thấy Tiểu Phân đang nói hứng chí, liền cười tủm tỉm: "Ai da, không biết là ai mấy hôm trước còn rầu rĩ nói chúng ta cản trở đường làm ăn của người khác...."

Tiểu Phân cười ha hả: "Tôi đâu có nói gì đâu, ai bảo đại ca của mấy người chơi trò giấu mặt...." Nói xong, cô len lén nhìn biểu tình của Nhan Tâm Châu.

Nhan Tâm Châu không quan tâm, đi tới trước quầy thu ngân hỏi dì Hứa: "Tiểu Hoả đâu?"

Dì Hứa nhìn Nhan Tâm Châu rồi nói: "Chắc là đi đón Đông Đông với Tuấn Tuấn rồi."

"Có phải không?" Chương Tử nhìn rồi nói "Nếu đi đón thì hẳn giờ phải về rồi chứ?"

Nhan Tâm Châu xoay người ra cửa, sau đó trên đường nhìn thấy Lâm Diễm túi lớn túi nhỏ đi tới.

"Sao lại không đi xe?" Nhan Tâm Châu hỏi.

Lâm Diễm: "Xe bị hư rồi."

Nhan Tâm Châu đưa tay muốn cầm lấy túi trong tay cô, Lâm Diễm liền rút tay lại: "Để em tự xách cũng được."

Nhan Tâm Châu liền nói: "Tay của anh vẫn còn hoạt động được."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52: Chương Kết](#)

[Ngoại Truyện](#)